

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"İnanılmaz. Acı verici derecede gerçekçi, zekice ve sürükleyici."
-GILLY MACMILLAN, *Dokuz Gün* romanının *New York Times* çöksatan yazarı

BİR

Kocanıza inanmak istiyorsunuz.

SKANDALIN

Fakat başkası, kocanızı yerle bir etmek istiyor.

ANATOMİSİ

SARAH
VAUGHAN

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PSİKOLOJİK - GERİLİM

Sophie'nin kocası James sevgi dolu bir baba, yakışıklı bir erkek, karizmatik ve başarılı bir politikacıydı. Ancak korkunç bir suçla itham ediliyordu. Sophie, kocasının suçsuz olduğundan emindi ve çok değerli ailesini, onları ayırmakla tehdit eden bu yalanlardan korumak istiyordu.

Kate, davayla ilgilenen avukattı: Kanunun, tartışmayı kazanmaktan ibaret olduğunu bilen deneyimli bir profesyonel. Buna rağmen Kate, daima gerçeğin peşindeydi. James'in suçlu olduğundan emindi ve cezasını çektirmeye kararlıydı.

Peki kim haklıydı? Kapalı kapılar ardında neler olmuştu? En önemlisi Sophie ve Kate gerçeklerle yüzleşmeye hazır mıydı?

"Bir Skandalın Anatomisi zamanının ruhunu tam anlamıyla yakalamış. Oldukça etkileyici, zarif ve güzel yazılmış."

-LISA JEWELL, *I Found You* romanının *New York Times* çoksatan yazarı

"Şaşırtıcı, inandırıcı ve tam anlamıyla dâhice yazılmış bir kitap."

-EVE CHASE, *Black Rabbit Hall* romanının çoksatan yazarı

"Vaughan, İngiliz elitleri arasında gerçekleşen ilginç bir dava hikâyesini üç farklı karakterin bakış açısını birbirine bağlayarak anlatıyor. Gerçekten ender bulunan bir kitap."

-Entertainment Weekly

"İki kadınla da duygusal bir bağ kurdum, elimden bırakamadım..."

-MARIAN KEYES, *The Break* romanının uluslararası çoksatan yazarı

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

32 TL

www.yabanciayinlari.com
facebook.com/yabanciayinlari
instagram.com/yabanciayinlari
internet satış: ilknotka.com

"Özellikle #MeToo hareketi için yapılmış gibi görünen bir psikolojik gerilim hikâyesi... *Bir Skandalın Anatomisi* her açıdan çok başarılı: Sürükleyici bir hikâye örgüsünün yanı sıra günümüzde yoğunlaşmış olan cinsel taciz tartışmalarına zekice ve her yönüyle odaklanan bir yorum sunuyor." –**Refinery 29**

"*Bir Skandalın Anatomisi* bir insanı asla gerçekten tanıyamayacağımızı gösteren etkileyici ve ders niteliğinde bir hikâye; on iki yıl sonra bile bir kadının, eşi hakkında hiçbir şey bilmiyor olabileceğini gösteriyor. Muhteşem yazılmış, şaşırtıcı ve sürükleyici." –**CLAIRE FULLER, *Sonsuz Sayılı Günlerimiz ve Swimming Lessons* romanlarının ödüllü yazarı**

"İlk cümlesinden beni kendine bağladı. Çok güzel yazılmış; zekice ve inandırıcı bir konusu var. Son sayfasına kadar aralıksız okudum."

–**CLAIRE DOUGLAS, *The Sisters ve Local Girl Missing* romanlarının çoksatan yazarı**

"*Bir Skandalın Anatomisi* kitabını gerçekten çok beğendim; oldukça karmaşık bir durumu zarif bir anlatımla inceliyor. Bayıldım."

–**LOUISE CANDLISH, *The Swimming Pool* romanının yazarı**

"*Bir Skandalın Anatomisi* şaşırtıcı derecede etkileyici bir kitap: İlk sayfasından okuyucuyu etkisi altına alıyor. Başarıyla yazılmış ve zekice planlanmış. Vaughan yalanlarla, şüphelerle ve korkunç ihanetlerle dolu İngiliz elitleri dünyasını hayranlık uyandıran bir başarıyla anlatıyor. Elinizden düşürmeniz imkânsız ve bitirdikten çok sonra sizinle kalacak bir hikâye." –**SARAH J. HARRIS, *The Color of Bee Larkham's Murder* romanının yazarı**

"Sarah Vaughan heyecan verici bir yazar."

–**CLARE MACKINTOSH, *Artık Özgürsün* romanının uluslararası çoksatan yazarı**

BİR SKANDALIN ANATOMİSİ

**SARAH
VAUGHAN**

Çeviren
Güneş Becerik Demirel

Bir Skandalın Anatomisi

Özgün Adı | *Anatomy of a Scandal*

Sarah Vaughan

Yabancı Yayınları | 234

Yayıma Hazırlayan | Su Akaydın

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ağustos 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-2177-31-0

Türkçe Çeviri © Güneş Becerik Demirel, 2018

© Yabancı Yayınları, 2018

© Sarah Vaughan, 2018

Kapak Görselleri | elevator © Sanit Fuangnakhon / Shutterstock;

woman © Lapina / Shutterstock

Sertifika No: 11407

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanciyayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı - İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 40200

Bu kitap bir kurgudur. İçinde geçen isimler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, olaylarla ya da mekânlarla kurulabilecek herhangi bir benzerlik tamamen rastlantısaldır.

Babam Chris'e,
sevgilerimle.

Ona suçlu adamlar gerekiyordu. Aradıklarını buldu. Oysa bu adamlar, iddia edildiği gibi suçlu olmayabilirlerdi.

–HILARY MANTEL, Bring Up the Bodies

KATE

2 Aralık 2016

1

PERUĞUM MASAMIN ÜZERİNDE, FIRLATTIĞIM YERDE YIĞILIP KALMIŞTI. Sahile vuran bir denizanası gibiydi. Mahkeme salonunun dışındayken, gardırobumun bu hayati parçasına gerektiği gibi davranmaktan, ona hak ettiği özeni göstermekten çok uzaktım. At kılı kullanılarak elde yapılan ve neredeyse altı yüz sterlin değerindeki bu peruğun eskimesini, zaman zaman sahip olmadığımından endişe ettiğim ağırbaşlılığı bünyesinde toplamasını istiyordum. Yıllarca tere maruz kalan saç çizgisinin sararmasını, krem rengi sıkı lülelerin gevşemelerini ya da tozlanarak grileşmelerini bekliyordum. Baroya katılmamın üzerinden on dokuz yıl geçtiği halde, peruklarını genellikle babasından devralan bir avukatınkine değil de hâlâ görev aşkıyla yanıp tutuşan yeniyetme bir kıza aitmiş gibi görünüyordu. Bense gelenekselliğin, hakkaniyetin ve yıllanmışlığın izlerini taşıyan bir peruğa sahip olmayı arzuluyordum.

Ancak gösteriş düşkünü bir saltanat mensubuna, parlamento baş kâtibine ya da tarihten, bu saçma sapan geleneklerden ve bunca gülünçlükten hazzeden bir kadın avukata yaraşacak türden, burunlarında altın renkli örgüler bulunan, siyah topuklu ayakkabılarımı fırlatıp attım. Pahalı ayakkabılar elzemdir. Meslektaşlarımızla veya müvekkillerimizle, mübaşirlerle ya da polislerle sohbet ederken hepimiz tehditkâr görünmemek için ara

sıra yere bakarız. Ayakkabılarıma bakan herhangi biri, insan psikolojisinin tuhaflıklarından anlayan ve kendine saygı duyan biri olduğumu düşünür. Kazanacağına inanıyormuş gibi giyinen bir kadın görür.

Anlayacağınız, işimin gerektirdiği gibi giyinmeyi, ne yapıyorsam hakkını vermeyi severim. Kadın avukatlar ufacık bir bebek önlüğünü andıran pamuklu ve dantelli yakalıklar takabilirler; bunların tanesi ise otuz sterlin civarındadır. Ya da benim gibi beyaz, yakasız bir tunik giyip yakalıklarını öne ve arkaya iliştirilen düğmelerle sabitleyebilirler. Kol düğmeleri takarlar. Siyah yünlü ceketlerini bir etek veya pantolonla kombinleyip kıdem derecelerine göre siyah yünlü veya yünlü-ipekli kumaştan yapılmış bir cüppe giyerler.

O sırada, bunların hiçbirisi üzerimde değildi. Tebdili kıyafetimin bir kısmını Bailey'nin cüppe odasında bırakmıştım. Cüppemi, yakalığımı ve kol düğmelerimi çıkarmıştım; mahkeme sırasında at kuyruğu yaptığım orta uzunluktaki sarı saçlarım ise serbest kalınca biraz dağılmıştı.

İş kıyafetlerimden kurtulunca daha kadınsı görünüyordum. Kafamda peruğum ve yüzümde kalın çerçeveli gözlüğüm varken cinsiyetsiz görüldüğümün farkındaydım. Çekici görünmediğim kesindi; gerçi elmacık kemiklerim, yirmili yaşlarımda ortaya çıkan ve yıllar içinde benimle derinleşip belirginleşen bu iki keskin hat fena sayılmazdı.

Peruğum olmayınca kendime daha çok benziyordum. Daha kendim gibiydim. Mahkemeye gösterdiğim yüzümü ya da geçmişte büründüğüm kılıfları geride bırakıp özüme dönüyordum. İşte bu bendim: Kate Woodcroft, kıdemli ceza avukatı, Inner Temple Barosu üyesi, cinsel suçlar alanında hayli deneyimli bir uzman. Kırk iyi yaşında, boşanmış, bekâr ve çocuksuz. Başımı bir an için ellerimin arasına aldım ve uzun bir nefes vererek, bir dakikalığına bile olsa rahatlamaya çalıştım. Hiçbir yararı olmadı.

* İngiliz Ağır Ceza Mahkemesi. -çn

Rahatlayamıyordum. Bileğimde ufak bir egzama lezyonu vardı; üzerine bir parça E45* kremi sürerek burayı kaşıma ve hayata karşı memnuniyetsizliğimin acısını egzamamdan çıkarma arzuma karşı koydum.

Bunun yerine, gözümü çalışma odamın yüksek tavanına diktim. Londra'nın göbeğindeki bu sükûnet vahasında bir dizi oda yer alıyordu. On sekizinci yüzyıldan kalma binanın şatafatlı kornişleri vardı; tavandaki kartonpiyer göbeğinin çevresini altın yapraklar süslüyordu ve upuzun kanatlı pencereler Inner Temple'ın avlusuyla, on ikinci yüzyılda inşa edilen daire şeklindeki Temple Kilisesi'ne bakıyordu.

Burası benim dünyamdı. Kadim, çağdışı, ayrıcalıklı ve seçkin. Yani nefret etmem gereken ve normal şartlarda nefret edeceğim her şey bir aradaydı. Yine de burayı seviyordum. Çünkü tüm bunlar, şehrin bir ucunda iç içe konumlanan ve Strand Caddesi boyunca, nehrin aşağısına doğru uzanan bu bina yığını, bu ihtiyaç ve hiyerarşi; bu mevki, tarih ve gelenek bir zamanlar varlığından bile haberdar olmadığım ve asla peşinde koşabileceğimi düşünmediğim şeylerdi. Tüm bunlar, ne kadar yol kat ettiğimi gösteriyordu.

Bu sebeple, eğer yanımda meslektaşlarım yoksa, ne zaman bir cappuccino almaya çıksam, Strand Caddesi üzerindeki bir kapı ağzında, uyku tulumunun içinde kambur halde oturan kıza bol şekerli bir sıcak çikolata ısmarlıyordum. Çoğu insan kızın farkına bile varmıyordu. Ya evsizler görünmez olmayı iyi beceriyorlardı ya da bizler onları görmezden gelme ve Covent Garden'ın karşı konulmaz ışıltısına veya South Bank'in kültürel cazibe merkezlerine doğru seğirtirken hâkî renkli uyku tulumlarından, gri suratlarından ve keçeleşmiş saçlarından, üzerlerine büyük gelen hırkalarının içinde büzüşen bedenlerinden ve en az onlar kadar sıska kurt köpeklerinden bakışlarımızı kaçırma konusunda başarılıydık.

* İngiltere menşeli bir krem markası. -ç11

Kısa bir süre için herhangi bir mahkemenin etrafında dolanırsanız, hayatın ne kadar riskli olabileceğini görürsünüz. Yanlış bir adım atıp kısacık bir an için bile uygunsuz davranırsanız ya da yoksulsanız ve kanunlara karşı gelerseniz, hayatınızın nasıl da hızla alt üst olabileceğini fark edersiniz. Çünkü mahkemeler de tıpkı hastaneler gibi, hayata başlarken yanlış kartları çekenlerin, yanlış adamı ya da eşi seçenlerin ve kötü talihlerine kapılarak ahlaki pusulalarını şaşırانların mıknaısı gibidir. Zenginler ise onlar kadar etkilenmezler. Vergi kaçakçılığını ya da becerikli bir muhasebeciden mahrum olan biri tarafından cebe indirildiğı takdirde rüşvet olarak tanımlanan suçları ele alalım. Görünüşe bakılırsa, kötü şans ya da kıvrak bir zekâdan mahrum olmak, zenginleri fakirler kadar kötü bir şekilde etkilemiyor.

Canım çok sıkındı. Tıpkı bir siyaset bilimi öğrencisi gibi konuşmaya başlamamdan anlaşılabileceğı gibi. *Guardian* okuma eğilimimi çoğunlukla kendime saklıyordum. Bu alışkanlığım mahkemenin daha geleneksel üyeleri tarafından tuhaf karşılanabilir ve resmi davetler sırasında, düşünlerde servis edilen tavuk ya da çıtır somon gibi tek tip yemekleri yiyip bir o kadar vasat şaraplarımızı yudumlarken harareti tartışmalara sebep olabiliyordu. İnsanın kendini hangi kıdemli avukatın Ceza Mahkemesi hâkimi olmak üzere başvuru yapacak kadar az iş aldığı, bir sonraki kraliyet avukatının kim olacağı ya da kimin duruşma sırasında mübâşire karşı sabrını yitirdiğı gibi hukuk camiası dedikodularıyla sınırlandırması çok daha diplomatik bir yaklaşımdı. İş yüküme kafa yorarken, özel hayatım hakkında hayıflanırken, hatta ertesi günün akşam yemeğı için neler alacağımı planlarken bile bu dedikodulara katılabilirdim. On dokuz yılın ardından, uyum sağlama konusunda uzmanlaşmışım.

Fakat odamın kutsal sınırları içindeyken ara sıra, kısa bir süre için bile olsa kendimi salıyordum; dirseklerimi maun renkli çalışma masama dayayıp başımı ellerimin arasına alıyordum, gözlerimi sımsıkı kapatıyordum ve parmak eklemlerimi sertçe

şakaklarıma bastırıyordum. Gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyordu; karanlığı delip geçen beyaz iğneler, kendime aldığım (çünkü başka kimsenin alacağı yoktu) elmas yüzük kadar ısıtıcı parlıyordu. Bunları görmek, gözyaşlarına boğulmaktan çok daha iyiydi.

Az önce bir dava kaybetmiştim. Pazartesi gününe kadar yenilgi hissinden sıyrılmam, peşinde koşulacak başka davalar ve temsil edilecek başka müvekkiller olduğu için önüme bakmam gerektiğini bildiğim halde, yine de içim burkuluyordu. Bu çok sık başıma gelen ya da itiraf etmekten hoşlandığım bir durum değildi çünkü kazanmayı seviyordum. Eh, aslında hepimiz severiz. Bu çok doğaldır. Kariyerlerimizin sürekliliğini güvence altına almak ve parlamak için kazanmaya gereksinim duyarız. Çekişmeli yargı sistemimiz de bu şekilde işler.

Baro stajımın başlarında, bu gerçek bana ayrıntılı olarak açıklandığında büyük bir şok geçirdiğimi hatırlıyorum. Hukukçu olmayı seçerken büyük ideallerim vardı. Henüz bütün hevesimi yitirmedim ve bir kısmını gerçekleştirdim ama kazanmanın öneminin bu kadar acımasızca dile getirilmesini beklemiyordum.

Kıdemli avukat Justin Carew, Oxford, Cambridge, Durham ve Bristol'dan yeni mezun olan ve halen yirmili yaşlarım süren biz acemi çaylaklara, "Gerçek, hassas bir kavramdır. İster doğru ister yanlış olsun, çekişmeli avukatlık aslında gerçeğin peşinde koşmak değildir," demişti. Avukatlık, rakibinizden daha inandırıcı olmaktır, diye devam etmişti. Daha iyi bir savunma yaptığınız takdirde, deliller aleyhinize olsa bile kazanabilirsiniz. Ve tabii ki önemli olan kazanmaktır.

Fakat bazen, tüm ikna becerilerinize karşın kaybedersiniz; bense ancak bir tanık güvenilirmez çıkarsa, sunduğu kanıtları doğrulayamazsa, hikâyesi çapraz sorgu sırasında tıpkı bir yavru kedi tarafından yuvarlanırken çözülen ve çekiştirildiğinde daha da girift hale gelen bir yün yumağı misali çelişkiler yığına dönüşürse kaybederim.

Bugün Butler davasında da böyle oldu. Ev içi şiddet iddiasının gölge düşürdüğü bir tecavüz davasıydı: Ted Butler ve Stacey Gibbons dört yıldır birlikte yaşıyorlardı ve Butler bu sürenin büyük bir kısmı boyunca kadını tartaklamıştı.

Koşulların başından beri aleyhimize olduğunu biliyordum. Jüriler öcünün teki olarak gördükleri vahşi bir tecavüzcüyü kararlık bir sona mahkûm etmeye heveslidirler ama ilişki içinde tecavüz söz konusu olduğunda, sağ olun, her şeyi bilmesem de olur, diye düşünürler.

Jüri üyeleri genellikle doğru kararı verdikleri halde, bu sefer çuvallamışlardı. Bazen Victoria döneminde takılıp kaldıklarını düşünüyordum; o senin karın ya da nikâhsız eşin ve kapalı kapılar ardında olup bitenler tamamen özel kalmalı kafasındalardı. Dürüst olmam gerekirse, bir çiftin hayatının en mahrem detaylarını didiklemenin biraz utanç verici bir yanı da vardı: Mesele kadının yatakta belli başlı bir süpermarket zincirinin büyük beden tişörtünü giymesi ya da adamın seksten sonra mutlaka sigara içmekten hoşlanması, hem de kadının astımı olmasına ve sigara dumanı yüzünden göğsünün daralmasına rağmen. Halk salonunda oturanlara hayret ediyorum; neden bu hüzünlü ve acıklı dramı izlemeye geliyorlardı ki? Bu seferki bir pembe diziden bile daha sürükleyiciydi; tek farkı rolleri gerçek insanların üstlenmeleri ve tanıktan yükselen çılgınlıkların sahici olmasıydı. Neyse ki halk salonunda oturanlar tanığı göremiyorlardı; kadıncağız tek taraflı camın koruması altındaydı: Sırf şu kalın enseli, kısıp gözlü, ucuz takım elbisesinin, siyah gömleğinin ve kravatının ardına sığınıp saygınlığını korumaya çalıştığı halde tehditkâr görünen ve sanık kürsüsünün güçlendirilmiş camının ardında bakışlarıyla öfke saçan şüpheli saldırganı izlemek zorunda kalmasın diye.

Bu müstehcen ve buram buram şehvet kokan bir meseleydi. Özel hayatlarını ihlâl ediyormuşum gibi hissettim. Ama yine de sorularımı yönelttim: Stacey'nin yaşadığı en açık seçik, en kor-

kunç anları didikleleyen soruları. Çünkü o yüksek rütbeli avukatın bana yıllar önce verdiği nasihate rağmen, aslında hâlâ gerçeği ortaya çıkarmak istiyordum.

Sonra, savunma avukatı porno meselesini gündeme getirdi. Bu konunun açılması ise, rakibim olup bitenlerle çiftin yatağının başucunda duran DVD'deki bir sahne arasında paralellik olduğunu ileri sürerek başarılı bir girişimde bulunduğu için mümkün oldu. Bilge dostum Rupert Fletcher o kalın ve baskıcı bariton sesiyle, "Stacey'nin bu seks oyununu biraz utanç verici bulması olası değil mi?" diye sordu. "Kendini biraz fazla ileriye gittiğini hissettiği bir fanteziye kaptırmış olamaz mı? DVD'de bağlanan bir kadın görülüyor; tıpkı Bayan Gibbons gibi. Ted Butler'ın birleşme anında Stacey Gibbons'ın daha önce birbirleriyle paylaştıkları bir fanteziyi gerçekleştirmeye razı olduğuna, sadece kararlaştırdıkları gibi üzerine düşen rolü yerine getirdiğine inandığını düşünebilirsiniz."

Derken DVD'nin başka detaylarını aktardı, sonra da Stacey'nin gönderdiğini itiraf ettiği kısa mesajı gündeme getirdi: "Bu film beni azdırdı." Bunun üzerine irkilen birkaç jüri üyesinin yüzünde hoşnutsuzluğun izlerini gördüm: Mesela orta yaşlarının sonlarına gelmiş, mahkemeye geleceği için şık giyinen, bir soygun veya cinayet davasında jüri üyeliği yapmayı beklerken, gözleri bu dava sayesinde gerçek anlamda açılan şu kadın gibi. Ve Stacey'ye duydukları sempatinin, sahilden çekilen bir gelgitten daha da hızlı bir şekilde yitip gittiğini anladım.

"Bağlanmayı hayal ettiniz, öyle değil mi?" dedi Rupert. "Sevgilerinize böyle şeyler denemek istediğinizi bildirmek için de o mesajı gönderdiniz."

Bir an durup Stacey'nin hıçkırıklarının penceresiz mahkeme salonunda yankılanmasına izin verdi. Ve sonra, Stacey kısık sesle, "Evet," diye itiraf etti; bu noktadan sonra Ted'in Stacey'ye tecavüz ederken onu boğma noktasına getirmesinin, Stacey'nin iplerinden kurtulmaya çalışırken bileklerinde izler kalmasının

ya da iPhone'una kaydetmeyi akıl ettiği ip yanuklarının hiçbir önemi kalmadı. Bu noktadan sonra, her şey yokuş aşığı gitti.

Büfenin üzerindeki içki sürahisine uzanıp kendime bir kadeh viski koydum. İşyerinde içki içmek çok sık yaptığım bir şey değildi ama uzun bir gün olmuştu ve saat beşi geçmişti. Alacakaranlık çökmüş, uçuk şeftali ve altın tonları bulutları aydınlatmış, avluyu alışılmadık derecede güzelleştirmişti ve ben oldum olası hava karardıktan sonra içki içmenin kabul edilebilir olduğunu düşünmüşümdür. Sek malt genzimi yaktı, yemek borumu ısıttı. Rupert'ın Yüksek Mahkeme'nin karşısındaki şarap barında kutlama yapıp yapmadığını merak ediyordum. Kamçı izlerinden, tasmadan ve müvekkilinin mahkeme kararını duyar duymaz sırtımasından, adamın bal gibi de suçlu olduğunu biliyor olmalıydı. Ama galibiyet, galibiyetti. Yine de ben böyle bir davayı savunsaydım, böbürlenmekten kaçınma, hatta astımla paylaşmak üzere bir şişe Veuve alma nezaketini dahi gösterirdim. Gerçi böyle davaları üstlenmemeye çalışıyordum. Her ikisini de yaptığınız zaman daha iyi bir avukat sayıldığınız halde, suçlu olduklarından şüphelendiklerimi temsil ederek vicdanımı lekelemek istemiyordum. İşte bu yüzden dava açmayı tercih ediyordum.

Çünkü sadece kazananlardan değil, gerçekten yanaydım ve eğer bir tanığa inanırsam, dava açmaya yetecek kadar delilin mevcut olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden de kazanmak istiyordum. Sadece kazanmış olmak için değil; bu dünyadaki Stacey Gibbonsların ve durumları bu kadar muğlak olmayıp çok daha büyük bir vahşete maruz kalanların tarafında olduğum için. Mesela büyükbabası tarafından tecavüze uğrayan altı yaşındaki küçük kız, izcibaşı tarafından sürekli taciz edilen on bir yaşındaki kız ya da gece geç saatte yalnız başına eve yürüme gafletine düşününce oral seks yapmaya zorlanan kız öğrenci gibi. Evet, özellikle onun için. Ceza Mahkemesi'ndeki kanıt standartları yüksektir: Makul bir şüphenin ötesindedir; olasılıklar dengesine değil, hukuk mahkemelerinde uygulanan kanıt yükümlölüklerine tabidir.

İşte bu yüzden Ted Butler bugün serbest kaldı. Ortada bir şüphe tohumu vardı: Rupert'ın tatlı sesiyle dile getirdiği ve jüri üyelerinin biraz serbest bir kadın gözüyle bakabilecekleri Stacey'nin sert sekse rıza gösterdiği ve sadece iki hafta sonra, Ted'in kenarında birikmiş parası olduğunu fark edince polise gitmeyi akıl ettiği şüphesi. Anlaşılan Stacey'nin travma geçirmiş ve utanmış olabileceği, mahkemede hurpalandıktan ve anlattıklarından kuşku edilmesinden korkabileceği hiç akıllarına gelmemişti.

Ağır kristal kadehimi tekrar doldurdum ve üzerine biraz su ekledim. Limitim iki kadehti ve buna uyuyordum. Disiplinliydim. Öyle olmak zorundaydım çünkü daha fazla içersem, zihnimin bulanacağını biliyordum. Belki de eve gitme vakti gelmişti; fakat derli toplu, iki odalı daireme dönmek hiç de cazip gelmiyordu. Normalde yalnız yaşamaktan hoşlanıyordum. Bir ilişkiyi sürdürmek için fazla aykırı olduğumu biliyordum; mekânımı fazlasıyla sahipleniyordum, çok bencildim, çok kavgacıydım. Yalnızlığımın veya daha ziyade bir davaya hazırlandığım ya da bir davanın sonunda bitkin düştüğüm sırada, beynim çalkalanırken bir başkasının ihtiyaçlarıyla ilgilenmek zorunda kalmayışımın tadını çıkarıyordum. Ama kaybettığım zaman bu mahrem ve anlayışlı sessizlik sınırlarımı bozuyordu. Artık yalnız olmak, mesleki ve kişisel yetersizliklerime kafa yormak istemiyordum. Bu yüzden de geç saatlere kadar işyerimde kalıyordum; aileleri olan meslektaşlarım çoktan evlerine gittiklerinde, benim ışığım hâlâ açık oluyordu ve kâğıt yığınlarının arasında gerçeği ararken, kazanmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

O gece, meslektaşlarımın topuklarının on sekizinci yüzyıldan kalma ahşap merdivenlerde tıkırdamasını ve yukarıya tırmanarak bana kadar ulaşan kahkaha mırıltılarını dinliyordum. Aralık ayının başıydı, Noel arifesine az kalmıştı ve uzun bir haftanın sona erdiğini müjdeleyen cuma akşamının genel rahatlığı bariz şekilde hissediliyordu. Bara giden meslektaşlarıma katılmayacaktım. Annemin dediği gibi, yüz ifademden o gün yeterince rol

yaptığım anlaşılıyordu. Meslektaşlarımdan beni teselli etme, uğrunda mücadele edilecek başka davalar bulunduğunu ve ev içi şiddet davalarında en başından beri kaybetmeye mahkûm olduğumuzu söyleme mecburiyeti duymalarını istemiyordum. İçim içimi yerken belli belirsiz gülümsememe ya da öfkemin ortamı germesine gerek yoktu. Üstelik bir zamanlar danuşmanım, ara sıra da âşığım olan Richard da orada olacaktı. Karısı Felicity ilişkimizi öğrendiği için bugünlerde çok az görüşebiliyorduk ve evliliğini sarsmaya ya da yıkmaya niyetim yoktu. Richard'ın bana acımasını da istemiyordum.

Derken tok bir tıkırtı duyuldu; kapıyı böyle tak-tak-tak diye çalan ve o sırada görmeye katlanabileceğim tek bir kişi vardı: Swift Court Caddesi'ndeki 1 numaralı binada çalıştığım on dokuz yıl boyunca kâtipliğimi yapan Brian Taylor. Kendisi mesleğinin kırkıncı yılındaydı ve birlikte çalıştığı avukatların çoğundan daha fazla sağduyuya ve insan psikolojisi hakkında daha gelişmiş bir içgörüye sahipti. Kırçilli saçlarını özenle taramasına, ceketinin düğmelerini her daim ilikli tutmasına ve hiyerarşiyi korumakta ısrarcı olduğu için en azından ofisteyken bana "Hanımefendi" diye hitap etmesine karşın, insan doğasına dair sınırsız bir bilgeliği ve engin bir ahlak anlayışı vardı. Ayrıca fazlasıyla ketum biriydi. Karısının onu terk ettiğini anlamam dört yıl sürmüştü; bunu başka bir kadın uğruna yaptığını keşfetmem ise bir dört yılını daha almıştı.

Brian başını içeriye uzattı. "Burada olacağınızı tahmin ettim. Butler davasını duydum da." Boş viski kadehime takılan bakışları sonra sürahiye, sonra tekrar kadehe kaydı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlem yapıyordu.

Genzimin gerisinden gelen çekimser mırıltı, bir homurdanma gibi duyuldu.

Brian ellerini arkasında kavuşturdu ve kendinden emin bir şekilde çalışma masamın önünde durup bana bilgece bir öğüt vermek için fırsat kollamaya başladı. Ben de tüm can sıkıntımı

rağmen ona ayak uydurdum ve arkama yaslanıp kasvetli havamdan biraz olsun sıyrılmaya çalıştım.

“Şu anda ihtiyacınız olan şey esaslı bir dava. Ses getirecek türden,” dedi.

“Anlat bakalım,” diye cevap verdim. Nefesimi bir çırpıda verdiğimi hissettim: Beni çok yakından tanıyan birisi, isteğimi kaçınılmaz bir gerçek olarak ortaya koyunca rahatlamıştım.

Kara gözleri aklındaki cazip davanın heyecanıyla ışıldayan Brian muzipçe bana bakarak, “İhtiyacınız olan şey sizi bir sonraki aşamaya taşıyacak ve kariyerinizin zirvesine çıkmanızı sağlayacak olan bir dava,” diye devam etti.

Tıpkı tahmin ettiğim gibi, elinde bir şey tutuyordu. 2015 yılının ekim ayından beri tüm davalar elektronik olarak teslim ediliyordu; artık kalın bir *aşk mektubu* gibi koyu pembe bir kurdeleyle sarmalanmıyorlardı. Ama Brian fiziksel olarak elimde tuttuğum belgeleri okumayı tercih ettiğimi biliyordu; üzerine notlar alabildiğim ve altını çizemediğim sayfalara gömülmekten, duruşmaya yön vermemi sağlayacak bir yol haritası çıkarıncaya dek sağa sola fosforlu not kâğıtları yapıştırmaktan hoşlanıyordum.

Brian her zaman belgelerimin çıktılarını alırdı ve hepsini de *aşk mektuplarının* en tatlısıymış gibi, bir sihirbaz edasıyla sunardı.

“Elimde tam size göre bir dava var.”

SOPHIE

21 Ekim 2016

2

SOPHIE KOCASININ BİR YALANCI OLABİLECEĞİNİ HİÇ DÜŞÜNMEMİŞTİ.

Evet, rol yaptığını biliyordu. Gerçeği idareli kullanma konusunda istekli olmak, işinin bir parçasıydı. Hatta bir devlet bakanı için önkoşul bile sayılabilirdi.

Fakat kocasının kendisine yalan söyleyeceği, daha doğrusu hakkında hiçbir şey bilmediği bir hayat sürebileceği, sevgiyle koruduğu dünyasını tepe taklak edecek ve temelinden yıkacak bir sırra sahip olabileceği hiç aklına gelmemişti.

O cuma günü çocukları okula götürmek üzere evden çıkan kocasını izlerken o kadar yoğun bir sevgi duymuştu ki sırf üçünün bir arada bulunduğu bu tabloyu izlemek için merdivenlerde durmuştu. Kapı pervazı bu tablonun çerçevesiydi; James sol kolunu kaldırmış ve Sophie'nin eskiden dalga geçtiği ama artık kanıksadığı politikacı selamını vererek ona veda ederken, sağ eliyle de Finn'in başını okşamıştı. Perçemleri gözüne giren ve çorapları bileklerine düşen oğulları, her zamanki gibi okula gitmek istemediğinden yerdeki karolara bakıp ayaklarını sürmüştü. Dokuz yaşındaki ablası Emily ise geç kalmamakta kararlı bir şekilde kapıdan fırlamıştı.

Kocası, "Hadi hoşça kal," diye seslenmiş, güz güneşi ona hâlâ bir oğlan çocuğu havası veren kısa saçlarına vurunca başının

üzerinde bir hale belirmiş ve bir metre doksan santimlik cüssesi aydınlanmıştı.

Kızı koşarak merdivenlerden inerken, “Hoşça kal anneciğim,” diye bağırmişti.

“Hoşça kal anneciğim.” Finn düzeni değiştiği ve bir defaya mahsus da okula babalarıyla gidecekleri için afallamış, altdudağını sarkıtmış ve yüzü kızarmıştı.

James, “Hadi ama küçük bey,” diyerek onu kapıdan dışarıya çıkarmıştı. Becerikli ve otoriterdi; hatta Sophie onun bu halini hâlâ çekici ve saygın bulduğu için kendine kıızıyordu. Sonra James oğluna bakıp gülümseyince yüzü tamamen yumuşamıştı çünkü Finn onun zaafıydı. “Okula gidince orada bulunmaktan keyif alacağını biliyorsun,” demişti.

Kolunu oğlunun omzuna atmış ve onu Londra’nın batısına özgü bakımlı bahçelerine yönlendirmiş, budanmış ve oldukları yerde birer nöbetçi gibi dikilen defne ağaçlarıyla, her iki yandaki lavanta çiçeklerinin arasından geçirerek Sophie’den uzaklaştırmış ve caddeye çıkarmıştı.

Sophie bu mükemmel üçlünün gidişini izlerken, İşte benim ailem, diye düşünmüştü: Kızı, günü kucaklamak için çırpı gibi bacaklarıyla koşarken atkuyruğunu savurmuştu; oğlu ise babasının elini tutmuş, başını kaldırıp altı yaşında olmanın verdiği apaçık hayranlıkla ona bakmıştı. Babayla oğul arasındaki benzerlik Sophie’nin sevgisini daha da perçinlemişti; Finn âdeta babasının minyatür versiyonuydu. Bir zamanlar kürek sporuyla uğraşan James’in geniş omuzlarına bakarken, güzel bir oğlum ve güzel bir kocam var diye düşünmüş ve James’in ardından bakıp ona gülümsemesini beklemiş, hatta daha çok ummuştu çünkü onun karizmasına kayıtsız kalmayı hiçbir zaman becerememişti.

Tabii ki James bunu yapmamıştı ve Sophie üçünün gözden kaybolmalarını izlemişti. Onlar hayatındaki en değerli insanlardı.

• • •

AKŞAM SAAT 20.43'TE DÜNYA BAŞINA YIKILDI. James geç kalmıştı. Bunu tahmin etmesi gerekirdi. Bu sıradışı bir cumaydı: James, kendi seçim bölgesi olan Surrey'in derinliklerinde bulunan ve ışıltılı aydınlatılmış eyalet evinde, kabine üyelerini toplayacaktı.

James ilk seçildiği zaman her hafta sonu orada kalmışlardı; gizlice geldikleri soğuk ve nemli kır evi, geçirdiği kapsamlı tadilatlarla karşın bir türlü ev havasına bürünememişti. Bir sonraki seçimde, artık haftanın yarısını Thurlsdon'da geçirmek istiyorlarmış gibi numara yapmak zorunda olmadıkları için çok rahatlamışlardı. Burası yaz aylarında çok güzeldi ama kışın kasvetliydi; James seçim bölgesiyle ilgili işlerinin peşinde koşarken, Sophie de küçük bahçelerini çevreleyen çıplak ağaçları izleyip şehir hayatına alışkın olan ve Kuzey Kensington'daki esas evlerinin karmaşasını ve hengâmesini arayan çocuklarını sakinleştirmeye çalışırdı.

Artık ayda bir kez Thurlsdon'a gitmeyi göze alıyorlardı ve James iki haftalık ara dönem boyunca, cuma günkü kabine toplantısına katılmak üzere isteksizce yola düşüyordu. Cuma öğleden sonra iki saatini burada harcadıktan sonra, söz verdiği gibi, saat altıda yola çıkıyordu.

Artık devlet bakanı olduğu için bir şoförü vardı ve trafik izin verdiği sürece, saat yedi buçukta geri dönmüş olmalıydı. Arkadaşlarının evinde samimi bir akşam yemeğine katılmaları gerekiyordu. Aslında Sophie onları sözgelimi *arkadaş* olarak tanımlıyordu. Matt Frisk de başka bir devlet bakanıydı fakat saldırganlık raddesine varan hırsı, Sophie ile James'in başarıyı zorunlu kılan ama saf hırsın bayağılık olarak kabul ettikleri zihniyetleriyle pek de uyumlu değildi. Ama o ve Ellie komşularıydı ve Sophie onları bir kez daha başından savamazdı.

Sekizi çeyrek geçte orada olacaklarını söylemişlerdi. Saat sekizi on geçiyordu; o halde James neredeydi? Ekim akşamı kanatlı pencerelerin dibine kadar sokulmuştu; sokak lambalarının ışığı karanlığı yumuşatıyor ve güz usulca içeriye süzülüyordu.

Sophie yılın bu zamanına bayılıyordu. Bu dönem ona taze başlangıçları, üniversitenin birinci sınıfındayken Christ Church Çayırılığı'nda, yaprakların arasında koştuğu ve kendisini bekleyen yepyeni fırsatları düşündükçe içinin kıpır kıpır ettiği günleri hatırlatıyordu. Çocukları doğduğundan beri daha evcimen olmuştu: Şöminenin karşısında keyif yapmakla, kestane kızartmakla, tempolu ve zinde yürüyüşlere çıkmakla ve güveçte av etleri pişirmekle meşguldü. Fakat şimdi, güz gecesi sinir bozucu olasılıklara gebeydi. Kaldırımında yalpalayan birinin ayak sesleri duyuldu ve bir kadının cilveli kahkahaları yankılandı. Daha kalın bir ses mırıldandı. Bu James'in sesi değildi. Bir artıp bir azalan ayak sesleri sonunda dindi.

Sophie tekrar arama tuşuna bastı. James'in cep telefonu çaldı, sonra sesli mesaja düştü. Sophie hışımla telefonunun pürüzsüz yüzeyine vurdu ve her zamanki iradesini bu şekilde yitirmesine şaşırdı. Korku yüzünden midesinde kramp girdi ve bir an için Oxford Üniversitesi'ndeki serin pansiyonuna geri dönmüş gibi hissetti; ankesörlü telefonun çalmasını beklerken, avluda dönüp duran rüzgâr ılık çalıyordu. Üniversitenin hademesi ona sempatiyle bakıyordu. İlk yaz döneminin son haftasında, çok daha kötü bir şey olacağına dair hepten derinleşen, tüyler ürpertici bir korku taşıyordu. On dokuz yaşındaydı ve o zaman da James'in aramasını beklemişti.

Saat sekizi on dört geçiyordu. Sophie onu bir kez daha aradı ve bunu yaptığı için kendinden nefret etti. James'in telefonu doğrudan telesekretere geçti. Sophie hayali bir kumaş tiftiğini silkeledi, dostluk bileziklerini düzeltti ve eleştirel bir gözle tırnaklarına baktı: Ellie'nin parlak ojeli tırnaklarının aksine, düzgünce törpülenip sade bırakılmışlardı.

Merdivenlerden ayak sesleri geldi. Bir çocuk sesi duydu. "Babam döndü mü?"

"Hayır yatağına dön," dedi. Sesi planladığından daha sert çıkmıştı.

Emily tek kaşını kaldırarak ona baktı.

Ses tonu yumuşayan Sophie, “Hadi yatağına git tatlım,” diye ekleyip kızını yukarı kata kovalarken kalp atışları hızlanarak köşeyi döndü ve onu yatak örtüsünün altına soktu. “Artık uyumalısın. Baban da çok geçmeden gelir.”

İnanılmaz derecede güzel olan Emily, “Peki gelince yanıma uğrayıp iyi geceler diyebilir mi?” diyerek somurttu.

“Şey, dışarı çıkacağız ama eğer hâlâ uyanık olursan...”

“Uyanık olacağım.” Emily’nin bu kararlılığı, çenesini sıkması ve sarsılmaz özgüveni, babasının kızı olduğunu belli ediyordu.

“O halde eminim ki baban yukarı çıkacak.”

Sophie tartışmanın uzamasını önlemek için kızının alnına hızlı bir öpücük kondurdu ve yorganı yatağın iki yanına sıkıştırdı. “Ama tekrar yataktan çıkmanı istemiyorum. Anlaşıldı mı? Cristina her zamanki gibi bakıcılık yapacak. Baban geldiği zaman onu yukarıya göndereceğim.”

SAAT SEKİZİ ON YEDİ GEÇİYORDU. Sophie bir kez daha James’i aramayacaktı. Hiçbir zaman takıntılı davranan bir eş olmamıştı ama bu mutlak sessizliğin onu ürküten bir yanı vardı. James çoğu zaman o kadar iyi iletişim kurardı ki, böyle sessiz kalmak hiç ona göre değildi. Sophie onun M25 numaralı yolda takılıp kaldığını ve arabasının arka koltuğunda belgelerini gözden geçirdiğini hayal etti. James ya arardı ya mesaj atardı ya da e-posta gönderirdi ama onu bu şekilde bekletmezdi. Mutfakta oyalanan çocuk bakıcısı, ev ona kalsın da divanda rahat rahat kıvrılabilsin diye bir an önce çıkıp gitmeleri için can atıyordu; Sophie’nin özenle süslediği yüzü mükemmelliğini yitiriyordu ve Friskler için alınan çiçekler girişteki masanın üzerinde durdukça, ambalajlarının içinde solmaya başlıyorlardı.

Sekizi yirmi bir geçiyordu. Sophie sekiz buçukta Friskleri arayacaktı. Fakat bu süre dolmasma rağmen yine de onları aramadı.

Saat sekiz otuz beşi, otuz altıyı ve otuz yediği gösterdi. Sessiz kalmanın kabalık olacağını farkına varan Sophie, dokuza yirmi kala Ellie Frisk'e kısa ve özür içerikli bir mesaj gönderip seçim bölgesinde bir sorun çıktığını, çok üzgün olduklarını ancak yemeğe katılamayacaklarını açıkladı.

Times'da Will Stanhope'un İslami Devlet hakkında bir makalesi vardı ama Sophie gözüpek akranının sözcüklerine yoğunlaşamadı. Sanki bu da Finn'e okuduğu ve dinazor astronotları konu alan bir masalmış gibi hissediyordu. Çünkü her bir zerresi tek bir konuya odaklanmıştı.

Sonunda beklediği sesi duydu. James anahtarını deliğe soktu. Ağır meşe kapı gıcırdayarak açıldı ve homurdanarak kapandı. James'in ayak sesleri normalden daha ağırdı; her zamanki gibi seri ve kararlı değildi. Sonra bir süreliğine sorumluluklarının yükünden sıyrılarak, kırmızı evrak çantasını tak diye yere koydu. Bu tok ses bir cuma akşamı duyulduğunda, tıpkı şişesinden kadehe dökülen beyaz sek şarabın çalkantısı kadar kulağa hoş geliyordu. Girişteki büfenin üzerine bırakılan anahtarlar şıkırdadı. Sonra, ortalık tekrar sessizleşti.

Sophie, "James?" diye seslenerek girişe çıktı.

James'in güzel yüzü solmuştu; gergin gülümsemesi gözlerine yansımıyordu ve ince kaz ayakları her zamankinden daha derindi.

"Frisklerdeki yemeği iptal etsen iyi olur."

"Ettim bile."

James paltosunu çıkarıp dikkatlice asarken, yüzünü kaçırdı.

Sophie duraksadı, sonra kollarını James'in körpe bir fidanın yukarıya doğru genişleyen gövdesi gibi V şeklini alan biçimli beline doladı ama James arkaya uzanıp onu usulca kendinden uzaklaştırdı.

"James?" Sophie'nin midesindeki ürperti ansızın şiddetlendi.

"Cristina burada mı?"

"Evet."

“Şey, onu odasına gönder, tamam mı? Özel bir konuşma yapmamız gerek.”

“Tamam.” Sophie sesinin ne kadar cılız çıktığını fark edince kalbi pır pır etmeye başladı.

James tekrar gergince gülümsedi ve sanki Sophie asi bir çocukmuş ya da işini savsaklayan bir devlet memuruymuş gibi, sabırsızlığını ele veren bir ses tonuyla, “Bunu hemen yapabilir misin lütfen Sophie?” dedi.

Sophie, James’in yüzüne baktı; anlam veremediği bu ruh hali, beklediğinden çok farklıydı.

James biçimli ve uzun parmaklarıyla alnını ovaladı, yeşil gözleri kısa süreliğine kapandı ve göz kamaştıracak kadar uzun kirpikleri neredeyse yanaklarına değdi. Sonra ansızın gözleri açıldı ve Sophie’ye, Finn’in azarlanmaktan kaçınmaya ve kendini affettirmeye çalıştığı zamankine benzer bir bakış attı. Bu bakış, James’in yirmi üç yıl önce hayatını alt üst etmesine ramak kalan ve ayrılmalarına sebep olan krizi itiraf etmeden önce attığı, kimi zaman Sophie’nin hâlâ ürpermesine ve tekrar kendini gösterecek diye korkmasına neden olan bakışın aynısıydı.

“Üzgünüm Soph. Çok üzgünüm.” Sanki James yalnızca aşırılıkla mücadeleden sorumlu müsteşar olarak kendi işinin yükünü değil de bütün hükümetin sorumluluğunu üstlenmiş gibiydi.

“Bu sefer her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım.”

KADININ ADI OLIVIA LYTTON’DI; gerçi Sophie onu hep sadece James’in meclis araştırmacısı olarak görmüştü. 1,77 boyundaydı, yirmi sekiz yaşındaydı, sarışındı, geniş bir çevresi vardı, özgüvenliydi ve hırslıydı. “Herhalde ona sarışın bomba lakabını takacaklar.” Sophie kinayeli konuşmaya çalıştı fakat sesi kulak tırmaladı.

Beş aydır birliktelerdi ve James bu ilişkiyi bir hafta önce, parti konferansının hemen ardından bitirmişti.

Başını ellerinin arasına alan James pişman rolüne bürünerek, “Hiçbir anlamı yoktu,” dedi. Arkasına yaslandı ve yüzünü buruşturarak klişe bir cümle daha sarf etti. “Sadece seks içindi ve gururum okşanmıştı.”

Sophie göğsünü parçalamak üzere olan öfkesini güçlükle bastırıp yutkunarak, “Peki madem,” dedi.

James onun ne kadar acı çektiğini görünce bakışları yumuşadı.

“Bizim seks hayatımızda hiçbir sorun yoktu. Bunu biliyorsun.” Genellikle Sophie’nin aklından geçenleri açıkça okuyabilirdi; birlikte geçirdikleri yirmi yıl boyunca geliştirdiği bu yetenek, böylesine kenetlenmelerini sağlayan sebeplerden biriydi. “Sadece aptalca bir hata yaptım.”

Karşı kanepede oturan Sophie, öfkesinin medeni bir biçimde konuşabilecek kıvama gelecek kadar dinmesini ya da James’in aralarındaki mesafeyi kapatmasını, çekinerek elini uzatmasını veya hiç olmazsa gülümsemesini bekledi.

Fakat James olduğu yere çakılmıştı; başını eğmiş, dirseklerini dizlerine dayamış ve parmaklarını dua edercesine birleştirmişti. Sophie ilk başta bu sahte ahlak gösterisinden, Blairvari klişe laflardan ve tövbekâr politikacı havalardan tiksindi fakat James’in omuzları yalnızca bu sefere mahsus olmak üzere sarsılmaya başlayınca yumuşadı; kocası hıçkırıklara boğulmamıştı ama içini çekip duruyordu. Bir an için annesi ve çekici olduğu kadar hovarda babasının başka bir “düşüncesizliğini” itiraf ettiği sahne gözünün önüne geldi. Ginny’nin koşulsuz teslimiyetini ve sonra deniz manisi gözlerinde parlayan acıyı çabucak bastırışını anımsadı.

Belki de bütün kocalar aynı etkiyi yaratıyordu. İnsan önce hüznün, sonra da öfke seline kapılıyordu. Bu şekilde olmamalıydı. Onların evliliği farklıydı. Aşk, güven ve korumak için elinden geleni yaptığı bir seks hayatı üzerine kurulmuştu.

Sophie hayatından birtakım ödünler vermişti ve Tanrı biliyordu ya, tekrar bir araya geldiklerinde hepten gözünü karartmıştı;

fakat emin olduğu tek bir Şey vardı, o da ilişkilerinin sağlam-lığıydı. Gözlerinde biriken yaşlar yüzünden bularık görmeye başlamıştı. James başını kaldırdı ve göz göze geldiler; keşke hiÇ gelmeselerdi.

James, "Başka bir Şey daha var," dedi.

TABİİ YA, JAMES SEBEPSİZ YERE bir ilişkisi olduğunu itiraf edecek değildi.

"Yoksa o hamile mi?" Bu ĉirkin ancak gerekli sözcükler, bir gölge gibi aralarına sızdı.

"Hayır, tabii ki değil."

Sophie bir parça rahatladığını hissetti: Emily ile Finn'in bir üvey kardeşleri olmayacaktı. Yasak aŐklarının bir kanıtı yoktu. James'i hiÇbir Şekilde paylaŐması gerekmeyecekti.

Sonra James yüzünü buruşturarak ona baktı. Sophie tınakla-rını avuÇlarına batırdık a teninde yarım ay Şeklinde derin izler oluştu ve parmak eklemlerinin kızaran tenini zorlayarak, fildiŐi inciler gibi dışarıya fırladıklarını gördü.

Başka bir kadının James'in çocuğuna hamile kalmasından ya da kürtaj olmayı seçmesinden daha kötü ne olabilirdi? İlişkileri-ni başka insanların  ğrenmesi: Bu merak uyandıran dedikodu, Avam Kamarası'nın çay salonlarında önde gelen birkaç kişinin kulağma fısıldandıktan sonra herkese yayılmış olabilirdi. Acaba kimler biliyordu? İŞ arkadaşları mı? Başbakan mı? Diğer millet-vekillerinin eŐleri mi? Peki ya Ellie? Sophie onun ablak yüzünün bastırma gereği duymadığı bir acıma hissiyle aydınlandığını ha-yal etti. Belki de Ellie onun yalan yere mesaj attığını anlamıştı ve zaten her Şeyi biliyordu.

Sophie kendini derin bir nefes almaya zorladı. Bu meseley-le başa çıkabilirlerdi; bunu aŐabilirlerdi. Çok daha beterini ya-ŐamıŐlardı,  yle değil mi? Hızlı bir ka amaktan zarar gelmezdi; çabucak unutulup giderdi. Ama sonra James meseleyi daha ya-

ralayıcı ve yıpratıcı bir boyuta taşıyan bir şey söyledi; Sophie bu kadar korkunç bir senaryoyu hayal dahi etmediğinden, karnına güçlü bir yumruk yemiş gibi oldu.

“Hikâye patlak vermek üzere.”

-

SOPHIE

22 Ekim 2016

3

HİKÂYE MAIL GAZETESİNİN ELİNDEYDİ. DURUMUN NE KADAR KÖTÜ olduğunu anlamak için ilk baskıyı beklemek zorundalardı.

Başbakanın iletişim direktörü Chris Clarke oradaydı: Volta atıp duruyordu; telefonu kulağıyla bütünleşmişti, hatta eline yapışmıştı. Hırçın yüzü beklentiyle gerilmiş, sivri burnunun iki yanındaki küçük gözleri kısılmış, gereğinden fazla yağlı hazır yemek tüketmekten donuklaşmış ve sayısız kez sabahın köründe kalkıp gece yanlarına kadar çalışmanın verdiği yorgunluktan göz altları morarmıştı.

Sophie ona dayanamıyordu. Londra aksanına, kendini beğenmişliğine ve kocasının yanında cüce gibi kalan bir metre yetmiş beş santimlik bu adamın kasılarak yürümesine katlanamıyordu. Başbakan için vazgeçilmez olmasına da. Bir keresinde, ona duyduğu bariz güvensizliğini dile getirmeye çalıştığında James, "Halkla iletişim kurma konusunda becerikli: Bize çeki düzen veriyor, eksikliklerimizi ve bunları nasıl telafi edeceğimizi biliyor," demişti. Sophie, Barking' yoresinden gelen bu eski *News of the World* muhabirini ölçüp biçecek donanıma sahip değildi. Chris bekâr ve çocuksuzdu ama belli ki eşcinsel değildi; anlaşılan politika gerçekten de tüm zamanını alıyordu. Otuzlu

* Londra'da yoksulların ve göçmenlerin yoğun olarak yaşadıkları bölge. -çn

yaşlarının sonlarında, şu akıl sır ermez klişenin örneklerindendi: Yani işiyle evliydi.

“Tanrı aşkına.” Chris cumartesiye ait şişkin gazete tomarının teslim edilmesini beklerken iPad’inde hikâyeye göz atıyordu; ağzında buruk bir tat varmışçasına dudağını bükmişti. Gözü, “BAKANIN YARDIMCISIYLA İLİŞKİSİ VAR,” manşetine ve ardından, “Başbakanın dostu güç koridorlarında kaçamakta,” alt başlığına takılan Sophie, midesindeki safranın yukarıya tırmandığını hissetti.

İlk paragrafa göz atarken sözcükler birleşerek somut ve inanaması güç bir hâl aldı. “Daily Mail’in özel olarak ortaya çıkardığı üzere, İngiltere’nin en çekici milletvekili Avam Kamarası asansörlerinden birinde kadın yardımcısıyla seks yaptı.

İçişleri Bakanı ve başbakanın yakın dostu James Whitehouse, Westminster Sarayı’nda meclis araştırmacısıyla bir gönül macerası yaşadı. Evli ve iki çocuk babası olan Whitehouse, parti konferansı sırasında da 28 yaşındaki Olivia Lytton’la aynı odayı paylaşmıştı.”

“Ne kadar da aptalca.” Sophie hem hislerine hakim olmaya hem de kontrollü ve güçlü görünmenin yolunu bulmaya çalışırken, Chris’in sözleri sessizliği böldü. Sophie daha fazla dayanamadı; birdenbire ayağa kalktı ve çabucak odadan çıkarken, hissettiği tiksinti bir bulantı dalgası gibi kabardı. Mutfığa saklandı ve kusma arzusunun yatışmasını umarak lavaboya eğildi. Elinin altındaki kromun serinliğine ve parlaklığına, sonra da Finn’in yaptığı ve buzdolabının üstüne asılacak kadar güzel bulunduğu az sayıdaki resimden birine odaklandı. Resimde kocaman gülümseyen dört tane çöp insan vardı; hepsine tepeden bakan baba figürü karısından yüzde elli, oğlundan ise yüzde yüz daha uzundu. Altı yaşındaki bir çocuk dünyaya bu gözle bakıyordu. Resmin üzerine macenta renkli bir keçeli kalemle “Aylem” yazısını karalamıştı.

Finn’in ailesi. Sophie’nin ailesi. Sophie gözlerini kırptırarak

biriken yaşlara direndi ve rimelinin akmasını önlemek için ıslak kirpiklerine dokundu. Kendine acıyacak zamanı yoktu. Annesinin böyle bir durumda ne yapacağını düşündü: Kendine bir duble viski koyardı; sonra köpekleri dışarı çıkarırdı ve kayalıkların yamacında, rüzgârın uğultusu eşliğinde zinde bir yürüyüş yapardı. Ama onların köpekleri yoktu. Sophie'nin kafasını dağtabileceği ya da geçmişte diğer bakanların yaptıkları budalalıkların peşine düşmelerine bakılırsa, çok geçmeden kapılarının önünde cirit atmaya başlayacak olan basın mensuplarından saklanabileceği ücra bir sahil şeridi de yoktu.

Erkenden baleye ve yüzmeye gideceklerini uman çocuklara bunu nasıl açıklayacaktı? Kameralara rastlayacaklardı. Belki de bir muhabire. Finn'i kandırabilirdi, peki ya Emily'yi? Bir sürü soru soracaklardı. *Ama neden buradalar? Babamızın başı dertte mi? O kadın kim? Anneciğim, neden fotoğraf istiyorlar? Anne, sen ağlıyor musun? Neden ağlıyorsun anneciğim?* Sadece çocukların gözler önüne serilen bu utança ve yakın takibe maruz kalacaklarını, ardı arkası kesilmeyen sorular devam ederken onları rahatlatmak zorunda kalacağını düşünmek bile midesini bulandırıyor.

Ayrıca okul bahçesinde kulaklarına çalınan bölük pörçük haberlerin sadece yarısını anlayacaklardı ve diğer annelerin acımayla ya da gizlemekte zorlandıkları memnuniyetleriyle karışık bakışlarına maruz kalacaklardı. Sophie bir an için çocukları arabaya atıp annesinin Devon'ın en ücra köşesinde, sonu gelmeyen yüksek eğimli yolların bitiminde yer alan evine götürmeyi düşündü. Fakat kaçmak, bir suç işlendiğini ve birlikten yoksun olduklarını ima ederdi. Onun yeri burasıydı, kocasının yanıydı. Sophie bir bardağı musluk suyuyla doldurdu ve hızlıca birkaç yudum içti; derken salona geri dönünce, evliliklerini nasıl yoluna koyabileceğini ve James'in siyasi kariyerini nasıl kurtarabileceğini fark etti.

• • •

“YANI BU TİPİK BİR REDDEDİLEN kadın vakası mı?” Chris Clarke anlaşılır bir açıklama bulmaya çalışırcasına öne eğilerek James’i inceledi. Sophie’nin aklına Chris’in asexüel olabileceği geldi. Adamın soğuk bir yanı vardı; arzusun insana yaptırdığı saçma sapan çılgınlıkları kavramak şöyle dursun, sanki insanların kırıl-ganlıklarını dahi anlaşılmaz buluyordu.

“Ona kaçamağımızın bir hata olduğunu söylemiştim. Ve her şeyin bittiğini. Doğrudan demeç vermemiş değil mi? Herhalde gazetelere gitmiş olamaz?”

“Kadın Westminster’da çalışıyor. Hikâyeyi nasıl yayacağını biliyor.”

“‘Bir arkadaşı’ mı?” James kendisi hakkında yazılanlara bakarken, acı içinde görünüyordu.

“Aynen. ‘Bayan Lytton’ın bir ‘arkadaşı’, ‘James onu kullandı. Arkadaşım bunun düzgün bir ilişki olduğunu sanmıştı ama James ona korkunç davrandı...’ dedi.”

“Ben de okudum,” dedi James. “Devam etmene gerek yok.”

Sonra Sophie kocasının karşısında, iletişim direktörünün ise sağında duran kanepeye oturdu. Her türlü detayı öğrenmek isteyen bir mazoşist gibi görünebilirdi ama olanları bilmezden gelmek gibi bir seçeneği yoktu. Tam olarak neyle karşı karşıya olduğunu anlaması gerekiyordu. Haberi tekrar okumaya, demeç veren “arkadaşın” Olivia’nın nelere katlanmak zorunda kaldığına dair açıklamalarını sindirmeye ve Avam Kamarası’nın bir asansöründe geçenleri özümsemeye çalıştı. “James iki katın arasındayken düşmeye basmış ve asansör yolculuğu biraz uzun sürmüş.” Muhabirin bu her iki yöne de çekilebilecek olan lafı seçerken sırtıttığını veya bazı okurların kıs kıs gülme isteklerini alelacele bastırdıklarını ya da kaşlarını kaldırdıklarını hayal edebiliyordu; fakat bu çiğ sözler yüzüne tokat gibi çarptığı halde, gerçekleri bir bütün olarak algılamakta zorlanıyordu.

Chris’in hâlâ konuştuğunu fark eden Sophie başını kaldırdı.

“O halde şöyle diyeceksin: Bu kısa ilişki ve ailene çektiğiğin

acı nedeniyle derin bir pişmanlık duyuyorsun. Şimdiki önceliğin, aile bağlarını yeniden kurmak.” Chris bunu söylerken Sophie’ye baktı. “Bize herhangi bir sürpriz yapmayacaksın, değil mi Sophie?”

Sophie irkilerek, “Ne gibi?” diye sordu.

“Gideceğini beyan etmek, hikâyeyi kendi açından anlatmak ve gece yarısı sırta kadem basmak gibi.”

“Bunu sormana gerek var mı?”

“Tabii ki var.” Chris, Sophie’yi süzerek niyetini kestirmeye çalışıyordu.

“Hayır, tabii ki gerek yok.” Sophie tarafsız bir ses tonuyla konuşmayı, elbette tüymeyi, bir tavşan deliğine girip Londra’dan çok uzaklara gitmeyi ve ona acı veren yeni gerçekliğinden kaçarak ortadan kaybolmayı düşündüğünü ya da Chris’in doğru tahmin yürütmesine öfkelenildiğini gizlemeyi başardı.

Bu cevaptan memnun olduğu anlaşılan Chris başıyla onayladı ve Sophie’nin kocasına döndü.

“Tabii esas mesele, a) nüfuzlu bir konumda olman; b) görev başındayken ilişkiye girdiğin iddiası. Vergi yükümlülerini rencide ederek.”

“Parti konferansının giderleri vergi yükümlüleri tarafından karşılanmıyor.”

“Ama senin Majesteleri’nin Hükümeti’ndeki bakanlık makamının giderleri karşılanıyor. En azından ülkenin yönetilmesine yardım etmen gerekirken, bir asansörde aşna fişne olman sorunlu bir durum teşkil ediyor.”

“Bunu görebiliyorum.”

Sophie, James’in bu haberi inkâr etmediğini, söylenenleri kabullendiğini fark edince, ona yaşadığı şoku yansıtan keskin bir bakış attı. İletişim direktörü gülümsedi ve Sophie, Chris’in onları bu şekilde küçük düşürmekten keyif alıp almadığını merak etti. Bu son derece kibirli bir davranıştı: Onlara hadlerini bildirerek kendini meşru kılıyordu ve başbakanın gözündeki önemini

pekiştiriyordu; Sophie bunu görebiliyordu. Ama sanki bundan daha da fazlası vardı; sanki Chris, iyi bir hikâye yakalayan bir gazeteciden bile daha memnundu. Tüm kirli siyasi oyunları bir yana (çünkü kendisi acımasızlığıyla nam salmış, ufaklık bir dedikoduya sıkı sıkıya sarılan ve tıpkı bir hükümet denetçisi gibi, bildiklerini en kritik anda kullanacağına dair tehditler savuran biriydi) bu mesele konusunda bizzat yargılayıcı bir tutum takınıyormuş gibi görünüyordu.

“O halde işin sırrı, detaylar hakkında yorum yapmayı reddetmek. Bu ayrıntılarına girmekten kaçındığım, ufak bir dedikodu. Demecinde bu sağduyu eksikliğinin hiçbir şekilde bakanlık görevini etkilemediğini vurgulayacaksın. İnkâr tuzağına düşmeyeceksin; yoksa söylediklerin dönüp dolaşıp önüne çıkar. Detaylara girmeyeceksin. Meselenin özüne odaklan: Derin bir pişmanlık içindesin, kısa bir ilişkiydi, önceliğin ailen. Konuyu saptır ve umursamaz ol ama inkâr etme. Anlaşıldı mı?”

“Elbette.” James, Sophie’ye bakıp gülümsedi fakat Sophie bunu görmezden geldi. “Yani istifa etmeme gerek yok mu?”

“Bunu neden yapasın ki? Başbakan bunu istiyorsa açıkça söyler ama eski dostlarına sırtını dönmez, bunu biliyorsun ve sen en yakın dostlarından birisin.” Chris iPad’i ve *Mail*’in nüshasını işaret ederek, “Burada öyle diyor,” dedi.

“Evet.” James gözle görülür şekilde rahatlamıştı. Tom Southern ile geçmişleri Eton ve Oxford’a dayanıyordu ve on üç yaşına bastıklarından beri hem ergenlik hem de yetişkinlik yaşamları ayrılmaz bir biçimde iç içe geçmişti. Tutunulacak tek dal buydu: Ölümüne sadık olmasıyla tanınan başbakan, en eski dostunu yüüstü bırakmadan önce elinden gelen her şeyi yapardı. Sophie bu düşünceye dört elle sarıldı: Tom, James’i yarı yolda bırakmazdı. Bunu yapamazdı, bu doğasına aykırıydı; üstelik James’e çok fazla şey borçluydu.

“Bunu daha önce de vurguladı.” James boğazını temizledi. “Destegini sundu.”

Sophie nefesini verirken rahatladığını hissetti. “Yani onunla konuştunuz mu?”

James başıyla onayladı fakat açıklama yapmayı reddetti. Tom ile özel bir ilişkileri vardı. İçki sefaları, okuldayken oynadıkları pantolon indirmeceler, yirmili yaşlarda çıktıkları, hem Tom’un siyasi kariyerini hem de James dışarıda biraz deneyim kazandıktan sonra onun geleceğini planladıkları tatiller, bu iki adamı Sophie ile James’in on iki yıllık evliliğinin ve iki çocuğunun yapamadığı kadar sarsılmaz bir biçimde yakınlaştırmıştı. Tuhaf olansa, Sophie’nin hâlâ ülkenin en güçlü adamı gözüyle bakmadığı ve yirmili yaşlarının sonunda gittikleri Toskana tatili sırasında kör kütük sarhoş olduğunu hatırladığı Tom’un daha bağımlı olmasıydı. Başbakan olduğundan beri bu özelliği daha göze çarpıyordu ama Sophie ortada belki de yalnızca kendisinin sezdiği bir eşitsizlik olduğunun farkındaydı. Kocasından nasihat isteyen Tom’dü ama Sophie biliyordu ki Tom onun sıkı bir sırdaş olduğuna da inanıyordu.

“Başbakanın da desteğiyle, bu işten sıyrılırsın.” Chris kendinden emindi. “Bu devirde seks kariyeri mahvedecek diye bir şey yok. Tabii mesele çabucak kapanırsa. Kariyeri mahveden, yalan söylemek.” Birden evhâmlanarak burnunu çekti. “Ayrıca, elini pantolonunun içine sokan ve kendini cep telefonunda filme alırken yakalanan zavallı bir şapşal değilsin. Daha yaşlı erkek seçmenler, genç bir kadınla ayaküstü yapılan bu kaçamağı gayet anlaşılır bulacaklardır.” Sonra küçümser bir edayla sırtıttı. “Bu mesele çabucak örtbas edildiği ve tekrarlanmadığı sürece senden başka kimsenin üstüne vazife değil.”

“Peki ya parti çalışanlarından biriyle ilişkim olduğuna dair soruşturma açılırsa?”

Sophie’nin içi burkuldu. Onları sık boğaz eden, sinirlerini bozan ve James’in sorumsuzca davranmasından ya da olayın örtbas edilmesinden yakınan basın mensuplarının didik didik inceledikleri bir iç soruşturma geçireceklerini düşünmek tüyler

ürperticiydi. Bu hem James'in kariyerini mahvedebilirdi hem de konuyu iyice derine gömmeleri gerekirken alevlendirmek, onları yaralardı.

Chris sertçe, "Başbakan bundan bahsetti mi?" diye sorarken, kısık ve açık mavi gözleri irileşti.

James başını iki yana salladı.

"O zaman soruşturmaya gerek yok. Bu çabucak unutulun, saçma sapan bir kaçamak; tabii bana her şeyi anlattığın sürece, öyle değil mi?"

James başıyla onayladı.

"Pekâlâ. Sen ayrıcalıklılar kulübünün bir parçasısın. Eğer bu olay çabucak manşetten düşerse, başka bir şey yapmaya gerek kalmaz."

Sophie'nin içinden gülmek geldi. James bu işten sıyrılacaktı çünkü örnek biriydi; yasadışı bir şey yapmamıştı ve başbakanın himayesindeydi. James'in arkasındaki kitap raflarına ve Hilary Mantel'in ele avuca sığmayan bir kralın çıkarlarının her şeyden önemli olduğu bir devri anlattığı iki adet Cromwell romanına göz attı. Aradan dört yüz yıldan fazla zaman geçmişti ama yine de Tom'un döneminde bile, mecliste hâlâ bir yaşanmışlık hissi vardı.

Sophie göz kapaklarının ağırlaşmalarına göz yumarak, 7/24 gündemden düşmeyen bu haberi ve bir hikâye sosyal medyada ivme kazandığında baş gösteren sürü zihniyetini düşünmemeye çalıştı. Bu devirde haberler çok çabuk yayılıyordu. Fakat Chris her şeyin yoluna gireceğini söylemişti ve o gerçekçi, hatta şüpheci biriydi; boş yere güvence vermesi için hiçbir sebep yoktu. Hem de hiç.

Sophie gözlerini açtı ve nihayet kocasına baktı.

Fakat James'in her zamanki güzel yüzü, çıkık elmacık kemikleri, belirgin çenesi, dış mekânları sevdiğini ve gülmeye meyilli olduğunu gösteren kaz ayakları kaskatı kesilmiş, ifadesi anlamsızlaşmıştı.

James, Chris'e baktı ve Sophie hiç de kocasına özgü olmayan bir şeyin, ufacık bir şüphe kırıntısının varlığını sezdi.

James, "Umarım haklısındır," dedi.

JAMES

31 Ekim 2016

4

GÜNEŞ YATAK ODASI PERDELERİNİN ARASINDAN İÇERİ SÜZÜLÜYORDU ve James odalarına çıktığında, Sophie hâlâ uyuyordu. Pazartesi sabahıydı, saat altı buçuktu. Hikâye patlak verdiğiinden beri dokuz gün geçmişti.

Sophie o zamandan bu yana ilk defa beş buçuktan sonra uymaya devam ediyordu. James onu izlemeye, makyajdan arınmış ve dolgun yastıklara gömülmüş yüzünü incelemeye koyuldu. Sophie'nin alnında çizgiler belirmişti; darmadağın saçlarının arasında, şakağından aşağıya sarkan ince bir gümüşü tel vardı. Hâlâ kırk iki yaşından genç göstermesine karşın, geride bıraktıkları haftanın izlerini taşıyordu.

James sabahlığını çıkardı ve Sophie'yi uyandırmamak için ona dokunmamaya çalışarak yatağa döndü. Sabahın beşinden beri ayaktaıdı ve gazetelere göz atmakla meşguldü; Tanrı'ya şükür ki onunla ilgili herhangi bir haber yoktu. Sanki basın mensupları sonunda hikâyenin miyadını doldurduğuna karar vermişlerdi. Alastair Campbell'ın kuralı neydi? Eğer bir hikâye sekiz gün boyunca baş sayfada kalırsa, o bakanın istifa etmesi mi gerekiyordu? Yoksa bu süre on gün müydü? Sayı her ne olursa olsun James kendini kurtarmıştı; pazar günleri de hiçbir haber

çıkamıştı. Sosyal medyada, hatta Guido Fawkes'ta bile yeni bir şey yazılıp çizilmemişti; Chris de hiçbir şey duymamıştı bütün göstergeler, magazin gazetelerinin yeni bir ipucu yakalayamadıklarını gösteriyordu.

Üstelik bu hafta üzerinde düşmeleri gereken gerçek bir hikâye vardı. Bir kez daha bir terör saldırısı önlenmişti. Mile End bölgesinden iki radikal İslamcı, 7 Temmuz saldırısının bir benzerini gerçekleştirmeyi planlamışlardı ama malzemeleri temin ettikleri anda baskın yemişlerdi. Polisler duruşmayı olumsuz yönde etkilemesinden korktukları detayların basına sızmaması için parano-yakça davranıyorlardı ama gazeteler, ele geçirilen patlayıcıların sebep olabileceği zarar konusunda spekülasyonlarla doluydu. James bu haberleri alevlendirmek için İçişleri Bakanlığı Seçilmiş Komitesi'nden medet ummak zorunda kalmamıştı: Eski İçişleri Bakanı, kendini beğenmiş Malcolm Thwaites kişisel bağlantılarını devreye sokacak, bu şartlar altında Müslüman mültecilerin ülkede kalmalarına izin vermenin riski artıracığını savunacak, seçmenlerinin ve İngiltere'nin beyaz ve dar görüşlü orta kesiminin kulaktan dolma korkularını besleyecekti. Westminster dışından çok az kişinin duyduğu ve bir devlet bakanının adının karıştığı bu yasak aşk, ülkeye sızmaya çalışan bir yığın potansiyel teröristin yol açtığı risk algısıyla karşılaştırıldığında önemini yitirecekti.

James esneyip geçen haftanın gerginliğini biraz olsun üzerinden atmaya çalışırken, Sophie kıpırdandı. Onu uyandırmayacaktı. Kolunu bacaklarının arasına uzatmak şöyle dursun, beline bile atmaya kalkışmayacaktı. Sophie ona hâlâ ısrarla buz gibi davranıyordu. Çocukların ve Cristina'nın önünde oldukça medeniydi fakat yalnız kaldıklarında soğuk ve hatta frijitti. Bu tavrı elbette anlaşılabilirdi ama böyle devam edemezdi. Onları bir arada tutan enerji seksti. Sophie'nin de sekse James kadar ihtiyacı vardı; en azından şefkate, ayrıca James'in onu hâlâ arzuladığını teyit etmeye gereksinim duyuyordu.

* İngiltere'de siyasi olayların duyurulduğu bir internet sitesi. -çır

Zaten Olivia meselesinde de en çok canını yakan buydu; James bunu görebiliyordu, aptal değildi. Aşağılık herifin teki gibi davrandığına hiç şüphe yoktu; Sophie'nin geceleri nihayet kendini koyuverdiği ve çoğunlukla kontrol etmeyi başardığı öfkесinin içli ve kesik hıçkırımlar halinde dışa yansıdığı o kısıtlı anlarda, bunu çekinmeden itiraf etmişti. Sorun şuydu ki James, Sophie'yle daha sık, hatta mümkün olsa her gün seks yapmak istiyordu. Bu onun için bir rahatlama yöntemi değildi; tıpkı koşuya gitmek, hatta işemek gibi. Kaşınması gereken bir yara veya do-yurulması gereken bir ihtiyaç gibi, tamamen fizikseldi. Ve Sophie uzunca bir süredir, çocukların ufacak oldukları dönemden beri, seksi acil bir ihtiyaç olarak görmüyordu.

James risk almaya ve karısının narin bedenine sarılmaya karar verdi. Sophie hâlâ incecikti; üniversitesinin kadınlar kürek takımının ilk sekizinde yer aldığı zamandan bile daha zayıftı. Kalçaları dar ve sıkıydı, bacakları sürekli koştuğu için biçimliydi; yalnızca bir parça gevşeyen karnında Emily ile Finn'i taşıdığı için gümüş renkli ince çatlaklar belirmişti. James'in onu arzula-madığı doğru değildi. Tabii ki arzuluyordu. Ama Olivia kendini resmen altın bir tabakta sunmuştu. Üstelik yadsınamayacak kadar çekiciydi. Artık ona bir kaltak gözüyle baksa bile (çünkü şah-sen basına gitmese bile hikâyeyi doğrulamıştı) güzel olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Vücudu anneliğin izlerini taşı-mıyordu: Sıkı ve diri göğüsleri, incecik bacakları, parlak ve limon kokulu saçları ve şuh dudaklarıyla insana zulmetme yetisi vardı çünkü akıllıydı; cazibeli olduğu kadar tahrik edici olmasının sebeplerinden biri de buydu.

James ilk kez sadakatsizlik etmişti. Yani, evlendiklerinden beri ilk kez. Nişanlılık ya da öğrencilik dönemleri sayılmazdı. Üniversite yılları boyunca, sanki mecburmuş gibi kızların peşinden koşmuştu. Sophie'yle tanıştıktan sonra işler bir süreliğine değişmişti ve Sophie, kürek takımı ve finaller yüzünden başını kaşıyacak vakit bulamadığı zamanlarda bile, James yine de fir-

satlara açık olmuştı. Hem zaten Oxford ruhu da bunu gerektirmiyor muydu? Her türlü entelektüel, duygusal ve fiziksel keşfe açık olmayı.

Yaptıkları James'in yanına kâr kalmıştı; tıpkı ailenin tek oğlu olduğu ve iki ablası da üzerine titredikleri için yaptığı yaramazlıklardan paçayı sıyırdığı gibi. Soph hiçbir zaman James'in hayatında başka kadınlar olduğunu tahmin etmemişti. James akıllıca tercihler yapmıştı: Farklı üniversitelerde, farklı sınıflarda ve farklı bölümlerde okuyan kızlar seçerek, her türlü fırsatı değerlendirmişti. Bunlar bir ya da en fazla iki gece süren ilişkilerdi çünkü James'in özlemine çektiği şey çeşitlilikti: Bir çift göğüsle, bir kadının inleyişiyle, yumuşak ve nemli bir vajinayla, bir dirseğin ya da boynun kıvrımıyla bir diğzerinin arasındaki sayısız ve şaşırtıcı farktı. Ergenliğinin beş yılını yalnızca erkeklerin bulunduğu bir yatılı okulda geçiren ve bundan önce de bir yıl yatılı hazırlık okuyan genç bir adam için, Oxford'daki ilk yılı, hatta Sophie'yle tanışmadan önce geçirdiği smavsız ikinci yılı James'e sınırsız ve anarşik bir özgürlük sağlamıştı.

Sophie'yle ayrılımlarının ardından, James yirmili yaşlarının ortalarında daldan dala atladığı altı yıllık bir dönemden geçmişti; yirmili yaşlarının sonlarında ise Londra'da yüksek bir maaşla yönetim danışmanı olarak işe girmiş, gece geç saatlere kadar çalıştıktan sonra içmeye gitmiş ve etrafı hep kızlarla sarılı olmuştı. Sonra, yirmi dokuz yaşına bastığında Notting Hill'deki bir barda tekrar Sophie'ye rastlamıştı. Sophie yirmi yedi yaşındaydı ve artık muhtaç bir hali yoktu: Daha kendinden emin ve deneyimliydi; ele avuca sığmayan, zorlu bir hedefti. Bir süre zor kadını oynamış, James'in eskisi gibi pervasızca davranmasından çekindiğini söylemişti; James'in onu terk etmesine neden olan krizin peşlerini bırakmayacağından korkuyordu çünkü James'in en kırılgan halini görmüştü ve James buna dayanamamıştı. Fakat Sophie bocaladığı halde, tekrar bir araya gelmeleri kaçınılmazdı. James düğün konuşmasında daha özenli bir biçimde ifade etme

zahmetine girmediği bir klişe patlatmıŝ ve yuvaya geri dönmüş gibi hissettiğini söylemişti.

Gerçekten de arzularını, etrafı kolaçan etme hevesini tatmin ettiğini sanmıştı. Niŝanlılıkları boyunca duygusal derinliği olmayan birkaç cinsel ilişki yaşamıştı: Eski kız arkadaşlarından biri, düğüne birkaç ay kala onu Soph'la evlenmekten vazgeçirmeye çalışmıştı; James'in tek istediğinin *sadece* seks olduğunu anlamakta zorlanan bir iş arkadaşı, onu saplantı haline getirmişti. Bu James'i biraz sarsmıştı. Amelia'nın yakasına yapışıp kalması; James seksten hemen sonra yataktan fırlayınca gözlerinde yaşlar birikmesi; yaptıkları o son öfke dolu telefon konuşması ve James kapatma düğmesine basarak onu susturana dek Amelia'nın histerik bir biçimde yükselen acı dolu sesi... Böylece davranıŝlarına çeki düzen vermek zorunda kalmıştı. Evlendikten sonra sadık bir adam olmaya karar vermişti.

Ve bu kararına uymuŝtu. Neredeyse on iki yıl boyunca karısına bütünüyle sadık kalmıştı. Çocuklar işini kolaylaştırmıştı. Kendi babası Charles gibi geleneksel ve yarı-mesafeli bir baba olacağını d ŝ nm ŝti ama çocuklar onu en azından uzunca bir süre için tamamen deęiŝtirmiŝti. James bebeklikleri sırasında bunu hissetmemiŝti. Kustukları, aguladıkları ve uyudukları dönemde oldukça karışık duygular içindeydi. Fakat konuşmaya ve sorular sormaya baŝladıkları zaman, aralarında derin bir aşk doğmuştu. Bu yakınlığın temelleri Emily'yle atılmış ve Finn'in doğumuyla daha da pekişmişti: James çocuğunun, oğlunun saygı duyduğu biri olma sorumluluğunun yükünü hissetmeye başlamıştı. Sadece gıpta edilen biri değil, *iyi* bir adam olmalıydı.

Bazen onları sinir bozucu bulurdu. O iri, sorgulayan gözlerini, hat saftadaki masumiyetlerini ve koşulsuz güvenlerini. Profesyonel yaŝammda her zaman tamamen dürüst değildi: Sorunun tam karşılığı olmayan cevaplarla paçayı kurtarmasına rağmen, yine de karŝısındakini yatıŝtırmayı ya da aklını  elmeyi baŝarırdı. Ama çocukları söz konusu olduğunda bunu yapamazdı.

Aklını okumalarından korkardı. Çocukları için daha iyi bir insan olmalıydı.

Ve uzunca bir süre, iyi bir adam olmayı başarmıştı. Gerektiği gibi davranmıştı. On altıncı yüzyıldan kalan o kilisede, Sophie'nin evlilik yeminini zerre kadar umursamayan babası Max'in önünde verdiği sözlere sadık kalmıştı. Sophie ve çocukları için iyi bir adam olacak, babasından daha erdemli davranacaktı. On ikinci evlilik yıl dönümlerinin bir ay öncesine kadar da bunu başarmıştı.

Derken, mayıs ayında, gecenin geç bir saatine kadar Avam Kamarası'nda kalmıştı. Yeni Terörle Mücadele Yasası görüşmeleri için. Oturum geç bitmişti. James oyunu Portcullis Binası'ndan* yana kullandıktan sonra, midesi guruldayarak ve yiyecek sağlıklı bir şeyler bulmayı umarak, telaş içinde avluya dalmıştı. Olivia da oradaydı; geceyi arkadaşlarıyla dışarıda geçirdikten sonra, James'in ofisinde kalan bir çantayı almak üzere geri dönmüştü. Hafif çakırkeyifti ve halinden memnundu. James onu daha önce böyle görmemişti. Yanından geçerken tökezlemiş ve James'in üzerine kapaklanmıştı. Bir eliyle James'in koluna tutunurken, sol ayağını avlunun soğuk zeminine, James'in gıcır gıcır cilalı ayakkabısının hemen yanına basmıştı; ayağında ince bir çorap vardı; ayak tırnaklarına sürülen karadut renkli oje, yalnızca baş parmağında göze çarpıyordu.

"Aah, affedersin James," demiş ve kahkahası dinerken altdağını ısırmıştı; çünkü ofiste ona sadece, "Evet bakanım," diye hitap ediyorlardı; hem de James yanlarında olmadığı zamanlar kendinden ismiyle söz ettiklerini bildiği ve onları ilk isimlerini kullanmaya alıştırmaya çalıştığı halde. Olivia elini James'in kolumdan çekmeden dengesini bulmuş ve ayağından fırlayan ayakkabısını giymişti; James ise bu sırada onun diğer kolunu dirseğinden kavradığını fark etmişti.

* İngiliz Parlamentosu'ndaki milletvekillerinin ofislerinin bulunduğu ek bina. -çn

“İyi misin? Sana bir taksi çağırayım mı?” demişti. Ona New Palace Avlusu’na kadar eşlik etmişti, endişeli ve ilgiliydi; ne de olsa Olivia sağ salim evine dönmesi gereken genç bir kadın, yarı sarhoş bir çalışandı.

Birdenbire ayılan Olivia durmuş ve James’e ay ışığında manidar bir bakış atmıştı.

“Aslında bir içki daha içmeyi tercih ederim,” demişti.

İŞTE HER ŞEY BÖYLE BAŞLAMIŞTI. İlişkilerinin tohumu baharın sonundaki o mis kokulu gecede, gökyüzü laciverte dönerken atılmış, James Terrace Bar’da tek bir bira, Olivia ise bir kadeh cin tonik içmişti. James akıp giden Thames Nehri’nin kömür karası derinliklerine bakmış, karşı kıyıda bulunan ve kızının doğduğu St. Thomas hastanesinin ışıklarının sudaki yansımalarını izlemişti. Prensiplerinden vazgeçtiğinin, onu olduğu kişi yapan her şeyi, çocuklarına örnek olmak isteyen iyi adam figürünü tehlikeye attığının farkındaydı ama o sırada bunu hiç umursamamıştı.

O gece birlikte olmamışlardı. Hatta öpüşmemişlerdi bile: Etrafta çok fazla insan vardı ve James kendine hâlâ kaçınılmaz olana direndiğini söylüyordu. Ancak bir hafta sonra birlikte olmuşlardı; aradan geçen yedi gün ise hayatının en sancılı ve en tadına doyulmayan ön sevişmesiydi. Sonrasında, bu kadar acele ettiği, ona bu kadar erken ve tamamen sahip olmaya gereksinim duyduğu için özür dilemişti. Olivia miskince gülümsemişti. “Başka fırsatlarımız da olacak,” demişti. “Şimdiki gibi mi?” “Şimdiki gibi.”

Kaçamakları üç hafta öncesine kadar sürmüştü. Fırsat bulduklarında sık sık buluşmuşlar ama tatil dönemlerinde, Sophie’nin annesinin Güney Hams yakınlarındaki evinde bir hafta geçirdiklerinde, on beş günlüğüne gittikleri Korsika’da çocuklarına yelken yapmayı öğrettiğinde ve her gece Sophie’yle seviştiğinde ayrı kalmışlardı. James Olivia’yla olan ilişkisinin delilik

olduğunu düşünüyordu ve parlamento toplanır toplanmaz *mutlaka* biteceğini varsayıyordu.

Geri döndüğü zaman araya mesafe koymayı denemiş, Olivia'ya parti konferansından sonra her şeyin biteceğini söylemişti. Onu ofisine çağırması ve bu şekilde olay çıkarmayacağını, sağduyulu davranacaklarını ummuştı. Profesyonel bir şekilde. Birlikteyken eğlenmişlerdi ama ikisi de bu ilişkinin devam edemeyeceğini biliyorlardı.

Olivia'nın gözleri sulanmış ve sesi titremişti; bu James'in alışkın olduğu ve hiç etkilenmediği bir durumdu: Daha önceki kız arkadaşlarını ya da annesi Tuppence'ı nadiren hayal kırıklığına uğrattığında da aynı tepkiyle karşılaşmıştı.

"O halde anlaştık değil mi?" diye sormuştu; tek istediği Olivia'nın evet dediğini duymaktı.

Olivia, "Evet, tabii ki," demişti. Neşeyle gülümsemiş, çenesini yukarı kaldırmış, arsız ve umursamaz bir ses tonuyla konuşmaya çalışmış fakat sesi titreyince kendini ele vermişti. "Tabii ki anlaştık."

Ve böylece James her şeyin bittiğini farz etmişti. Belki de aptallık etmeseydi bitecekti. Eğer iradesine yenilip son bir kaçamak yapmamış olsaydı.

Yatakta yuvarlanarak Sophie'ye yanaştı ve onu kendine çekti. Asansörde olanlar hakkında düşünmeyecekti. Pek de romantik bir ortam sayılmazdı ama zaten ilişkilerinin hiçbir romantik yanı yoktu. Bu gerçeği hatırlaması için *Mail* gazetesine ihtiyaç duymuyordu.

Olivia'yı çileden çıkararak da bu olsa gerekti; ya da James'in olaydan sonra ona karşı takındığı tavır. Evet, belki de biraz küstahlık etmişti. Fakat James bunun tek seferlik bir kaçamak olduğunu, bu hızlı ve ateşli seksin, Olivia'nın sandığı gibi tekrar bir araya gelecekleri anlamını taşımadığını düşünmüştü.

“Bunun için teşekkür ederim. Tam da ihtiyacım olan şeydi.” James o sersemlikle, kendinden beklenmeyecek kadar kaba davranmıştı. Bunu şimdi görebiliyordu.

“Bunun anlamı nedir?”

“Ne?” O sırada asansör istedikleri kata varmıştı. Kapılar açıldı ve James dar koridora ayak basıp da komite koridorunun kapısını açtığı anda, aklı çoktan o günkü olaylara kaymış ve Olivia’nın söylemek istediklerine karşı ilgisini yitirmişti.

Kalbi kırılan Olivia’nın gözleri dolmuştu ama James onunla uğraşacak değildi. Komiteye sunmaları gereken kanıtlar vardı ve geç kalmak üzerelerdi. Hiç vakti yoktu.

Belki de onu öpseydi, saçını okşasaydı, onu usulca yere bıraksaydı ve bu kadar hoyrat olmasaydı, Olivia basının kapısını çalmazdı.

Ama onu öylece, arkasından bakarken bırakıp gitmişti: Olivia’nın saçları dağılmıştı ve külotu hâlâ sıyırdığı yerdeydi; bunu şimdi hatırlıyordu.

Sophie kıpırdandı ve ona doğru dönerek, James’i bu tatsız anıdan kurtardı. James onu ürkütmemek için nefesini tuttu ve göğsüne değen vücudunun tanıdık sıcaklığını hissetti. Elini nazikçe kürek kemiklerinin arasına götürdü, usulca beline doğru indirdi ve onu kendine çekti.

Sophie o derin, insanın içine işleyen mavi gözlerini açtı ve bu kadar yakın oldukları için bir anlığına şaşırdı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu; bütün bir haftayı James’ten olabildiğince uzak durarak geçirmişti.

“Merhaba sevgilim.” James riski göze alarak, Sophie’yi usulca alnından öptü. Sophie yüzünü geri çekti ve bu yakınlaşmayı münasebetsizlik olarak görüp görmemeye karar vermeye çalışırcasına kaşlarını çatı. James elini çekip Sophie’nin omzunun arkasına koydu ve onu usulca kollarına aldı.

“İyi misin?” diye sordu ve uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Yapma.” Sophie memnuniyetsiz bir şekilde omuzlarını silkti fakat geri çekilmedi.

“Soph, bu şekilde devam edemeyiz.”

“Edemez miyiz?” Sophie’nin yüzüne bakınca önce gözlerindeki acıyı, sonra ise daha umut vaat eden bir şey gördü: Onun da bu soğuk savaşı sürdürmek istemediğini ima eden yenilginin ve umudun karışımını.

James kolunu çekti ve Sophie’yi sarmalamayı bırakıp ona daha iyi bakmak için geriye gitti. Aralarında yarım metre vardı; James elini uzatıp Sophie’nin yumuşacık yanağını okşadı. Sophie bir an için duraksadı ama sonra başka çaresi yokmuş ve bir alışkanlığı yerine getiriyormuş gibi, dudaklarını James’in eline yaklaştırdı ve avucuna hafif bir öpücük kondurdu. Gözkapaklarını indirdi; sanki ödün vermenin zayıflık olduğunun farkındaydı.

James onu tekrar kendine çekti. Ona sımsıkı sarılarak, kendisi için ne kadar önemli olduğunu hissettirmeye çalıştı. Sophie’nin son dokuz gündür kaskatı olan omuzları hâlâ gergindi ama rahatlamaya çalışıyormuş ve bunu umutsuzca istiyormuş gibi, çabucak nefes verdi.

James, “Bugün gazetelerde hiçbir şey yok. Galiba ortalık duruldu,” dedi, geri çekildi ve Sophie’nin başının tepesini öptü.

“Böyle konuşma. Hemen sevinmeyelim...”

“Chris hafta sonu boyunca tek bir fısıltı bile duymamış. Bugün de hiçbir haber çıkmadı.” James, Sophie’nin korkularını göz ardı etti. “Bence gerçekten de güvendeyiz.”

Sophie, “*Today*’i dinlememiz gerek,” dedi. Saatli radyo otomatik olarak altı buçuk manşetlerini anons etmeye başladığında, James’ten uzaklaştı. Faiz oranlarında beklenen bir düşüş olmuştu; İngiliz bir hemşirede Ebola virüsüne rastlanmıştı; Suriye’de bir bomba daha patlamıştı.

Sessizce haberleri dinlediler. James, “Hiçbir şey yok,” dedi.

Sophie’nin yaşlarla dolan gözleri, her an yerinden çıkacakmış

gibi duran devasa küreleri andırıyordu. Sophie eliyle gözlerini sildi ve şaşılacak kadar yüksek sesle burnunu çekti.

“O kadar korktum ki.”

“Neden korktun?” James’in kafası karışmıştı.

“Anlarsın ya. Gazeteler Libertine üyeleri hakkında bazı şeyleri ortaya dökerler diye.”

“Öfff. Böyle bir şey olmayacak.” James o günleri geçmişe gömmüştü; kendine olanları düşünme izni vermiyordu ve Sophie’nin de aynısını yapacağını umuyordu. “O zamanlar olanlar konusunda vicdanım rahat. Bunu biliyorsun.”

Sophie cevap vermedi.

“Soph?” James, Sophie’nin çenesinden tutup yüzünü kendine çevirdi, gözlerinin içine baktı, sonra en inandırıcı ve en içten gülümsemesini takındı. “Gerçekten. Bu doğru.”

Bir süreliğine öylece uzandılar: Sophie, James’in kollarında kaldı; James ise çenesini onun başının üstüne dayadı.

“Sen benim dayanağımsın, biliyorsun değil mi?”

“Başka ne yapabilirdim ki?”

“Hayır, gerçekten. Sen benim her şeyimsin. Kızmakta çok haklıydın ama bunu sen ve çocuklar sayesinde atlattım.” James, Sophie’nin yüzünü tıpkı onun sevdiği gibi hafif öpücüklere boğdu. Sophie tepkisiz kaldı. “Sana çok şey borçluyum, Sophie.”

Bunun üzerine Sophie James’e baktı ve James geçen hafta süresince oluşan güvensizliğin altında, âşık olduğu genç kadından bir iz gördü.

“Eğer yanında durmaya devam edeceksem, eğer evliliğimizi yürütmeyi deneyeceksek, o zaman bu işin *tamamen* bittiğini bilmem gerek,” dedi Sophie.

James, “Bunu daha önce de yaşamıştık,” diyerek iç geçirdi. “Tanrım, o kadını bir daha görmek bile istemiyorum.” Tedirgince güldü. “Zaten yollarımız bir daha kesişmeyecek. Kendisi rapor aldı, geri döndüğünde ise, *eğer* geri dönerse, başka bir ofise transfer edilecek. Onu bir daha görmeme gerek yok.”

“Ve bunu tekrar yapmayacağını bilmem gerekiyor... Bu aşılana katlanamam.” Sophie ürperdi, kendini geri çekti ve yatakta oturup kollarını dizlerine doladı. “Annem gibi olamam.” Suçlarcasına James’e baktı. “Annemle babam gibi olmayacağız demiştik. Evlendiğimizde bana söz vermiştin.”

“Biliyorum, biliyorum.” Hâlâ pişman numarası yapması gerektiğinin farkında olan James gözlerini indirdi. “Seni ikna etmek için ne diyeceğimi bilmiyorum. Ben, daha doğrusu biz, davranışımın bedelini ödedik. Bu bir daha *asla* tekrarlamayacağım bir şey.”

James, “Sen benim dünyamsın,” diye devam etti ve doğrularak oturup kolunu Sophie’nin omuzuna doladı. Sophie ondan uzaklaşmayınca, diğer kolunu da uzatıp beline doladı.

Sophie bu sefer direnerek, “Yapma,” dedi ve yatağın diğer ucuna kaydı. “Çocukları uyandırmam gerek.”

“Peki bana inanıyor musun?” James ona ısrarcı bir bakış attı. Bu Sophie’nin normalde dayanılmaz bulacağı, James’in gözlerini irileştirdiği ve içinde bir parça kuşku barındıran bir bakıştı.

“Evet.” Sophie kısa süreliğine ona yaslandı ve zayıflığını ele verircesine, belli belirsiz ve hüzünlü bir biçimde gülümsedi. “Budala olduğum için inanıyorum.”

James bunun üzerine onu içtenlikle öptü; ağzını aralayarak ve usulca dilini kullanarak. Masumiyetten uzak olsa da düzeyli sayılabilecek bir biçimde.

Sophie’nin gözlerinin içine baktı ve içselleştiremediği bir kararlılığı hissettirmeye çalışarak, “Artık bitti,” dedi. “Her şey yoluna girecek.”

KATE

31 Ekim 2016

5

ELİMDEKİ *TIMES* NÜSHASINI ÇİFT TEZGÂHLI MUTFAĞIMIN BERRAK yüzeyine koydum ve tıpkı *Sun*, *Mirror* ve *Daily Mail*'i incelediğim gibi, didik didik etmeye başladım.

Mile End bölgesindeki terör saldırısı girişimi hakkmda pek çok şey yazılmıştı; haftanın gündemine oturan ve Mısır'daki bir plajda yapılan bombalı saldırı hakkmda daha da fazla haber vardı. Fakat James Whitehouse hakkmda hiçbir şey yoktu. *Sun* gazetesi geçen hafta ondan, "Başbakanın dostu seks yaparken yakalandı," ya da "Liv'in âşığı asansörde," diye bahsetmişti. Kâti-bin ofisinden arakladığım magazin gazetelerini iki kez kontrol ettim. James hakkında tek bir kelime dahi yoktu.

Hikâyenin bu kadar süratle unutulması, dünyayı sarsan gerçek haberler tarafından geçmişe gömülmesi garip olduğu halde, tamamen gündemden düşmesi de huzursuzluk vericiydi. Anne-min tabiriyle, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Başbakan, çalışma arkadaşının yanında durduğunu söylemişti. Ona sonsuz güvendiğini, bunun özel bir mesele olduğunu ve artık çözüldüğünü açıklamıştı. Fakat aslılarıyla seks yaparken yakalanan diğer bakanları yarı yolda bırakmıştı. O halde bu sadakati neye borçlulardı?

Eski arkadaşların birbirlerini kayırmaları beni rahatsız ediyordu ama bunu dert edecek vaktim yoktu. Bir pazartesi akşamı

saatin dokuzuydu ve her gece olduğu gibi, sadık bir köpek gibi ayağımın dibinde bekleyen çekçekli bir çanta dolusu belge vardı. Yarın Southwark Crown Mahkemesi'nde görülecek olan *Blackwell* duruşmasının notlarına göz atabilirdim. Bir mart sabahı, saatin 02.00'sinde on bir yaşındaki bir çocuğu kaçıran sabıkalı bir seks suçlusunu dava etmiştim. Adamın savunması ne miydi? Sadece iyilik etmeye çalışmıştı ve oğlan yalancı pisliğin tekiydi; oysa çocuk, adamın içirdiğı dört kutu elma şarabı yüzünden kendinden geçmişti. Kulağa son derece cazip gelen bir davaydı.

Titizlikle çalışıyordum; delillerin yetersizliğine ve çocuğun haline çok üzülmeme karşın, rahatlamaya başlamıştım: 158 kilo ağırlığında ve 55 yaşında olan Graham Blackwell, kendisini jüriye sevdiremezdi. Büyük bir terslik olmadığı sürece, kazanmam düşük bir olasılıktı. Sonra dikkatimi ilişki içi bir tecavüz iddiasına dayanan ve kanıtlaması daha zor olan *Butler* davasına verdim. Sayfalar dolusu notun detayları birbirine karışınca, bulanık görmeye başladığımı fark ettim; gözlerimde biriken iri damlaların alt kirpiklerime doğru süzüldüğünü hissettim. Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Tanrım, çok yorulmuş olmalıydım. Saatile baktım. On kırk beşi gösteriyordu; benim için nispeten erken sayılırdı.

Bedenimi canlandırmaya çalışarak gerindim. Ama biliyordum ki kemiklerimi sızlatan bu yorgunluk, şehrin güneydoğu bölgesinde dolanıp durmaktan ya da her türlü yasal boşluğu didik didik etmenin getirdiğı bıkkınlıktan çok, yıldızsız bir gecenin kadifemsi karanlığı gibi üzerimi örten duygusal tükenmenin sonucuydu. Sessiz ve تنها dairemde otururken, insanın insana yaptığı zalimliklerden usanmıştım. Hatta daha ziyade kadınlara ve çocuklara yapılan zalimliklerden. Cinsel şiddetin bu denli sıradanlaşmasından ya da Graham Blackwell'in tabiriyle, böylelelerinin hiçbir şeyi ipeleyen tavrından bıkmıştım.

Aklımı başıma toplamam gerekiyordu. Karamsarlığa düşmenin sırası değildi. Bu alçakları yakalamak ve bütün ikna yetene-

ğimi kullanarak onları içeri tıkmak için elimden geleni yapmak benim işimdi. Dosyalarımı topladım, bir kadehe viski koydum ve birkaç tane iri buz küpü bulmak için buzuğu karıştırdım; süt almayı unutsam bile buz hazırlamayı ihmal etmiyordum; sonra alarmımı 05.30'a kurdum. Dairem soğuktu; merkezi ısıtma sistemi bozulmuştu ve henüz arızayı tamir ettirecek vaktim olmamıştı. Ben de suyun beni sarmalayarak kemiklerimi ısıtacağını ve gergin omuzlarımı gevşeteceğini umarak küveti doldurdum.

Küvetten buharlar yükselmeye başlayınca içine girdim. Az kalsın benim haşlanacaktı ama derhal rahatladım: Geçen ay Richard'da geçirdiğim o kısa ve tatmin edici olmaktan uzak geceden beri kimse bana dokunmamıştı. Çıplaklığımı izlerken kendimi savunmasız hissettim ve son zamanlarda bacaklarımın ne kadar ince görüldüğünü fark ettim. Kalçalarım dışarı doğru çıkıntı yapan ufacık adacıklara benziyordu; karnım içe göçmüştü; göğüslerim ise gergindi. Sütyen ölçüm her on yılda bir beden küçülüyordu. Yüzüm daha iyi durumda sayılırdı: Çıkık elmacık kemiklerim ve kavisli kaşlarım vardı; bir zamanlar nefret ettiğim burnum artık kemerli değil, düz ve ufak tefekti. Kendime verdiğim bu otuzuncu yaş hediyesi, kendimi yeniden keşfetmenin ve başarımın en çarpıcı kanıtıydı fakat bedenim diriden ziyade sıskaydı. Gençlik yıllarımı hatırladıktan sonra gözümün önüne daha yaşlı bir Kate getirince içimde bir acıma hissi belirdi: Hayalimde canlandırdığım, metrodan daireme yürürken üzerine bastığım kurumuş kayın yaprakları kadar kırılgan ve pörsük, kır saçlı, eciş bücüş bir kadındı. Ruhu çekilmiş gibiydi.

Of, Tanrı aşkına. Başka bir şey düşünmeliydim. Zihnim az önce okuduğum haberleri, Mısır'daki saldırıyı, boğucu sisi, Suriyeli mültecilerin Noel'den önceki planlı gelişlerini taradıktan sonra tekrar James Whitehouse'a ve Tom Southern'la olan dostluğunun derinliğine takıldı. Otuz yıllık bir geçmişleri vardı; yani sırlar edinmek, bunları birbirleriyle paylaşmak ve saklamak için bolca vakitleri olmuştu. Acaba magazin gazeteleri yine bazı sır-

ları ortaya çıkarmak için fırsat kolluyor muydu? Bu sefer birtakım bilgi kırıntılarını gün yüzüne çıkarma azmiyle, mevki sahibi bu iki insanın karıştıkları bir yolsuzluk hikâyesinin peşine düşmüşler miydi?

Mesela her ikisi de Oxford'dayken çektirdikleri ve başbakan 2010 yılında ilk defa seçildikten hemen sonra ortaya çıkan o utanç verici fotoğraf gibi. Ülkenin en büyük üniversitesinin merdivenlerinde, üyesi oldukları elit yemek kulübü Libertine'm üniformasıyla poz vermişlerdi: Üzerlerinde gece mavisi fraklar, şarap renkli kadife yelekler ve sivilcesiz yüzlerinin hemen altında, çiçek açan şakayıkları andıran krem renkli ipekli eşarplar vardı. Fotoğraf alelacele hasır altı edilmişti, artık haber kuruluşları onu kullanamıyordu fakat o gösterişli ve nüfuzlu genç adamların yarattığı imaj hâlâ akıllardaydı. Eton'dan Oxford'a geçen, sonra da parlamentoya ve hükümete giren ve hayatlarını hiçbir pürüze takılmadan yaşayacak olan bu genç adamların pürüzsüz ve güleç yüzleri gözümün önündeydi.

Sonra sabıkalı seks suçlusu *Blackwell*'in yarın görülecek olan davasmdaki çocuğu düşündüm; fırsatları nasıl da kısıtlanmış, hayatı şimdiden rayından çıkmıştı. Gazetenin ucu suya batınca vıcık vıcık olan kâğıdı yere bıraktım ve bir hüznün dalgası tarafından esir alındığımı hissettim: Beni sarmalayan bu acı öylesine yoğundu ki ne ona boyun eğebiliyordum ne de onu bastırabiliyordum. İyice dibe gömülerek, yüzümü örten ve grileşen sıcak suyun affediciliğine sığındım.

JAMES

1 Kasım 2016

6

James hızlı adımlarla Portcullis Binası'ndan çıkıp New Palace Avlusu'ndan geçerek Westminster Binası'na doğru ilerlerken, on dördüncü yüzyıldan kalan Gotik çatıya kadar yükselen devasa boşluğu izleyen turistlere bakmamaya özen gösterdi.

Kösele ayakkabıları taş zemin üzerinde tıkırdayarak Çek, Alman, İspanyol ve tahminen Çin aksanlarının uğultusundan ve genç bir turist rehberinin üzerine basa basa anlattıklarından uzaklaştı. Belki de siyaset bilimleri fakültesini yeni bitiren bu genç, üzerinde demode tüvit ceket ve kravatıyla titrerken, türünün en büyük örneği ve Westminster Sarayı'nın en eski bölümü olan çatı hakkında laf kalabalığı yapıyordu.

Soğuk, ağırbaşlı ve buram buram tarih kokan Westminster Binası, Avam Kamarası'nın bir parçası olup Thurlsdon milletvekili, İçişleri Bakanı ve Majesteleri'nin Hükümeti'nin bir üyesi olan James'in, işinin ciddiyetini her zaman en açık biçimde kavradığı yerdirdi. Burası Westminster'ın en büyük mekânıydı ve 1834 yılının ekim ayında sarayı kasıp kavuran yangında, geri kalan binaların çoğu bu salon uğruna feda edilmişti. Westminster Binası yapmacılıktan uzaktı; burada süslü-püslü zambak desenli karolardan, mermer heykellerden ya da cafcıflı duvar resimlerinden eser yoktu. Sarayı süsleyen renklerin hiçbirisi, Avam

Kamarası'nın kendine özgü açık yeşili ya da Lordlar Kamarası'nın nar çiçeği kırmızısı, kendi haline bırakılan ve elinde 1940'lı yılların renk kataloğu bulunan, kafası kıyak bir dekora-törün elinden çıkmış gibi değildi. Her yanı sade gri taşlarla ve koyu kahve meşelerle donatılan Westminster Binası, tıpkı Oliver Cromwell'in isteyeceği gibi gösteriştten uzak ve kasvetliydi.

Bununla beraber, ortama acı bir soğuk hakimdi. Hem de in-sanların, orta çağdan kalan binanın mirasına uyum sağlayarak kürklere bürünmelerini gerektiren, modernlikle alay eden ve Ja-mes'e kendini ne zaman fazla büyük görecekt olsa, buranın geç-mişi yanında ne kadar önemsiz kaldığını hatırlatan türden bir soğuk. James St. Stephen's verandasındaki dikey ısıtıcılardan bi-rinin yanında ısınmaya çalışan birkaç polisin yanından geçerek, daha ılık ve samimi bir mekâna, St. Stephen's salonuna doğru ilerledi. Burası ısıll ısıll avizelerle, parlak renkli vitraylarla ve du-var resimleriyle, parlamentonun önde gelen konuşmacılarının, mahmuzlu botlar ve mermerden oyulan dökümlü pelerinler içinde göz kamaştıran heybetli heykelleriyle donatılmıştı. James suikasta kurban giden tek İngiltere başbakanının öldürüldüğü noktadan geçtikten sonra, tavandan sarkan kovaya çarpmamak için başını eğmek zorunda kaldı. Binanın her yeri dökülüyordu.

Burada hiç kimse dönüp ona bakmıyordu. Sarayın kalbi sayı-lan ve turistlerle dolup taşan Ana Lobi'den geçti. İşçi Partisi'nin halktan biriyle sohbet etmekte olan kıdemsiz bir üyesi, James'i manidar ve samimiyetsiz bir biçimde başıyla selamladı. James keskince sola döndü ve halka yasaklı olan bölgenin girişinde du-ran birkaç polisin daha yanından geçti: Bu kısımda Avam Kama-rası'nın Üyeler Lobisi'ne açılan dar koridor ve onun da ilerisinde Meclis vardı.

Buradayken kendini daha güvende hissediyordu. Artık Mec-lis oturum halinde olduğuna göre, bir lobi muhabirinin yakası-na yapışmasına imkân yoktu; tabii lobiye açılan ve gazetecilerin beklemelerine izin verilen koridorlara bakarak dikkatlerini çek-

mediği sürece. Bugün buralarda dolaşıp kendini riske atmasına gerek yoktu: İçişleri Bakanlığı'yla ilgili konular bu hafta görüşülmeyecekti; ön sıraların doldurulmasını gerektiren bir tartışma yoktu; Başbakan'a Sorular Oturumu da yapılmayacaktı. James yine de Avam Kamarası'nın halka açık alanlarında dolaşma, çay odalarını ziyaret etme, Portcullis'te öğle yemeği yeme ve Meclis'te oturma gereği duyuyordu. Tıpkı Sophie'ye söylediği gibi, kendine ve çalışma arkadaşlarına bu işin gerçekten de bittiğini kanıtlamak istiyordu.

O sabah gizlice Tom ile buluşup spor yaptıklarında, onu Olivia macerasının ve ardından patlak veren skandalın tarihe gömüldüğüne ikna etmişti. Chris buluştuklarını duyunca küplere binmişti ama James sabah 06.15'i gösterdiğinde Downing Caddesi'nde gölge gibi süzülüp gözden kaybolmuştu.

Kürek çekme makinasında kırk beş dakika geçirmelerinin ardından, en eski dostuna sarılmaktan kaçınmıştı.

Her şeyi yoluna koyan bir açıklamanın sonunda, "Beni yarı yolda bırakmadığın için teşekkür ederim," demişti. Teninde boncuk boncuk parlayan ter damlaları birikmiş ve sıırıksıklam olan alnunu silmişti.

Başbakan olduğundan beri göbeği büyüyen Tom o kadar hızlı soluk alıp veriyordu ki ilk başta konuşamamıştı.

Sonunda, "Sen de benim için aynı şeyi yapardın," demişti.

Ülkenin en güçlü adamı koşu bandına tutunup öne doğru eğilmişti; fakat doğrulduğunda ona attığı bakış, James'i yirmi yıl öncesine götürmüştü. Christ Church Çayırılığı'nda koşturdukları, finallerin bitiminde büyük bir neşeyle ya da ümitsiz bir çaresizlikle bedenlerini çalıştırdıkları o günleri anımsamıştı. James bu anıya direnmişti ama Tom bir kez daha konuyu kapatmayı reddetmişti. "Kabul edelim; elimden ancak bu kadarı geliyor. Galiba arkanı kollama sırası bende."

Böylece o gün her şey yolunda gitmişti. Daha dindar geçinen İşçi Partisi milletvekilleri, muhtemelen milenyumdan beri seks

yapmayan birkaç eciş bücüş kuzeyli itirazlarını dile getirmişler ve İşçi Partisi'nin hırçın kadınları James'i hor görmüşlerdi ama onun tarafını tutan pek çok kişi desteğini sunmuştu. Özellikle daha kıdemli birkaç politikacı, Alan Clarke, Cecil Parkinson, Tim Yeo, Steve Norris ve David Mellor'u, hatta üzerinde bir kadın  orabıyla bulunan ve boynundaki ip yüzünden boğulan Stephen Milligan'ı hatırlayan eski bakanlar, ona nazik mesajlar göndermişlerdi. Hiç kimse bu hükümetin aklanacağını varsaymıyordu; daha doğrusu hiç kimse bireysel cinsel ahl k  umursamıyordu. James'in bir çalışanla ilişkiye girmesi bir parça memnuniyetsizlik uyandırmıştı fakat Chris Clarke'm stratejisi kusursuzca işlemişti. James'in sezgilerine göre üstelik bu konudaki i ğ d leri genellikle doğruyd   vlilik dışı ilişkisi, iktidar partisi müfettişinin şaibeli kara listesinde bir leke olarak kalabilirdi ya da gelecekte yayımlanacak olan bir siyasi biyografide bir-iki paragraflık yer tutabilirdi fakat uzun vadeli kariyeri göz önüne alındığında, bu kaçamak defteri kapanmıştı.

James çok rahatlamıştı. Meşe ağacından yapılan posta kutularının yanında durdu; belki de cep telefonuna sürekli mesajların ve e-postaların düştüğü bu çağda artık demode olmuşlardı ama yine de sıklıkla kullanılıyorlardı. James'in kutusunun ışığı yanıyordu; Malcolm Thwaites'ten şaşılacak derecede ılımlı bir mesaj gelmişti. James duraksadı ve Meclis'in girişine, baş kapı görevlisinin gerisine doğru baktı.  ağdışı kalan başka bir uygulamanın temsilcisi olan siyah fraklı ve yelekli görevli, James'e başıyla ölçülü ancak nazik bir selam verdi. Lobi sessizdi. James giriş salonunun sakinliğinde durup ellerini beline koyan ve başını bir boksör gibi ileriye uzatan Churchill'in bronz heykeline baktı. Lobinin diğ r tarafında ise Bayan Thatcher vardı; sağ elini havaya kaldırmış, işaret parmağını kürsüye doğrultmuştu. James'inki yeni bir tür muhafazakârlık akımıydı ama yine de cesaretini geri

* Erotik boğulma: Cinsel zevki artırmak için v coda giren oksijenin kısıtlanması.   n

kazanmak için, vekillerin sarsılmaz inançlarını yönlendirmesi gerekiyordu. Demir Leydi'yi başıyla selamladıktan sonra kapı görevlisine dönerek, en cana yakın gülümsemesini takındı.

Her şey güzel olacaktı. Geri geri yürüyerek, Meclis'in kubbesine ve burası İkinci Dünya Savaşı'ndaki hava saldırısında bombalanıp tamamen yerle bir edildiği zaman alevlerden geriye kalan kızılımsı lekelerle baktı. Lobinin tavam içe doğru göçtüğü halde, hiç belli olmuyordu. Meclis kullanılamaz hale gelmişti ama geri dönüşü olmayacak kadar zarar görmemişti; tıpkı James'in kariyerinin de baştan inşa edileceği gibi. İşin sırrı hem geri planda duran can sıkıcı çalışma arkadaşlarına daha mesafesiz davranmakta, hem de İçişleri Bakanlığı'nın potansiyel bir tehdit niteliği taşıyan açıklamasını lehine çevirmekte gizliydi; gerçi Tom bunu başarabileceğini biliyordu. Artık ofise dönecekti. Avam Kamarası koridorundan geçerek, bu binanın en mühim yerini ve atmakta olan kalbini geride bıraktı.

Lordlar Kamarası lobisine doğru ilerledi. Koyu kırmızı halılarla ve panellerle kaplanmış duvarlar, adalet bakanlarının tavuskuşu mavili ve altın varaklı armalarıyla bezenmişti. Yaşlı bir vekil yalpalayarak baskı ofisine giderken, James'i başıyla selamladı. İkisi de konuşmadılar. Yüksek Victoria Dönemi'nin Gotik dekoru sadelikten çok uzak olduğu halde, ortam bir Trappist Manastırı kadar sessizdi. James bu ihtişamı ve gizliliği, parlamentonun modern kısmı olan ve her iki yanı da incir ağaçlarıyla donanmış kocaman bir avlusu bulunan Portcullis'in aydınlık ve samimi ortamına tercih ediyordu; gerçi o *malum* komite toplantısı Avam Kamarası'nın bu bölümünde yapılsaydı daha iyi olurdu. Bir an için olayların nasıl farklı gelişebileceğini düşündü; buradaki asansörlerin kapıları camdan yapılmıştı.

Bu düşünceyi bir kenara attı ve yolunu kısaltmak için dönen merdivenlerden inerek bir labirenti andıran idari ofislerin arasından geçtikten sonra, dış cephesine naylonlarla kaplı bir iskele kurulan binanın en ucunda, teşrifat nazırı girişinin hemen

yanında bulunan avluya çıktı. Güz güneşi kendini gösteriyordu ve hemen arkasında parıldayan Thames nehri ona Oxford'un ısıltılı yüzünü hatırlatıyordu ama James o kadar da ısıltılı olmayan yüzünü çoktan ayırt etmişti. Tom da bu sabah aynı şeyi ima etmişti. *Kabul edelim; elimden ancak bu kadarı geliyor. Galiba arkanı kollama sırası bende.*

"Bay Whitehouse?"

Bu ses düşüncelerini böldü. Millbank Caddesi'nin karşısına geçip İçişleri Bakanlığı'nın yolunu tutmak üzereyken, orta yaşlı bir adamla otuzlarının başlarındaki bir kadın ona doğru yürümeye başladılar.

"Yardımcı olabilir miyim? Randevu almanızı rica edeceğim." James arkasına döndü ve önünde polis korumalarıyla güvenlik görevlilerinin bulunduğu Avam Kamarası girişine baktı. Halktan birileriyle tanışmaktan çekinmese de onlarla muhatap olmayı tercih ederdi; özellikle de karşısındaki adam bir kaçık gibi sırtarak kendisine yaklaştığı için.

Adam James'in yanına gelerek, "Aslında sizin *bizden* randevu almanızı umuyoruz," dedi. Kadın ise adamın birkaç adım gerisinde kalmıştı. James gayri ihtiyari onu süzdü; kadın fena sayılmazdı fakat pantolon-cekete takımı üzerine tam oturmamıştı; düz ve sade saç kesimi ise onu pek de çekici göstermiyordu.

"Efendim?" Sesindeki gergin tını James'in dikkatinden kaçmadı; derken adam cüzdanından Londra Polis Teşkilatı kimliğini çıkardı ve James'in gülümsemesi anlamsız bir sırıtmaya dönüştü.

"Ben Dedektif Çavuş Willis; bu da meslektaşım Polis Dedektifi Rydon. Size ulaşmaya çalışıyorduk Bay Whitehouse ama anlaşılan ofisinizdekiler nerede olduğunuzdan haberdar değiller." Willis serbestçe gülümseyerek konuştuğu halde bakışlarını kaçırmadı; gırtlak vurgularıyla dolu sesinde ise bir gerginlik vardı.

"Cep telefonumu bir saatliğine kapattım. Biliyorum, bu büyük bir suç." James sözlerini bilinçli olarak seçerek, samimiyet-

sizce gülümsemeye çalıştı. “Bazen, öğle arasında bunu yaparım. Sadece biraz düşünebilmek istedim.”

James tekrar gülümsedi ve sağ elini uzattı. Dedektif onun eli-ne normalde karşılaşmayacağı bir şeymiş gibi baktı ve James’le tokalaşmaktan kaçındı.

James bunu fark etmemiş gibi davranarak, eliyle onları yönlendiriyormuş gibi yaptı. “Belki başka bir yerde konuşabilirsiniz. Bakanlıktaki ofisime ne dersiniz? Ben de oraya gidiyordum.”

Diğer adam, “Bence de ofisinizde konuşmayı tercih edersiniz,” dedi.

Zayıf ve narin hatlı yardımcısı kararlı bir biçimde başıyla onayladı. Kadını gülümsetmek için ne yapmak gerektiğini merak eden James, bir yandan da en gizli köşenin neresi olduğunu düşünüyordu.

“Belki de bana hangi konu hakkında konuşmak istediğinizi söyleyebilirsiniz, değil mi?” dedi. Hızlanan soluklarını yavaşlatmaya odaklandı.

Dedektif Willis, James’in gözlerinin içine bakarak, “Olivia Lytton hakkında,” dedi. Zayıf bir adama göre şaşılacak derecede geniş olan omuzlarını geriye attı ve birdenbire daha heybetli göründü. “Size bir tecavüz suçlamasına ilişkin birkaç soru sormak üzere buradayız.”

KATE

9 Aralık 2016

7

CUMA GECESİYDİ VE BATI LONDRA'DA BİR BANLİYÖ SOKAĞINDA, en eski dostum Ali'nin evine doğru yürürken keyfim yerindeydi. Brian bana *Whitehouse* ile ilgili belgeleri bana vereli bir hafta olmuştu ve bu davayı mahkemeye taşıdığımı düşündükçe, hâlâ heyecandan midem bulanıyordu.

"Ooo, şampanya! Noel mi? Yoksa bir dava mı kazandın?" Ali kollarına bıraktığım soğuk Prosecco şişesini ve çiçekleri alırken, yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu.

Ali'nin peşine takılıp Edward döneminden kalma terasının girişinden geçerken, "Sadece uslu durdum," dedim ve evin arka tarafındaki dağınık mutfığa girdiğimde, lazanyanın, soğanın, sarımsağın ve karamelize etin kokusu beni sarmaladı.

Ev oldukça hareketliydi; çocuklardan biri, "Ama ben acıktım," diye bağırarak mutfak dolabını talan etmekle meşguldü; başka bir tanesi ise berbat bir şekilde piyano çalıyor, parmakları ayrı akort üzerinde debelenirken birdenbire hızlanıyor, daha yüksek sesle ve ne yaptığını bilmeden çalmaya devam ediyordu. Sadece en küçükleri olan yedi yaşındaki vaftiz oğlum Joel, annesiyle bir saat boyunca rahatsız edilmeden sohbet edebilme umuyla getirdiğim Lego kutusunu keşfederken sessizdi. Kutuyu

yırtaarak açmasından on beş dakika sonra, çok da zor olmadığı anlaşılan şekli tamamlamıştı.

Ali önüme bir fincan çay koydu ve önceki günün *Guardian* nüshasını bir kenara itti. Her zamanki gibi meşguldü: Haftanın dört günü öğretmenlik yapıyordu; yaşları yediyle on üç arasında değişen üç çocuk büyütüyordu; aynı zamanda da Ed'in karısıydı. Ne kadar meşgul olduğunu asla gündeme getirmiyordu; bu hayatının bir parçasıydı. Değişmez bir gerçektir. Bu durum daima bir parça içimi burkuyordu; sanki *onun* yoğunluğu benimkinden daha değerliymiş gibi. Annelik, evlilik ve kariyeri (benimki kadar yüksek bir statüsü ya da maaşı olmasa bile yine de bir kariyer vardı) onu o kadar yoruyordu ki cuma akşamları bırakın sorunlarımı, zaferlerimi bile dinleyecek havada olmuyordu. Beni gördüğü için çok seviniyordu ama uzun bir haftanın sonunda ziyaretine gitmesem de olurdu.

Tabii ki böyle düşündüğünü hayal ediyordum. Hiç renk vermiyordu ama gereğinden fazla büyük, tok ve pahalı bir deriden üretilen yeni çantama bakarken, yüzünden okunan bitkinliği sayesinde, aklımdan geçenleri sezebiliyordum. Nihayet oturduğunda, saçını hızlı ve keskin hareketlerle at kuyruğu yapıp yüzünü ekşittiğinde, tıpkı patlayan bir balonun hava kaçırmaya gibi yorgunluğunu ele verdi. Saçının hali, dip boyası gelen koyu sarı saçlarının arasında kırılmış tellerin olması ve bakımsız kaşlarını sürekli çatarak alnını kırıştırmaya bile, tükendiğini ima ediyordu.

Olumlu bir şeyler söyleme isteğiyle, "Gözlüğünü beğendim. Yeni mi aldın?" diye sordum.

"Ha, bunlar mı?" Ali gözlüğünü çıkarıp ilk defa görüyormuşçasına inceledi. Saplarından bir tanesi eğrilmiş, camları parmak izleriyle dolmuştu. Tekrar gözlüğünü takıp hem buruk hem de yorumumu hiçe sayan bir bakış attı.

"Bu çok eski. Ne zaman aldığımı bile hatırlayamıyorum."

"Gözlük takmaktan nefret ederdin." Ergenliğinin sonları, yirmili ve otuzlu yaşlarının başı boyunca kontakt lens kullanan

o kızı düşündüm; lensi işaret parmağında ustalıkla dengeleyip ayna bile kullanmadan gözüne yerleştirdi.

"Öyle mi?" Ali gülümsedi. "Şey, gözlük daha ucuz ve çok daha zahmetsiz." Artık kendine bakmaya vakti olmadığını vurgulama gereği duymaksızın ya da bir zamanlar bakışları üzerinde topladığını hatırlamıyormuşçasına -Ali doğuştan zayıf, sarışın ve özgüvenliydi; bense daha toplu ve çekingendim- omuz silkti. Anılar üst üste yığıldı ve Kate ile Ali'nin eskiden geçirdikleri pek çok fiziksel değişim, ipte asılı bir dizi kâğıt bebek misali havada asılı kaldı.

"Ee, iyi misin?" Ali eline gelen Lego parçalarını kenara atarken, gözlüğünü başının tepesine itti. Bunu gerçekten bilmek isteyip istemediğini merak ettim. Fırında fokurdayan lazanya, çamaşır makinesinde dönüp duran ikinci tur okul üniformaları ya da ağır aksak çalışan ve sürekli tıkırdayan kurutma makinesinde bekleyen ilk parti dikkatini kafasını karıştırıyor gibiydi.

Dikkati gidip geliyordu. "Sana hiçbir şey yeme demiştim." Ali ayağa kalkıp on yaşına basan ve sürekli aç olduğu anlaşılan en büyük oğlu Ollie alt kattaki mutfak dolabını yağmalamaya çalışırken kapağı kapattı. "Yemek on dakika içinde hazır olacak."

Ollie, "Ama karnum aç!" diyerek ayağını yere vurdu; koşarak dışarı çıkarken, salgıladığı testosteron açıkça hissediliyordu.

Ali, "Affedersin," deyip tekrar yerine oturdu ve gülümsedi. "Burada doğru dürüst sohbet etmek imkânsız."

En büyük çocuğu Pippa tam da o sırada mutfakta bitti ve sırnaşık bir kedi gibi sandalyemin arkasına sindi. "Ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu.

"Dışarı çıkar mısınız? Hepiniz!" Çileden çıkan Ali, sesini yükseltti. "Arkadaşımla on dakikalığına huzur içinde konuşma izin verir misiniz?"

"Ama anne..." Joel apar topar dışarı atılırken şaşırılmış görünüyordu. Ablası sandalyemin arkasından çıktı ve küçük kalçalarını bir model edasıyla sallayarak, bir hışım yürüyüp gitti. Onun

yarı genç kız-yarı çocuk halini, hem gelecekte dönüşeceği kadını hayal ederek hayranlıkla hem de onu nelerin beklediğini düşünerek endişeyle izledim.

“Böylesi daha iyi.” Ali rahatlayarak çayından bir yudum aldı ve halinden hoşnut bir şekilde hafifçe iç geçirdi. Neden Prosecco içmiyorduk ki? Cuma akşamıydı. Eskiden olsa, çoktan şişenin dörtte üçünü bitirmiş olurduk. Ama Ali şişeyi buzdolabına kaldırmıştı. Ben de damak tadıma göre fazla koyu olan çayımı yudumladım. Ali her zaman demini fazla koyduğu için tezgâhta duran koçaman plastik süt kutusuna uzandım ve fincanıma biraz daha süt ekledim.

“Ee, hani bir davadan bahsedecektin?”

Demek ki Ali gerçekten de anlatacağım şeyle ilgileniyordu. Bir parça rahatladığımı hissettim ama sonra içim yine kaygıyla doldu.

“Bu seferki büyük lokma. Bir tecavüz davası. Oldukça sansasyonel.”

“Kulağa heyecanlı geliyor.”

Çelişkili duygular içindeydim. Ona birkaç ipucu vermek için can atıyordum; delilleri açık edecek değildim fakat Ali’ye kimden bahsettiğimizi anlatmak istiyordum.

“Aslında bu dava hakkında konuşamam,” dedim. Dava hakkında bazı şeyleri ifşa etme olasılığını elediğimde, Ali’nin yüz ifadesini yakaladım: Nasıl istersen öyle olsun dercesine gülümsedi, hafifçe iç geçirdi ve tam da eskiden olduğu gibi dedikodu yapmaya hazırlanırken, aramıza bir mesafe girdi.

“Sabıkalı James Whitehouse.” Bu yakınlığı tekrar kurmak ve daha da önemlisi Ali’nin tepkisini ölçmek için kendi kurallarımı çiğnedim.

Ali’nin mavi gözleri irileşti. Dikkatini çekmiştim. “Şu bakan mı?”

Başımınla onayladım.

“Yani onu dava mı edeceksin?”

“Evet.” Gözlerimi devirdim. Buna hâlâ inanamıyordum.

Ali nefesini verdi ve kendimi, sorması kaçınılmaz olan başka sorulara hazırladım.

“Peki, sence suçlu mu?”

“Savcılık Makamı elinin kuvvetli olduğuna inanıyor.”

“Aynı şey değil ki.” Ali başını iki yana salladı.

Yüzümü buruşturdum ve her zamanki gibi ılımlı ve dürüst bir yanıt verdim. “Whitehouse suçsuz olduğunu söylüyor. Savcılık Makamı ise onu mahkûm edecek kadar delil bulunduğunu ileri sürüyor ve ben de jüriyi ikna etmek için elimden geleni yapacağım.”

Ali sandalyesini geriye itti ve bir çekmecenin içinden tıngırılar eşliğinde gümüş renkli, altı parçalık bir çatal-bıçak takımı çıkardı. Diğer elinde ise bir çift marakası* andıran baharatlıklar vardı. Çabucak arkasını döndü ve çekmeceyi kalçasıyla kapattı.

Belki de hukuk jargonunu kullanmamdan rahatsız olmuştu. Mahkemede bu dili kullandığım için, bu şekilde konuşmam kaçınılmazdı. Bir davadan bahsederken daha günlük bir dile geçiş yapmak zordu; tıpkı bir şeyi kanıtlamaya çalışırken avukatlığın getirdiği hassasiyetten ve karşımdakini çapraz sorguya çekme eğilimimden sıyrılmamın zor olduğu gibi. Ali’nin kızgın olduğunu ele veren işaretleri izlemeye koyuldum: Benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu ve ağzının kenarında, kendini konuşmamak için zorluyormuş gibi bir gerginlik vardı. Fakat kızgın gibi değil, daha ziyade düşünceli görünüyordu.

“Onun böyle bir şey yaptığına inanmam. Yani, bir ilişki yaşadığını biliyorum ama gerçekten de onun iyi adamlardan biri olduğunu düşünürdüm. İşini de iyi yapıyordu; Müslüman toplulukları eleştirip durmaktansa, onlara ulaşmaya çalışıyordu. Çok da sevimli görünüyordu.”

“Sevimli mi?”

* İçi boş bir kaba çekirdek veya taş doldurularak üretilen ve ritim tutmaya yarayan müzik aleti. -çn

Ali bir anlığına utanarak omuz silkti. "Yataktan atmayacağım tek muhafazakâr parti üyesi."

Konuşma tarzı beni sarstı fakat, "Aslında senin tipin sayılmaz, öyle değil mi?" diyerek ona takıldım çünkü James, yirmili yaşlarımızın başından beri Ali'nin partneri olan, şimdiyse değişmenin mümkün olduğunu gösterircesine, kel ve oldukça ağırbaşlı bir okul müdürüne dönüşen Ed'e hiç benzemiyordu.

"Bence yakışıklı bir adam." Ali dürüstçe yüzüme baktı ve bu beklenmedik itirafla bir eş, anne ve küçük çocukların öğretmeni olarak taşıdığı bütün yüklerden sıyrıldı. Sanki ikimiz de on sekiz yaşına geri dönen ve okul dansına gitmek üzere hazırlanırken hangi oğlana göz diktiğini anlatan üniversite birinci sınıf öğrencileriydik.

Ali'nin cevabından pek çok açıdan rahatsız olarak omuz silktim ve masayı toplamaya giriştim. İşte karşı karşıya olduğumuz durum buydu. Sırf yakışıklı olduğu için jürideki her bir kadının sempatisini kazanacak olan bir adam. Hatta bazı erkek üyelerin de sempatisini kazanabilirdi çünkü dış görünüşü hiçbir zaman insanlara itici gelmeyecekti. Keskin hatlı çenesi, çıkık elmacık kemikleri, o yeşil gözleri, boyu ve onu diğerlerinden ayıran karizması, onu lider konumuna getiriyordu. Ayrıca James Whitehouse çekicilikte sınır tanııyordu. Eski bir Eton mezununun en belirgin özelliği olan bu çabasız ve gösterişsiz nezaket insanın öyle gururunu okşuyordu ki, dikkatlerini size verdiklerinde, gerçekten sizinle ilgilendiklerini ve yardım etmek istediklerini hissediyordunuz. Hatta Olivia Lytton gibileri için tahrik edici olabiliyordu. Hiç şüphem yoktu ki Whitehouse sarık kürsüsüne çıkarsa, ki mutlaka çıkacaktı, çekiciliğinin her zerresini ve her türlü kozunu sonuna kadar kullanacaktı.

"Adamın yakışıklılığından etkilenmem biraz sığ, değil mi?"

"Sığ değil. Bunun doğal olmasından korkuyorum. Jürinin de aynı şekilde düşünmesinden."

“Zavallı karısını ve ailesini düşünüp duruyorum. O bir baba ve koca. Sanırım bu yüzden inanması bu kadar zor.”

“Ah, Ali. Tecavüzcülerin çoğu kurbanlarının tanıdığı kişilerdir. Sokak aralarında bıçak sallayan adamlar değillerdir.”

“Bunu biliyorum. Bildiğimi biliyorsun.” Ali çatal bıçakları masaya vurmaya başladı.

“Herhalde bir sonraki adımın evlilik içi tecavüze inanmadığını söylemek olacak!” Ali’nin Whitehouse’un sadece iyi yanlarını görmek istemesine inanamayarak, hayal kırıklığını örtmek için güldüm.

“Bu hiç de adil değil Kate. Hem de hiç.”

Boğucu mutfağın ısısı birdenbire beş derece düştü. Ali’nin yüzü kızarmıştı ve gözleri çakmak çakmak yanarak bana bakıyordu. Gerçekten de sinirlendiğini anladım.

“Niyetim büyüklük taslamak değildi,” diyerek geri adım attım. Aramızdaki uçurumun giderek büyüdüğünün farkındaydım; bu çatlak ilk olarak ben en yüksek notu, Ali ise 2:2’ aldığında başlamıştı; o öğretmenlik okuluna, bense Baroya girdiğim zaman derinleşmişti. Ali o zamandan beri kendini entelektüel açıdan daha aşağıda hissettiği için hemen güceniyordu. Yine de bir zamanlar tartışmalara benim kadar tutkuyla katılırdı; feminizm ve cinsel politikalar hakkında ahkâm kestiğim zaman yanımda yer alırdı ve bazen de görüşlerini hararetle dile getirirdi. Onu değiştiren, daha muhafazakâr kılan, eli yüzü düzgün –hayır, yakışıklı– ve yüksek mevki sahibi bir adamın bu kadar çirkin bir suç işleyebileceğine inanma konusunda gönülsüz davranmasına sebep olan evlilik miydi, annelik miydi yoksa sadece ilerleyen yaşı mıydı? Hepimiz yaşlandıkça yumuşuyorduk: Tavizler veriyorduk, görüşlerimizi esnetiyorduk ve daha az yaygara koparıyorduk. Ben hariç. Hele tecavüz söz konusu olduğunda.

Sinirlenmeye başlamıştım ama hıncımı Ali’den çıkarmak haksızlık olurdu. Bu dava ve James Whitehouse’un paçayı kurtarma

* İngiltere’nin eğitim sistemine göre 50-59 arasındaki notlara verilen puan. –Çİ

olasılığı beni alışılmadık biçimde etkilemişti. Çünkü öfkemin yoğunluğuna rağmen, davadan duygusal olarak ayrışma konusunda başarılıydım. Nadiren bir dava kaybettiğimde, beni kendi başarısızlığım kadar, beni şikayetçi olanların maruz kaldıkları da rahatsız ederdi: Kızların tahrik edici kıyafetler giymeleri, tüketilen alkol miktarı ve cinsel davranışlar, sanki şehvet düşkünün magazin gazetesi okurlarıymışız gibi tanık kürsüsünde didik didik edildiği halde, kimse bu hikâyelere inanmazdı.

Genellikle her türlü kaybı kolayca atlatırdım: Hızlı bir koşuya çıkardım, sert bir cin içerdim, kendimi daha fazla işe verirdim çünkü işimin baskısı sayesinde kendime acımaya vaktim olmazdı. Delilleri sunardım, karar benim elimden çıkardı ve hayatıma devam ederdim. Kendime her zaman böyle söylerdim ve çoğu zaman da buna inanmayı başarırdım.

Ama bu seferki farklıydı. Bu dava içime işlemişti. Üstelik bütün koşullar aleyhimizeydi. Burada da tıpkı Ted Butler ve Stacey Gibbons'ın arasındaki gibi bir ilişki vardı; aynı evde yaşamaları bile. Bu işyerindeki asansörlerde ve çalışma masalarında; şişe şişe Veuve içilen otel odalarında ve kadının dairesinde sürdürülen bir ilişkiydi. Ve delillerin bir kısmı, James Whitehouse'un çekici dış görünümünün altında, tek seferlik sevgilisinin hislerine karşı son derece duyarsız olan ve her şeye hakkı olduğunu düşünen bir sosyopatın yattığına işaret ediyordu.

Bunların hiçbirini Ali'yle konuşamazdım. Olivia'nın ifadesini onunla paylaşamazdım. Tam olarak neler olduğunu detaylıca anlatamazdım. Ona güvenmediğimden değil. Mesleki etiğe aykırı olduğu için de değil. Belki de kendi kırılganlığımı ele vermek, karizmatik ve güvenilir birini sansasyonelce mahkûm etmenin neredeyse imkânsız olacağını itiraf etmek istemiyordum. Belki de tarafsızlığımı yitirdiğim açıkça aşikâr olduğu için korkuyordum ve bu asla sorgulanamayacak bir olguydu.

"Boşver, tartışmayalım." Sevgili arkadaşımın uzlaşma hediyesi olarak uzattığı şarap kadehini memnuniyetle aldım.

“Buraya gel.” Ali birdenbire anaçlaşarak kollarını iki yana açınca, ona hızlıca ve sıkıca sarıldım. Sıcaklığının, tanıdık kokusunun, uzun ve zayıf bedenime değen yumuşaklığının tadını çıkardım.

Başının üstünden konuşarak, “Bunu yapabilir miyim bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Of, saçmalama.”

“Onu mahkûm ettirebilir miyim bilmiyorum.” Bunu itiraf ettiğim için utanarak geri çekildim.

“Bu senin kararın olmayacak, değil mi? Her zaman böyle demez misin? Bu jüriye kalmış.”

“Evet, öyle.” Bu düşünce içimi kararttı.

“Bence işin oldukça zor.” Ali şarabından bir yudum aldı. “Zaten James’in o kadınla bir ilişkisi yok muydu? Adam karısı ve çocuklarıyla olmak üzere ilişkiyi bitirdiğinde, kadın gazetele- re gitmedi mi? Bana kadın pek de kurban konumundaymış gibi gelmedi; sanki daha ziyade intikam almaya çalışıyor,” dedi.

“Ama bu daha önce tecavüze uğramadığı anlamına gelmiyor.”

Sesim boğuk çıkıyordu; sanki sözcükler öfkeli yumrular şeklinde boğazıma takılıyordu ve arkama sakladığım ellerim istem dışı olarak yumruk haline gelmişti.

HOLLY

3 Ekim 1992

8

SANKİ HOLLY BİR FİLM SETİNDE YA DA MORSE DİZİSİNİN BÖLÜMLERİNDEN birindeydi. Evet, tırizli pencerelerinden görünen manzara buydu. Altın renkli bir dörtgen avlu, koyu mayi bir gökyüzü, üniversitenin tanıtım broşüründe ve mülakat için Oxford'a geldiğinde satın aldığı Oxford kartpostallarında gördüğü kütüphanenin kubbesi önünde uzanıyordu. İşte Radcliffe Camera' da şuradaydı; herhalde yakında burayı Rad Cam diye anacaktı. On sekizinci yüzyıldan kalmıştı. İkonik bir binaydı. Sivri tepeli bir masal kulesinden* çok, bal renkli bir biberliği andırıyordu. Her yıl on binlerce turistin fotoğrafını çektiği bu bina, artık penceresinden görebildiği bir manzaraydı.

Hâlâ buna inanamıyordu. Yani bu odada, daha doğrusu iki odalık bir yaşam alanında bulunduğuna: Duvarları ceviz panel-lerle kaplı, içinde yedi çekmeceli kocaman bir çalışma masasıyla köhne bir kanepe bulunan büyük bir salonu ve yine duvar panel-lerine dayanmış tek kişilik bir yatağın köşeye sıkıştırıldığı küçük bir yatak odası vardı.

Kapı görevlisi eline ağır bir metal anahtar tutuştururken,

* Radcliffe Bilim Kütüphanesi. -çn

** Etkileyici bir mimariye sahip olan Oxford binaları için kullanılan bir ya-kışırma. -çn

“Oda kurasında şansın yaver gitmiş,” demişti. Gerçekten de öyle olmuştu. Kurada on dördüncü gelmişti; bu da Victoria Dönemi’nin Gotik mimarisinin izlerini taşıyan “Yeni” Avlu’da bir oda almak veya 1970’lerde şehrin çeşitli yerlerinde yapılan ek binalardan birine yerleşmek yerine, on altıncı yüzyıldan kalma Eski Avlu’nun birinci katından birkaç oda alabileceği anlamına geliyordu. Koyu lekeli merdivenler ayaklarının altında gıcırıyordu. Dik ve aralıkları eşit olmayan merdivenleri çıkarken, orta kısımlarının yüzyıllar boyunca üzerine basan öğrencilerin ayaklarının altında nasıl da eğrilip yıprandıklarını fark etti. Grimm’in peri masallarındaki gibi gıcırdayan ağır meşe kapıyı ittirip içeri girdiğinde ise, sevinçten ağlayacak gibi oldu.

“Evden biraz farklı, öyle değil mi?” Babasının sesi düşüncelerini böldü. Pete Berry, hemen altında bir oturak bulunan kanatlı pencereye baktı. “Anlaşılan burası epey havadar olacak.”

Ellerini ceplerine sokup araba anahtarını şıkırdattı ve parmak uçlarında yükseldi.

“Sadece biraz farklı.” Holly avlunun karşı duvarındaki mavi, beyaz ve altın rengiyle süslenmiş ve üzerinde görkemli kırmızı çizgiler bulunan güneş saatine bakarken, babasının odanın kullanışlılığıyla ilgili eleştirilerine kulak asmadı. Evdeki odasını kız kardeşiyle paylaşıyordu; odanın kendisine ait olan tarafı, küçük kız kardeşi Manda’nın Rimmel marka makyaj malzemeleriyle ve plastik takılarla dolup taşan tarafına kıyasla oldukça sadeydi. Pencerelerinin dışında, karşıdaki evin koyu kırmızı tuğlalı duvarı, eğimli çatısı ve tepelerinde televizyon antenleri bulunan baca yığınları dışında herhangi bir manzara yoktu. Bir de kömür karası gökyüzünü görüyorlardı.

“Eh, artık gitsem iyi olacak.” Babası bu ortamda, belki de Holly’nin yanındayken huzursuzdu. Altı yıl önce karısını ve iki çocuğunu bırakıp ortadan kaybolmuşken, gururlu babayı oynamanın gereği yoktu. Burada bulunmasının tek nedeni, Holly’nin taşımacak çok fazla eşyası olmasıydı. Holly, babasının Nissan

Micra'sında yaptıkları havadan sudan konuşmaların utancına katlanmaktansa, yanma daha az eşya almış olmayı dilemişti. Babasının abartılı neşesi, kibirli hali, gizlemekte zorlandığı sık-kınlığı, hatta belki de gerginliği, bir konserve kutusunu andıran arabayı tıka basa doldurmuştu.

Holly'nin valizi ve sırt çantası aralarında duruyordu.

"Eh, hoşça kal tatlım." Babası soğuk bir edayla yanına gelip kollarını iki yana açtı. Holly'nin kendisine sarılmasını bekliyordu. Holly kazık gibi babasının kollarının arasında durdu.

Babası, "Seninle gurur duyuyorum," deyip geri çekildi. "Herhalde çıkmaz sokaklarda araba kullanmazsın, değil mi?" Bir sü-rücü kursu öğretmeni olarak, her zamanki esprisine güldü.

"Hayır, sanırım kullanmam." Holly kendisinden beklendiği gibi gülümsemeyi başardı.

"Uslu dur tamam mı?"

Holly'nin içinden, "Senin gibi mi?" diye sormak geldi çünkü babası zamparalık yapmayı, ders verdiği kadınları baştan çıkarmayı alışkanlık haline getirmişti ve bu konudaki şaşırtıcı başarısı, onu aile hayatını terk etmeye itmişti. Holly ona aldırış etmemeye karar verdi. "Denerim," dedi.

"Aferin kızıma." Babası tekrar cebindeki anahtarları çıkırdattı. Aklına ona para vermeyi teklif etmek gelmedi: Nasılsa Holly tam bursluydu; zaten yanında yeterince para yoktu ve olsaydı bile birazını kızına vermek aklına gelmezdi. "Pekâlâ," dedi. "O zaman gitsem iyi olacak."

Holly öğle yemeği için bir kafe bulmayı, hatta civardaki Wimpy'ye gitmeyi bile önermedi. Avluda gezinen akranları, anne ve babalarıyla güz güneşinin tadını çıkarıyorlardı: Lacivert blazer ceketler, deve tüyü rengi şık paltolar ve parlak, iyi kesimli saçlar bir nehir gibi akıp gidiyordu. Çınlayan bir kahkaha duyuldu: Bir baba başını geriye attı ve kolunu oğlunun omuzuna doladı. Bir anne elini uzun boylu, sarışın kızının beline koydu ve onu birbiriyle takım olan valizlerle dolup taşan bir yük arabasının yanından

geçirerek, nöbetçi kulübesine doğru yönlendirdi. Hepsi tek tip ailelerdi. Herkes zayıf, uzun boylu ve iyi giyimliydi. Yetkili kişilerdi. Üniversiteye başlamaya gelen bu öğrencilerin kendilerini rahat hissettiklerini sezdi; çünkü buraya ait olduklarını biliyorlardı.

Gereğinden fazla yüksek sesle gülen, siyah deri ceketli ve göbeği kot pantolonunun üzerinden taşan babasıyla etrafta görülme düşüncesi onu tedirgin etti. Babasıyla ilgili her şey onu geriyordu.

“Evet,” dedi ve yutkundu çünkü bir yandan tanıdık olana tutunmak isterken, diğer yandan da babasını kendinden uzaklaştırmaya çalıştığını hissediyordu. “Belki de gitsen iyi olacak.”

YALNIZ KALMIŞTI, ARTIK RAHATLAYABİLİRDİ. Ya da rahatlamayı deneyebilirdi. Yatağa uzandı; daha çarşafını ve yatak örtüsünü sermemişti ama o işi birazdan halledecekti. Tavana baktı, sonra doğruldu. Yerinde duramayacak kadar gergindi; midesi heyecandan düğüm düğümdü. Henüz güneşli avluya çıkmayacaktı ama kendini toparlayacaktı; tuvaletin yerini bulacaktı; onlara odayı gösteren ikinci sınıf öğrencisinin, tuvaletin merdivenin sonunda olduğunu söylediğini hatırladı; belki de komşularını arayacaktı. Yukarıya çıkarken, duvar panellerinin gerisinde bir odacık gördü; çıkarılan bir dolabın yerine küçük bir buzdolabı yerleştirilmişti. Holly kapağı açıp buzdolabının içine baktı: Tel rafların üzerinde hiç süt yoktu ama ağızları tel kısıkaçlı iri mantar tıplarla kapatılan ve altın renkli etiketlerle süslenmiş üç tane şişe vardı. Gerçek hayatta bunlardan hiç görmediği halde, Holly bunların şampanya olduğunu anladı.

Başının hemen üzerinde bir kapı açıldı ve bir oğlan başını dışarıya uzattı. Bu delikanlı ondan büyük görünüyordu. Uzun, kıvılcı çalan bukleleri ve yüzünde haylaz bir muziplik vardı.

“Stoklarımı mı yağmalıyorsun?” Delikanlı havalı bir şekilde konuşuyordu.

“Hayır... gerçekten.” Holly suçüstü yakalanmış gibi doğruldu.

“Ned Iddesleigh-Flyte.” Ned elini uzattı. Şaşırان Holly, merdivenlerin geri kalanını çıktı ve Ned’in elini sıktı. “Felsefe, politika ve ekonomi öğrencisiyim. Üçüncü yılım. Sen nerede okula gittin?”

Holly’nin kafası karışmıştı. “Liverpool,” dedi.

Ned tek kaşını kaldırdı. “Yani *hangi* okuldaydın demek istedim.” Bir sessizlik oldu. “Ben Eton’daydım.”

Holly’nin içinden gülmek geldi. Ned kafa buluyordu.

“Sahiden mi?” Aklına gelen tek şey bu oldu ve lafı gediğine koyup Ned’e haddini bildirecek bir şey söyleyemediği için kendinden nefret etti.

Ned, “Sahiden,” dedi ama kulağa *harbiden* mi demiş gibi geldi. Holly, gırtlğından gelen ve ikinci heceyi vurguladığı tonlamasından tamamen farklı olan bu telaffuzu duyunca, kendi aksanını terk etmek zorunda kalabileceğini fark etti. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken, Ned’in az önce uzatarak söylediğı sesli harfler havada asılı kaldı.

Ned, “Her neyse,” diyerek Holly’nin yardımına koştı. “Adın ne, sevgili komşu?”

Holly kendini kaçırılmaz olan yoruma hazırlayarak, “Ee, Holly,” dedi. “Holly Berry.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır.” Holly bu tepkiyi duymaya ve sürekli aynı utanç verici açıklamayı yapmaya alışmıştı. “Annem bana Noel arifesinde hamile kalmış. Babamın da böyle bir espri anlayışı var... ya da kendini böyle olduğuna inanmak istiyor.”

Ned’in gülümsemesi genişledi ve tıpkı avludaki baba gibi, başını geriye attı; belki de Holly’nin yukarıdan izlediğı onun babasıydı. “Şey, kesinlikle unutulmayacak bir isim. Holly Berry. Sinirli biri misin?”

“Bazen sinirlendiğim oluyor.” Ned’in elinden gelenin en iyisi bu muydu? Sanki çocukluğu boyunca maruz kaldığı bütün sa-

taşmalar yüzünden dili tutulmuş ve doğru düzgün bir karşılık verme becerisini yitirmişti. Aralarındaki sessizlik uzayıp giderken, Holly'nin kızaran yüzü, toyluğunu ele verdi. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu; Ned'in yüzündeki sırıtmayı silecek herhangi bir şey.

Ned tekrar aynı şekilde sırıttı; popülerliğinin farkında olan bir delikanlı gibi ağzını yayararak, baştan çıkarıcı bir biçimde gülümsedi. Gerçi *o kadar da* çekici değildi. Gönül işlerinde ablasından daha *deneyimli* olan Manda, bu dağınık saçlı genç adama ikinci kez dönüp bakmazdı bile. Erkeklerinin, hepsi de *gerçek* erkeklerdi, derli toplu görünmelerini severdi. Ama zaten Manda asla Oxford'a başvurmazdı. Kasıntı biri olarak gördüğü Holly'ye, "Neden öyle kasıntı bir yere gitmek isteyeyim ki?" demişti. Kendisi Manchester'a gitmek istemiş ve yerel bir meslek yüksek okulunun işletme programına başlamıştı. Ona göre İngilizce eğitimi almak ve İngilizce okumak –bu her ne demekse– zaman kaybıydı. Doğrudan para kazanmaya başlamak ya da para kazandıracağı kesin olan mesleki bir okula gitmek çok daha iyiydi.

Holly'nin zihni ise para kazanmakla meşgul değildi. İngilizce okuyordu çünkü bu alanda iyiydi. Üniversiteye giriş sınavı öğretmenini Bayan Thoroughgood, Holly'nin bu konuda "sıradışı" bir yeteneği olduğunu söylemiş ve annesine Oxford'a başvurmasını önermişti. "Bazı üniversiteler kabul ettikleri öğrenci kitleleri açısından farklılaşmaları gerektiğinin bilincine varmaya başlıyorlar. Holly'nin gerçekten şansı olduğunu düşünüyorum," şeklinde bir açıklama yapmıştı.

Holly tercih sırasındaki ilk üniversiteye yerleşmişti. Bu seçimi yapmasının sebebi, Oxford'un broşürde oldukça güzel görünmesi, merkezi ve kütüphanelere yakın olmasıydı. Kendininki gibi bir devlet okulundan kabul edilen öğrenci yüzdesinin düşük olacağına farkında olsa da Ned gibi biriyle tanışabileceği hiç aklına gelmemişti. Tabii ki Eton'un adını duymuştu fakat bu sadece, Avam Kamarası ya da Buckingham Sarayı'nın adını duyduğu gibi.

Şimdiyse Eton mezunu bir komşusu olmuştu. Daha normal, kendine daha çok benzeyen birini bulması gerekiyordu. Eski hayatını geride bırakmak için Oxford'a gelmek istediği halde, şimdi de ona tanıdık gelen birilerinin hasretini çekiyordu.

"Bu katta kalan başka biri var mı?" diye sordu.

ALISON JESSOP NE ONUN KATINDA kalıyordu ne de İngilizce okuyordu. Fakat Holly tıpkı bir mıknaşın çekim gücüne kapılan demir tozu gibi, kaçınılmaz olarak ona yanaştı. Dikkatini çeken Alison'ın kahkahasıydı; saçını savurup yemekhanenin diğer tarafında, koyu renkli masaların iki sıra ötesinde oturan bir oğlanı göz hapsine alan bu ufak tefek ve güzel kızm, sıcacık ve içten bir gülüşü vardı. Başının üzerinde saygın mezunların kalm dokulu yağlı boya tabloları asılıydı; içlerinde Canterbury Başpiskoposu, bir başbakan, Nobel Ödülü alan bir romancı ve bir aktör bulunuyordu. Alison'ın iki yanında ağırbaşlı delikanlılar oturuyordu. Holly daha sonra onların matematik bölümünden arkadaşları olduklarını öğrendi. Her ikisinin de solgun benizleri, sivilceleri ve kütüphanede çok fazla zaman geçirenlerinki gibi ince telli ve yağlı saçları vardı. Alison genizden gelen kahkahası ve kısa, siyah elbisesinin içine giydiği parlak pembe bluzuyla, kasvetli ahşap panellerle döşenen ve titrek alevli şamdanlarla aydınlatılan bu kasvetli ortama renk katıyordu.

Alison Leeds'liydi. Aksarı Holly'ninkinden daha yumuşaktı ama ikisinin de kuzeyli aksarı, etraftaki güneylilerin yanında epey dikkat çekiyordu. Güneyliler sözcüklerin sonlarını özellikle vurguluyorlardı; A harflerini söyleme biçimleri ise Holly ile Alison'ın düz ve kısa A'larma kıyasla sıcak ve yayvandı. Alison özel bir okula gitmişti ve aslında ortama uyum sağlayabilirdi; fakat kuzeyli kimliğini özellikle öne çıkarıyor, bunu Holly gibi bir utanç kaynağı olarak görmüyordu. Ertesi gün kantinde arka arkaya sıraya girdiklerinde, diğerlerinin kendisine biçtiği kas-

ketli güvercin avcısı yaftasıyla dalga geçerek, “Etlı turta gibisi yok,” diyordu veya tabağındaki yemeğı hiç çekinmeden silip süpürürken, Oxford’daki hayatına da aynı iştahla saldırmaya hazır olduğıu mesajını veriyordu.

Eğer Alison iri yapılı ve Holly gibi kırpık saçlı bir kız olsaydı ya da avluya zincirlediğı bir tazısı varmış gibi görünseydi, bu halleri sinir bozucu olabilirdi. Fakat Alison bir kokteyl elbisesi giymek için doğmuş gibi görünüyordu. Bir meleğinkini andıran kalp şeklinde bir yüzü, iri mavi gözleri ve arka cebine tıktığı bu-ruşuk paketten aldığı yakılmamış bir sigaranın sıklıkla arasında yer aldığı kıvrımlı dudakları vardı.

Aslında bölümün onu sıkıcı kılması gerekirdi. Ama Alison’ın zıtlıkları, muzır gülüşlü zarif yüzü ve yavan bir bölümde okumasına rağmen hayat dolu olması, onu cazip kılıyordu. Ve anlaşılan Holly’yi seviyordu. Birlikte geçirdikleri ilk gecenin sonunda, ilk hafta kurulan ve pek çoğunun bir sonraki dönem, hatta belki de bir sonraki yıl kurtulmaya çalıştığı arkadaşlıklara damgasını vuran o aşırı hevesle, “İyi ki seni buldum,” demişti. Kara snakebite’ını* tek yudumda mideye indirmişti. “Bir tane daha içelim mi?”

Alison’ın arkadaşlığı, Oxford’u birdenbire daha üstesinden gelinebilir kılmıştı. En azından sosyal açıdan. Okul akademik açıdan aşırı zor olacaktı gibi görünmüyordu. Bu yarıyılta orta çağ dönemi hakkında bir ödev hazırlayacaklar ve Victoria edebiyatını inceleyeceklerdi. Her hafta Hardy, Eliot, Pater, Charlotte ve Emily Bronte, Tennyson, Browning, Wilde ve Dickens gibi yazarları işleyeceklerdi; sadece Dickens’a çalışmalarının fazlalığından ötürü iki hafta ayıracaklardı.

Holly buraya gelmeden önce hatmetmediğı romanları okurken hiç zorlanmadı. Kompozisyonları da kolayca yazıyordu çünkü düzenli ve sistematikti. Uzun saatler boyunca çalışıyor ve haftalık kompozisyonu hazırlarken gerçekçi bir program yapıyordu, ertesi günkü dersten önceki gece, saat sekizde çalışmaya başlıyor-

* Bira, elma şarabı ve frenküzümü suyu karıştırılarak hazırlanan içki. -çn

du. Çalışma tarzında bir olgunluk vardı; bu becerisini lisenin son birkaç yılında kazanmıştı: Akranları onu göz ardı ettikçe kitaplarına sığınmış, bu sayede onların sonu gelmeyen zorbalıklarından kaçabilmişti. Fakat sosyal hayatına yön vermek çok daha zordu.

Fakat artık bu konuda da fazla zorlanmayacaktı çünkü Alison vardı. Eğer ortak coğrafyaları onları bir araya getirmeseydi, Alison'ı ürkütücü bulabilirdi. Yorkshire'dan ve Merseyside'dan, uçsuz bucaksız kuzeyin ücra yörelerinden kopup gelen bu iki kız, ak koyunlardan oluşan bir sürünün içinde iki kara koyun gibi göze batıyordu. Elbette şamatacı ve özel okul mezunu Güneyliler topluluğundan uzak duran başkaları da vardı; kampçı olduğu apaçık belli olan ve birinci yılının sonunda Bristol'a gitmek üzere ayrılan oğlanla, kendi halindeki Asyalı matematikçi gibi. Ama ikisi de kendilerini gizlemişlerdi. Kütüphaneden çıkıp barlara, oradan da yatak odalarına geçen, derslerden sonra yemek salonlarına giden ve ay ışıklı, serin akşamların tadını çıkaranlardan uzak durmuşlardı. Sadece sınav zamanları ortaya çıkmışlar, diğer zamanlarda üniversitedeki bilgisayar odasının alternatif evreninde yaşamışlar ve internetteki sohbet odaları sayesinde, diğer üniversitelerin benzer mekânlarında barınan arkadaşlar bulmuşlardı.

Fakat Holly ve Alison farklılardı. Bir kere dişi olmaları, erkeklerin çoğunlukta olduğu bir üniversitede onları ilginç kılıyordu. Ve en azından Alison, sosyal açıdan beceriksiz değildi. Holly de komik ve çenebaz arkadaşı sayesinde ve onun peşine takılarak, hiç olmazsa bir süreliğine üniversite hayatına yön vermeyi başarmıştı.

SIFIRINCI HAFTA OLARAK ANILAN ilk haftanın bitimindeki cumartesi günü, kilerdeki bardan yükselen ses, merdiven boşluğunun altından taşarak avluya ulaştı. Tok ve zengin bir erkek kahkahasına, ortama uyum sağlamak isteyen kızların tiz ve taşkın sesleri karışıyordu.

Bara inen merdivenler, seksenden fazla öğrencinin aynı bayat havayı solumasıyla oluşan buğuyla dolmuştu. Holly, Alison'ın peşinden içeriye girdi ve tişörtü ter içinde kalan bir genç adamın nemli sırtına çarptı. Oğlanın kot pantolonlu kalçalarının sıcaklığını teninde hissetti.

Alison, tıraş olmamış ve insanın elini ayağına dolaştıracak kadar yakışıklı bir üçüncü sınıf öğrencisi olan barmene seslenerek, "İki tane kara snakebite lütfen," dedi. Göğüs dekoltesine uzanıp buruşuk bir beşlik aldı; sonra barmenin verdiği üç sterlinlik bozuk parayı kot pantolonunun cebine koydu.

Zemin yapış yapıştı; Holly dip dibe duran ve eşzamanlı olarak hareket eden bedenlerin arasından geçerken midesi bulandı. Sohbetler ara sıra duruluyor, sonra git gide artarak bir uğultuya dönüşüyordu. Barın bu bölümü, Holly'ye alaycı bir selam veren Ned Iddesleigh-Flyte'ın ve bir örnek gömlekler giyip manşetlerini sıvayan, düşük belli kot pantolonlarından Calvin Klein marka iç çamaşırlarının bel lastikleri görünen bir grup üçüncü sınıf öğrencisinin ağızlarından yayılan sigara dumanıyla kaplanmıştı. Ned'in kıllı bileklerinden birine bir ip parçası dolanmıştı.

Alison ile barın en dibine, bilardo masasının yanına doğru ilerlediler. Geç olmuştu. Son siparişlere ucu ucuna yetişmişlerdi. Holly üniversite kütüphanesinde çalışmakta ısrar etmiş, onun bu tutumu yüzünden şaşırp kalan Alison ise, "Bu kadar inek olmak zorunda değilsin," diyerek onu buraya sürüklemişti. Barın daha karanlık olan bu kısmındaki öğrenciler uzun bir gece geçirmişlerdi. Holly yere dökülen elma şarabının üzerine basıp kaydı ve kalçasını koyu renkli bir ahşap masanın kenarına çarptı. Birisi dirseğini yakalayıp kolunu teklifsizce beline dolayarak ona destek olunca, bir an için afalladı.

"Burada küçük bir birinci sınıf varmış! Aman dikkat et," diye haykıran oğlanın parmaklarının yumuşak dokunuşu karşısında, vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti. Bunun zararsız bir kavrayış olduğunun farkındaydı ama yine de şaşırmıştı. İkinci sınıf-

lar yeni gelenlere değer biçerken yemekhanede kulaktan kulağa yayılan, *Birinci sınıfları becer*, mantrası zihnini doldurdu. Oğlana baktı. Acaba istediği bu muydu? Ama oğlan çoktan onu bırakmış ve başını geriye atıp birasını kafasına dikmişti; altın renkli sıvı boğazından kayıp gittikçe, âdemelması oynayıp duruyordu. Belini kavrayan parmakların bıraktığı etkiden hâlâ sıyrılamayan Holly, büyülenmiş gibi onu izliyordu.

“Hadi, eğlenceyi kaçıracaksın!” Yüzü heyecandan kıpkırmızı olan ve parlak ter damlalarıyla dolan Alison, ona sesleniyordu.

Holly başıyla onaylayarak bütün kuşklarını bastırdı ve içinde büyüyen heyecana, yeni ve muhtemelen yasadışı bir şeyler olacağı hissine teslim oldu çünkü kilerden bozma barın en dip köşesinde bir şeyler döndüğü kesindi. Duvarın önünde toplanan kalabalık, “Ros-coe, Ros-coe, Ros-coe, Ros-coe,” diye tezahürat yapıyordu. Oğlanın adı tekrarlandıktan sonra, birkaç çift el masaya vurarak tempo tutuyordu ve sonunda büyük bir yaygara kopuyordu: Bir tabunun gerçekleşmesi üzerine, taşkın sevinç çığlıkları atlıyordu.

“Tanrı aşkına!” Roscoe denen oğlan sendeleyerek ayağa kalkıp uzaklaştı. “Biraz biraya ihtiyacım var,” dedi. Etrafındakileri itip kakarak bara doğru ilerlerken, geniş ve hoş yüzü kıpkırmızıydı fakat Holly bu öfkenin ardında bir parça utanç da sezdi; belki de yukarıda tutulan plastik bir kupadan ağzına boca edilen içkinin etkisi yüzünden bu haldeydi.

“Hadi bir tur daha.” İlki kadar geniş göğüslü olan bir oğlanın çağırısı üzerine, coşkulu bir tezahürat başladı.

Oğlanın biri arkadaşlarının arasından çekilip ite kaka masanın üzerine çıkarılırken, “An-dy, An-dy, An-dy,” tezahüratları başladı. Takım arkadaşları tarafından desteklendiği için sevinen Andy, sırtarak etrafına bakındı. Holly oğlanların üzerindeki üniformalara işlenmiş üniversite armasını ve isimlerinin baş harflerini görünce, üniversitenin ragbi takımında olduklarını anladı.

“An-dy, An-dy, An-dy.” Sonra Andy çömelip sırt üstü masaya uzandı. “Görelim seni koçum.”

Holly ilk başta gösteriyi merakla izliyordu; sonra şaşkına döndü ve ragbi takımının başka bir oyuncusu kot pantolonuyla boxerını indirip gülmekte olan Andy'nin tepesinde ellerinin ve dizlerinin üstünde pozisyon alınca dehşete kapıldı. "Salis-bury!" Üçüncü bir oğlan ahşap bir bankın üzerine çıkıp elindeki bira kupasını Salisburi'nin çıplak poposundan aşağıya ve zavallı Andy'nin ağzına dökerken, tezahüratlar arttı.

"An-dy, An-dy, An-dy." Masaya vurarak tempo tutanların çıkardığı patırtı neredeyse tezahüratları bastırıyordu. Derken neşeli bir haykırış duyuldu ve ağzına dolan birayı tükürerek kendini masadan aşağıya atan Andy içkisinin tazelenmesini talep ederken, onun üzerinden kalkan yarı çıplak Salisbury ise kot pantolonunu ve boxerını yukarıya çekti.

Andy, "Tanrı aşkına," diye söylendi. Az kalsın birasını püskürtecekti. "Çok iğrenç."

"Başka gönüllü var mı?" Birayı döken elebaşı etrafına bakındı ve göğsünü şişirip kavgaya karışmak üzere kasıla kasıla yürüyen bir kovboy misali kalçalarını sallayan başka bir ragbi oyuncusu Salisbury'nin yerini almca, Holly şaşırıp kaldı.

Yüzü kıpkırmızı olan ve takımın diğer oyuncularını tarafından boyunduruk altına alınan Andy'ye bakarken ağzından, "Ne yapıyorlar böyle? Bunu neden yapıyorlar?" cümleleri çıktı. Andy'nin sırtına şaplağı indiren takım arkadaşları, onu bara doğru fırlattılar.

Alison, Holly'nin kulağına, "Anal fondip yapıyorlar," diye bağırdı. "Ragbi oyuncuları böyle yaparlar."

"Ne?"

"Biliyorum. Şurada ayakta duran oğlan bir âlim.* Akşam yemeğinde cüppesini gördüm. Çok zeki olsa gerek." Alison kaşlarını kaldırdı ve arkasını döndü.

Holly Alison'm bahsettiği, takım arkadaşlarından yukarıda

* Yıl sonu sınavlarında en yüksek notları alan ve sonraki yıllarda aynı başarıyı sürdüren öğrencilere verilen lakap. -çn

duran, bir eliyle plastik bira kupasını tutan, diğeri elini ise bir gösteride en vahşî hayvanını takdim eden bir çiftçi gibi beline dayayan oğlanı izledi.

Kalm boynunun bitimindeki yüzünde kötülükten eser yoktu: Terden sıırsıklam olan dağınık perçemlerinin arasından görünen kara gözleri ııl ııldı; kehribar renkli birayı döktükten sonra başını geriye atıp avaz avaz bağırırken aralanan pembe dudakları, kusursuz dişlerini ortaya çıkarıyordu.

Hayal kırıklığı, tıpkı fiziksel bir acı gibi, olanca ağırlığıyla Holly'nin göğsüne çöktü. Bunlar güya neslinin en parlak beyinleriydi; Oxford'un felsefe ve siyaset tartışmaları yapıp Major Hükümeti hakkında atıp tutabileceğı bir yer olacağını sanmıştı; geniş omuzlu ve havalı aksanlı oğlanların birbirlerinin popo çattallarından bira içmelerini izleyeceğı bir yer değil.

"Çılgınca, öyle değil mi?" Alison, Holly'ye sırtıp gözlerini devirdi ama tepkisinde iğrendiğini belli eden hiçbir şey yoktu; hatta öğrenci yaşamının bu yanı ilgisini çekmiş gibiydi.

Gösteriye ikinci olarak katılan Andy'nin şimdi yanında durduğunu fark etti. Takım arkadaşlarının kısıkcından kurtulmuş, tekrar kalabalığa karışmaya çalışıyordu. Kararlı bir şekilde içiyordu; birasını kafasına dikerken gözlerini az öteye dikeyor ve cüssesini küçültmek istercesine, devasa omuzlarını içe doğru büküyordu. Holly onunla göz göze geldi ve sempatisini hissettirmeye çalıştı. Andy bakışlarını kaçırdı ama yüzünün kızardığı Holly'nin dikkatinden kaçmadı.

HOLLY

Güz 1992

9

GENİŞ BİR KOLTUKTA OTURAN SOPHIE Greenaway bacaklarını altına kıvırdı ve yüksek sesle okumakta olduğu kompozisyonundan başını kaldırarak, tanınmış Orta Çağ İngilizcesi uzmanı Dr. Howard Blackburn'e gülümsedi.

Mikail Yortusu'nun ikinci haftasıydı ve Holly, öğretmenlerinin diğer kızı izlediğini gördü: Dr. Howard'ın gözleri, siyah renkli bir külotlu çorap giyen Sophie'nin aniden bacak bacak üstüne atışını ve sonra ağır aksak pozisyon değiştirerek, ayaklarını kalçasının altına sıkıştırdığını izliyordu. Sophie haftanın çoğu gününde kürekçi badileri giyiyordu: Lacivert ve açık mavili forması, fakültenin ilk kadın kürek takımı üyelerinden biri olduğunu gösteriyordu. Ama görünüşe bakılırsa bu Howard'ın grup derslerinde formasını giymiyordu. Sophie bu derslere gelirken ekoseli mini etekler, loafer ayakkabılar ve kalm külotlu çoraplar giymeyi tercih ediyordu.

Sophie evlilik dışı aşkı konu alan *Sör Gawain ve Yeşil Şövalye* şiiri hakkında yazdığı kompozisyonu okuyordu. Bu hiçbir cinsel beklentiye girmeden âşık olmak, uzaktan sevmek, güzel bir kadına duyulan hayranlık yüzünden kendini küçük düşürmek ve şövalyelik ruhuna sahip olduğunu kanıtlamak için küçümsenme

ya da ayıplanma riskini almak gibi temaların işlendiği, cesaretin öneminin yüceltildiği bir şiirdi.

Sophie'nin kompozisyonu pek de parlak sayılmazdı. Holly, C.S. Lewis'e ve A.C. Spearing'e başvurmadan önce göz attığı *York Notes'ta** okumadığı hiçbir şeye rastlayamadı; üstelik kompozisyon zarif bir dilde de yazılmamıştı. Dümdüz bir yazıydı. Holly'nin daha sonra öğreneceği not sistemine göre ancak beta eki** alabilirdi. Ama bunun bir önemi yoktu. Holly için önemli olan, Sophie'nin altı yüzyıl öncesinin soylu şövalyelerini dize getirecek türden bir kadınmış gibi görünmesiydi. Holly ancak bir köylü olabilirdi; Sophie ise evlilik dışı aşkın arzu nesnesi.

Sophie tekrar bacak bacak üstüne atınca Holly ona hayran kaldı. Alison da güzeldi ama Sophie'nin farklı bir albenisi vardı. Nesiller boyunca evrimleşmiş gibi görünen bir güzellikti bu; belki de ataları böyle görünmeleri için bilinçli olarak çiftleştirilmişlerdi çünkü Sophie'nin dış görünüşü belli bir kesime ait gibiydi. Bacakları ve hatta uylukları bile kendiliğinden inceydi; narin kemikliydi, kavisli kaşları ve Holly'yi sinir edercesine bir o yana bir bu yana savurduğu gür, koyu renk saçları vardı. Şaşılacak derecede mavi olan gözleri o kadar iriydi ki onları tıpkı şimdi yaptığı gibi, masum havasına bürünmek için veya bir şeyi anlamazlıktan gelmek istediğinde, işine geldiği gibi kullanıyordu. Eğer Holly onu tek bir sözcükle tarif edecek olsaydı, tercihini "klâs"tan yana kullanırdı. Fakat bu babasının kullanacağı türden bir sözcüktü. Sophie'nin niteliklerini tasvir etmenin yanına bile yaklaşmıyordu.

Holly, Shrewsbury Fakültesi'nde İngilizce okuyan yedi öğrencinin dönem boyunca bu şekilde eşleştirilmesini tuhaf buluyordu. Dr. Blackburn'ün girdiği Orta Çağ edebiyatı dersinden sonra, Anglo-Sakson çeviri dersi geliyordu. Howard'ın sınıfında

* İngiliz edebiyatı hakkında bir kaynak kitap. -çn

** Oxford'da notlar alfa, beta ve gama şeklinde kategorilere ayrılıp, + ya da - işaretleriyle desteklenirdi. -çn

otururken, kendini korunmasız hissediyordu. Doctor Martens marka botlarını önündeki halıya, tıpkı odadaki sehpa­ların üzerine istiflenen ya da bir duvarı boydan boya kaplayan kitaplığın raflarının kenarlarına dizilen bütün diğer kitaplar gibi her an yıkılacakmış izlenimini veren iki yığının arasına uzatmıştı. Holly sade bir kadife kumaşla kaplanan koltuğunda kıpırdanarak arkasına yaslandı. Parmaklarını yumuşak döşemenin üzerinde gezdirirken, gözleri kitaplardan avluya bakan devasa pencere­lere, güneş ışığında uçuşan toz zerreciklerine ve Sophie'nin bir kez daha bacak bacak üstüne atmasını izlerken yüzünde muzip bir gülümseme beliren öğretmenin bakışlarına kaydı.

“Peki ya sen? Sophie'nin Sör Gawain'in gerekçeleri hakkındaki yorumuna katılıyor musun?” Dr. Blackburn gözlerini Holly'nin ders partnerinden ayırıp onun üzerine dikti.

“Ee, şey...” Derken Holly birdenbire dile geldi. Şövalyelik ruhu ve arzuları arasmda kalan Sör Gawain'in yaşadığı çelişkiden bahsetti ve özgüvenini kazandıkça ona daha büyük bir ilgiyle bakan tek kişinin, “Bu sıradışı bir yorum ama hoşuma gitti,” diyen Dr. Blackburn olmadığını, beta eksi değerindeki kompozisyonu unu­tulan Sophie'nin de doğrularak tartışmaya katıldığını ve belki de kendini kelimesi kelimesine kopyaladığı notların ötesine geçmeye zorladığını fark etti. Sebebi her ne olursa olsun, Sophie'nin ilgisi düşmanca değil, konuya yönelikti. Grup dersinden çıktıklarında, artık Holly de bu derslere sadece grup der olmuştu, Holly'ye çay odasmda oturup birer fincan çay içmeleri gayet normal geldi. Üs­telik Sophie ona bir teklifi olduğunu söylemişti.

PLANLARI, ANGLO-SAKSON ÇEVİRİLERİNİ ikiye bölmek ve Orta çağ İngilizcesi makalelerini araştırırken yükü sırayla paylaşmaktı. Sophie'nin elinde önceki hafta boyunca sürekli içki ısmarladığı yardımsever bir ikinci sınıf öğrencisi tarafından kendisine veri­len bir klasör dolusu ders notu vardı.

“Başka bir şey yapmak zorunda kalmadığına emin misin?” Holly’nin onun işine burnunu sokmak istemiyordu ama böylesi bir iyi niyet ona abartılı gelmişti.

“Holly! Ne ima ediyorsun?” Sophie bilmişçe gülümsedi. “Oğlanın artık bu notlara ihtiyacı yok. Hem Orta Çağ ödevinin ne sıkıcı bir şey olduğunu bildiğini söyledi. Tanrım, Victoria dönemine ait o kadar çok okumamız var ki iş yükümüzü verimli bir şekilde paylaşmazsak hepsini gerektiği gibi bitiremeyeceğiz. Bak, burada Pearl denen şair hakkında bir yazı var; bunu gelecek hafta için hatmedebilirim; sen de Malory’yi okur musun?”

“Bence *Le Morte d’Arthur* oldukça önemli. Bunu ikimiz de okumalıyız, öyle değil mi?”

“Boş versene. Hayat çok kısa. Gerçekten. Kadınlar kürek takımının seçmelerine girmek istiyorum ama Victoria dönemini baştan sona çalışırsam zamanım kalmayacak. Eğer Malory’yi okuyup bana özetlersen, gerisini elimdeki notlarla hallederim.”

“Şey... pekâlâ.”

“Ben de *Beowulf* çevirisinin üzerime düşen kısmını yapacağım, söz veriyorum. Ama bak ne göstereceğim.” Sophie hınzırca gülümsedi. “Jon bana kendi çevirisini verdi.”

“Bu kopyacılık değil mi?”

Sophie ona kuşkuyla baktı ama gülümsemesinde bir düşmanlık yoktu. “Hiç de değil. Amaç zamanı verimli kullanmak. Herkes böyle yapıyor.”

“Ben düşünmüştüm ki...” Holly aklındaki geçenleri söylemesinin hiç de uygun kaçmayacağını fark edince ne diyeceğini bilemedi. “Çevirileri yapmanın ve İngiliz edebiyatını en baştan okumanın, gelişimini anlamamız açısından önemli olduğunu düşünmüştüm. Ve bu bölümün bütün esprisinin külliyatı baştan okumak olduğunu.”

“Eh, madem zamanını *Beowulf*’u çevirerek geçirmek istiyorsun, öyle olsun.” Sophie çayından bir yudum aldı ama öfkelenmekten çok neşelenmiş gibi görünüyordu. “Çeviriyi şahsen

yapmamın notlarımda ya da üniversite deneyimimde çok büyük bir fark yaratacağını sanmıyorum; başka şeylere ayırabileceğim zamanı azaltmak dışında.”

Holly sesli düşünerek, “Ne gibi?” diye sordu.

“Anlarsın ya. Kürek takımı ve erkekler gibi.” Sophie neşeli bir kahkaha attı. “Üniversite bunun içindir. Eğlenmek, bağlantılar kurmak ve spor yapmak için. Bir bakıma lisenin devamı gibi.”

Holly omuz silkti. Onun gittiği lise hiç de böyle bir yer değildi.

“Babam her zaman der ki; herhangi bir konuya ne kadar yatırım yapacağına karar vermeden önce, bu yatırımın geçerliliğini değerlendirmelisin.

“Yaa. Baban ne iş yapıyor?

“Bir yatırım bankacısı. Peki ya seninki?”

Holly’nin içi burkuldu. Sophie’nin bunu soracağını tahmin etmeliydi.

“Öğretmen.”

“Branşı ne?”

“Arabalar. Yani, şey, o bir sürücü kursu öğretmeni.” En başından dürüst olmak en iyisiydi.

“Ne hoş! Hem de yararlı, değil mi?”

“Sanırım. Gerçi ben araba kullanmıyorum.”

“Sana öğretmedi mi? Yoksa öğretmeye çalışırken kavga mı çıktı?”

“Hayır. Onu pek fazla görmüyorum. Annemle babam ayrıldılar.”

Bu şekilde içini dökmek, oldukça ketum biri olmasına karşın tek seferde bu kadar bilgi vermek Holly’nin tuhafına gitti ama anlaşılan üniversitede işler bu şekilde yürüyordu. Yakın arkadaşlıklar alelacele kuruluyordu; sanki sekiz ya da dokuz haftalık kaynaşma evresinin kısalığı, yeni ilişkiler kurarken temkini elden bırakmak ve süreci hızlandırmak gerektiği anlamına geliyordu.

“Tanrım, keşke benimki de ara sıra ortadan kaybolrsa.” Sophie bu sözleri istemeden sarf etmişçesine, eliyle ağzını kapadı. “Tüh. Az önce söylediğimi unut. Öyle demek istemedim.”

“Sahi mi?” Holly gerçekten meraklanmıştı. Belki de Sophie’nin hayatı görüldüğü kadar mükemmel değildi.

“Şey, anlarsın ya, kendisi biraz çapkındır. Erkekler işte!” Sophie kitaplarını toplayıp çantasına koyduktan sonra içi notlarla dolu klasörünü masadan alarak sımsıkı göğsüne bastırdı. Anlaşılan sırları paylaşma fırsatı tamamen ortadan kalkmıştı; Sophie’nin yüzünde sabit bir gülümseme vardı; birkaç dakika önceki neşesinden eser kalmamıştı. Notlarını toparlayan Holly mesajı aldı.

“Erkekler işte!” diye tekrarladı; sanki onları tanuyormuş ve on sekizine henüz basmış bir bakire değilmiş gibi. Saçlarını kabarttı ve kot pantolonunun üstüne hem kalabalıkta dikkat çekmemek hem de cinsel açıdan görünmez olmak için bol kesimli kazağını giydi ve yeni arkadaşının peşine takılıp çay odasından çıktı ve dışarıdaki ılıman güz güneşine adım attı.

OXFORD’UN O İLK DÖNEMİ sadece şair Pearl ile Malory’nin metinlerinin, Christina Rossetti ve Elizabeth Barrett Browning’in şiirlerinin işlendiği bir eğitim değil, gerçek hayatı ya da farklı bir yaşam sürmenin mümkün olduğunu da gösteren bir ders niteliğindedir. Holly geriye baktığında, on sekiz yıllık geçmişinin ona yalnızca tek bir senaryo sunduğunu görüyordu; oysa eski alışkanlıklar, yediği yemekler, konuşma tarzı, insanların düşünme biçimi, didik didik edilip baştan tanımlandığında, hayatın daha parlak, daha zorlu, daha dokulu ve hiç olmadığı kadar karmaşık bir hale gelmesi mümkündü.

Holly daha sonra o güz dönemini duyularının bayram ettiği, her gün bir sürü yeni görüntüye, kokuya ve sese maruz kaldığı ve bazen bunu yorucu bulduğu, bir zamanlar bildiklerini sorgulatacak kadar kapsamlı bir dönem olarak hatırlayacaktı.

Her yanı yeniliklerle çevriliydi. Christ Church Çayırılığı'nda dolaşırken, yoğun kasım sislerinin arasından kendisine bakan koca kafalı, düşünceli ve hüznünlü bir inek görürdü çünkü öğrenciler on beşinci yüzyıldan beri bu çayırılıkta Longhorn sığırları besleyebiliyorlardı; sonra kaldırım taşlarıyla kaplı Merton Caddesi'ne koşar ve melon şapkalı bir kapı görevlisi ya da neden frak giydiklerine anlam veremediği, kollarını tutkulu âşıklar gibi birbirlerinin omuzlarına dolayan ve ellerinde boş birer şişeyle yalpalayarak üniversiteye yürüyen birkaç oğlan görünce şaşırırdı. Bir labirenti andıran üstü kapalı pazara daldığında ise, taze etlerin çiğ kokuları ya da tepetaklak asılmış, başındaki kurşun haricinde kusursuz duran bir geyiğin görüntüsü onu hazırlıksız yakalardı. Saatler sonra ise şehir merkezindeki geyik parkında, korku içinde sağa sola kaçışan buğulu gözlü bir hayvan daha görürdü.

O Mikail Yortusu'nun en belirgin özelliği yemeklerdi. Yemekhanedeki akşam yemeğini kaçırdığı zaman ana cadde üzerindeki seyyar kebabçıdan satın aldığı, strafor kaplarda satılan, içinden erimiş tereyağı ve fasulyeler dökülen kumpirler... Güz ilerledikçe ve geceler soğumaya başladıkça ragbi oyuncularının, kürekçilerin, Holly ve Ali'nin ağızlarına tıktıkları büyük porsiyon lazanyalar ve sarımsaklı ekmekler... Üniversitenin çay odasında veya müşterilerin taburelere tünedikleri ve gelip geçenlerin buğulu camlar ardından içerisini izledikleri Queen's Lane çayevinde tüketilen dumanı tüten çaylar ve tostlar... Geyik eti ve ilk kez bir resmi yemekte içtiği Porto şarabı o kadar lezzetli ki Holly kristal sürahideki şaraplardan birini çalmaya kalkışmış, ancak üniversitenin hizmetlilerinden birisi onu durdurmuş ve sürahiyi usulca elinden almıştı.

Öğrenilmesi gereken yeni bir dil vardı: Grup derslerine sadece grup, dönemlik ödemelere harç, birinci yıl bitirme sınavlarına final, resmi törenlerde giyilen siyah-beyaz giysilere *cüppe*, her

* İngiltere'deki köklü üniversitelerde belirli aralıklarla düzenlenen, öğrencilerin resmi kıyafetler ya da cüppeler giydikleri yemekler. -çn

dönemin başında yapılan sınavlara yoklama, yıl sonu sınavlarında en yüksek notları alan öğrencilere teşhirci ve sonraki yıllarda aynı başarıyı sürdürenlere ise âlim deniyordu. Anlaşılması gereken yeni bir akademik terminoloji de vardı: Marksist ve feminist teorinin yanı sıra, okuyacağı eleştirmenlerin listesine ve dersine gireceği akademisyenlerin isimlerine de hakim olmalıydı.

Holly, Blackwell'den masal kulelerinin kartpostallarını satın alıp şöminesinin üzerine astı, Klimt'in *Öpücük* adlı eserindeki altın yaprakların ihtişamından ve sevildiğini bilmenin kadının yüzündeki yansımasından etkilenerek, tablonun büyük bir baskısını yatak odasının duvarına yapıştırdı. Gerekli olduğunu düşündüğü için bir de kalın, lacivertli-pembeli, yünlü bir atkıya yatırım yapmıştı; atkıyı sımsıkı boynuna dolayıp da nefesini verirken iyice ısınmak yerine, gevşekçe omuzlarına alıp bir ucunu geriye atınca daha fiyakalı görüldüğünü düşünüyordu. Eski başbakanların ve siyasi liderlerin tartışma platformu olan, geleceğin politikacılarının hardal renkli kadife pantolonlar ve tüvit ceketler giyerek bir araya geldikleri Oxford Münazara Kulübü'ne katılmadı. Buradaki genç adamlar, büyüklerinin davranışlarını taklit etmeye çalışıyorlardı.

Holly bol kazaklarını bir kenara atıp kapüşonlu üstler giymeye ve kalçaları arkadaşlarına kıyasla hâlâ geniş ve hantal olduğu halde, emektar Doctor Martens botlarını külotlu çoraplarla kombinlemeye başlamıştı. Kütüphanede olmadığı zamanlarda Ulusal Sağlık Hizmeti tarafından verilen koyu çerçeveli gözlüklerini saklıyordu ve gözlerinin dış köşelerine bolca göz kalemi sürüyordu. Okul gazetesine girip öğrenci piyeslerini incelemeye başladı; Öğrenci İşçi Partisi'nin toplantılarına katıldı ve Gece Hattı isimli telefon danışmanlık hizmeti için gönüllü olarak çalıştı. Öfkeyle "Sokaklar Bizimdir" yürüyüşlerine katıldı ve sanki Oxford'un olası tecavüzcüleri her an üstüne atlamaya hazırlarmış gibi, tecavüz alarm cihazına sımsıkı sarıldı. Birkaç hafta sonra ise zamanını geçirdiği avlu, ana cadde, barlar ve fakülte gözüne

gayet güvenli ve korunaklı görüldüğünden cihazı yanında taşımaktan vazgeçti; bu ortamlar büyüdüğü çevreden o kadar farklıydı ki her şey bir kurmacaymış gibi geliyordu. Üstelik, her yıl yalnızca on sekiz kız öğrencinin kabul edildiği bir üniversitede olduğu halde, erkeklerden çok az ilgi görüyordu. Ned ona alaycı bir biçimde gülümsüyordu; İngilizce bölümündeki iki oğlan son derece arkadaşça davranıyorlardı ama anlaşılan kimse onunla cinsel açıdan ilgilenmiyordu. Gecelerini içerek ya da kulüplere giderek geçiren Alison ya da atletik genç kadınların mükemmel bir örneği olan Sophie gibi kızlarla şanslarını denemek varken neden ilgilensinlerdi ki?

Bu Holly'yi rahatsız etmiyordu; daha doğrusu kendi kendine etmediğini söylüyordu ve hevesini kızlarla yakın arkadaşlıklar kurarak gideriyordu. Kendisinden pek çok yönden epey farklı olan Alison'la kurduğu bağ, Alison'm barda geçirdiği hızlı bir akşamın ardından onu bilinçsiz bir halde tuvaletin üzerine yığılmış halde bulduğunda daha da güçlenmişti.

Alison tuvalete kusarken onun uzun sarı saçlarını tutan, kâğıt havluyla ağzını silen ve ona bir bardak su getiren, tıpkı bir annenin çocuğuna göstereceği şefkatle yüzünü yıkayan, koluna girip onu taşıyan, odasına gitmesine yardım eden, başında nöbet tutmazsa boğulmasından korktuğu için gece boyunca gözünü kırpmadan yanında kalan Holly olmuştu.

Onu orada bulduğunda Alison'm kot pantolonu aşağıya indirilmişti ve bu haliyle son derece savunmasız görünüyordu.

Alison daha sonra, "Ya beni oğlanlardan biri bulsaydı?" diye sormuştu.

"Utanırlardı."

"Şey, evet. Ama ya bir şey olsaydı?"

"Hiçbir şey olmazdı. Zaten herhangi bir şey yapacak durumda değildin ve kusmak üzereydin."

"Bilmiyorum." Alison bir şeytan tırnağını kemirmişti ve Holly bir zamanlar bakımlı olan tırnaklarını yediğine, etlerinin par-

çalandığını fark etmişti. Alison yüksek ve neşeli bir kahkaha attı: "Herkesin bundan tiksineceğinden emin değilim."

Bu olay onları yakınlaştırırsa da –daha özgüvenli kız bariz şekilde değer bilmeye başlayıp aralarındaki ilişki biraz olsun dengelense de– Holly'nin Sophie'yle yakınlaşmasını sağlayan, Anglo-Sakson çalışmalarıydı. Her çarşamba birlikte üniversite kütüphanesinde oturup çevirileri yanı yarıya bölüşüyorlar ve sonra büyük emek vererek birbirlerinin yazdıklarını temize çekiyorlardı; ta ki Sophie bir fotokopi makinası bulup çalışmalarını kısa kesene dek.

Holly arkadaşını masanın karşısından izlerken, erkeksi saç kesiminden vazgeçerse saçının onunki kadar gür olup olmayacağını ve tırtıla benzeyen kaşlarını nasıl daha zarif ve biçimli hale getireceğini düşünürdü. Peki ya giyim anlayışı ne olacaktı? Sophie kısa etekler ya da Levis kotlar giyiyordu ve Holly bütçesini katbekat aşan bu pantolonun bacaklarını daha uzun gösterip göstermeyeceğini veya ona güçlkle elde edilen havalı kız statüsünü kazandırıp kazandırmayacağını merak ederdi.

Mor mürekkepli bir dolma kalem kullanan Sophie'nin çizgili bir A4 kâğıdı üzerinde kayıp giden kıvrımlı el yazısını izler ve tükenmez kalemle gelişigüzel yazdığı harflerle karşılaştırırdı. Holly'nin çalışmaları derli topluydu: Yapışkanlı kâğıtlar, fosforlu kalemler, farklı bölümlerin takıp çıkarılabilen karton ve plastik dosyalarla ayrıldığı bir klasör kullanıyordu. Kelimenin tam anlamıyla bir kırtasiye meraklısıydı ama el yazısı kargacık burgacıktı. Sanki kafasının içinde o kadar çok fikir vardı ki kâğıda yansımak için birbirleriyle savaşıyorlardı. Sonuçta, bir cadının ya da niteliksiz bir kâtibin elinden çıkmış gibi görünen, iç içe geçmiş bir harf yığını ortaya çıkıyordu.

Çevirileri karşılaştırarak, Yeşil Şövalye'nin belirli aşamalarda yaptıklarından ne anladıklarını irdeleyerek ya da birbirlerini ikna etmeye yönelik tartışmalar yaparak geçirdikleri bu saat, Holly'nin haftasının en önemli olaylarından biriydi. Holly'nin

zekâsı daha önceleri gizlice gurur duyduğu, fakat reklamını yapmaması gerektiğini bildiği bir utanç kaynağıydı; derslere alalecele hazırlandıklarını ve bir haftalık konuyu sabaha karşı birkaç saate sığdırarak çalıştıklarını ima edenlerin prim yaptığı Oxford'da bile.

Fakat Sophie onun çalışkanlığını takdir ettiğini dürüstçe söylüyordu çünkü işin en büyük kısmını Holly üstlenirken, Sophie buluşmadan bir gün önce onun mesaj kutusuna bıraktığı notta, sabahları erkenden kürek çektiği için yorgun olduğunu ve kendi payına düşeni yapmak için *gerektiği* kadar vakit bulamadığını itiraf ediyordu.

Holly'ye sürekli, "Ah, sen zekisin," diyordu. "Benim gibi kalm kafalı değilsin."

"Saçmalama. Kalm kafalı filan değilsin."

"Babam tipik bir C öğrencisi olduğumu düşünüyor."

"Yani 2:2'lik bir öğrenci mi?" dedi Holly. "Ne olmuş, sorun değil."

"Kesinlikle. Hoşça vakit geçirmek çok daha iyi. Burayla ilgili beklentilerim sağlam bir diploma, mavi kürek takımında yarışmak ve de yakışıklı bir delikanlı... mümkünse inüstakbel bir koca adayı.

Holly arkasına yaslandı. Bu cümlede ona yabancı gelen ve tamamen yanlış bulduğu birçok kısım vardı ama yine de Sophie'nin dürüstlüğü karşısında gülümsemeden duramadı. Sophie hiç de karmaşık biri değildi: Eskiden doğa koşucusu ve lakros kaptanı olan, şimdiyse fakültenin kürek takımının ilk sekizinde yer alan bu aydınlık yüzlü kız için hayatın anlamı, fırsatları değerlendirmek ve avantajlarından en iyi şekilde yararlanmaktı; buna zavallı yaşlı Howard'ın önünde defalarca bacak bacak üstüne atmak ve ders partnerini işin çoğunu üstlenmesi için övme becerisi de dahildi.

Holly kullanıldığının farkındaydı ama Sophie'nin yaklaşımı o kadar sempatikti ki buna aldırımıyordu. Sophie'nin çelik gibi

bir iradesi vardı: Pek çok öğrenci hâlâ yorganlarının altında mayışırken Sophie sabah serinliğinde 06.00 antrenmanları için nehere gitmeye üşenmediği gibi, ikinci yıl öğrencilerini hiçbir karşılık sunması gerekmediğine inandırarak, kompozisyonlarını kendisine vermeye ikna ederdi. Holly'nin hiç şüphesi yoktu ki Sophie üç yılın sonunda hem üniversitenin kürek takımına girecek hem de gelecekteki müstakbel kocasını bulacaktı. Şans daima onun gibilerin yüzüne güldüğü ve Sophie de şansını nasıl kullanacağını bildiği için, kıl payı yakaladığı 2:1 puanla mezun olacaktı.

Ona gıpta etmek, hatta ondan nefret etmek çok kolaydı. Yine de Holly bunu yapamıyordu. Sophie'nin simgelediği dünyadan nefret ettiğini açıkça dile getirse bile, bu dünya her açıdan ilgisini çekiyordu.

Bir gün Sophie'ye üniversitedeki İşçi Partisi kulübünün toplantısına gideceğini söyledikten sonra, Alison'a homurdanarak, "Sophie'nin bir muhafazakâr olduğunu biliyor muydun?" dedi.

"Tabii ki öyle olacak," dedi Alison.

"Ve gelecek yıl bizim gibi Cowley Yolu civarında değil, Wodstock Yolu veya Jericho üzerindeki bir evde yaşamak istiyor."

"Neden Oxford'un doğusunda yaşamak istesin ki? Tahminimce babası ona bir ev alır."

"Bilmem ki." Holly, Sophie'nin laf arasında babasının duygusal açıdan pek de ilgili biri olmadığını, ailesinden oldukça kopuk bir yaşam sürdüğünü anlattığını hatırladı ve kendini birdenbire hain gibi hissetti. "Sophie bundan bahsetmedi. Her neyse, söylediklerimi unut."

Alison güldü. "Onu gerçekten de seviyorsun."

"Evet. Şey, ne bileyim... o kadar da kötü biri değil."

Holly sahiden de onun kötü biri olmadığını düşünüyordu. Sophie'nin kendi hayatından sunduğu çeşitli kesitleri, başka üniversitelerde düzenlenen kokteyl partilerinin detaylarını, okul arkadaşları tarafından başka yerlerde kullanılan uyuşturuculardan gayet sıradan bir şeymiş gibi bahsedişini, neyse ki ahlaklı ve

sağlıklı bir kürekçiyle fazlasıyla meşgul olduğundan uyuşturucuya elini bile sürmeyişini, başka bir üniversitede üçüncü sınıf öğrencisi olan kuzeni Hal'ın üyesi olduğu elit içki toplulukları hakkında, "erkekler hep ayrı" serzenişiyle ve gözlerini devirerek anlattığı hikâyeleri dinledikçe onun yerinde olmak isterdi.

Sophie, "Geçen hafta sonu yaptıkları şeye inanamayacaksın," diye fısıldayınca, Holly üst sınıfların aşırılıkları yüzünden arkadaşını küçük gören bir yanı olup olmadığını merak etti.

"Ne yapmışlar?" Hayalindeki senaryolardan çok daha *Brideshead* ayarında bir hikâye duymayı bekleyen Holly'nin midesi kasıldı. Bir solukta ve kıkırtılar eşliğinde anlatılan bu hikâyeler, *Decline and Fall*"un açılış sahneleri gibiydi; gerçek hayatta yaşanmış olmalarının verdiği heyecan dışında.

"Libertine üyeleri Turl Caddesi üzerindeki Brooke's'ta öğle yemeğine gitmişler; çıkışta her biri King's Arms'a gitmek için ayrı birer taksi çağırmış."

"Ama orası bir dakikalık yürüyüş mesafesinde." Holly afallamıştı.

"Aynen! Düşünsene, bir taksi filosu bir dakikalık yol için Turl Caddesi'nde arka arkaya diziliyor!"

"Taksi şoförleri sinirlenmemişler mi?"

"Her birine elli sterlin ödemişler."

"Bir dakikalık yol için elli papel hiç fena değil."

"Eminim sorun etmemişlerdir." Sophie'nin konuşması kulağa kibirli geliyordu.

"Ama kendilerini aptal gibi hissetmiş olabilirler."

"Of, hadi ama. Kimin umurunda ki? İşlerini yapmışlar ve paralarını almışlar. Tanrım, bazen o kadar *ciddi* oluyorsun ki." Sophie konunun kapandığını belli edercesine kitaplarını tek bir hareketle topladı ve ayakta dikilip hâlâ taksi şoförlerinin ne ka-

* Oxford mezunu Evelyn Waugh'un 1945'te yayımlanan, Oxford'daki üst tabaka öğrencilerin homoseksüel eğilimlerinden bahseden *Brideshead Revisited* adlı romanına yapılan bir gönderme. -çn

** Evelyn Waugh'un 1928'de yayımlanan başka bir romanı. -çn

dar şaşırdıklarını hayal eden Holly'ye baktı. "Hadi." Sabırsızlığı sesine yansımıştı. "Geç kalacağız."

Bunun üzerine Holly onun peşine takıldı ve yeteri kadar gamsız olamadığı, bir grup şımarık genç adamın ayrıcalıklarını kullanarak gösteriş yapmalarının komik yanını göremediği için kendine kızarken, nasıl olup da bu tarz davranışlardan nefret etmesine karşın Sophie'yi ve onun temsil ettiği dünyayı hâlâ cazip bulabildiğine kafa yoruyordu. Kütüphanenin merdivenlerinden paldır küldür inerek Eski Avlu'ya çıktı. Sophie birkaç adım önündeydi; halinden memnun olmadığı açıktı ve belli ki onu atlatmaya çalışıyordu; ta ki onun çevirisine bel bağlayacağı ders başlayıp da tekrar bütün sevimliliğini ve neşesini takınıncaya dek.

Sophie avlunun giriş kapısında durdu ve büyük olasılıkla Oriel ya da Christ Church gibi kürek sporunda önde olan fakültelerden birinde kürekçi olan uzun boylu genç bir adama gülümsedi. Genç adam Holly'nin ders partnerini tanıyormuş gibi görünüyordu; eğildi ve Sophie'yi her iki yanağından öptü.

Avluya hücum eden güneş ışıkları genç adamın gözlerine ve çıkık elmacık kemiklerine düşen gür saçlarına yansyarak yüzünü aydınlatınca, Holly ağzının kıvrımını ve altın benekli yeşil gözlerini gördü. Bir kürekçinin geniş omuzlarına ve aşağıya doğru daralan bir bele sahipti. Güldüğü zaman, tıpkı o anda Sophie'nin söylediği bir şeye güldüğü gibi, sesi tok çıkıyordu ama kulak tırmalamıyordu. Zenginlikten çok seçkinliği, yaradılıştan gelen ama göze batmayan bir özgüveni yansıtıyordu.

Holly daha sonra Howard'ın odasının dışındaki sahanlıkta bekledikleri ve Sophie'nin Adonis'e benzeyen bu yakışıklının avludan çıkışını izlediği sırada, "O kimdi?" diye sormuştu. Genç adam nöbetçi kulübesine gelince arkasına dönüp yukarıya bakmıştı.

Bakışlarıyla onu yiyip bitiren Sophie, hislerinin gayet sıradan olduğunu ima eden bir ses tonuyla, "Ha, o mu?" demişti. "James Whitehouse."

HOLLY

Güz 1992

10

HOLLY AĞACIN GÖVDESİNE YASLANIRKEN, KALBİ GÜMBÜR GÜMBÜR atıyordu. Saat daha yediydi; nefesi sabah sisini delerek, her bir çıplak ağaç dalına yapışan nem zerreciklerine karışıyordu.

Göğsü acıyordu. Bu hafta aynı parkuru dört kez koşmuştu ancak işi hiç de kolaylaşmıyordu. Vücudu zorlanmaya alışkın değildi; o güne kadar çalışkanlığını geçerli bir mazeret olarak kullanmış ve sportif oyunlardan olabildiğince kaytarmıştı. Bayan Thoroughgood, "Şey, sarırım Oxford sınavına hazırlanmak için beden eğitimi dersini ekebilirsin," demişti; böylece devam-sızlığı sürekli hale gelmişti. Zaten netbol* sahasında sağladığı katkı yok denecek kadar azdı ve onu idare etmek zorunda kalan takım arkadaşları, hiçbir zaman yokluğunu hissetmiyordu.

Fakat şimdi, Holly bu tembelliğinin bedelini ödüyordu. Yüzünün kıpkırmızı olduğunun, sutyen askılarının ve kol altlarının ter içinde kaldığının farkındaydı; bu da saklanmak için başlı başına bir sebepti. Erkek kürek takımının ilk sekiz üyesi henüz önünden geçmemişti. Holly onlarla karşılaşmamak için iyice ilerlemeli ya da yolun gerisinde bir yerlere saklanmalıydı. Ona devam etme gücü veren, pes etmek istediği her halinden belli olan vücudunun bir çuval gibi çimlere yığılmasını önleyen

* Basketbola benzeyen bir top oyunu. -çn

tek şey, görülme korkusuydu. Elbette tanınmamak için yüzünü önüne eğip yavaşça fakülteye doğru koşabilir, kimseyi görmeyi umarak, en sapa yollardan gidebilirdi. Ama o zaman onları göremezdi. Daha doğrusu *onu* göremezdi.

Megafondan bir ses, suya batıp çıkan küreklerin hışırtısı ve nehre paralel olarak ilerleyen bir bisikletin vızıltısı duyuldu. Üzerinde nemli, siyah bir tayt ve ucuz koşu ayakkabıları olan Holly, on sekiz yaşındaki kilolu bir kızın hantallığıyla, tıpkı Walsingham Fakültesi'nin geyik parkındaki dişi geyiklerden biri gibi geriye sıçradı. Bir ağacın gövdesine yapışarak, eşzamanlılığın ve gücün simgesi olan ilk kayığın geçip gitmesini izledi. Zindeliklerinin doruğunda olan sekiz genç adam, kaptanlarının ve bisiklet üzerinde onları takip eden koçlarının teşvikleriyle, uyum içinde çalışıyorlardı. Her hareketleri ritmik ve estetikti: Kürekleri etrafı su sıçratmadan nehre batıp çıkarken, bedenleri kusursuz ve kesintisiz bir biçimde öne eğilip arkaya kaykılıyordu. Holly'nin ilgisi takımın tek bir üyesine, ilk başta oturan, en yetenekli ve rekabetçi lidere yönelik olmasaydı bile, onları hep birlikte izlemek tam bir keyifti.

Holly mesafesini koruyarak koşmaya devam etti; gerçi onu göremeyecek kadar meşgul olduklarını, kendi çapında debelenip duran ve üzerinde üniversitenin spor kıyafetlerinden bir tanesi bile bulunmayan bu birinci sınıf öğrencisine, Isis* kıyılarında terör estirerek tıslayan ve kanatlarını hızla cırparak sudan çıkan kuğulardan bile daha az dikkat edeceklerini biliyordu. Bir süre sonra kayık geri dönecek, nehrin yukarısına, kürek kulübüne doğru yol alacaktı ve takım lideri öne eğilip arkaya kaykılarak arkadaşlarına öncülük edip hızlarını belirlerken, Holly onun tüm gayretini yansıtan ve hedefe odaklanmış yüzünü izleme şansı bulacaktı. Koşusunun zamanlamasını, bisikletini bıraktığı yere dönmeden önce onu görebileceği şekilde ayarlayacaktı. Ne var ki ileriye atıldıkça soluğu kesilmeye ve göğsü ağrımaya

* Thames nehrinin diğer adı. -çn

başladı. Onu bir anlığına görebilmek için zamanlamasını nasıl ayarlamalıydı?

Derken kürek takımı hızla yanından geçti ve Holly kumlu yol boyunca fakültelere doğru koşmaya başladı; o günkü hedefini tutturmanın verdiği şaşkınlık yüzünden, vücudu adrenalini pompalıyordu. Yarın tekrar antrenman yapacaklardı ve Holly yine buraya gelecekti; fakat saat dokuzda bir dersi vardı ve kendisini bir kompozisyon krizinin beklediğini sezebiliyordu. Yine de onu görmek Holly'ye ihtiyacı olan enerjiyi verecek ve *Middlemarch*'taki şehvet temasını işleyeceği kompozisyonunu çok daha hassas ve yetkin bir biçimde ele alacaktı. Üniversitenin amacı eğitim almaktı ama bunu sağlamanın pek çok yolu vardı.

Bazen, onu bir takıntı haline getirip getirmediğini merak ediyordu. Fakat davranışları, okuduğu eserlerdeki kadın kahramanların hisleriyle tutarlılık gösteriyordu. Onu gördüğünde hissettiği fiziksel heyecan, soluğunun kesilmesi ya da midesinin alt üst olması, çılgınca âşık olma belirtileriydi.

Adını duymak bile aklının başından gitmesi için yeterliydi. Sophie ondan bahsettiğinde, "Ya, sahi mi?" diyerek, arkadaşının bir zamanlar yaptığı gibi kayıtsızca davranıyordu. İkisi yan yanayken asla yanlarına gitmiyordu ve James'in Sophie'yle fakülteye girdiği nadir zamanlarda, başını hemen öne eğiyordu. James'in onun varlığından bile habersiz olduğundan kesinlikle emindi.

James sadece bir kez Holly'yle göz göze gelmişti. Holly odasına koşarken, Ned Iddesleigh-Flyte'in bir üst kattaki odasından paldır küldür aşağıya inen ayak sesleri duymuştu. Hatta iki çift ayak sesi: Biri Ned'e, diğeri tanımadığı birine aitti. Holly kapısına ulaştığında yanında bitmişlerdi ve Holly onlara yol vermek için geri çekilmişti.

Ned yanından geçerken, "Hoşça kal," demişti. Holly kendine özgü aksanıyla, "Hoşça kal," diye mırıldanırken, ikinci kişi yanından geçerek, "Affedersin, *affedersin!*" demişti. İki elini birden

havaya kaldırıp gülümsemişti. Yeşil gözleri bir sıcaklık ve affedileceğinden emin olduğunu gösteren bir özgüven yayıyordu. Tabii ki affedilecekti. Sonra herhangi bir yanıt beklemeden koşmaya devam etmişti.

Holly aşağıya sarkarak, "Sorun değil," diye seslenmişti. Tiz, cılız ve güçsüz çıkan sesi, merdiven boşluğunda kaybolup gitmişti. Holly beklemiş, ancak hiçbir cevap gelmemişti.

SOPHIE, JAMES'LE TAKILMAYA başladığında işler daha karmaşık bir hale gelebilirdi. Sophie mahcup bir şekilde "onunla görüştüğünü" söylüyordu çünkü hiç kimse James Whitehouse ile çıktığını iddia edemezdi. Sadece James herhangi biri tarafından sahiple-nilecek bir genç adam olmadığı için değil, kimse imajına zarar gelmesini istemediği için.

Aslında ilişkileri her şeyi kolaylaştırmıştı. James gece geç saatler dışında nadiren fakülteye geldiğinden etrafta görülme ve Holly'nin ona olan düşkünlüğünün tahmin edilme riski yoktu. Yine de Sophie, Holly'ye açılmadan duramıyor, ona güvensizliklerinden bahsediyor ve tüm bunları James'in ondan gerçekten hoşlandığına yorup içini rahatlatmak istiyordu. Ve tabii ki James'in de aralarında olduğu Libertine üyelerinin en son maceralarından bahsederek onu eğlendiriyor, bunları paylaşmaması gerektiğini bildiği halde yine de anlatacağını söyleyerek tüm duyduklarını bir solukta Holly'nin kulağına fısıldıyor, biraz da onda şok etkisi yaratma arzusuyla her şeyi ortaya döküyordu.

Sophie Londra'ya gittiğinde anne ve babasının Wiltshire'daki evlerinde vereceği yılbaşı partisinden de bahsetmişti. James'in ve fakültede birlikte takıldığı grubun, klasik edebiyat ve tarih okuyan, aynı aile yapısına sahip, babaları bankacı olan, evleri şehir dışında bulunan, midillilere binip tenis dersleri alan, kayak tatillerine giden, liseyi iyi bir özel okulda yatılı okuyan kızların, partiye geleceklerini umuyordu. Holly, Alex, Jules ya da

Cat'e hiçbir kin gütmiyordu; gerçi onunla arkadaş olmak için çok az çaba sarf etmişlerdi ama son derece iyi kızlar olduklarından emindi. Partiye davet edilmeyi beklemiyordu ama dönem ilerleyip de davetliler arasında olmayacağını açıkça anladığında üzülmeye başlamıştı. Konunun açılacağını umarak beklemiş fakat parti planları yemekli bir davete dönünce, en başından beri davetliler arasında yer almadığını fark etmişti.

Bunu şakaya vurup gündeme getirmeli miydi? Ama sonra Sophie'nin düştüğü acıklı durumu hayalinde canlandırmıştı. "Ah, affedersin. Gelmek isteyeceğini hiç düşünmemiştim," dediğini veya doğrudan lafa girerek, "Ah Holly, bu *hiç de* sana göre bir şey değil," diye kestirip attığını.

DÖNEM HIZLA SONA YAKLAŞIRKEN, onu hem büyüleyen hem de ürküten bu kızla sessiz bir anlaşma yaptığını fark etmişti. Git gide Sophie'nin daha çok yükünü omuzluyordu, haftalık çevirilerini yapıyordu ve Hollywell Caddesi'ndeki gazete bayilerinde fotokopiyle çoğaltacağı kompozisyon için notlar hazırlıyordu; Sophie ise karşılığında hayatına dolaylı yoldan ortak olmasına izin veriyordu.

Ve Holly bunu sorun etmiyordu. Sophie'nin göstermelik nezaketi, güvence talepleri, paylaştığı dedikodu kırıntıları ve hem elini ayağına dolaştıran hem de insanın içini ısıtan aydınlık gülümsemesi sayesinde ağzına kadar dolu bir yemekhanede kabul görmesi Holly için yeterliydi. Bu da demek oluyordu ki onlardan biri olmasa bile, Sophie'nin arkadaşı sayılırdı.

Derken bir akşam, fakültenin giriş kapısında Sophie ile James'e rastlamış ve boğazına takılıp kalmasından korktuğu heceleri öksürürcesine merhaba demeyi başarmıştı. James'e doğru düzgün bakamamış, sadece varlığını fark etmişti. Akşam yemeğine gittikleri için kürekçi forması yerine, geniş omuzlarının içini doldurduğu koyu gri yünlü bir ceket giyen ve yakasını yukarı

kaldıran James, belli belirsiz gülümsemişti. Holly arkadaşına gülümsemiş ve yüzü kızararak, mesaj kutusunda bir kitap araması gerektiğini söyleyerek zırvalamış ve çabucak gözden kaybolmuştu.

Nöbetçi kulübesindeki mesaj kutusunda var olmayan kitabını aramakla meşgulken, James'in Sophie'ye, "O kimdi?" diye sorduğunu duymuştu.

Holly nöbetçiyle göz göze gelmemeye özen göstererek, Sophie'nin cevabını duymak için kulak kesilmişti.

"Ha, o mu?" demişti Sophie. "Sadece ders partnerim. Önemli biri değil."

Ve sanki James korunmaya ihtiyacı olan narin biriymiş gibi onun koluna girip geceye karışmıştı.

SOPHIE

13 Aralık 2016

11

AĞIR CEZA MAHKEMESİ'NİN İKİ NUMARALI SALONU, SOPHIE'NİN hayal ettiği gibi değildi. Işıltılı günleri çoktan geride kalmış gibi görünen, koyu kahve meşe panellerle kaplı bu köhne salon yerrine, insanın gözünü korkutan, etkileyici bir yer görmeyi beklemişti.

Ona Avam Kamarası'nı hatırlatan, oradaki gibi koyu yeşil döşemeli, altın süslemeli banklarla döşenmiş, aynı ahşaptan yapılan beş adet oturaklı makam tahtının ve tepede bir armanın bulunduğu bu ortamda olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Her kapının üzerini süsleyen, ahşaptan oyulmuş ve üstleri tozla kaplanan çiçek ve asma motifli çelenkler, geçmişin ihtişamına duyulan saygının göstergesiydi.

Sophie yukarıdaki halk salonunda duran banklardan birinin kenarına ilişti ve kocasının aşağıdaki sanık kürsüsünde oturduğunu, kurşun geçirmez camların ardında teşhir edildiğini, yanında da bir güvenlik görevlisi bulunduğunu unutmaya çalıştı. James bu açıdan bakıldığında korunaksız görünüyordu; omuzları her zamanki kadar genişti fakat Sophie ilk defa saçının tepesinin açılmakta olduğunu fark etti. Bir korku dalgasının tuzağına düştü. Dizleri titremeye başlayınca avuçlarını sımsıkı üstlerine bastırdı ve apaçık bir merakla kendisine bakmakta olan

genç turistlerin neden sarsıldığını merak etmeyeceklerini umdu. Saçmalıyordu. Tabii ki nedenini tahmin edeceklerdi. Röntgen cihazından geçirilen ve açılıp didik didik edilen çantasını dizlerinin üstüne koydu ve bu da titremesini durduramayınca bacak bacak üstüne atıp dizlerine sarıldı.

Midesinden şiddetli bir gurultu yükseldi. O sabah hiçbir şey yemediği halde, midesinin asitle çalkalandığını hissedebiliyordu. James tutuklandıktan sonraki altı hafta içinde neredeyse altı kilo vermesine şaşırmamak gerekirdi. Bu yalnızca davanın saruğa tebliği idi; savcılık makamı suçlamayı yöneltecek ve hazırlık duruşması görülecekti; kimbilir gelecek yıl görülecek olan dava ya kadar nasıl da eriyip gidecekti?

Sophie boğazını acıtan keskin yumrudan kurtulmaya çalışarak yutkundu. Her an hüngür hüngür ağlayabilirdi. Dünyanın en sakin ve kontrollü insanlarından biri olduğu ve nahoş hislerini alaycı bir espri anlayışıyla maskeleymesi ya da sıkı sıkıya bastırması öğretilmişti. Sanki içi boşalmış ve bir yığın güçlü hissin; korkunun, şüpheciliğin, nefretin ve hepsinden de önemlisi tüm benliğini sarmalayan derin bir utanım pençesine düşmüştü. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Bu hissin yoğunluğu onu korkutuyordu. Daha önce yalnızca bir kez buna benzer bir şey deneyimlemişti ancak o zaman olanlar, bu yaşadıklarının ancak gölgesi olabilirdi. Bir kâğıt mendille hafifçe gözlerine dokundu. Duygularının kontrolü ele geçirmesine izin veremezdi. Çocuklarını ve tabii James'i düşünmesi gerekiyordu.

Ama artık o güne farkına varamadığı kadar açıkça biliyordu ki davanın her gününe katılamazdı. Sadece mahkemenin önündeki gazetecilere göğüs germenin güçlüğü bile, bunu yapamaya-çağını göstermişti. James'in demir bir kısıkaçı andıran yumruğu parmaklarını kırarak gibi sıkarken, Sophie gülümsemesini korumakta o kadar zorlanmıştı ki yüzünü ekşitmemek için kendini zor tutmuştu. İşte o an, geceleyin sessiz ve sakin anlarda, yatakta oldukları sırada ondan yayılan sıcaklığa sokulup, "İyi misin?"

diye fısıldadığında bile James'in itiraf etmediği gerginliğini sezmişti. James suçlandığından beri ne en ufak bir hassasiyet görmüş ne de hüküm giyebileceği ihtimalini gündeme getirmişti. Belki de bu konudan bahsetmedikleri zaman, böyle bir şey olmayacağını düşünmüşlerdi. Bu olay gereğinden fazla abartılmıştı. Deyim yerindeyse, kâbusu yaşamışlardı.

Şimdiyse her şey çok gerçekçi geliyordu. Dört bir yana; tanık kürsüsüne, jürinin banklarına, yargıcm koltuğuna ve üzerinde James'in tıknaz avukatı Angela Regan adındaki şahane kadın ile Bayan Woodcroft adındaki savcının oturduğu sıraya uzanan sapaşlam meşe paneller kadar somut bir hâl almıştı.

Kocası tecavüz suçlamasıyla mahkemeye çıkacaktı. Tıpkı suçun kendisi kadar çirkin olan bu sözcük, ağzında nahoş bir tat bıraktı. Bu sahnenin gerçek olduğunu biliyordu; yine de tanık kürsüsünde oturan James'e bakarken, mahkeme salonunu detaylıca incelerken, normal hayatında bir davette çene çaldığını hayal edebileceği bir kadın gibi görünen yargıcın soylu bakışlarını izlerken, bu olanlar hâlâ mantıksız geliyordu.

James masumdu. Tabii ki masumdu. Bunu James'in tutuklandığı o korkunç salı gününden beri biliyordu. Kocasının karakterindeki bütün kusurların ve asla böyle bir şey yapamayacağının farkındaydı. O halde bu mesele nasıl olmuştu da böylesine büyümüşü? Yakın zamanda yapılan parti soruşturmalarını düşündü: Bir tanesine James ile Tom'la aynı okula giden bir avukat, diğerine ise Oxfordlu bir arkadaş başkanlık etmişti; ikisi de bağımsız oldukları izlenimini veren, ancak yine de doğru sonucun alınmasını da garantileyen adamlardı. Acaba neden bu sefer böyle olmamıştı? Tom, James'e borçluydu. Hem de fazlasıyla. Fakat polisler bir kez işin içine girdiler mi, başbakanın yakın dostu olması ve aralarında otuz yılı aşkın bir hukukun bulunması dahi James'i koruma altına alamamıştı.

"O halde nisandaki o hafta üzerinde anlaşabilir miyiz?" James'in Belfast aksanıyla konuşan ve erkeksi sayılabilecek, pü-

rüzlü bir sesi olan avukatı Bayan Regan, Sophie'nin düşüncelerini böldü. O ve yargıç, "idari işlemlerden" bahsediyorlardı; sanki James'in davası aradan çıkarılması gereken bir angaryaymış gibi.

Görünüşe bakılırsa duruşma sona ermek üzereydi; nisan ayı için bir tarih verilmişti, kefaletle serbest bırakılma teyit edilmişti ve James'in hukuk müşaviri John Vestey sandalyesini geriye itip ve avukatın kulağına fısıldarken gülümsemesini gizleme gereği duymamıştı.

Onlar belgeleri toplarken ve mahkeme kâtibi ayağa kalkmalarını isterken, Sophie yüksek ve seksen bir parça opak cam panelden oluşan tavana baktı. Panelleri sayarak dizilişlerini inceledi: Dokuza dokuz ölçüsünde, düzenli bir kare gördü. Gökyüzü koyu gri, yavan, kasvetli ve iticiydi; tavanın üzerinde kanat çırpın bir kuşun bulanık bir karaltı halindeki silueti, aşağıdaki insanlarla ve kefaletle serbest kalacak olan ama gerçek anlamda özgür sayılmayan kocasıyla alay ediyordu. Berrak gün ışığı güçlükle içeriye sızıyor, Sophie güneşin ve açık havanın, yemyeşil kırların ve boş bir zihnin dinginliğinin verdiği iç huzurunun hasretini çekiyordu.

Duruşmanın nisana ertelenmesi, dört ay daha arafta kalacağı anlamına geliyordu ama şimdi tek istediği hayatına devam etmek ve benliğini sinsice ele geçiren bu dehşet hissine bir son vermektir. Zaten önünde kendini olacıklara hazırlamak ve seçeneklerini değerlendirmek için altı haftası olacaktı. Thames kıyısında uzun koşulara çıkacağı, zihnini değil fakat bedenini yorgun düşürürcesine spor yapacağı altı hafta... Bu, ilişkisini tartmak ve kendine gerçekten ne istediğini sormak için yeterince uzun bir süreydi.

El yordamıyla ulaştığı cevap, çünkü o korkunç ekim akşamından beri hiçbir şey kesin değildi, ailesini bir arada tutmak istediğiydi. James'i istiyordu. James'in onu maruz bıraktığı aşağılanmaya, sadakatsizliğine ve ailesine bunları yaşatacak kadar bencilce davranmasına kızdığı halde, yine de kocasıyla olmak

istiyordu. James'in masumiyetinden asla şüphe etmemiştir; o halde neden onunla olmak istemesindi?

Elbette James'e ihtiyacı da vardı ve bazen ona bu kadar bağımlı olduğu için kendinden nefret ediyordu. Belki de bir erkeğe bel bağlama ihtiyacı DNA'sına işlemiştir; oysa elbette öğrenciyken James'in aklından her ne geçerse geçsin, onun sadakatsiz olduğunu açıkça tahmin etmişti. Belki de bu duyarsızlık, babasının sadakatsizliğinin etkilerini gördüğünde, özellikle de Max, Ginny'yi ellinci yaş gününden hemen önce terk ettiğinde karşı karşıya kaldıkları maddi belirsizlik yüzünden gelişmişti. Max'in üç kızı da evden ayrılmıştı ve Ginny kariyer tercihini onun karısı olmaktan yana kullandığı halde, maddi açıdan tatminkâr bir karşılık alamamıştı. Annesi "gayet mutlu" olduğunu iddia etse de eski konakları satılmış ve Devon'daki bir kır evine taşınmak zorunda kalmıştı. Hayatı duygusal bakımdan daha dengeliydi; artık Max ne zaman başka bir kadın bulsa depreşen kendinden nefret etme dönemleri sona ermişti ama evini, sosyal hayatını ve itibarını kaybetmişti. Köpekleriyle, siyah bir labrador ve ciğer renkli bir springer spanyel, izole ve yalnız bir yaşam sürüyordu.

Sophie bunu istemiyordu. Kendini çocuklarına adanmak ya da şehir dışında yaşayan bir münzevi olmak için çok gençti. Çekici boşanmış kadın damgasını yemek ve arkadaşlarının çekinecekleri, kocalarını ayartmalarından korktukları için yemek davetlerine çağrılmayan bir kadın olmak da istemiyordu. Sanki eski kocasının sadakatsizliği ya da Sophie'nin bakıma muhtaçlığı bulaşıcıymış ve yeniden evlenmeyi kafasına koyan seksi kadın imajı üzerine yapışıp kalacakmış gibi.

Belki de bir kariyeri olsaydı her şey kolaylaşırdı. Fakat Emily doğduktan sonra, çocuk yayınları alanındaki editör yardımcılığı görevine geri dönmemiştir; zaten çocuk bakımı için harcadıkları para, maaşının çoğunu yiyip bitiriyordu ve kendi annesi hiç çalışmamış olan James, Sophie'nin çocuklarına ve ona odaklanmasına çok sevinmişti. Sophie şimdi bunun bir hata olduğundan

şüpheleniyordu. Üniversitedeyken ilgisini çeken tek şey çocuk edebiyatıydı; hatta Lewis'in pan' efsanesini ve kaçınılma temasını kullanmasını inceleyerek, Narnia Günlükleri'nde tehdit kavramının kullanımı hakkında bir tez bile yazmıştı. Böyle bir konu hakkında yazabildiğini düşünmek bile inanılmazdı. Kısa bir süre için, bir sonraki J.K. Rowling'e rastlayabileceğini dahi ummuştu. Ama daha sonra kendini tek tehlikenin tuhaf bir çorap giymenin ya da kayıp bir dinozoru bulmanın güçlüğü olan okul öncesi edebiyatının içinde bulmuş ve bebeğini bir kreşe bırakmak için bunun gibi metinler düzenlemeyi gerekçe gösterememişti.

Üstelik, her zaman bir evliliğe ve aile hayatına sahip olmak istemişti. Küçük bir kızken, sürekli gelinlik giydiği resimler çizirdi. Dilek listesinde yakışıklı ve başarılı bir koca, çocuklar, atlar için bir ahır ve etrafı duvarlarla çevrili, uçsuz bucaksız bir bahçesi olan bir dönüm mülkü vardı. Eh, en azından bu üç maddeden ikisine sahipti.

Oxford'dayken bile, önceliği bir koca bulmak olmuştu. Belki de böyle olmaması gerekirdi. O zamanki fotoğraflarına bakarken, neden yalnız kalmaktan korkarak ve James'e takıntılı bir biçimde tutunmaya çalışarak bu kadar zaman kaybettiğini merak ediyordu. O zamanlar oldukça revaçta bir kızdı ama James birinci yılın sonunda ondan ayrılmıştı ve yedi yıl boyunca birbirlerini görmemişlerdi. Sophie de kendi yoluna gitmişti. Başka erkek arkadaşları da olmuştu; kibar, yakışıklı ve eğlenceli tipler. Uygun birer koca adayı olmadıklarını anladığında hepsinden ayrılmıştı; hatta bu süre zarfında iki kez, birkaç ay boyunca yalnız kalmış ve bu durumla gayet iyi başa çıkmıştı.

Fakat bundan hoşlanmamıştı ve mümkünse yalnızlıkla bir daha başa çıkmak zorunda kalmak istemiyordu. James çok uzun süredir önceliğiydi. Önce erkek arkadaşı, sonra da kocası olmuştu. Diğer kadınların onu şiddetle arzuladıklarını biliyordu ama James onu seçmişti ve evlilikleri boyunca sadık bir eş olmuştu;

* Yarı keçi-yarı insan şeklindeki Tanrı. -çn

ta ki evliliklerini parçalanmanın eşiğine getiren bu korkunç, yıkıcı pürüz baş gösterene kadar. Sophie'nin en korktuğu şeyse, Olivia'yı tanıklık ederken duymaktı. O kaltağın *olayı* detaylıca anlatmasını ve ilişkilerinin bundan önce nasıl gittiğini tarif etmesini dinlemek zorunda kalmaktı; çünkü James'in avukatının onu her şeyi anlatmaya zorlayacağından korkuyordu: nasıl tanıştıklarını, ilk önce nerede öpüştüklerini, hangi sıklıkta seks yaptıklarını ve bunun normal bir ilişki olup olmadığını. James bunun alelacele ve zorbalıkla gerçekleşen tek seferlik bir eylemden ziyade, beş aylık bir ilişki olduğunu söylemişti.

James'in savunması elbette aralarında geçen karşılıklı anlaşmaya dayalı seks olduğuydu: Olivia da rıza göstermişti ve James bunun ahlaki açıdan kınanacak bir davranış olduğunu bildiği halde her ikisinin de isteğiyle ilişkileri sürmüştü. Chris Clarke'ın ilk günlerde dediği gibi, bu kötü sonuçlanan bir aşk hikâyesiydi.

Bu tecavüz değildi ama aşkla da ilgisi yoktu ve durumun bu şekilde allanıp pullanması Sophie'yi çileden çıkarıyordu. Kocasını, o kadınla aralarında geçen tek şeyin seks olduğunu anlayacak kadar iyi tanıdığını biliyordu.

Tabii ki James'e her şeyi anlattırmıştı. Bunu öneren ise, James'in hukuk müşaviri John Vestey olmuştu. Sophie mahkeme salonuna gelirse, Chris Clarke gelmesi gerektiğini düşünüyordu, orada şok geçirmemesi daha iyiydi. Sophie er ya da geç mahkemeye gitmek zorunda kalacağını biliyordu; hiç olmazsa kendini duyacaklarına hazırlayabilirdi.

Bunun üzerine James ona ilişkilerinin detaylarını anlatmıştı. Nerede, ne zaman, neden ve kaç kere birlikte olduklarını söylemişti. Sophie sakın bir ses tonuyla konuşmaya gayret ederek, "Anlıyorum," demişti. "Peki ya asansörde olanlar?" Avazı çıktığı kadar bağırarak kahrolası asansörde neler olup bittiğini sorma arzusuyla dolup taşmış, ancak her zamanki gibi kendini frenlemişti. Hem kendi çıkarı hem de çocuklarının hatırı için sakın

kalmalıydı; ne de olsa şu anda sadece onun çocukları sayılırlardı; James'in değil. Üzerine bir sükûnet çöktüğünü, çetin ve korunaklı bir katmanla kuşatıldığını hayal etmişti.

James'in cevaplarını dinlemekten, bunun sadece anlık bir tutkuya ve tamamıyla karşılıklı rızaya dayandığı halde delilik olduğunu anlatmasından nefret etmişti, fakat yine de öfkesini kalbine gömüp kendini karşısında oturmaya zorlamıştı. Gözleri yanıyordu ama ağlayamayacak kadar kızgındı. James'e Olivia'ya âşık olup olmadığını veya Olivia'nın ona kapılıp kapılmadığını sormamıştı. Bu sorunun yersiz olduğunu varsaymıştı ama işin doğrusu, cevabı duymak istememişti.

KATE

24 Nisan 2017

12

MAHKEME SALONU SESSİZDİ. ORTAM BİR WIMBLEDON OYUNCUSU-nun şampiyonluk atışını yapmadan önceki saniyede ya da bir orta saha oyuncusunun ragbi dünya kupasına giden penaltı atışından önce hissedilen beklentiyle yüklüydü.

İdari işleri halletmiştik. Jüriyi seçmiştik, çalışma masalarımızı düzenlemiştik, savunma avukatı Angela Regan ile son dakika pazarlıklarını yapmış ve yumurta kapıya dayanınca başka keşiflerle karşılaşmamak için, neyin kanıt olarak gösterilebileceği ve neyin gösterilemeyeceği konusunda anlaşmıştık. Yargıcın kâtipliğini yapan ve ona yakınlığı sebebiyle salondaki en önemli insanlardan biri konumundaki Asya kökenli genç bir kadın olan Nikita'ya kem küm etmiş ve kendimizi ona sevdirmeye çalışmış-tık. İfadelerin taslaklarının çıkarılması, hukuk müşavirleriyle temas kurulması gibi ön çalışmaların bir kısmını üstlenen yarıdımcılarımız Tim Sharples ve Ben Curtis'i yanımıza oturtarak, fiziksel, entelektüel ve yasal sınırlarımızı, pusuda bekleyen iki erkek kedi kadar dikkatlice belirlemiştik.

Lord Hazretleri Yargıç Aled Luckhurst, jüriyle konuşup bu davayı değerlendirme konusundaki sorumluluklarını açıkladı. Yargılanan adamın gazetelerden tanıyabilecekleri, üst düzey bir kişi olduğuna dikkat çekti. Birkaç kişi, mesela arka sıradaki genç

siyahî adam ve otuz yıl öncesinde kalmış gibi giyinen kır saçlı, ufak tefek bir kadın onu boş ifadelerle dinledi fakat arka jüri üyelerinin çoğu bu haber üzerine neşelendi. İki haftalık jüri görevlerinin başlangıcı olan bu pazartesi gününde uyanık ve dikkatliydiler. James Whitehouse'un Majesteleri'nin Hükümeti'nde görevli bir bakan olduğunu gayet iyi bildikleri halde, sıfatını veya rolünü umursadıkları söylenemezdi. Fakat onun Avam Kamarası asansöründe bir meslektaşına tecavüz etmekle suçlanan politikacı olduğunun bilincindeydiler. Onu pür dikkat izliyorlardı. Bir tecavüzcüye benziyor muydu? Bir tecavüzcü neye benzerdi ki? Bu adam da bir politikacıdan çok, en iyi özel okullardan mezun olan yeni aktörler kervanının bir temsilcisine benziyordu.

Jüri görevinin büyük ikramiyesini tutturmuşlardı. Bir televizyon yıldızını ya da korkunç bir cinayeti öne çıkaran bir mahkeme haricinde, bundan daha ilginç ve dedikodu değeri olan bir davaya denk gelemezlerdi. Fakat Lord Hazretleri bu durumdan etkilenmemeleri gerektiğini söyledi. Her zamankinden daha aristokrat bir ses tonuyla, "Bu aralar tecavüz iddiası mecliste ve gazetelerde sık sık gündeme geliyor," diye lafa girdi. "Hepimizin önyargıları var ancak bunların, peşin hükümlerin ya da varsayımların sizi biraz olsun bile etkilemesine izin vermeme-lisiniz." Mesajının yerine ulaştığından emin olmak için duraksadı ve bunu daha önce yüzlerce kez söylemesine rağmen hem dilinin resmiliği hem de peruğu, sesi ve yüksekteki makamında oturmasının getirdiği otoriter imajı ortamı fazlasıyla ciddileştirmişti. Sanki herkes nefesini tutmuştu; tek bir kâğıt hışırtısı bile duyulmuyordu. Yargıç, "Bu dava yalnızca deliller ışığında görülmeli," diye ekledi.

Sustuğu anda jürinin üzerindeki yoğun beklenti ve endişeyle heyecandan kaynaklanan ürperti tüm yoğunluğuyla hissediliyordu. Omuzlarına yüklenen sorumluluğun ağırlığı altında ezildikleri açıkça görülüyordu. Genç bir Asyalı adam gözlerini sonuna kadar açmıştı; otuzlu yaşlarındaki bir kadın ise dehşete düşmüş

gibi görünüyordu. Lord Hazretleri açıklamalarına devam ederek, gazetelerde veya internette dava hakkında yazılar okumuş olabileceklerini, artık buna bir son vermeleri gerektiğini söyledi. Onlara yarım camlı gözlüğünün üstünden bakarak, kendi araştırmalarını yapmamaları gerektiğini de belirtti. Hepsinden de önemlisi, jüri odasının dışında dava hakkında konuşmayacaklardı; aileleri ve arkadaşlarıyla bile. Sonra durup gülümsedi. Kendisi hayran olduğum ve jürinin de seveceğini düşündüğüm insanıl bir yargıçtı. Ellili yaşlarının başındaydı ve internetten şüpheyile yaklaşılmaması gereken bir kaynak olarak bahsetse de yargı teşkilatının gerçek dünyadan elini eteğini çekmiş gibi görünen üyelerinden biri değildi. Sanık hakkında jüri üyelerine kıyasla çok daha fazlasını bildiğinden şüpheleniyordum. Yakın zamanda şehirde çalışan iki bankacının adının karıştığı uzun bir rüşvet davasını, ondan önce de bir internet sohbet odasında bir araya gelen bir pedofil çetesinin davasını yönetmişti. Sabit disklerden silinen belgeleri dahi ortaya çıkarabilen internet suçları biriminin bütün çalışmalarından haberdardı ve şahsen WhatsApp ya da Snapchat kullanmasa da, boş zamanlarında bir Bach korosuna katılıp orkide yetiştirse de sistemin nasıl işlediğini gayet iyi biliyordu.

Jüri üyeleri de ona gülümseyerek başlarıyla onayladılar. Toplamda on iki kişilerdi, aralarında yedi tane kadın vardı; ne var ki kadınlar çekici bir erkeği tecavüz suçundan aklamaya daha meyilli olduklarından, cinsiyet dağılımı pek de ideal değildi. Aralarından iki üç kişi, öndeki bankın en sağında oturan ve jüri başkanı olacağından şüphelendiğim takım elbiseli, kravatlı şişman adamla her ikisi de otuzlu yaşlarında gösteren ve bakışları sanıkla yargıç arasında gidip gelen iki kadın not tutuyordu. Keçi sakallı, saçları jölenenip geriye doğru taranmış ve üzerinde örgü desenli bir yün ceket bulunan Essexli bir delikanlı, arkamdaki kürsüde oturan adama bakarken, ona içten içe gözdağı verir gibiydi. Kendi notlarıma ve kucağımda serbestçe duran ellerime bakarak, sıramın gelmesini bekledim.

Yargıç başıyla onaylayınca ayağa kalktım, karşıya baktım ve rahatlamaya çalıştım. Sol elimde şöyle bir göz attığım açılış konuşmam, sağ elimde ise mahkemenin sayısız geleneğine ufacak bir kişisel başkaldırı olarak gördüğüm, tek kullanımlık, mor mürekkepli bir kalem vardı. Konuşmamı yaparken ihtiyaç duymayacağım bu kalem ve diğer elimdeki kâğıt tomanı, beni abartılı el-kol hareketleri yapmaktan alıkoyacaklardı. Yapmam gereken son şey durmadan kıpırdanarak jürinin dikkatini dağıtmak ya da yargıcın sinirini bozmaktı.

Yargıcın bakışlarına karşılık verdikten sonra jüri üyelerine döndüm ve hepsiyle göz teması kurdum. Bu insanlarla konuşacak, onlarla herkesten çok flört edecektim. Tıpkı baştan çıkarmayı kafasına koyan bir âşık gibi, konuşmamı ve ses tonumu dikkatlerini çekeceğim ve onları ikna edebileceğim şekilde ayarlayacaktım. Kitaptaki her numarayı kullanacaktım.

Çünkü bu açılış gününde, jüri üyeleri için her şey, peruklar, cübbeler ve kulağa on sekizinci yüzyıldan kalmış bir ders kitabından fırlamış gibi gelen tabirler, yabancı ve kafa karıştırıcıydı: *Aziz meslektaşım; Müsaade buyurur musunuz Lord Hazretleri? Açıklama bildirimi mi? İşte, buyurun. Erteleme önerisinde bulunmak isterim; kasıtlı suç; ispat yükümlülüğü...*

Yarına kadar hepsi kantine alışacaklar, tuvaletin yerini ve sigara molalarının süresini öğreneceklerdi. Davaya ne kadar yoğunlaşmak zorunda kalacaklarını fark edeceklerdi ve yargıcın da dediği gibi, günde beş saatlik çalışmanın herkes için yeterli olduğuna katılacaklardı. O zamana kadar tecavüzün hukuki tanımını ve rıza gösterme kavramını anlamış olacaklardı; artık gözleri fal taşı gibi açılmayacaktı; penis, penetrasyon, oral ve vajina sözcüklerini duyunca şaşkınlıktan donup kalmayacaklardı.

Fakat şimdilik, eğitim yılının en başında okula cilalı ayakkabıları, ütülü üniformaları, yeni dosyaları ve kalem kutularıyla gelen ve haftanın neler getireceğini heyecan ve endişeyle bekleyen hevesli öğrencilere benziyorlardı. Ben de onları buraya

alıştıracak, bunu birlikte yapabileceğimize inandıracak, hem terminolojiyi hem de İngiliz adalet sisteminin kendilerine yüklediği sorumluluğun önemini anlamalarını sağlayacaktım. Onları hukuk terimleriyle oyuna getirmeyecektim. Pek çok suçun temelinde sahtekârlık, şiddet ve şehvet yatmaktaydı ve son ikisi bu davada bütünüyle devredeydi. Jüri üyeleri bazen sorularının kurnazlığıyla beni şaşırtıyorlardı ve bu davanın en can alıcı sorusunu idrak etme kapasitesine sahiplerdi: James Whitehouse penetrasyon anında Olivia Lytton'ın sekse rıza göstermediğini anlamış mıydı?

Arkamdaki sanık kürsüsünde oturan, bakışlarıyla siyah cüppemi, yeleğimi ve özel dikim gömleğimi delerek ruhumun derinliklerine kadar indiğini hayal ettiğim adamı yadsımayı sürdürerek ve onu koşulsuz destekleyeceğini düşündüğümüz karısının üst kattaki halk salonunda oturmamasından cesaret alarak konuşmaya başladım. Alçak ses tonum sözcükleri sarmalayarak güven telkin ediyordu, yalnızca çok gerektiğinde konuşmama bir parça hüznün ve alınganlık katıyordum. Öfkemi konuşmanın kapanışına saklıyordum. Ona o zaman ihtiyacım olabilirdi. Şimdilik sakin ve dengeli olmalıydım. Aynen şu şekilde başladım:

“Bu dava, iki birey arasında geçen bir olaya odaklanıyor. Söz konusu bireyler arkamdaki sanık kürsüsünde gördüğünüz James Whitehouse ile Olivia Lytton adında genç bir kadın.

Lord Hazretleri'nin de dediği gibi, Bay Whitehouse size tanıdık gelebilir. Kendisi bir milletvekili ve tecavüzle suçlanmadan önce, hükümetin bakanlarından biriydi. Kendisi evli, iki küçük çocuğu var ve Bayan Lytton geçen senenin mart ayında yanında çalışmaya başlayan bir meclis araştırmacısı.

Mayıs ayı geldiğinde, Bay Whitehouse evli olduğu halde aralarında bir ilişki başlamış. Bu karşılıklı rızaya dayanan bir ilişkiymiş ve Bayan Lytton çok âşıkmuş. 6 Ekim'de Bay Whitehouse ailesiyle olması gerektiğini söylediğinde, ilişkileri sona ermiş ve bu defter böylece kapanmış. Fakat 13 Ekim'de, ilişkilerinin biti-

minden bir hafta sonra, Avam Kamarası'nın göbeğinde, komite koridorunun dışında kalan bir asansörde bir kez daha cinsel ilişkiye girmişler.

Bu eylemin gerçekleştiği tartışma götürmez. Her iki taraf da bunu kabul ediyor. Tartışma konusu olan ise, eylemin gerçekleşme şekli. Bu eylem, savcılığın da iddia ettiği gibi Bayan Lytton'ın iradesi dışında, art niyetle mi gerçekleşti? Yani bu bir tecavüz müydü? Yoksa savunmanın ifade edeceği üzere, tutku dolu bir eylem, kendilerini ânın büyüüne kapıran iki yetişkin arasında geçen bir sevişme miydi?

Her iki tarafın sunduğu kanıtları dinleyeceksiniz ancak bir karara varmadan önce üç detay üzerinde hemfikir olmalısınız. Bir: Penisle penetrasyon gerçekleşti mi? Bu sorunun cevabı evet; iki taraf da buna itiraz etmiyor. İki: Penetrasyon anında Bayan Lytton rıza gösterdi mi? Ve üç: Penetrasyon sırasında Bay Whitehouse, Bayan Lytton'ın rıza göstermediğinin farkında mıydı?"

Kalın çerçeveli gözlüğümü burnumun üzerinde yukarıya itip duraksadım, sonra jüriye döndüm ve her biriyle göz teması kurarak bu konuya yoğunlaşmaları gerektiğini, bunu yapabileceklerini hissettirmeye çalıştım. Bunun basit bir iş olduğunu ima edercesine gülümsedim.

"Aslında durum bundan daha karmaşık değil."

KATE

25 Nisan 2017

13

DURUŞMANIN İKİNCİ GÜNÜNDE, MAHKEMENİN TABİRİNE GÖRE davacı, *Sun* gazetesi tarafından ise bir keresinde “sarışın metres” olarak tanımlanan Olivia Lytton tanık kürsüsüne oturdu. Jüri sessizleşti çünkü benim konuşmam sadece ısınma turuydu. Olivia’nın gelişi ise hepimizin bildiği gibi ana olaydı.

Kadınlardan birkaç tanesi ona gözlerini kısarak baktılar. Dünyada dava hakkında hiçbir şey bilmeyormuş gibi görünen yaşlı kadın, tel çerçeveli gözlüğünün ardından onu izliyordu. Otuzlu yaşlarını süren, saçları düzleştirilmiş, kalın kaşlı ve bolca sıvadığı fondöten yüzünden yüzü turuncu-pembe bir renk alan başka bir kadınsa kaşlarını çatmıştı. Kendisi, James Whitehouse’un sanık kürsüsünde oturduğuna inanamıyormuş gibi sürekli oraya bakan kadınlardan biriydi. Ünlü kişilere saplantı derecesinde hayranlık duyar gibi bir hali vardı. Onu tarafsızca izledim; bakışlarımı yakaladığında ise donuk ve profesyonelce gülümsedim.

Olivia dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Gözlerinde titrek ışıltılar vardı, her an ağlayabilirdi; teni ise tuhaf bir renk almış, sanki yalnızca kanı değil, ruhu da çekilmişti. Onunla dün tanık odasında görüştüğümde net ve hızlı bir biçimde, zekâsını, tedirginliğini ve içinde kaynayan öfkesini açığa vurarak konuşmuştu.

Kırılğan görünüyordu; vücudu her an kırılacakmış gibi duran bir dal parçası gibi kaskatıydı.

“Koşullar aleyhimize, değil mi?” diyerek, doğrudan meydan okumalarda hüküm giyme oranlarıyla ilgili birtakım istatistikler sayıp dökmüştü.

“Elimizde güçlü bir dava var ve jüriyi James’in suçlu olduğuna inandırmayı hedefliyorum,” demiştim ve gözlerinin içine bakarak, sadece Savcılık Makamı’nın değil, benim de onu mahkûm ettirme konusundaki kararlılığımın yoğunluğunu hissettirmeye çalışmıştım.

Olivia ağzının bir yanını kıvrarak belli belirsiz gülümsemiş ve yenilgiyi kabullenen hüzünlü bir ifadeyle, *Ama bu yeterli değil, haksız mıyım?* dercesine bana bakmıştı. O bir Cambridge mezunuydu ve aptal değildi. Fakat onun durumunu kavramak için akıllı olmak gerekmiyordu; tecavüze uğramak, çok geçmeden insanın hakkaniyete, adalete ve saygın bir muamele göreceğine olan inancını sarsıyordu.

Mahkemede ise bu acımasız farkındalığa ulaştığına dair en ufak bir belirti vermiyordu; masumiyetin kusursuz tanımı gibiydi; en azından yirmili yaşlarının sonlarını süren ve yaşadığı ilişkiyi açığa çıkarmayı göze alan bir genç kadından daha masum görünüyordu. Üzerinde sade, kolsuz ve yuvarlak yakalı bir elbise vardı; hatta böyle giyinerek fazla ileriye gittiğini bile düşünedim. Ama işe yaramıştı. Olivia bu androjen ve savunmasız görünümü kaldırarak kadar zayıftı ve bedenini bir seks objesi gibi göstermemeyi başarmıştı. Savcılığın ısırılıp çekıştırildiğini iddia edeceği küçük göğüsleri elbisenin lacivert kumaşı tarafından kamufle edilmiş, uzun bacakları ise kürsünün arkasında kalmıştı. Dış görünüşünde göze batan ve baştan çıkaracak kadar seksi olarak tanımlanabilecek hiçbir detay yoktu.

James Whitehouse elbette onu göremiyordu. Tanık kürsüsü, Olivia’nın jüri, yargıç ve hukuk müşaviri tarafından görülebileceği fakat sanık tarafından görülemeyeceği şekilde güvenlik

emberine alınmıştı. Cinsel istismar davalarında, saldırıya maruz kalan tamkların video çekimlerinin kullanılması yönünde bir eğilim vardı; kabaca düzenlenen amatör bir videodaki gibi karlı, siyah-beyaz görüntülerden oluşan davacı ifadeleri, rahatsız edici oldukları kadar aleladeydi. Olivia da bir video bağlantısı üzerinden sorgulanabilirdi fakat mahkemede tanıklık etme cesaretini göstermişti. Böylece, jüri olayın travmatikliğini bütünüyle sezebilir, Olivia'nın her i çekişine tanık olabilir, omuzlarının sarsıldığını fark edebilirdi. Tüm bunlara tanık olmak üzücü olacağı ve zalimce göründüğü halde, Olivia'nın konuşurken verdiği aralar, bir kâğıt mendil aranırken ya da Lord Hazretleri'nin nerisi üzerine bir yudum su içerken uzayıp giden sessizlikler sayesinde hikâyesi açıkça gün yüzüne çıkacaktı. James'i mahkûm ettirmek için en güçlü kozumuz, bu canlı ve güçlü delillerdi.

Jüri yelerinin Olivia'yı szmelerini, elbisesini ve saçlarının parlaklığını incelemelerini ve yüz ifadesini zmlenmeye çalışmalarını izledim: Olivia cesur görünmek için büyük çaba sarf ettiği halde endişeli olduğu çok belliydi. Benimle göz göze gelince gülümseyerek onu rahatlatabilmeyi, bunu atlatacağını, mahkemenin hoş sayılmasa bile katlanılır olacağını hissettirebilmeyi umdum. Hayatının en korkunç deneyimini yoğun bir utançla, öfkeyle ve korkuyla yeniden yaşamaya hazırlandığını biliyordum. Bunu yapmak, mahkemede ayakta durup bir zamanlar sevdiğin birini böyle bir ahlaksızlıkla suçlamak gerçek bir cesaret gerektiriyordu ve Olivia James'e açıkça ihanet ettiği için kendini suçlu hissedebilirdi. Olivia'nın avuçlarının ter içinde kaldığını, mahkeme saati düzenli ve ısrarlı bir biçimde çalışarak sessizliğe damgasını vurdukça kol altlarının nemlendiğini hayal ettim. Kendini iliklerine varıncaya kadar, tüm açıklığıyla ortaya dökmek üzereydi.

Acaba hemen arkasındaki panelin içinde oturan James hakkında ne düşünüyordu? Bakışlarının üzerinde gezindiğini hayal ediyor muydu? Sesi fazlasıyla tedirgin geliyordu; tıpkı bir Lond-

ra burjuvası gibi alçak sesle konuştuğundan, adını teyit ettiğinde yüksek sesle konuşmasını istemek zorunda kaldım.

Bunun üzerine daha kendinden emin bir biçimde, "Olivia Clarissa Lytton," dedi ve ben de gülümseyip jüriye döndüm. Bayan Turuncu Surat'ın kaşları yukarıya kalkmıştı. Evet, son derece havalı bir ismi olduğunu hepimiz biliyoruz ama yine de ona önyargıyla yaklaşmayın. Tıpkı ev içi şiddet gibi, tecavüz de bütün sosyal sınıflarda görülüyor ve her birimizin başına gelebilir.

"Bayan Lytton, size bazı sorular soracağım ve işleri ağırdan alacağız. Şimdi, acaba sesinizi biraz yükseltebilir misiniz?" dedim. Göz temasını sürdürüp cesaret verircesine gülümseyerek onu sakinleştirmeye ve rahat ettirmeye çalıştım. Bu önemliydi: Huzursuz bir tanık, hikâyesini iyi anlatamazdı ve çok az şey, tanığın zihninin aniden boşalmasından kötü olabilirdi.

Sorularımı basitçe ve birer birer dile getirerek, tarih, yer, zaman ve isimler gibi detaylar üzerinde durmamın dışında, Olivia'nın kendini dilediği hızda ve sözcüklerle ifade etmesine fırsat tanıdım. Bir soru-bir cevap, bir soru-bir cevap şeklinde bir ritim geliştirdim. Sanki aheste bir akşamüstü yürüyüşüne çıkmışız da her adımda tek bir konu gündeme geliyormuş gibi dengeli bir tempo izledim. Bay Whitehouse için çalışmaya ne zaman başladınız? Mart ayında. Ofisindeki göreviniz neydi? İşinizi seviyor muydunuz? Peki görev tanımınız neleri kapsıyordu? Onu biraz daha yakından tanımak için kolay ve çekişmesiz sorular yönelttim çünkü bunlar tartışmaya açık konular değildi; hem böylece çetin ceviz bir avukat olan Angela Regan araya girip itiraz etme gereği duymayacaktı. Bay Whitehouse bakanlık görevine geldiğinde hâlâ onun Avam Kamarası'ndaki ofisinde çalışıyordunuz, değil mi? Ve bu şekilde devam ettik.

Olivia'nın uyması beklenen uzun mesai saatleri ve birimin genel işleyişi hakkında biraz bilgi edindik. Herkes Bay Whitehouse'a saygı duyuyordu; o kendisine "James" diye hitap edilmesini tercih ettiği halde, memurlar ona "bakanım" diyorlardı.

“Kendisi arkadaş canlısı mıydı?”

“Evet. Ama gereğinden fazla değildi.”

“Birlikte sosyalleşir miydiniz?” dedim ve gülümsedim.

“Bazen özel ofisinin personeli olan Patrick ve Kitty’le bir şeyler içmeye giderdik ama James hiç bizimle gelmezdi.”

“Peki neden?”

“Ya ağır bir iş yükü olurdu ya da eve gidip ailesini görmesi gerektiğini söylerdi.”

“Ailesi...” diye lafa girdim ve duraksadım. James’in evli ve iki çocuklu bir adam olduğu gerçeğinin havada öylece asılı kalmasını sağladım. “Ama sonra her şey değişti, öyle değil mi?” diye devam ettim.

“Evet.”

“16 Mayıs’ta birlikte bir şeyler içmeye gittiniz.”

“Evet.”

“Sanırım hemen öncesinde de arkadaşlarınızla bir şeyler içmiştiniz, değil mi?” Ortaya döktüğüm şeyin şok etkisi yaratacak bir detay olmadığına dair güvence vermek için durup gülümsedim. Hem tavrım hem de sakin ve ağırbaşlı konuşma tarzım, hepimiz ara sıra bir şeyler içmeye gideriz, der gibiydi.

Olivia’nın Muhafazakâr Parti Merkezi’nden eski iş arkadaşlarıyla Marquis of Granby’de birkaç tane cin tonik içtiğini ve biraz “çakırkeyif” bir halde, işyerinde unuttuğu spor çantasını almak için saat 22.00’den hemen önce Avam Kamarası’na döndüğünü öğrendik. Ve New Palace Avlusu’nda yürürken James Whitehouse’la karşılaştığını. Elimdeki belgeyi havaya kaldırıp jüriye göstererek, “Burası dosyalarınızda A harfiyle belirtiliyor. Portcullis ile Westminster Binası arasında kalan kısım,” diye açıkladım.

Jüri üyeleri artan bir merak ifadesiyle delilleri içeren klasörlerini açıp haritayı ararken, kâğıt hışırtıları duyuldu. Herkes haritalara bayılırdı ama aslında o sırada bunu yapmalarına gerek yoktu. Fakat jüri üyelerinin, Olivia ile James’in bu noktada, dosyalarında X ile işaretlenen yerde buluştuklarını zihinlerinde canlandırmalarını

istiyordum. Hem siyasi hem de cinsel açıdan uygunsuz buluşmalara ortam hazırlayan arka geçitlerden ve gizli koridorlardan oluşan bir labirenti andıran Avam Kamarası'nın fiziksel planına alışmaları gerekiyordu. Bu fikrin tohumunu şimdi atmak istiyordum.

"Peki sonra ne oldu? Onunla konuştunuz mu?" diye sordum.

Olivia, "Evet," dedi ve sesi titredi. Ona sertçe baktım. Şimdi zayıflık edemezdi. Henüz en can alıcı delilden bahsetmemiştik. Ona cesaret vermek için takındığım gülümseme, bir parça katılık da içeriyordu.

"Bana doğru geldiğini görünce selam verdim ve biraz tökezledim. Sanırım telaşlandım. Parlamento toplantı halinde değildi ve onu görmeyi beklemiyordum. Sadece çantamı almak için acele ediyordum."

"Siz tökezleyince ne oldu?"

"James bana destek oldu. Dengemi bulmama yardım etmek için kolumun üst kısmını tuttu ve sonra iyi olup olmadığımı filan sordu."

"Peki size daha önce aynı şekilde yardım edip kolunuzu tutmuş muydu?"

"Hayır. Bana daha önce hiç dokunmamıştı. Ofiste her şey profesyonelce yürüyordu."

"Kolunuza dokunmaya devam etti mi?"

"Hayır. Ben ayakkabımın fırlayan tekini giyince kolumu bıraktı."

"Peki sonra ne oldu?" diye devam ettim. Çakırkeyif olan herhangi bir genç kadın hızla oradan uzaklaşabilirdi ama öyle olmamıştı. Fakat Olivia'yı bu şekilde yönlendiremezdim; yapboz tadındaki hikâyesinin bir sonraki parçasını yerine koymasını beklemeliydim.

Olivia gülümsedi ve olanları anımsayınca sesi titredi.

"Beni bir şeyler içmeye davet etti," dedi.

• • •

ONU KONUŞTURMAYA DEVAM ETTİM. Bir soru, bir cevap, bir soru, bir cevap temposunu bozmadan. İşi ağırdan aldım; hatta kendimi yargıcın kaleminin hareketlerine uydurarak, dengeli ve keyifli bir hızla ilerledim.

İlişkilerinin başladığını ve bir hafta sonra ilerlediğini teyit ettik. Bayan Turuncu Surat gözlerini iyice kıstı. *Evet, seks yaptılar. Davanın konusu bu. Artık şu meseleyi aş.* Elbette öfkemi dışa vurmadım. Sakinliğimi korudum ve bütün jüri üyelerini birer birer süzdüm ancak hiçbirine gereğinden uzun süre bakmadım. Baş tanüğümü konuşturmakla meşguldüm. Olivia artık daha rahat görünüyordu; sesi ilk baştaki kadar tiz çıkmıyordu.

Olivia'nın bu ilişkinin detaylarına girmesini istemiyordum; bu, Angela'nın daha önceki seks geçmişlerini kurcalamasına neden olabilirdi ve Savcılık Makamı'nın da dediği gibi, bu tamamen konu dışıydı. Seks yaptıklarını ima eden birtakım standart sözcükler kullanacağımız konusunda anlaşmıştık ve şimdi sıra, asansörde neler olduğuna gelmişti.

Fakat Olivia meseleyi kısa kesmemekte ısrarcıydı.

İlişkinin 6 Ekim'de sona erdiğini teyit etmesini istediğimde, "İlişkiyi bitirmek istemedim," diye ekledi. Sesi neredeyse bir fıslıtya indirgendi. Yüzüne bir tutam saç düştü.

Nedenini sormadan devam etmeye hazırlandım ama Olivia sesini duyurmakta kararlı görünüyordu.

Başım yukarı kaldırdı ve yüzünün önündeki saç tutamı yanağına değdi. Gözleri nemliydi ama sesinin gürlüğü, ifadesinin samimiyetini açıkça belli ediyordu.

"İlişkiyi bitirmek istemedim çünkü ona âşıktım."

SOPHIE

25 Nisan 2017

14

SOPHIE TİTRİYORDU. EVİNİN KUTSALLIĞINA SİĞİNİNCA SARSILMAYA başlamıştı; bedeni ona insan içinde asla yapmayacağı bir biçimde ihanet ediyor, eklemleri birbirine vuruyor, zangırdıyor, her zamanki soğukkanlılığını baltalıyordu.

Midesi alt üst bir halde alt kattaki tualete ulaşır ulaşmaz çantasını yere fırlattı ve içindeki ruju, cüzdanı, ajandası ve cep telefonu, Edward tarzındaki seramiklerin üzerine saçıldı. Telefonun ön yüzü aniden yere düşmenin etkisiyle paramparça oldu; ekranda ince ve çapraz bir çizgi belirdi ve kapağın baskısıyla bir arada duran parçalar dört bir yana dağıldı. Sophie parçaları topladı ve transa geçmiş gibi, hiç düşünmeden parmağıyla çizginin üzerinden geçti, sonra ufacık bir cam parçasının sebep olduğu acı yüzünden irkildi.

Omuzlarını sarkıtıp ağlamaya başladı. Yatak odasına gelene kadar huçkınlardan dinmişti çünkü Cristina bir üst kattaki odasında olabilirdi ve Sophie onun nazik ve ısrarcı desteğine katlanamıyordu. Çocuk bakıcısı anlayış gösterme konusunda çok istekliydi. Bu sabah çocuklarla okula giderken kahverengi gözleri titreyerek yaşlarla dolmak üzereyken, Sophie'nin içinden bağırarak kendini toplamasını, kendisinin sürekli yapmak zorunda olduğu gibi çocukların önünde hislerini biraz frenlemesini söylemek gelmişti.

Genç bir kızı beklenen ve daha önceki bakıcıları Olga'da deneyimledikleri dalgınlık hali neredeydi? Ben & Jerry's kutularıyla dolu buzluğa boşaltan, dondurmaya doğrudan kaşıklayarak sonuna kadar açtığı devasa ağzına atan, sonra da neredeyse tamamıyla boşalan kutuyu yerine koyan Olga değil miydi?

Cristina ise bu rezil karmaşanın bütün aşamalarına tanık olmuştu: Hikâyerin patladığı o ekim akşamı evdeydi; o ilk korunç hafta sonu boyunca onların yanında paparazzilerin haber avcılığı girişimlerine maruz kalmıştı; hatta zavalıcılık ön kapıyı açmış ve Sophie'nin adına yalan bile söylemişti.

Diğerlerinden daha ısrarcı olan, James pazartesi günü Westminster'a gittikten sonra ortalıkta dolanmaya devam eden ve evlerinin etrafını kuşatan bir fotoğrafçıya, "Bayan Whitehouse ve çocuklar evde değiller," demişti. Sophie, Emily ve Finn'le Em'in evin arka tarafındaki odasına saklanırlarken, on sekiz yaşındaki Cristina çarpıcı Fransız aksanıyla Sophie'nin, "Sadece onlara burada olmadığımızı söyle, sonra da kapıyı nazik ama kararlı bir biçimde kapat," talimatının dışına çıkmış ve sesi öfkeyle yükselerek yalvarmıştı. "Lüütfen. Lüütfen. Bayan Whitehouse evde değil. Lüütfen onları rahat bırakır mısınız?"

Sophie boğazında bir yumruyla, etrafa kulak kesildi. Cristina'nın odasına doğru seslendi. "Cristina?" Cevap gelmedi. Yalnız kaldığı için rahatlayan Sophie'nin üzerinden büyük bir yük kalktı. Yatak odasının kapısını kapatıp radyatörüne yaslandı ve sıcaklığın sırtına yayıldığını hissederek, dizlerini kıvrıp iyice kendine çekti; sanki sımsıkı sarmalanıp ısıtılıyordu; sanki vücudunu ele geçiren ve dizlerinin kontrolsüzce birbirine çarpmasına neden olan titremeye teslim olurken, ana rahmine geri dönmüş gibiydi.

En az beş dakika boyunca bu şekilde oturdu. Gözyaşları yanaklarında izler bıraksa da hıçkırıkları sessiz sedasızdı. Kırk yılını hislerini denetlemeyi öğrenerek geçirdiği için fazla kontrollüydü; oysa kendini koyuvermek gibisi yoktu! Uzanıp bir kâğıt mendil aldı ve gürültülü bir biçimde sümkürdü, ıslak yanakla-

rını sildi ve aynaya bakma riskini göze alınca yüzünün yer yer kızardığını ve rimelinin aktığını fark etti. Berbat görünüyordu. Banyoya gitti, yüzüne biraz soğuk su çarptı ve eli yüz temizleyicisine gitti. Sabahın bütün kalıntılarını, rimelini, fondötenini, göz kalemini, korkusunu, suçluluk duygusunu, utançını ve içini kemiren yoğun hüznü, büyük ve yassı bir pamukla silip attı. Tenini kuruladı ve nemlendirici sürdü. Artık tanımakta güçlük çektiği ya da tanınamayı tercih ettiği bu yüze boş boş baktı. Yüzünü ve kendini bir kez daha tanımlamaya girişti.

Gizlice mahkemeye gitmiş, Olivia'nın kocasına âşık olduğunu söylemesinin ve jüri üyelerinde bir parça sempati uyandırmasının hemen ardından oradan ayrılmıştı. Olivia'nın duygu yüklü sesi mahkemede yankılanırken, bazı jüri üyeleri derin düşüncelere dalmışlardı.

James, Sophie'nin orada olacağını bilmiyordu. Sophie ona hazırlık duruşmasından sonra mahkemeye gelmeyeceğini söylemişti. Öylece oturup delilleri dinlemeye katlanamazdı; her ne kadar Chris Clarke dava sona erdikten sonra James'in siyasi itibarını geri kazanması için orada bulunması gerektiğini iddia etse de. "Nasıl onun yanında olmazsın!" diye çıkmıştı. İletişim danışmanı sinirden kızarıp bozarmış, konuşurken etrafa tükürükler saçmıştı. Sophie ise, "Onun yanıdayım fakat mahkemede oturup her şeyi sineye çekmek zorunda değilim," demişti. "Üstelik orada olursam, sadece bir kare daha fazla fotoğraf çekilecek." Yüzü kıpkırmızı olan Chris homurdanmış ve gözle görülür bir isteksizlikle Sophie'nin haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

Öfkesinin ve onların ısrarları karşısında kendinde bulduğu gücün yoğunluğu Sophie'yi şaşırtmıştı. James bir seferinde kadın meslektaşlarının önünde asla dile getirmeyeceği fakat evde söylemekte sakınca görmediği bir genelleme yaparak, "Kadınların sorunu, fikirlerini savunacak cesarete sahip olmamaları. Bayan Thatcher'ı bir yana bırakırsak, bizdeki öz inanca sahip

değiller,” demişti. Bu sefer Sophie de kararından dönmemişti. James ona buz gibi bakarak, biraz yapmacık bir tavırla, hiç hakkı olmadığı halde düş kırıklığına uğradığını söyleyince Sophie’nin öfkesi alevlenmişti. Sophie farkında değildi ama James onun kararına saygı duyuyordu. Nasıl duymazdı ki? Onu seviyordu ve daha fazla küçük düşmesini istemiyordu. Belki de nihayet rahatlamıştı. Üstelik kendisi de seks hayatlarını etkilemesinden korktuğu için Sophie’yi doğum sancısı çekerken görmeyi reddetmişti; o halde Sophie onun başka bir kadınla kurduğu ilişkinin tüm detaylarını duyarsa, aralarındaki her şey bitmez miydi?

İnsan eşinin en mahrem detaylarını bu şekilde duyduktan sonra, bir ilişki nasıl ayakta kalabilirdi ki? Sadakatsizliği atlatabilirdiniz; gerekirse kendinizi bir daha böyle bir şeyin yaşanmayacağına inandırabilirdiniz; hem de defalarca. Bunu biliyordu çünkü annesi babasıyla aynı sorunu yaşamışlardı; çünkü James ilk çıktıkları zamanlar onu defalarca aldatmıştı. Sophie gerçeği kabullenmeyi reddetmişti. James’i ondan koparabileceklerini düşünen kızların pis pis sırtmalarını göz ardı etmiş ve James aralarında bir tercih yapmak zorunda kalmaması diye bir kez bile onunla yüzleşmemişti. Tekrarlanan sadakatsizliklerin üstesinden gelebilirdiniz; tabii bu ilişkiler duygulardan yoksun olduğu sürece. Tamamen fiziksel oldukları ve kocanız sadece ve sadece sizi sevdiği sürece.

Peki ilişkinin her türlü detayını dinlemeye zorlansaydınız, evliliğiniz ayakta kalabilir miydi? Peki ya bu evlilik yolda ezilen bir hayvan leşi gibi parça pinçik edilip ilgi odağı haline getirilseydi? Ya aksaklıkları ve sağlamlığı üstü kapalı olarak sınınsaydı ve kusurlu bulunsaydı? Eğer başka bir kadının kocanıza âşık olduğunu ve daha da kötüsü onun da kendisine âşık olduğuna inandığını ya da en azından kocanızın bir şeyler hissettiğini ima ettiğini öğrenseydiniz? Çünkü James’in etkilendiğini itiraf ettiği bir meslektaşıyla yaşadığı beş aylık bir ilişki, tek gecelik bir kaçamak değildi. Duygulardan bütünüyle yoksun da olamazdı; hele

tarafından biri James ise. Evet, James bazen acımasız olabiliyordu. Bir kokteyle gittiklerinde etrafa göz atıp kimin en çok ilgi çekeceğini ya da faydalı olacağını analiz edebiliyor ve kendini daha sığ sohbetlerden sıyrabiliyordu. Ama aynı zamanda çok nazik biri de olabiliyordu.

Tüm bunları dinleyecek olursa, evliliği devam edebilir miydi? Peki ya James'in gerçek anlamda seviştiği kişinin sadece kendisi olmadığını veya aralarında geçen sert seksin (Sophie suçlamayı bu şekilde anmayı tercih ediyordu) James'in kendisiyle seks yapma biçimini yansıttığını duyarsa? James'in öpüşme, emme ve çimdikleme biçiminde bariz paralellikler olduğunu, her ikisiyle de oynadığını ve ilişkilerinin en mahrem kısmının düşündüğü kadar emsalsiz olmadığını anlarsa? Ya hep öncelik verdiği, her şeyden, hatta itiraf etmek utanç verici olsa da çocuklarından bile ön planda tuttuğu ilişkileri bir zamanlar sandığı kadar özel değilse?

Duruşmaya gelmemekte diretmesinin ve uzak kalmakta ısrar etmesinin nederi, bu gerçeği fark etme riskiydi. Bir diğer sebep de maruz kalacağı kaçınılmaz aşağılanmaydı: Yargıç, jüri üyeleri ve halk salonundaki hukuk öğrencilerinden, yabancı turistlerden ve bu mahkeme salonunda, evdeki televizyon ekranlarında kinden daha ilginç dramlar bulabileceklerini keşfeden günübirlilikçilerden oluşan tuhaf bir seyirci topluluğu tarafından mercek altına alınacaktı.

Sophie her zaman şanslıydı; yaşamı hep iri bir altın külçesi kadar parlak ve emsalsiz olmuştu. Göbek adı hayran olunan kişi anlamına gelen Miranda'ydı ve Sophie bunun kendisi için en uygun isim olduğunu tartışmasız kabullenmişti. Fakat son altı aydır şansı onu terk etmişti ve hayranlık uyandırma özelliğinin yerini neredeyse başkalarını mutlu eden bir acıma hissinin aldığını çoktandır kabullenmişti. Alışkın olduğu kıskançlıklar James'in seçilmesi ve çocukları haftada bir kez okula götürmeye başlamasıyla ayyuka çıkmış, sahte bir anlayış gösterisine ve düpedüz şüpheciliğe dönüşmüştü. Sabah kahvesi davetleri son bulmuş;

okul aile birliği tarafından toplanan hatırı sayılır bağışlar azal-
masın diye balo komitesinden ayrılması istenmişti. Çocuklarıyla
katıldığı oyun buluşmalarına yönelik talepler bıçak gibi kesil-
mişti. Eğer böyle ufak tefek şeyler öz saygısını zedeleyip ruhunu
kemirdiyse, onu itiraf ettiğinden çok daha fazla incittiye, kim-
bilir mahkemede maruz kalacağı aşağılanmaya göğüs germekte
ne kadar zorlanacaktı?

Ama yine de duruşma günü gelip çatınca uzak duramadı.
Neler olduğunu dinleme ve kocasının neyin peşinde olduğunu
anlama arzusu fiziksel açıdan dayanılmaz bir arzuya dönüştü;
sanki göğsüne saplanan, öksürerek kurtulması gereken ve bir
türlü baş edemediğı keskin bir acı gibi. Bunun üzerine Sophie
kendinden hiç beklenmeyecek bir şey yaptı: Başına yün bir bere
geçirdi, spor bir üst ve koşu pantolonu giydi, sadece uzun Devon
yolunda araba kullanırken yanına aldığı ve James'in nefret ettiğı
kemik çerçeveli gözlüğünü taktı. Mahkemeye bu şekilde, kendi-
ni gizleyerek gitti.

James'in eline sıkı sıkıya yapışarak ve kapıda bekleyen fotoğ-
rafçılara cesaret gösterisi yaparak mahkemenin girişine yürüdü-
ğü hazırlık duruşmasının aksine, doğrudan halk salonunun giriş
sıraşma yöneldi ve birkaç geniş omuzlu, kısa montlu, arkadaşla-
rının bir önceki hapis süresinden bahseden ve bir sonraki ceza-
sının ne kadar süreceğini ancak tahmin edebildiğı bir konuşma
tarzıyla ifade eden siyahı gençle beklemeye başladı. "Sence ne
kadar yatar dostum? Dört mü?" "İh, iki."

Daha iri olan genç, eklemlerini kıtlattı ve birkaç kez yerinde
sıçradı. Çevresine testosteron ve adrenalin yayıyordu. Enerjisi o
kadar bulaşıcıydı ki Sophie ilgilerini çekmemeye çalıştığı halde
onu izlemeden duramıyordu.

"Telefonunuz."

Şaşıllacak derecede seksi ve tok bir ses tonuyla, davetkârdan
ziyade ciddi bakışları olan bu genç, cep telefonunu işaret edince
Sophie irkildi.

“Telefonunuzu mahkemeye sokamazsınız. Dışarıda bırakmanız gerek.” Bunu yapması gerektiğini unutan Sophie, gencin ne kadar centilmen olduğunu görünce kendinden utandı ve karşıındaki korkulacak biriymiş gibi davranmayı bıraktı. Siyahi genç onu büyük bir hevesle cadde üzerindeki seyahat acentesine yönlendirerek, elektronik cihazlarını bir pound karşılığında oraya bırakabileceğini, kendisinin de böyle yaptığını anlattı.

Sophie, Olivia’yı sadece yarım saatliğine dinleyebildi. Halk salonunun en arkalarında oturduğu ve etrafı terör davaları ertelenen bir grup Amerikalı hukuk öğrencisiyle çevrili olduğu için onu göremedi ama gazetelerden ve daha önce izlediği haberlerden neye benzediğini biliyordu: Olivia’nın uzun ve incecik bir silueti vardı ve saçları kendisinin on beş yıl önceki hali gibi sarıydı.

Sophie, Olivia’yı göremese de ses tonundaki bütün nüansları ve jüri üyelerinin tepkilerini sezebiliyordu: Önce kafaları karıştı ve onu ayıpladılar; Olivia, James’e âşık olduğunu söylediğinde ise ona sempati duydular. Ve elbette tanık kürsüsünde oturduğu unutulmuş fakat Olivia’nın ağzından çıkan her sözcüğü can kulağıyla dinleyen ve ara sıra hukuk müşavirine uzattığı notlar alan kocasını izledi.

Sonra Olivia ilişkilerinin ne zaman başladığının ve bittiğinin detaylarını teyit etti ve Sophie, James’in sadece geç saatlere kadar çalıştığını farz ettiğini hatırladı. Salonun havası birdenbire boğucu hale gelince, Amerikalı kızların uzun ve kot pantolonlu bacaklarını iterek kendine yol açtı, büyük ve beyaz spor ayakkabılarının üzerinden atladı, şaşkınlıkla kendisine bakanlardan ağzını sessizce oynatarak özür diledi ve meşe kapıyı usulca açmaya çalışırken mahkeme heyeti tarafından fark edilmemek için büyük çaba harcayarak, dışarıya süzölmeyi başardı.

Cep telefonunu geri aldıktan sonra Ludgate Tepesi’nde siyah bir taksi tuttu ve kendini en güvende hissettiği yere, evine döndü. Davayı gizlice izleme deneyimi boşa gitmemişti ama yine de

yoğun bir utanç duygusuyla dolup taşıyordu. Oraya bir daha geri dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu. Deliller giderek dalanıp budaklandıkça, detaylar daha kasvetli hale geldikçe nasıl mahkemede oturup konuşulanları dinleyebilirdi ki? O zaman gerçekte yüzleşmek zorunda kalmayacak mıydı? Çocuklarına tapan ve neredeyse cümle alemin hayran olduğu sevgili kocasına duymak dahi istemediği, yakışksız ve aşağılayıcı bir suçlama yöneltmişti. Tanrı aşkına, James tecavüzle suçlanıyordu; Sophie cinayet dışında tecavüzden daha kötü bir suç düşünemiyordu ve bunu kocasına bir türlü yakıştıramıyordu.

Büyük bir çantaya birkaç parça giysi tıkmaya başladı. Saçmaladığını biliyordu ama yine de savaş ya da kaç refleksi etkisini bütünüyle gösteriyordu. Burada, uçuk grilerin ve beyazların hakim olduğu, sık dokulu mısır pamuğunun ve kaşmirin kullanıldığı, James ondan kremlerini, aromatik yağlarını ve mücevher koleksiyonunu azaltmasını ve anneannesinden kalan aile yadigarlarını bir kenara kaldırmasını istediği için bütün yüzeylerin temiz ve berrak olduğu bu şık yatak odasında kalamazdı. Kocasının bir seferinde, "Otel odası gibi bir yatak odamız olsun," demiş ve Sophie'nin hakimiyetinde olan ev dekorasyonu meselesine alışılmadık bir biçimde el atmıştı. "Daha ahlaksız ve yaramaz bir yer olsun," diye devam etmiş ve bir elini Sophie'nin tişörtünün altına sokmuştu. Sophie şimdi James'in hangi otel odasını düşündüğünü ve orada kiminle zaman geçirdiğini merak ediyordu.

Kalbi göğüs kafesine sert bir çekiç gibi vurarak çocukların odalarına koştu. Bir hışım çekmeceleri açtı ve yanına birkaç kot pantolon, üst, kapüşonlu kazak, pantolon, çorap, pijama, kitap ve en sevdikleri yumuşak oyuncakları aldı. Banyodaki diş fırçalarını ve temizlik malzemelerini de kaptıktan sonra Calpol, Benylin ve Ibuprofen'i de çantasına attı. Koridordan üç çift çizme, kendisi için bir çift yürüyüş botu, birkaç şapka, birkaç çift eldiven ve su geçirmez montlarını aldı. Mutfaktan çocukların su şişeleriyle biraz meyve ve genellikle kılığı çekilen yasaklı pata-

tes cipslerinden, tahıllı atıştırılmalıklardan, partilerden arta kalan şekerleme paketlerinden ve çikolatalı bisküvilerden aldı. Bir süre buzdolabının önünde oyalandıktan sonra gayet bilinçli bir tercih yaparak beyaz şarap şişesinin tıpasını açtı ve büyük, uzun bir yudum aldı.

Saat 15.30'da çocukların okulunun önüne, ilk sıraya, arabanın burnu batıya bakacak şekilde park etmişti. İşten çıkış saatinde trafiğe takılıp kalmamak için çocukları bir an önce götürmek istiyordu. Aynada kendini kontrol edince gözlerinin adrenalini yüzünden ısıltı ısıltı olduğunu fark etti ve Emily'nin bunu heyecan belirtisi olarak yorumlamasını umdu. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar uykusuzluktan büzüşmüş ve ağlamaktan derinleşmişti; ifadesinden yalnızca korku ve acı okunuyordu.

Önce Finn dışarıya fırladı, Sophie'yi görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve küçük bir sevgi yumağı gibi onun bacaklarına yapıştı.

Çantasını ayak bileklerine çarparak yürüyen Emily, daha temkinliydi. "Bizi neden Cristina almadı?" diye sordu.

Sophie, "Çünkü ben geldim," dedi ve gülümsedi. "Hadi, arabaya binin."

"Babam nerede? Mahkemesi nasıl geçti?"

Emily'nin gereğinden fazla tiz ve yüksek sesi tüm berraklığıyla havada cınlarken, Sophie sorusunu duymazdan geldi ve yüzeysel dostluklar kurduğu, konuşmalarına kulak kesilen ve gözleri ışıldayarak etrafı süzen kedi gözü makyajlı annelerin arasından geçerek, çocuklarını arabaya yönlendirdi.

Koşarcasına ilerlerken onu tersleme dürtüsüne karşı koydu ve tatlı bir ses tonuyla konuşmaya gayret ederek, "Burada olmaz tatlım," diye mırıldandı. "İşte geldik. Hadi arabaya binelim."

Anahtarı yuvasına takıp arabayı çalıştırırken elleri titriyordu; aynadaki aksini yakalayınca göz bebeklerinin iyice irileştiğini fark etti. Kendini gözlemleme konusunda eşsiz bir yeteneği vardı: Tarafsız olarak düşününce, iki küçük çocukla uzun bir yol-

culuğa çıkamayacak kadar heyecanlı olduğunun ama yine de bunu yapması gerektiğinin farkındaydı. Su şişesinden hızlıca bir yudum alırken ağzının kenarından sızan damlalar çenesine aktı; sonra sinyal verdi ve hareket etti.

Krom tamponlu, parıldayan bir tankı andıran siyah bir arabanın önüne çıkınca, diğer şoför öfkeyle kornaya asıldı. Çarpışmalarına ramak kalmışken Sophie son anda direksiyonu kırdı ve elini özür dilercesine havaya kaldırdı.

“Anneeeeeee.” Emily’nin sesi ağlamaklıydı. “Emniyet kemeri mi bağlıyorum.”

“Özür dilerim.” Sophie bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Sesi titredi. “Çok özür dilerim, tamam mı?”

Araba sessizce yol almaya başladı.

Nihayet Londra’nın batısından çıkıp anayola saparak yüksek binaları ve bütün belirsizlikleri geri bıraktıklarında Finn, “Nereye gidiyoruz anneciğim?” diye sordu.

Sophie bir an için üzerindeki baskının azaldığını hissetti çünkü bu sorunun geleceğini tahmin etmiş ve cevabını hazırlamıştı.

“Bir maceraya atlıyoruz,” dedi.

HOLLY

16 Ocak 1993

15

ÜNİVERSİTE KÜTÜPHANESİ KİTAP KOKUYORDU: BU HEM KESKİN HEM de tatlı bir kokuydu; sanki parşömenlerin esansı saflaştırılarak, temiz ve kuru saman kokusuna dönüştürülmüştü. İçerisi, kitap kokularının müşterilerin paltolarında kalan yağmur damlalarının ya da beraberlerinde getirdikleri bayat kokuların, dükkâna girerken yedikleri ton balıklı sandvicin ve ardından sessizce çıkardıkları gazın ya da dakikalar önce King's Arms'da* bir dikişte yuvarladıkları ve nefeslerine sinen biranın bulanıklaştırdığı bir kitapçı gibi kokmuyordu.

Holly on yedinci yüzyılın ortalarından kalan bu kütüphane-ye ilk kez girdiğinde ilk dikkatini çeken şey, kitapların kokusu oldu. Baş kütüphanecinin ağır porselen fincanından yayılan eser halindeki filtre kahve aroması dışında başka hiçbir koku almadı. Sonra kitaplar gözüne takıldı: Kalın bir halıyla kaplanan zemin-den başlayıp neredeyse yarım daire şeklinde inşa edilen, altın rengiyle birbirinden ayrılan panellerin bebek tırnağı kadar so-luk bir pembeye ve uçuk nane yeşiline boyandığı ve her kesişim noktasının beyaz bir gülle bezendiği tavana kadar uzanıyordu.

On ya da daha fazla sayıdaki raf, bu kitaplarla doluydu. Alt raflarda deri ciltli ansiklopediler yer alırken, üst raflar karton ka-

* Londra'da meşhur bir bar. -çn

paklı ders kitaplarına ayrılmıştı. Bunlara ulaşmak için tahta bir merdiven kullanmak gerekiyordu ve yukarıya tırmanırken ağırlığınızı bir sağa bir sola verdikçe, merdivenin ayakları gıcırdıyordu. Bu rafların aralıklı olarak dizildiği toplam on altı bölüm vardı ve her biri İngiliz, Fransız, Alman, İtalyan, Antik Yunan ve Latin edebiyatı; politika ve ekonomi; coğrafya, teoloji, müzik, sanat tarihi ve hukuk gibi konu başlıklarına ayrılmıştı. Tarih ise ayrı bir fakülte kütüphanesine sahipti; sanki bu raflarla kısıtlanamayacak kadar geniş bir branşmış gibi. Holly kimyagerlerin, biyokimyagerlerin ve matematikçilerin kitap ödünç alıp almadıklarını bilmiyordu ama onları nadiren burada görüyordu ve bildiklerinin büyük bir kısmını bu kadar sessiz ve disiplinli bir yerde değil de bir laboratuvarın bilimsel ortamında öğrendiklerini hayal ediyordu.

Sabahın erken bir saatiydi, sekiz buçuktu. Holly'nin en sevdiği ve kütüphanenin neredeyse bomboş olduğu zaman dilimlerinden biriydi; içeride sadece kendisi ve baş kütüphaneci Bay Fuller vardı. Holly *Aslan, Cadı ve Dolap*'ı izledikten sonra filmdeki pandan esinlenerek, bu telaşlı adama Bay Tumnus lakabını takmıştı. Bir öğrenci yüksek sesle konuşacak olursa veya daha da kötüsü kütüphaneye bir kitabı değil de bir arkadaşını bulmak üzere girerse, Bay Tumnus etrafa gerginlik saçardı. Gerçi Holly'yi severdi. Bay Tumnus onu başıyla sessizce selamladıktan sonra, kitapların alfabetik listelerinin yer aldığı küçük meşe çekmecelere gömüldü. Üniversitesi kütüphanesi Bod*, elektronik bir katalog sistemine sahipti fakat bu işler zaman alıyordu ve böyle bir sisteme geçmek için acele etmeye gerek yoktu. Kitaplar tertemiz olmalarına rağmen, bilgisayar ekranı ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Dizin kartları sayesinde düzen sağlanmıştı; elli yıl önce daktiloda veya elde yazılan bazı başlıklar sararmıştı. Bu sistem yüz küsur yıldır işliyordu ve değiştirilmesi için bir sebep yokmuş gibi görünüyordu. Bu küçük meşe çekmecelerin hâlâ bir işlevi vardı.

* Bodleian kütüphanesi için kullanılan kısaltma. -çn

Kütüphaneci iade edilen kitapları yerlerine koymak ve bir önceki gece raflarından çıkarılıp öylece bırakılan bir yığını düzeltmek için halı kaplı koridorda seri adımlarla yürüdü. Fakat ayakkabılarının çıkardığı ses ve öğrencilerin bariz bencilliği karşısında sarf ettiği cık cıklar dışında, kütüphane sessizdi. Holly on binlerce kitapla baş başaydı.

Holly yanı başındaki doğu cephele devasa pencereden içeriye süzülen güneş ışığının keyfine vararak gerindi ve not defterine benekler kondurdu. Toz zerrecikleri berrak güneş ışığında dans ederlerken, pencerenin taştan süslemelerinin* gölgesi kitabının üzerine düşüyordu. Meydanın diğer yanındaki fakültenin pencerelerinden içerisi ve çaprazlamasına konumlanan merdivenler görünüyordu. Holly koşarak merdivenlerden inen bir silueti gözetledi ve bu mekânın sıradışı güzelliğine ve gizemine bir kez daha hayran kaldı: Kütüphanelerde, yemek salonlarında, karyikhanelerde, barlarda ve gece kulüplerinde, müzelerde, bahçelerde ve hatta kayıklarda, birbirleriyle dip dibeyken akıp giden bütün o hayatları ve *hikâyeleri* düşündü.

Üniversite bir keşif yeri olduğundan binlerce kişi hayatını yeni baştan kuruyor ya da kendini buluyordu: Senaryolar defalarca baştan yazılıyordu; cinsel deneyimler yaşanıp bitiyordu; siyasi eğilimler test ediliyor, değişiyor ve sekiz haftalık bir dönem boyunca terk ediliyordu.

İlk grup fotoğrafında gururla gülümseyen birinci sınıflar, üç yıl sonraki bitirme sınavlarını verince keplerini havaya atan ve birbirlerine bilinçli olarak ya da sırf rahatlamamanın verdiği katıksız heyecanla yumurta ve un fırlatan öğrencilerle aynı kişiler değildi. Hayat entelektüel, sosyal ve cinsel keşifler bakımından hepsine kucak açmış oluyordu.

Ve Holly tüm bunlar için hazırды. Sadece bir dönem sonra bile değişmeye başladığını hissedebiliyordu: Sanki daha ılımlı

* Gotik pencerelerdeki camları desteklemek için kullanılan taştan süslemeler. -çn

Oxfordshire iklimi konuşmasındaki dalgalanmaları azalttıkça aksarı yumuşuyordu; gardını azıcık da olsa düşürdükçe kendine olan inancı artıyor ve burada bulunmaya herkes kadar hakkı olduğuna inanmaya başlıyordu. Bu düşünce onu hazırlıksız yakalamıştı. Gerçekten de buna inanıyor muydu? Şey, elbette. Yani bir parça. Kendini hâlâ sahtekâr gibi hissediyordu ama diğerleri de aynı durumda olamaz mıydı? Mesela Alison bir gece geç saatte, Holly'ye Rusça yazılmış gibi gelen bir ders kitabını hatmettikten sonra suratını asarak, "Tipik bir matematikçi kızım," diye bir itirafta bulunmuş, sonra da hesaplamalarının arasına düz, siyah bir çizgi çekmişti. "Cinsiyet eşitliğini sağlamak için kabul edilmiş gibiyim. Kendimi kahrolası bir düzenbaz gibi hissediyorum."

Yine de Holly burada mutluydu. Bu düşünce zihninde yankılandıkça içi daraldı ve boğazına koca bir yumru oturdu. Oxford'dayken, tamamen kendisi gibi olabiliyordu. Özellikle de burada, bu kütüphanede, kitap yığınlarının arasına gömülmüşken, zeki değilmiş gibi davranması gerekmediği için. Lisedeyken zeki olduğu için sürekli zorbalığa maruz kalınca giderek içine kapanmış, öğretmenin sorularına cevap vermemeye başlamış, sonunda kendini görünmez kılmak istercesine omuzlarını düşürmüş ve gözlerini yere dikmişti. Eğer zeki olmaktan daha büyük bir suç varsa, o da bu gerçeği alaycı yorumlardan ve bol rimelli bakışlardan gizlemeyi becerememektir. Okuldayken önemli olan tek şey bir erkek arkadaş bulmaktır ve zeki olmak bu amacın doğasına tersti.

Son yılında, Oxford'a başvuracağı duyulunca daha cüretkâr olmuştu; ilk başlarda temkinli davranırsa da tekrar konuşmaya ve zekâsını gözler önüne sermeye başlamıştı. Ne zaman Bayan Thoroughgood'un *Floss Nehrindeki Değirmen* kitabındaki özgür irade ve belirlenimcilik temalarıyla veya Bertha Rochester karakterinin Jane Eyre'm kötü ikizini temsil etmesiyle ilgili sorularına cevap vermek üzere elini kaldırırsa doğrudan, *Ben buyum*, demiş oluyordu. Holly artık okulun bitişini öngörebiliyordu;

geriye kalan ayları sayabiliyor ve yakında kavuşacağı özgürlüğün kokusunu alabiliyordu; kız gruplarından, bitmek bilmeyen cadalozluklarından, güzel ya da zayıf değilseniz, yeterince kısa bir etek giymediyseniz ya da kravatınızı tam da gerektiği gibi incecik bağlamayıp geniş ucunu gömleğinizin üstten ikinci ve üçüncü düğmesinin arasına sokmadıysanız değersiz olduğunuz yönündeki sinsi inanıştan kurtuluşunun yaklaştığını sezebiliyordu. Sınavların son gününde, hiç çekinmeden kapkalın bağladığı kravatıyla ve demode pileli eteğiyle, bacakları birbirine sürterek kasıla kasıla yürümüş, Shakespeare kompozisyonunun başına geçmiş ve tüm bildiklerini kâğıda dökmüştü. En acımasız işkencesi olan Tori Fox, sınavlarının nasıl geçtiğini sorunca Holly yine de doğruyu söylemeye cesaret edememiş, “Aslında çok kolaydı,” deme riskini göze alamamıştı. Fakat dört sınavdan da A alınca, herkes gerçeği öğrenmişti.

Holly ayağa kalkıp gerindi ve bir kez daha pencereden dışarıya, Oxford’un en güzel manzaralarından birine baktı. Aziz Meriem kilisesinin Gotik tarzını, klasik mimarinin eseri olan Radcliffe Camera dengeliyordu; kilisenin sivri bir fallusu andıran çan kulesi Radcliffe’in kubbeli ve yuvarlak mimarisinin gölgesinde kalıyor, bilim inanca baskın geliyor ve kanaatkârlık böbürlenmeyi tekrar tekrar alt ediyordu. Belki de burada, bu parke taşlı meydanın batı yakasında bu kadar mutlu olmasının sebebi, en güzelinin tam ortada sergilendiği kütüphanelerle çevrili olmasıydı. Bunca güzelliğin, tarihin ve geleneğin varlık amacı, çalışmayı kutsamak ve kolaylaştırmaktı. Kitap okumak ya da sadece kendisi gibi olmak istediği için bir daha asla mahcup hissetmesine gerek kalmayacaktı.

Bu yüzden de sosyal korkularının hiçbir önemi yoktu. Asla Sophie’nin grubuna dahil olamayacağını biliyordu ama bu sandığı kadar büyük bir mesele olmayabilirdi. Fakülte dışında da arkadaşları vardı: Mesela öğrenci gazetesinde çalışan, iş deneyimi kazanmak için gazetelere veya BBC’ye başvurmaktan bah-

seden, hatta belki de çoktan başvuran dürüst ve azimli oğlanlar; mesela fakülte barında büyük bir kadeh elma şarabı iebildiği ve onu Park End Caddesi'ndeki gece kulüplerine srklediğinde fazlasıyla çekingen davrandığı, kıyafetleri ortama uymadığı, kazık gibi durduğu ve kendini gerçek anlamda rahat bırakamayacak kadar kaba saba bir vücudu olduğu halde onu açıklanamaz bir biçimde sevmeye devam eden Alison.

Yetersiz görülme korkusundan kurtulmuştu çünkü buraya gelince, sonunda yeterince farklı olan birkaç kişi daha bulunduğunu fark etmiş, bu da ortama uyum sağlayabileceğine inanması için yeterli olmuştu. Hayatında, hatta çocukluğunun başından beri ilk defa bir yere ait olduğunu hissediyor ve rahat olabiliyordu. Okuldayken her gün damarlarında dolaşan ve sadece eve dönmek üzere otobüse bindiğinde, bir günü daha atlatmanın verdiği rahatlamayla bir adet Twix'i mideye indirdiğinde azalan düşük dozdaki kaygısı artık kayıplara karışmış, sadece Sophie'yi diğer arkadaşlarının arasında aradığı zamanlarda gelip geçici olarak su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Bu yüksek zgven, mutlu ve rahat olma hâli yepyeni ve harika bir histi.

KATE

26 Nisan 2017

16

MAHKEMENİN ÜÇÜNCÜ GÜNÜYDÜ VE OLIVIA LYTTON DAHA ZİYADE bir iş görüşmesine gider gibi giyinmişti. Yuvarlak yakalı elbise gitmiş, yerine bembeyaz bir gömlekle, iyi kesimli bir lacivert ceket ve etek gelmişti. Önceki gün sürekli kulağının arkasına atıp durduğu saçları, bir dizi firketeyle arkada toplanmıştı. Amaç hem daha genç hem de daha az çekici görünmektir. Elmacık kemikleri daha belirgindi; daha sıradan ve daha ciddi görünüyordu.

Bu sabah benzi daha da soluktu. Tahminime göre doğru düzgün uyuyamamıştı; gözleri adrenalinin ve mahkemenin kantininden alınan acı kahvenin verdiği yapay bir ışıltıyla aydınlanmıştı. Bakışları da sertleşmişti. Bir keresinde Ali, lafını sakınmadığı nadir anlardan birinde, doğum yapma tecrübesini yaşamayan hiç kimsenin o sırada hissedilen acıyı tam olarak anlayamayacağını söylemişti. Aynı şekilde Olivia da tanıklık etmenin ne kadar korkunç olabileceğinin farkında değildi. Mahkemenin ılımlı olma yönündeki tüm çabalarına rağmen, cinsel saldırı davalarını yara bere almadan atlatabilen çok az baş tanık görmüştüm.

Mahkeme salonu neredeyse dolmuştu. Bankın bana ait olan kısmını üst üste yığdığım belgelerden, düzgünce dizdiğim kalemelerden ve yanlarına koyduğum sürahiyle bardaktan bir kalkan oluşturacak şekilde düzenleyip kendimi kitaplarla ve

dosyalarla savunmaya hazırlanırken, jüri üyeleri de artık benim-sedikleri yerlerine geçtiler. Basına ayrılan banklara oturan ve bloknotlarını kucaklarına koyan bir grup gazetecinin arasında, haber ajansından gelen parlak takım elbiseli ve pis kravatlı bez-gin adli muhabirin dışında belli başlı gazetelerden ve magazin basınından güvenilir kişiler de vardı. *Chronicle*'dan Jim Stephens da buradaydı: Kendisi eski kafalı, ikinci sınıf bir köşe yazarı-ydı; yakıtı bira ve sigaraydı, hatta kuzguni siyah saçlarının ardına gizlenen yüzü belki de içki yüzünden bozarmıştı. Fleet Cade-si'nin en hareketli döneminde orada çalışan birkaç kişiden biriy-di. Kendisiyle yan yana çalışan ve başarıya susamış yeni mezun stajyerlerle kıyaslandığında onu gözden çıkarmak kolaydı. Yine de yazılarını okuyor ve ona saygı duyuyordum.

Sophie Whitehouse üçüncü duruşmaya gelmemişti.

Angela Regan ağzını kınarcasına bükerek, "Kaçmış," diye fı-sıldadı. Sıkı bir kara mizah anlayışına sahip olan ağırkanlı yar-dımcım Tim Sharples benimle göz göze geldi.

Avukata keskin bir bakış attım.

"Annesinin Devon'daki evine tüymüş." Regan'ın ses tonu ümitsizdi. Karısının manidar ve sürekli yokluğu, müvekkili açı-sından hiç de iyi değildi. Sırf yersiz tedirginliğimi bastırmak için her şeyi iki kez kontrol ederek, önümdeki klasörde bir belge ara-maya koyuldum ve bir sokak savaççısı kadar dişli bir rakip olan Angela'nın, yüzümde beliren gülümseme emaresini fark etme-mesi için çaba gösterdim.

Sonra biri herkesi susturdu, salon yoğun bir sessizliğe bürün-dü ve hışırtılar durdu; artık kulağıma gelen tek ses, saatin ritmik tık taklarıydı. Hepimiz hazırda beklemeye başladık. Ayağa kalktım ve sahnedeki bir oyuncu gibi bekledim; ta ki Lord Haz-retleri başlayabileceğimizi söyleyene kadar. Olivia'ya döndüm. Artık hikâyenin en can alıcı kısmını anlatmasının vakti gelmişti.

Ilımlı ve makul bir ses tonuyla, "Sizi 13 Ekim tarihine geri gö-türebilir miyim?" dedim. "Sanırım söz konusu tarihte ikiniz İçiş-leri Bakanlığı Seçilmiş Komitesi'ne katılacaksınız, öyle değil mi?"

“Evet. James uygulamaya koymak üzere olduğumuz yeni aşırılık karşıtı stratejiler hakkında ifade verecekti.”

“Günlük dilde ifade etmek gerekirse, galiba hükümetin olası teröristleri durdurmayı hedeflediği yöntemlerden bahsediyorsunuz?”

“Evet.” Olivia güvenli sulara bulunduğu ve tartışmaya açık olmayan kamu personeli jargonuyla konuştuğu için sırtını dikleştirdi. “Normalde bu bilgilerin Seçilmiş İstihbarat Komitesi’ne özel olarak verilmesi gerekir fakat komite başkanları arasında ufak bir yetki savaşı vardı.”

“Sanırım o sabah ilk işiniz bu toplantıya gitmektir. Saat kaçta yola çıktınız?”

“Dokuzdan hemen önce. James biraz gergindi ve benimle bir fincan kahve içerek konuşmak istediğini söyledi.”

Burnumun ucundaki gözlüğümü geriye ittim ve dönüp jüriye baktım. Göbeğinin sonuna kadar gerdiği ütülü bir gömlek giyen ve şık bir lacivert kravat takan çokbilmiş orta yaşlı adam gülümsedi ve bir sonraki sorumu tahmin etti; çünkü burada bir tür hukuk dansı sergiliyordum ve jüri her hareketimi öngörmeye başlıyordu.

“Az önce, ‘James gergindi,’ dediniz... Bunun sebebi neydi?”

“*Times*’da olumsuz bir eleştiri kaleme alınmıştı. Hem de James’in tanıdığı ve saygı duyduğu bir gazeteci tarafından. Eleştirmen Oxford’daki akranlarından biriydi ve James onun kendisini sevdiğini sanıyordu. Eleştirisi oldukça sivriydi ve James genellikle yaptığı gibi gülüp geçemedi. En zedeleyici pasajları tekrarlayıp duruyordu; sanki yazılanları zihninden atamıyordu.”

“Galiba söz konusu makale burada.” Dosyamda ilgili sayfayı çevirdim. “Sanırım sizin delil dosyalarınızda üç numaralı belge.” Kendilerinden bir şey yapmaları istenen jüri üyelerini bir heyecan dalgası sardı ve derhal dosyalarını karıştırmaya başladılar. Açıkçası yargıç bu makalenin kullanılmasına izin verdiği için şaşkındım çünkü son derece önyargılı bir yazıydı. Fakat

James'in gerçekleştirdiği iddia edilen tecavüzden önceki öfkесinin ve ruh halinin sorumlusu olduğu için, davayla ilgili olduğu-nu savunmuştum.

"İşte burada!" Belgeyi sol elimde sıkıca tutup sağa sola salladım ve teyit için etrafıma bakımdım. "O sabah, yani 13 Ekim'de *Times*'da yayımlanmış ve Mark Fitzwilliam tarafından yazılmış. Kendisi bu gazetede eleştirmenlik yapıyor. Makalesi terör yasa-sının etkileri hakkında fakat bizim ilgilendiğimiz ve sanığa saldırı niteliği taşıyan kısım ikinci paragraftan başlıyor."

Angela'ya baktım fakat duruşma öncesinde konuştuğumuz gibi, buna itiraz etmedi. Hepimiz bu makalenin fazlasıyla aşayıcı olduğu konusunda hemfikirdik. Boğazımı temizledim. "İzninizle başlıyorum:

'James Whitehouse hükümete girdiğinde, pek çok kişi daha acımasız terör karşıtı yasalarımızın bir kısmını silip süpüren taze bir soluk getireceğini ummuştu. Fakat başbakanın yakın dostu ve sofrasının uzun dönem gediklisi, tıpkı bir Oxford restoranını kırıp dökmeyi kafasına koyarak pencereleri indiren, duvarları karalayan ve birbiri ardına dibini gördükleri şampanyalarla halıları kirleten bir Libertine Kulübü üyesi gibi, ulusumuzun temel haklarını ezip geçerek, selefini de geride bıraktı.

'Kötü şöhretli yemek kulübünün bir üyesi olan James Whitehouse, bu tür mekânların sahiplerine ya da buralarda çalışanlara karşı takındığı hat safhadaki kibirli ve umursamaz tutumuyla nam salmış durumda. Bir avuç dolusu ellilik banknot her zaman hızlı bir çözüm sağlarken, neden kargaşalara, hoşnutsuzluklara, kendisinin ve arkadaşlarının yol açtığı kaosa son verme zahmetine katlansın ki? Ağzında gümüş bir kaşıkla doğan Whitehouse, davranışlarının mahvettiği hayatlar üzerindeki etkilerini kavramaktan aciz. Benzer biçimde, bu eski Eton mezunu, terör karşıtı yasanın, haklarını savunduğu ve kanunlara saygı gösteren İngiliz Müslümanlar üzerindeki etkilerine bütünüyle duyarsız kalıyor."

Burada ara verdim. "James 'biraz gergindi,' demiştiniz, değil mi? Acaba bu makalenin de onu kızdırmış olabileceğini söylemek doğru olur mu?"

Tanığı yönlendirdiğim için Angela, "Lord Hazretleri..." diyerek ayağa kalktı.

"Affedersiniz Lord Hazretleri," dedim ve başımı eğdim. "Sorumu başka bir şekilde sorayım: Bay Whitehouse'un bu makaleye nasıl tepki verdiğini daha detaylı olarak anlatabilir misiniz?"

Olivia, "James kızgındı," diyerek beni doğruladı. Sakin ve dikkatliydi; bir an için, hayatı seks yüzünden raydan çıkmadan önce iyi bir kariyer yapma potansiyeline sahip olan o özenli genç kadını görür gibi oldum. "Bana soğuk davranıyordu ama öte yandan desteğimi de istiyordu. Sanki aramıza mesafe koyduğunu unutmıştu ve eski yakınlığımızı canlandırmak ister gibi bir hâli vardı. Bu makalenin onu derinden etkilediği açıktı. İlk defa kırılgan görünüyordu."

"Makalenin onu derinden etkilediğini nereden anladınız?"

"Beden dili gergindi: Direk gibi dimdik duruyordu ve ona yetişebilmek için koşarcasına yürüyordum. Genellikle her türlü eleştiriyi kestirip atardı ama birlikte komite salonuna yürürken, yazılanlar gerçekten de sinirine dokunmuşçasına bazı cümleleri tekrarlayıp duruyordu."

"Araya gireceğim ama bu sırada saat kaçtı?"

"Dokuzu çeyrek geçiyordu. Normalde başlangıçtan hemen önce salona girer ki kıdemsiz politikacılarla sohbet etmek zorunda kalmasın; tabii bunu istemediği sürece. O sabah da havasında değildi. Komite üyelerinin on beş numaralı Lloyd George odasının dışında toplandıklarını ve içeriye girerken kendisine baktıklarını görünce, 'Hiç onlarla uğraşamam,' gibi bir şey söyledi ve koridoru hızla geçerek aksi yöne gitti."

"Yani doğu tarafındaki basın locasına doğru mu gitti?" Jüri üyeleri dosyalarını karıştırdılar.

"Evet, doğru."

Jüri üyelerine ilgili haritayı gösterdim: Ana merdivenlerden uzaklaşarak suç mahalline doğru giden diğer koridorun ve zemini kahverengi bir halıyla kaplanmış o iğrenç asansörün fotoğrafları önlerindeydi.

"Peki Bay Whitehouse bu şekilde basıp gidince ne yaptınız?"

"Peşinden gittim."

"Demek peşinden gittiniz." Duraksadım ve bu detayın, Olivia'nın sadece bakanına özenle hizmet eden, iyi bir çalışan olduğu mesajının, sindirilmesini bekledim. "'Hiç onlarla uğraşamam,' dedi, bir hışım çekti gitti ve siz de onu izlediniz." Başımı dostça yana yatırdım. "Peki ne dediğini hatırlıyor musunuz?"

"Hâlâ söylenip duruyordu; sonra basın locasına ve asansöre giden kapının önünde durdu, bana döndü ve şöyle dedi: 'Ben hat safhada kibirli değilim, öyle değil mi? Sen kibirli olduğumu düşünüyor musun?'"

Ve Olivia en yakın arkadaşını geçmek için kendini zorlarken kapasitesini aştığını fark eden ve soluksuz kalan, yüzü kızaran ve enerjisi tükenmeye yüz tutan bir koşucu gibi, aniden konuşmayı kesti.

"Peki siz bu soruya nasıl cevap verdiniz?" Gerçekçi bir ses tonuyla konuşarak, sanki Olivia'nın vereceği cevabın hiçbir önemi yokmuş gibi, önümde açık duran dosyama baktım.

"Gerektiğinde acımasız, hatta bazen zalim olabildiğini söyledim."

"Kendisi buna nasıl tepki verdi?"

"Cevabım hoşuna gitmedi. 'Zalim ha?' dedi ve ardından, 'Özür dilerim,' diye devam etti."

"Peki siz buna nasıl cevap verdiniz?" diye sordum çünkü hepimiz Olivia'nın nasıl hissettiğini tahmin edebildik: Reddedilen âşık, uzun zamandır beklediği özü sonunda almıştı.

"Ben..." Olivia'nın sesi alçaldı fakat mahkeme salonu sessizdi; hepimiz ağzından çıkacak her kelimeye kulak kabartmıştık ve az sonra söyleyecekleri, sonunu getirebilirdi.

“Kibirin bazen dayanılmaz derecede çekici olabileceğini söyledim.”

BÖYLECE SAKINICALI OLARAK adlandırılacak delillerin üzerinden geçmeye başladık. James komite salonu koridorundan basın locasına giden kapıyı açmış, asansörün önünde durup düğmeye basmış ve önce Olivia içeri girmişti.

“Peki sonra ne oldu?” diye sordum.

“Öpüştük. Yani... bir bakıma çarpıştık.”

“Bir bākıma çarpıştınız mı?”

“Sanırım her ikimiz de aynı anda hareket ettik.”

“Demek aynı anda hareket ettiniz. O halde aranızda güçlü bir çekim vardı; hem de Bay Whitehouse ‘sizden ayrıldığı’ halde. Sanırım bir haftadan biraz uzun bir süre önce kullandığınız tabir buydu, değil mi?”

“James’le beş aydır beraberdik... Sevgiliydik,” dedi ve bana biraz asi bir bakış atınca hakkımda ne düşündüğünü merak ettim: Acaba hiç karşı konulmaz bir cinsel çekim yaşamayan, dudakların ve eklemlerin kenetlendiği, bedenlerin iç içe geçtiği ve dünyanın sadece iki kişiye indirgendiği, geri kalan her şeyin yok olduğunu hissettiren o mahrem anları tatmamış bir kadın olduğumu mu sanıyordu?

Devam etmesini istediğim için gülümsedim. Çünkü jürinin durumu kavrayabilmesi için, Olivia’nın kendini nasıl olup da böyle bir duruma soktuğunu bilmesi gerekiyordu. Yaşadığı duygusal karmaşayı sezmeleri, James’in tavrı yüzünden aşağılanmış ve incinmiş hissetse de bu kadar büyük bir tutkuyla sevdiği adam onu öpmek üzere yaklaştığında karşı koymadan duramadığını fark etmeleri gerekiyordu.

“Biri sizden ayrıldığında, ona beslediğiniz hislere öylece ket vuramazsınız. Özellikle de bu kadar kısa bir süre sonra. Hele ilişkinin sürmesini istiyorduysanız,” dedi. “En azından ben

bunu yapamadım. Onu hâlâ çok çekici buluyordum. Onu hâlâ seviyordum.”

“Öpüşmenizi tarif edebilir misiniz?” Onu bu konuda zorlamam gerekiyordu.

Olivia’nın bakışları boştu.

“Birbirimizin dudaklarına kondurduğumuz masum bir öpücük müydü?”

“Hayır.” Olivia akli karışmış bir halde bana baktı.

Gülümsedim. “Peki, bu öpüşmeyi tarif etmek için kullanabileceğiniz bir tabir var mı?”

Olivia utanmış görünüyordu. “Sanırım bir Fransız öpücüğü olduğunu söyleyebiliriz.”

“Fransız öpücüğü mü?”

“Anlarsınız ya. Dillerin de kullanıldığı, tutkulu bir öpücük.”

“Yani dillerinizi de kullanarak öpüştünüz... peki sonra ne olduğunu hatırlayabiliyor musunuz?”

“Elleri her yerimde geziniyordu. Göğüslerimde ve alt tarafımda...” Olivia bocaladı.

“Peki sonra?” Konuşması için onu usulca teşvik ettim.

“Sonra o... o... Sutyenime ve göğüslerime ulaşmak için gömleğimin üst düğmelerine asıldı.”

Duraksadım ve salondakilerin Olivia’nın maruz kaldığı aşığılanmayı ve bu beklenmedik şiddeti sindirmelerini bekledim. Belki de ona bunları tekrar yaşattığım için kalpsiz biri gibi görünüyordum ama aslında öyle değildim: Olanları tüm açıklığıyla hayal edebiliyordum ve jürinin de Olivia’nın o sırada ve şu anda neler hissettiğini anlamasını istiyordum.

“Adım adım ilerleyebilir miyiz? Göğüslerinize ve alt tarafınıza dokunuyordu ve sutyeninize ulaşmak için gömleğinize *asıldı*. Peki elini içeriye soktu mu?”

“Evet.” Olivia ağlamak üzereydi. “Göğüslerimden birini, sol göğsümü yakaladı. Sutyenimden dışarı çıkarıp öpmeye ve ısır-maya başladı...” Olivia başıyla onayladı ve yutkundu. “Öpücük-leri oldukça vahşiydi.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Yani beni ısırıldı ama oldukça sert bir şekilde.”

“Sanırım bunun sonucunda, sol göğüs ucunuzun hemen üzerinde bir çürük oluştu, değil mi?”

Ağlamanın eşiğine gelen Olivia başıyla onayladı.

“Hatta elimizde o hafta iPhone’unuzla çektiğiniz bir fotoğraf var,” dedim ve jüriye dönerek, “Dosyalarınızda A harfiyle belirtilen fotoğraf,” diye tarif ettim ve A4 boyutundaki bir fotoğrafı onlara doğru kaldırdım. Fotoğrafta ikiye üç santimlik bir yeşil erik boyutunda geniş bir çürük görünüyordu; bu aşamada sarı-kahve bir renk almıştı; muhtemelen saldırıdan hemen sonra oluşan kıızıl-siyah renk kadar belirgin değildi.

Olabildiğinde gerçekçi bir ses tonuyla jüriye hitap ederek, “Eğer çürüğün sol tarafına yakından bakarsanız, hafif bir dış izi görebilirsiniz,” dedim. “Savunmanın ifadesine göre, bu herhangi bir çürükte görülen olağan bir renk değişikliği fakat Savcılık Makamına göre...” Bu noktada duraksadım ve başımı hafifçe iki yana salladım. “Savcılık Makamına göre bunlar dış izleri.”

Jüri üyelerinin kaçınılmaz iç çekişlerini duymak için bekledim. Beni hayal kırıklığına uğratmadılar. Birkaç tanesi sanık kürsüsüne baktı ve Essexli oğlan bakışlarını açıkça James Whitehouse’a çevirerek, kahverengi gözlerini onun yüzüne dikti.

Olivia ivmesini yitirmeden önce, “Peki bu olay olduğunda neredeydiniz?” diye devam ettim.

“Asansördeydik. Daracık ve ahşap bir kabini vardı. Altı kişi taşıyabileceği yazılmıştı ama bu imkânsızdı. Sırtım duvara dönüktü ve James de önümdeydi; yani köşeye sıkışmıştım... Aslında tuzağa düşmüş gibiydim. Hareket edemedim.”

“Hareket edemediniz ama bir şeyler yapmış olmalısınız, değil mi?”

“Sanırım yaşadığım şok yüzünden acıyla bağırdım ve onu itmeye çalıştım. ‘Carum acıdı,’ gibi bir şey söyledim. Sonra da, ‘Hayır. Burada olmaz,’ dedim.”

“Demek, ‘Hayır. Burada olmaz,’ dediniz. Peki neden?”

“Asansörde öpüşmek heyecan verici bulduğum bir şeydi fakat bu farklıydı. James fazla ısrarcıydı. Fazla agresifti. Belki de beni ısırmasının amacı tutkusunu belli etmekti ama ben şoka girmiştim. Canım yanmıştı; bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Ve uygunsuzdu. Göğüslerimi çekiştirip dışarı çıkarmış ve beni ısırmıştı fakat bir komite toplantısına hazırlanmamız gerekiyordu. Asansör basın locasından, bakanların arabalarının beklediği New Palace Avlusu’na çıkıyordu. Komite salonu koridoruna açılan bir kestirmeydi. Biri her an asansörü çağırabilir ve bizi orada bulabilirdi.”

“O halde yakalanmaktan korktuğunuzu söyleyebilir miyiz?”

“Evet.”

“Ve toplantıya geç kalacağınız için endişe duyduğunuzu?”

“Evet. Ama bundan fazlası vardı. James’in bu kadar ısrarcı olabileceğini bilmiyordum ve beni dinlemiyordu; kendini kaybetmiş gibiydi.”

“Demek kendini kaybetmiş gibiydi.” Gazeteciler başlarına önlerine eğerek şablonu hazır olan manşetlerini ve açılış paragrafları yazarken ve yargıç siyah Parker kalemını kâğıt üzerinde kaydırarak birkaç not alırken bekledim. Kalem durunca, kaldığım yerden devam ettim.

“Peki siz, ‘Burada olmaz,’ deddiğiniz ve onu itmeye çalıştığınız zaman, o ne yaptı?”

“Beni duymazdan gelerek bacaklarıma ve alt tarafıma dokundu.”

Olivia durunca ben de başımı halden anlarcasına yana eğdim çünkü bu noktadan sonra deliller daha da çirkinleşecekti; detaylar daha utanç verici ve sansürsüz olacaktı ama yine de hepsini duymamız gerekiyordu. Jüri üyeleri de bunu sezmişti. Bazıları öne eğilmişti. Hepimiz dikkat kesilmişti çünkü davanın en can alıcı kısmının, tecrübeli meslektaşımın itiraz edeceği ve çapraz sorgu sırasında çürütmeye çalışacağı delilin, Olivia’nın az sonra sarf edeceği sözlerde gizli olduğunu biliyorduk.

“Peki sonra ne oldu?”

“Eteğimi yukarıya sıyırıp belime kadar çekiştirdi. Sonra elini bacaklarımın arasına soktu.”

“Biraz daha detay vermenizi rica edeceğim. Elini *bacaklarımın arasına* mı soktu dediniz?”

“Vajinama dokundu.”

Üç saniye kadar ara verdim. “Demek *vajinanıza* dokundu.” Sesim yumuşamış, alçalmış ve kaşmir kadar hassaslaşmıştı. Olivia’nın sözlerinin mahkeme salonunda yankılanmasını bekledim.

Usulca, “Peki sonra ne oldu?” diye sordum.

“Külotlu çorabımı ve külotumu yakaladı ve... onları aşağıya indirdi. Çorabımın kaçtığını ve külotumun lastiğinin koptuğunu hatırlıyorum.”

“İzninizle araya girmek istiyorum; delil dosyasında külotun bir fotoğrafı var,” dedim ve jüriye döndüm. “B harfiyle gösterilen fotoğrafa bakarsanız, lastiğinin yırtıldığını görebilirsiniz.”

Çevrilen sayfaların hışırtısı duyuldu. Fotoğrafta görünen, bir âşşğın giyeceğı türden, siyah, dantelli ve küçük bir külottu. Bel lastiğı yıpranmış, etrafındaki dikişler, külot aceleyle çekiştirilmişçesine sökülmişti. Bu yadsmamaz bir kanıt değildi; savunma makamı dikişlerin zaten sökülüğünü iddia edecekti ama birdenbire, iç çamaşırının bu şekilde gözler önüne serilip fotoğraflarının basılacağını tahmin dahi edemeyen Olivia’ya sempati duydum. Yüzü giderek kızarıyordu; yanakları al al olmuştu. Onu devam etmeye zorladım çünkü deliller giderek sertleşecek ve bundan daha da kötü bir deneyim yaşayacaktı.

“Demek külotlu çorabınızı ve külotunuzu indirdi... Peki sonra ne oldu?”

“Sonra iki parmağını birden, sanırım işaret ve orta parmağıydı, içime soktu.”

“Peki sonra?”

Olivia bu kadar açık sözlü olduğum için çok öfkeli görünüyordu. “Debelenip onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ve

beni bırakmasını söyledim. Ama sırtım asansörün duvarına dayanmıştı ve James bütün ağırlığıyla üzerime çullanmıştı ve beni bir türlü dinlemiyordu.”

“Demek iki parmağını içinize soktu.” Durdum ve sadece Olivia’ya hitap ederek, sesimi derinleştirdim ve bir sonraki bölümün daha da zor olacağını hissettirdim. “Peki sonra ne oldu?”

“James’in fermuarının açık olduğunu, boxerını indirdiğini fark ettim ve... penisinin dışarı çıktığını gördüm.”

“Penisi bu noktada yumuşak mıydı yoksa erekte miydi?”

Bunu söylemek zorunda kaldığı için yoğun bir utanç duyduğu belliydi. Başımı yana eğdim ve sakinliğimi korudum. Olivia’nın sesi alçaldı. “Erekteydi,” dedi.

Onu zorlamaya devam ettim. “Peki sonra ne oldu?”

“Beni bir şekilde yukarı kaldırıp duvara dayadı ve penisini içime soktu,” dedi ve en zor kısmı atlattığı için, sesi acının ve belki de rahatlamamanın etkisiyle çatladı. “İstemediğimi söylediğim halde penisini içime soktu.”

“İstemediğinizi bu noktada tekrar mı söylediniz?”

“Burada olmaz. Birileri bizi görebilir,’ gibi bir şeyler söyledim.”

“Netleştirmek için soruyorum: Bunu istemediğinizi söylediniz. ‘Burada olmaz,’ dediniz.”

Olivia üstüne basa basa, “Evet,” dedi.

“Peki o ne dedi?”

“Dedi ki...” Bu noktada sesi çatladı; söylemeye çalıştıkları o kadar acı veriyordu ki konuşmakta zorlanıyordu. “Fısıldayarak dedi ki...” Tekrar duraksadı ve ben fısıldamasını beklerken, gayet berrak bir ses tonuyla, bir solukta konuştu: “Dedi ki: ‘Gösterip de vermeyen adiler gibi zalimlik etme...”

Sözleri mahkeme salonunda bir kamçı sesi gibi yankılandı; her bir hece, sessizliğe inen bir balyoz gibiydi.

“Peki sonra?”

“Devam etti.”

Öfkeden çok hüznü duyarak, “Yani, ‘Gösterip de vermeyen adiler gibi zalimlik etme,’ dedi ve hiçbir şey olmamış gibi devam mı etti?” diye tekrarladım ve konuşmama ara verip Olivia’nın engel olamadığı, tavana kadar ulaşan ve köknar yeşili renginde deri oturakları olan meşe banklara çarpıp yansıyan hıçkırıklarının jüri tarafından sindirilmesini bekledim.

Yargıç, Olivia’nın kendini toplamasını beklerken önüne baktı. Jüri üyeleri kalemlerini bırakıp arkalarına yaslandılar. Yaşlı kadınlardan biri –sade, kısa ve kır saçlı, açık ve geniş yüzlü olan– ağlayacakmış gibi görünürken, en genç olansa –öğrenci olduğunu tahmin ettiğim çelimsiz, koyu saçlı bir kadın– yüzünde son derece acıklı bir ifadeyle Olivia’yı izliyordu. Beklediler ve susarak, ona bolca vakitleri olduğu mesajını verdiler.

Olivia henüz sakince cevap verebilecek durumda değildi ama bunun bir önemi yoktu. Döktüğü gözyaşları ve bizim çok şey ifade eden sessizliğimiz, söyleyeceği herhangi bir şeyden daha etkiliydi.

Olivia’nın hıçkırıkları git gide yükselip çirkinleştikçe, Yargıç Luckhurst gözlüğünün üstünden bana ve Angela’ya baktı. Olivia hararetle gözlerini ovuşturduğu halde, genzinden yükselen boğuk sesler bir türlü dinmek bilmiyordu.

Yargıç usulca, “Belki de ara vermenin vakti gelmiştir,” dedi. “Yirmi dakika sonra, saat on birde burada olabilir misiniz?” Jüriye karşı çok nazikti.

Yargıç ayağa kalkınca, kâtibî Nikita da onu izledi. “Sessizlik. Herkes ayağa kalksın.”

BİRAZ SOLUKLANIP KENDİMİ toplamak üzere Baro Yemekhanesi’ne geldiğimde titriyordum. Olivia gayet iyi bir performans sergilemişti. Bundan daha iyi bir iş çıkaramazdı; gerçi Angela’nın çapraz sorgu sırasında deşeceği noktaları tahmin edebiliyordum. Mesela çürüğe değinecekti: Bu şiddetin değil de tutkunun izi değil miydi?

Gösterip vermeme benzetmesine gelince: Acaba doğru hatırladığından emin miydi? Belki de James'in amacı onu aşağılamak değil de şakalaşmaktı. Bir de, "Burada olmaz. Birileri bizi görebilir," lafı vardı. Bu yanıt, ilk ifadesinde yer almadığı halde vurgulamasını umduğum açık ve net bir "hayır" kadar etkili değildi.

Savcılık avukatı Jenny Green mahkemenin dışında halinden memnun görünüyordu ve bence Olivia, Lord Hazretleri üzerinde iyi bir izlenim bırakmıştı; gerçi karar elbette ona ait olmayacaktı. Sevinçten havalara uçmam gerekiyordu fakat vücudum adrenalin pompalıyordu ve geçici olarak tükenmiş gibiydim. Belki de iyi bir performansın ardından düşüş yaşamak kaçınılmazdı ancak bu delillerin üzerinden geçerken, bu adrenalinin ve altta yatan öfkemin dışında güç aldığım başka bir şey daha vardı: Beni bir türlü kurtulamadığım inatçı bir belalı gibi zorlayan, eskiden kalma bir hüznün.

Sandalyeme yığıldım ve su şişemden bir yudum aldım. Su ısınmış ve tadı yavanlaşmıştı. Tırnak etlerimin bakımsız olduğunu fark ettim. Fiziksel olarak toparlanmam gerekiyordu; kendimi bırakamazdım. Sadece bir dakikalığına kendimi dinledikten sonra yeniden odaklanmalıyım. Gözlerimi kapatıp baş döndürücü bir karanlıkta debelenirken, içeriye doluşan meslektaşlarının seslerine kulaklarımı tıkadım ve içsel gücümü kazanmaya, eski kocam Alistair'in bir zamanlar kalbimin yerinde taşıdığını iddia ettiği çelik kalkanımı kuşanmaya çalıştım. Beni ne kadar da az tanımıştı; zaten beni gerçekten tanıyan çok az kişi vardı, belki de tek istisna arkadaşım Ali'ydi. Olivia'yı o asansörün içinde hayal ettim ve başka birinin anısını bir kenara ittim.

"Düşünceli görünüyorsun Kate." Gri, keskin gözlü ve ablak yüzlü Angela, yarısı soğuk kahveyle dolu olan kâğıt bardağı çabucak bir kenara itti ve elindeki belge yığınına çat diye masaya bıraktı. İçerisi dizüstü bilgisayarlarının başında telaşla araştırma yapan, mahkeme belgelerini değerlendiren ya da bazı sanıkları temsil etme kâbusunu yeniden yaşayan avukatlarla doluydu.

“Bu noktada on dört bardak bira ve bir şişe votka içmişti.” “Ama adam iktidarsız; savunması da bu.”

Angela’nun hâlâ yüzüme baktığının farkındaydım. Varlığı, belgeleri, dizüstü bilgisayarı ve pat diye tam karşıma koyduğu kocaman çantası beni boğuyordu.

“Sürekli bir şeyler düşünüyorum Angela,” diyerek onu tersledim çünkü çok bilmiş arkadaşım mahkemede son derece acımasızdı ve hiçbir zayıflık belirtisi gösteremezdim. Bir tabakta yağları donan kantin yemekleri yüzünden pencereleri açmak gerekiyordu; ben de içerideki pis kokudan kurtulmak ve dava-
nın bir sonraki bölümüne hazırlanmak üzere sandalyemi geriye doğru iterek ayağa kalktım.

Bazen, belgelerimin yerli yerinde durduğundan emin olmak için hepsinin üzerinden geçerken, jüri üyelerinin en çok nasıl bu kadar meraklı olabildiğini sorguladıklarını düşünürdüm. Bir kadının en acıklı anlarını deşerken, nasıl bu kadar kayıtsız görünebiliyordum? Nasıl olup da bu kadar mahrem detayları ince eleyip sık dokuyabiliyordum? Parmaklarını tam olarak nereye koydu? Kaç tanesini? Ne kadar süreliğine? Penisini neredeydi? O sırada yumuşak mıydı yoksa erekte miydi? Sırf Olivia’nun ıstırabından nemalanmak için bir süre duraklamıştım. Peki sonra ne yaptı? diye sorup durmuştum.

Sende hiç merhamet yok mu? On sekiz aylık evliliğimiz bitme noktasına geldiğinde, Alistair bana böyle haykırmıştı. Bu ayrılığın sebebi sırf benim ona açılmaktaki beceriksizliğim ya da geç saatlere kadar çalışmam değil, tartışmalarımız sırasında her konuda haklı çıkmak için son derece insafsız davranmamdı.

Farkında olduğum bir şey vardı: Eskiden tek yapmam gerekenin soruları ardı ardına sıralamak ve bariz gerçeği ortaya çıkaran kadar tanığı iyice hırpalamak olduğunu sanırdım. Köşeye sıkıştırdığım kişi, sanık kürsüsündeki davalı olduğu sürece sorun yoktu fakat bunu başka bir kadına nasıl yapabilirdim? Bir yılın gözyaşı dökerek küçük düşmesine nasıl göz yumabilirdim?

Bunu doğruyu ortaya çıkarmak için yapıyordum çünkü bu sayede her bir tecavüzçünün, katilin ya da tacizcinin mahkûm edilmesi için canla başla çalışabilirdim. Ceza almalarını garanti edemezdim. Karar jüri üyelerine aitti ama bunu sağlamak için elimden geleni yapabilirdim. Peki bu kadar çarpıcı detayları bilmekle, tekrarlamakla ve adım adım üzerinden geçmekle nasıl başa çıkacaktım? Bunlar öyle detaylardı ki, zorla keşfe çıkan dudaklardan ve dillerden tutun da her türlü deliğe sokulan bir penise kadar varıyordu; göğüslere, hatta vajinalara dokunan eller bile duyduklarımın yanında hafif kalıyordu. Tüm bunlarla tıpkı bir dedektifin, adli patoloğun ya da sosyal hizmetler görevlisinin yaptığı ya da yapması gerektiği gibi baş etmeye çalışıyordum. Kendimi olaydan soyutlamaya ve tarafsız bir tutum geliştirmeye gayret ediyordum; bu da bana herhangi bir cüppe ya da peruk kadar görünmezlik sağlıyordu.

Elbette bu hiçbir şey hissetmediğim anlamına gelmiyordu. Sadece bu hissi bastırmayı ya da ölçülü ve hukuki sınırlar dahilinde hedefe kilitlenmiş, meşru bir öfkeye yöneltmeyi seçiyordum; ufacık bir şans bile versem kontrolden çıkacak olan taşkın bir öfkeye değil.

İlgisiz ve alçak bir ses tonuyla, “Eli vajinanızda mıydı?” diye tekrarladım. Olivia kısa bir aradan sonra bunu teyit etti. Üç saniye kadar bekledim. “Peki sonra ne oldu?” diye sordum.

Dürüst olmam gerekirse, bazen neden birçok kadının kendilerini göz göre göre tehlikeye attıklarını merak ediyordum. Neden onlara istemedikleri bir biçimde yaklaşan, öpücüklü ya da gülen yüzlü bir mesaj gönderen bir adama karşılık veriyorlardı? Neden zerre kadar içlerinden gelmediği halde ona *bağlanıyorlardı*?

İşin doğrusu, kadınlar çoğu zaman saldırganlarıyla zıtlasmaktan korkuyorlardı ya da içsel bir çatışma yaşıyorlardı çünkü çok da uzun sayılmayan bir süre önce onlardan etkilenmiş olabiliyorlardı. Ve biz kadınlar memnun etmeyi hedefliyorduk. İrademizi erkeklere teslim etmemiz, pasif ve uysal davranmamız

gerektiği beyinlerimize kazınmıştı. Elbette bazılarımız buna karşı geliyordu; o zaman da dik kafalı, geçimsiz, ısrarcı ve cadaloz damgası yiyorduk. Baş kaldırmanın bedelini dyorduk. Mesela neden benim beraber yaşadığım, düzgün bir partnerim yoktu? Bunun sebebi sadece birine yeterince gvenebileceğimden emin olmamam değildi. Taviz vermeyi reddetmemdi. Bir bakıma, kadınlaşmaya direnmemdi.

Bu nedenle, patronunun tacizine ya da sözde arkadaşının pcklerine maruz kalan bir ge kadını, olanları önemsiz göstermek için abalayabilirdi. En iyi ihtimalle, karşısındaki erkeğin karakterine aykırı bir hata yaptığını farz edebilirdi; gümbür gümbür çarpan kalbi ve korkuyla dolup taşan bedeni onu ele verse de.

Ama hiç şüphesiz, aptallık etmiş olurdu.

Erkekler hepimizi aptal yerine koyabilirlerdi.

JAMES

16 Ocak 1993

17

O AKŞAM, RESTORANDAKİ BÜTÜN ŞAMPANYA ŞİŞELERİNİ BOŞALTMA-
larının şart olduğu aşamaya gelmişlerdi.

Giderek daha çok sarhoş olan James'e göre, bu son derece mantıklı bir hareketti..

"Gelsene Jackson." James süslü sandalyesinde arkasına yaslandı ve Cock restoranının baş garsonuna yanına gelmesini işaret etti. Jackson zor bir gece geçiriyormuş gibi görünüyordu ama James buna bir türlü anlam veremiyordu; nasılsa Libertine üyelerinin yol açacağı her türlü zararın bedeli fazlasıyla karşılanacaktı. James bir kolunu Jackson'ın omzuna attı ve onu sıkıca kavradı. Jackson'ın bundan son derece rahatsız olduğu her halinden belliydi. Mekânın Libertine üyeleri tarafından talan edilmesi, Oxford restoranlarında çalışanlar arasında bir onur nişanıydı. Ya da böyle olması gerekiyordu. Bu üniversite kültürünün bir parçasıydı. Bir tür gelenektir. James de geleneklere sıkı sıkıya bağlıydı; daha doğrusu bu kadar çok içince daha muğlak konulara dalıp aptal gibi görünmektense, somut bir şeylerle oyalanması gerekiyordu.

Bu günlerde haddinden fazla içmiyordu. Kürek sporu buna engel oluyordu. Fena halde akşamdan kaldığı zamanlar sayesinde, erkekler ağır sıklet kategorisinde yarışmanın ve mavi

takımın' baş kürekçisi olmanın bir bedeli olduğunu öğrenmişti; vücudunuzu alkolle doldurarak, antrenmanları ya da kas idmanlarını kaytararak atlet olmanız mümkün değildi. Bunu ertesi sabah bir kez daha fark edeceğini biliyordu. Bu yüzden de artık içmeyi bırakmak ve geri kalan Bollinger şişelerinden başka bir şekilde kurtulmak mantıklı geliyordu. Diğer müşterilere içecek bir şeyler bırakmaya gerek yoktu; zaten yakın zamanda bu seçkin işletmeye birilerinin geleceği de şüpheliydi. Belki de her yeri kırıp dökseler *daha* iyiydi. Masanın dört bir yanına saçılan kırık kadehlere, paramparça olan bombeli kısımlarına, bir köşede duran ekmek sepetini dolduran ve tereyağı kalıntılarının üzerinde parlayan kıymıklara bakarken, sandalyesinin dibinde duran bir cam parçasına basıp kaydı. Ördek sosuna bulanana tabaklar toplanmıştı fakat yemeklerin servis edildiği tabaklar kırılmıştı. Tom bir sandalyenin tepesinde, Cassius ise iri gövdesinin altında gıcırdayan masanın üzerine duruyor, tabakları yukarıya kaldırıyor ve sonra da bir avuç Yunanlı turistin yaptığı gibi yere fırlatıyordu. Jackson ve olanları şaşkınlıkla izleyen iki genç kadın garsonun da dahil olduğu kadrosu, porselenlerin ve kıymetli parçaların keskin kırıklarını oldukları yerde bırakmışlardı. Jackson, sebep oldukları zararın boyutunu görmeleri gerektiğini düşünmüştü. Tabakları kırarken çıkan sestten büyük keyif alsalar da geride içler acısı bir yığın bırakmışlardı.

James'in midesi ağzındaydı. Herhalde şampanyanın üstüne kırmızı şarap içtiği, sonra da ördek ve dil balığı yediği içindi. Kendini çok kötü hissediyordu: Hem midesi bulanıyordu hem de kendinden nefret etmenin ya da tiksindenmenin eşliğindeydi. Tabii ki bedeni aşırıya kaçtıkları bu gecenin etkilerinden kurtulacaktı ve James hatlarıyla, istediği herkesle yatmasını garanti eden karın kaslarıyla gurur duyuyordu. Hâlâ yerlerinde durduklarından emin olmak için elini gizlice yeleğinin içine soktu.

"Bu kadarı yetmez!" Her zamankinden daha sarhoş olan

* Kürekçilik sporundaki en üst kademeli kayık. -çn

ve James'e kıyasla daha fazla kendinden geçen Tom, kalçasını masanın kenarına çarpa çarpa, geniş ve aydınlık yüzü kiraz kırmızısına dönmüş bir halde ona doğru ilerliyordu. Bu parlak tennin ve züppe saç modelinin altında keskin bir zekânın yatığını kimse tahmin edemezdi. Okuduğu her iki ana dalda da en yüksek notları alına yolunda ilerliyordu çünkü başarılı olmak için tam olarak ne kadar çalışması gerektiğini tahlil edebilmek gibi önemli bir beceriye sahipti. James ikinci yıllarının yaz döneminde Tom'la birkaç derse girmiş, kendisi bu süreyi kürek çekerek, nehirde gezintilere çıkarak ve Sophie'den önce mümkün olduğunda çok sayıda kızla yatarak geçirmiş ve büyük ölçüde Tom'a bel bağlamıştı; yine de arkadaşının ortamlara uyum sağlama derecesi onu epey şaşırtmıştı. İkisi de Münazara Kulübü'ne sık sık uğramazdı; burası Tom'un tabiriyle yaşlı bağnazların, hiçbir zaman parlak bir kariyeri olmayan sözde politikacıların yeriydi. Fakat buna rağmen, finallerden sonra Tom'un Muhafazakâr Araştırma Departmanı'ndaki yerinin hazır olacağını, aklına koyduklarını yapabileceğini ve mükemmel bir siyasi kariyer yapacağını sezmişti.

Fakat Tom'u sarhoş görenler, buna ihtimal dahi vermezdi. "Bu kadarı hayatta yetmez." Tom büyük bir coşkuyla avucunu masaya vurdu ve burnunu çekti. Kullandığı birkaç sıra kokain, alışılmadık konuşkanlığını açıklıyordu. "Daha çok şampanyaya ihtiyacımız var, değil mi Jackson?" Tom baş garsona zorla sarıldı. "Daha çok şampanya. Daha çok şampanya. Daha fazla *Bolly*! Bize daha fazla *Bolly* gerekiyor, hem de hemen!"

Masanın diğer ucunda oturan arkadaşları George, Nicholas ve Saygıdeğer' Alec kulak tırmalayan bir şekilde Tom'u desteklediler; Hal'in yerde uyukladığı diğer uçtan coşku dolu bir haykırış yükseldi. Hal'in gece mavisi frakının kuyruğuna cam kırkları buluşmuştu, gömleğinin eteği kemerinden kurtulmuş ve bembeyaz,

* İngilizcede aristokrat ve rütbe sahibi kişilerin adlarının başına eklenen "Hon." (Honourable) kısaltmasının karşılığı. -çn

yusyuvarlak göbeği dışarıya fırlamıştı. Kasıklarında koyu bir leke oluşmuştu. Ağzından alçak sesli, meyve kokulu bir geçirti çıktı.

"Artık içmeyelim." James daha tedbirli olmayı önerdi. "Hepsini israf edelim!"

Arkadaşının niyetini anlayan Tom'un yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hadi Jackson. Bütün Bolly şişelerini getir. Ne kadar varsa. Hepsini içelim, sonra da duvarlara püskürtelim."

Baş garson valvanırcasına, ellerini havaya kaldırdı.

Tom, "Hadi ama dostum. Sorun ne?" diye itiraz ederken, Nicholas haykırdı ve George fermuarını açarak, arkadaşının dediğini yapmaya hazırlandı. "Gerçekten içemeyeceğiz George, aletini yerine sok. Şampanyaları dökeceğiz." Böylece Jackson'ı itip kakarak şampanya dolabına gönderdiler ve çoktan dibini gördükleri yirmi şişenin ardından, geri kalan on şişeyi dışarı çıkardığını gördüler.

"Hadi ama dostum!" Penisini pantolonuna tıkıp alelacele fermuarını çeken George, emirler yağdırma havasındaydı. "Aç, aç, aç! Tanrım. Neyin var senin? Ne kadar beceriksizsin..."

Tom, "...ve hepsini dök," diye haykırırken, elleri titreyerek tıpayı kurcalayan Jackson nihayet ilk mantarı yerinden çıkardı ve şişeyi mutfak lavabosuna boşaltmaya başladı; paslanmaz çeliğin üzerinde kayıp giden şampanya köpürdükçe, baloncuklar oluşuyordu. Kadın garsonlardan biri ortalıktan kayboldu fakat yaşça daha büyük, koyu renk saçlı ve güzelliğiyle dikkat çeken diğeri, patronunun yanında durup şişeleri birbiri ardına ona uzatırken, yüzünde bunu onaylamadığını belli eden ciddi bir ifade vardı. Dar kafalı ve adiydi. Cehenneme kadar yolu vardı. Asla aynı şeyi yapabilecek kapasitede değildi.

James, "Sıra bir sonrakinde!" diye haykırdı. "Hadi dostum..." En fazla bir inetre yetmiş üç santim boyundaki çelimsiz baş garsonun yakınında durup ona tepeden bakarken, varlığının bir tehdit unsuru oluşturduğunun farkındaydı. Birkaç adım geriye gitti; adamı sık boğaz etmenin gereği yoktu. Bu onun tarzı

değildi. Tabakları kırmanın ve camları indirmenin kaçınılmaz olduğunu kabullenmişti: Bunlar Libertine geleneğinin bir parçasıydı; etrafa hasar vermek, adı sanı duyulmamış okullara veya meslek okullarına giden, doğru dürüst tanımadığı ve asla kaynaşmadığı insanlar üzerinde üstünlük kurmak ve dokunulmazmış gibi davranmak, kulübün inanç sisteminin esaslarındandı. Fakat kabalaşmak yersizdi. Bunu Hal ve Freddie gibi kabalıkta sınır tanımayanlara, pervasızca şiddete başvurdıkları için medeni davranmayı akıllarından bile geçirmeyenlere bırakıyordu. James ise sebep oldukları zarar yüzünden her zaman bolca özür dilerdi; herkesten önce davranıp cebinden bir avuç dolusu banknot çıkarır ve hasarı karşılamak için para toplardı. Annesi ona nezaketin hiçbir bedeli olmadığını, sorunları hafifletmede ve kendini sevdirmede çok etkili olduğunu öğretmişti.

Tom, Nick ve Alec hep bir ağızdan, "Sıradaki!" diye bağırdılar. "Bütün Bolly'yi dök! Hepsini! Hepsini! Hepsini!" Kırık tabakların üzerinde tepinirlerken, sesleri tek bir kükremeye dönüşerek, Cassius'un sıkıca kavradığı şarap rengi kadife perdeye çarptı ve direğin duvardaki yerinden çıkmasıyla birlikte, bir piyesin sonunda kapanan tiyatro perdesi gibi üzerine indi.

"Baylar, lütfen." Jackson perde direğinin üzerindeki sıvalara ve kar misali yağın boya parçalarına bakarken yaşadığı panik sesine yansımış, yüzü kaskatı kesilmişti.

"Hay aksi!" Haylaz bir okul çocuğu kadar mutlu olan Tom sevinçle gülümsedikten sonra, gelecekte birçok siyasi uyuşmazlığı yoluna koymasını sağlayacak olan bir ilgiyle baş garsona döndü. "Çok özür dilerim dostum. Elbette zararını karşılayacağız," dedi.

Jackson hâlâ tedirgin görünüyordu ancak zorluk çıkarmadı; yüzünden yorgunluk akıyordu. Restoranının birkaç gün boyunca kapalı kalacağını ve etrafa şöyle bir bakınca ne kadar büyük tadilatlar yapması gerekeceğinin farkındaydı; gerçi James burayı daha önce de talan ettiklerinden emindi.

Alışıldığı üzere kokainden kafası dumanlı olan Alec, "Bütün Bolly'yi dök! Bütün Bolly'yi!" diye haykırmaya devam etti. Birbirlerini ite kaka mutfağın yolunu tutup bütün şişelerin tıplarını açmaya koyuldular. Şampanyalar köpüren idrar misali kabarıp taşarak, uzun ve sarı bir girdap şeklinde lavabonun deliğinden akıp gitti.

Tom kolunu sinsice en iyi arkadaşının omuzuna atarak, "Yıllar sonra, 'Bolly'mizi döküp saçacak kadar zengindik,' diyebileceğiz... Ne gösterişli bir gençlik, değil mi?" dedi. Gizlice geçirdikten sonra, ıslak dudaklarını James'in yanağına bastırdı.

James kendini geri çekti; Tom'un öpücüklerinden keyif alacak kadar sarhoş değildi. Aklmda başka dudaklar vardı.

"Bize birkaç kadın gerek." İhtiyaçları acildi.

"Kadınlar!" Tom başını iki yana salladı. "Kadınların sorunu ne biliyor musun? İnsanı çok fazla uğraştırmaları."

George masanın üzerine döktüğü kokain sırasının üzerine eğildikten sonra başını geriye atıp güldü.

"İçeceklerine alkol katalım," dedi Sebastian. "İyice kafayı bulsunlar ki ön sevişmeye gerek kalmasın."

James ürperdi. "Bana göre değil. Kadınların yaptıklarımдан hoşlanmalarını isterim."

Onu gizlemekte zorlandığı bir gıptayla izleyen Cassius, "Jim'in buna ihtiyacı yok ki," diye geveledi. "Adamda bir miktar Errol Flynn cazibesi var."

James omuz silkti. Cassius'un kıyaslamasını inkâr ya da teyit etmesine gerek yoktu. Bir kızın bir keresinde dediği gibi, su şişesi kadar iri bir aleti vardı.

Seb, "Onlara çiftler duble votka içirelim," diye ısrar etti. "Eğer oğlancılıkta karar kılmayacaksak, bunu yapmaya mecburuz. Onları iyice içirip bir güzel becerelim."

Âdemelmasını yerinden zıplatacak kadar süratle yutkunarak kadehini üç yudumda boşalttıktan sonra, şişman ve hatları hâlâ oturmamış yüzünde öne çıkan açık renk gözleriyle doğruca

James'e baktı ve ondan bir tepki almayı umdu. "Ya da kaçamazsınlar diye bisikletlerinin lastiklerini keseriz. Kalıp becerilmekten başka seçenekleri olmaz."

James gülümsemedi. Bir an için Christ Church fakültesinin bir mensubu ve ailesi perakende satış sayesinde milyonlar kazandığı için kulübün en varlıklı üyesi olan fakat hakkında çok az şey bildiği bu genç adamdan tiksindi; yakın zamanda eline geçen gıcır gıcır banknotlar, pek çoğunun sırtını dayadığı köklü servetler kadar güven uyandırmıyordu. Sonra omuz silkti. Seb henüz toydu; cinsel açıdan deneyimsiz ve erkek olmak için didinen bir birinci sınıf öğrencisiydi fakat zararsızdı, öyle değil mi? Seb gülümseyince yayvan dudakları iyice gerildi fakat bakışları hâlâ soğuktu; James tekrar bir huzursuzluk hissetti ve kendini biraz geri çekme gereği duydu. Belki de dışarı çıkıp kendine bir kadın bulamayacaksa, biraz daha sarhoş olmalı ya da uyuşturucu almalıydı. Yalnızca dikkatini dağıtmakla kalmayıp onu kontrol altına alacak, taze bir heyecanın peşine düşmeliydi.

George'a dönüp başıyla onayladı ve bu seferlik kaçınılmaz olana boyun eğerek, önünde duran kokaini bir güzel burnuna çekip etkisini göstermesini bekledi; Tanrım, bu inanılmaz bir histi; kendini yenilmez hissediyordu. Hemen gidip bir kız bulabilecekken, neden durup Seb'in saçmalıklarını dinliyordu ki? En iyisi az konuşup çok iş yapmaktı çünkü baş döndürecek kadar çekiciydi, değil mi? Bunu herkes biliyordu: Libertine üyeleri, Soph ve Oxford'daki bütün diğer kızlar. O kahrolası bir aşk tanrısıydı ve saatler boyunca sevişebilirdi; su şişesi kadar iri bir alete, bir kürekçinin kuvvetine, bir sürüngenin diline ve Jagger'ın dudaklarına sahipti... Şey, aslında o lanet olasıca çirkin herife benzetmek istemiyordu... Gerçi adamın yatakta bir efsane olduğunu biliyordu; üstelik komikti de. Kendisi de çok gözde bir avdı ve her ne kadar bu gençleri sevse de -şey, en azından Tom'u seviyordu- gidilecek yerler ve görülecek kızlar vardı; gece daha yeni başlıyordu ve Soph'un fakültesinin duvarını tırmanıp bisiklet

park yerinin hizasındaki sivri uçlu demirleri aşabilirse, kapısına dayanırsa veya şu anda özlemini çektiği yeni bir ağız, yeni göğüsler, belini sarmalayacak yeni bacaklar, tatmin olurken farklı biçimde inleyen yeni birini bulursa, önünde sevişerek geçireceği koca bir akşam olabilirdi. Sonsuz olasılıklar barındıran bu hayali kız elbette tatmin olacaktı çünkü yatakta çok iyiydi ve su şişesi kadar iri bir aleti vardı...

Ağzından kaçırdığı kıkırtı, herkesçe bilmen o erkeksi kahkahasına kıyasla daha genç ve neşe doluydu; üniversiteye hazırlık okuluna gönderilip, bir erkek gibi davranmayı öğrenmeden önceki, on yedi yaşındaki gülüşüne benziyordu. İçinde suç ortaklığını ve yakınlığı barındıran bir gülüştü çünkü bu oğlanları da tıpkı kızları sevdiği kadar seviyordu, değil mi? Şey, tabii ki aynı şekilde değil; ne de olsa *eşcinsel* değildi ama Tom'u seviyordu. Tom okulun ilk yılından beri en iyi arkadaşıydı ve onun için her şeyi yapardı. Yani, neredeyse her şeyi. *Tanrım*, onu o kadar çok seviyordu ki. Onu ne kadar çok sevdiğini şimdi söyleyecekti... Tom en yakın dostuydu, eşsiz bir adamdı...

"Hadi Tom." Kollarını Tom'un omuzlarına doladı, onu kendine çekti ve yanağına az önce geçiştirdiği öpücüğü kondurdu. "Gidip birkaç kadın bulalım," dedi.

Tom, "Kadınlar. Kadınların sorunu..." diye lafa girdi.

James, "Evet, evet biliyorum. Kadınların sorunu, insanı çok uğraştırmaları," diyerek onun cümlesini tamamladı ve bir kez daha o tiz ve neşeli kahkahasını attı çünkü Tom çok komikti. Hem de çok. Neden bunu herkes fark etmiyordu?

Tom, "Kadınların sorunu..." diye tekrarladı.

"Omurgasız olmaları!"

"Hayır." Tom kafası karışmış gibi görünüyordu. "Penislerinin olmaması."

James, "Şey, bunun çaresine bakılabilir," diyerek güldü.

"Kadınların sorunu..."

Cevap o kadar barizdi ki James burnunu sokmadan durama-

dı. Bu sözcükler, kahkahasının etkisiyle bir çırpıdan ağzından döküldü. “Kadınların sorunu, ne halt istediklerini bilmemeleri!”

Gülmekten iki büklüm olan James düşündü: Neden diğerleri de Seb gibi tabakları kıracaklarına ya da o zavallı kızı ellemeye çalışacaklarına gülmüyorlardı? Garsonun oldukça dikkat çekici bir güzelliği vardı; kısıcık bir etek giymişti ve Seb onu rahatsız etmediğinden emindi; o kadar kısa bir etek ve dekolte bir bluz giyen birinin arandığını düşünüyordu fakat kızın alnı öfkeyle kıvrılmıştı.

Kız, “Ahh!” diye feryat etti ve siyah gözlerini Seb’e çevirerek dik dik baktı. Seb kızın poposunu çimdiklemiş olmalıydı. Kıza sinsice arkasından yanaştığı belli olduğu halde son derece mahcup görünüyordu ve sanki masummuş gibi elini havada tutuyordu.

“Beyler, korkarım artık gitmeniz gerek.” Jackson, Seb’ doğru yürürken, yüzü çürümekte olan bir erik gibi buruşmuştu ve James, garsonun Jackson’ın sevgilisi olabileceğini fark etti. İkisi de clafoutis’ turtasındaki kara böğürtlenleri andıran gözlere sahipti ve Jackson, Seb’e vurmak istiyormuş gibi görünüyordu. “Burayı terk etmeniz için ısrar ediyorum. Bu kadar yeter. Ciddiyim, hemen gidin. Yetti artık.”

James tamamen doğruldu ve hava birdenbire şiddet ihtimaliyle gerildi. Baş garsonla Seb arasındaki gerginlik giderek tırmanarak mumlarla aydınlatılmış restorana yayılırken, James bu eğlenceli ve neşe dolu ortamın nasıl bu kadar çabuk değiştiğini anlamaya çalışıyordu. Gerçek birer centilmen olan Libertine üyeleri nasıl olup da böylesine tatsız ve yakışsız bir duruma düşebiliyorlardı? Bu her zaman yaratmayı başardıkları ortamın tam tersiydi.

Ortalığı yatıştırmak için söylenecek bir şeyler bulmaya çalışarak ağzını açtığı sırada, Tom devreye girdi.

“Elbette gideriz, sevgili dostum. Binlerce kez özür dileriz. Söylesene, sana ne kadar borcumuz var?” dedi ve sonra Seb’e

* Böğürtlen, kiraz, vişne gibi meyvelerle yapılan bir Fransız turtası. —ç”

döndü: “Hadi ahbab. Biraz hava alalım. Bu gecelik bu kadar yeter, değil mi? Eve gitme vakti.”

Ama Seb uzlaşmaya yanaşmıyordu. “Lanet olsun! Adamın biri kızı iltifat ediyor. Ona çok çekici olduğunu söylüyor –fakat bu lafımı *derhal geri alıyorum*– ama kız itiraz ediyor. Bir iltifatı bile kaldıramıyor. Tam bir saçmalık! Düpedüz saçmalık.” Kuşkuyla etrafına bakındı ve bir an için gözleri yaşlarla dolar gibi oldu.

“Al bakalım sevgili dostum.” James baş garsonun eline 100'lük, 200'lük ve 300'lük banknotlar sıkıştırıyordu; bu tutar tüm hasarı karşılamaya yetmezdi ama hiç olmazsa dikkatini dağıtabilirdi.

“Hem de saçmalığın daniskası.” Seb bir türlü susmak bilmiyordu ve sakince dışarı çıkmayacağı kesindi. Birdenbire, Seb'in kaşla göz arasında bir sandalyeyi daha havaya kaldırıp pencereden sokağa fırlatması üzerine bir şangırtı duyuldu ve cam olduğu gibi aşağıya indi.

“Aha!” Herkes afallamış bir halde susarken, Hal'ın olduğu köşede bir feryat koptu; derken Saygıdeğer Alec önce yavaşça, sonra giderek artan bir coşkuyla alkışlamaya başladı. “Harika bir gösteriydi adamım, harika bir gösteriydi.”

Doğrusu, hiç de harika bir gösteri değildi. Camın kırılma gürültüsüyle daha da heyecanlanan George, Nick, Cassius ve kafası dumanlı olan Hal da alkışlara katılarak bu yıkıma arka çıktılar. Jackson fuayeye yönelip restoranın telefonuna doğru yürümeye başlayınca James, Tom'la göz göze geldi. Gecenin nezarete bitmesi söz konusu bile değildi; bu hepsi için derin bir utanç kaynağı olurdu. Evet dokunulmazlardı fakat hiçbirinin böyle bir deneyim yaşamasına gerek yoktu. Üstelik genellikle makul düşünebilen James, bu yetisinin kokain yüzünden zarar gördüğünün farkında bile değildi. Suç *onların* üzerine yıkılacaktı, değil mi? Güneş'in yakınından uçan, İkarus-vari Libertine üyelerinin. Hemen tüymek ve ortalığı talan etmeye, daha fazla bardak kırmaya devam eden yeni yetmelerin suçu üstlenmelerine göz yummak

çok daha akılcıydı. Tanrım, George yine penisini dışarı çıkarıyordu; Hal ise dolgun dudaklarından kusmuklar püskürterek halıyı kirletmekle meşguldü.

Tom'la hızlıca bakışarak, kararlarını teyit etme gereği bile duymadan anlaştılar ve derhal sıvıştılar. Jackson polise telefon ederken, zavallı garson kız onun yanında suspus halde bekliyordu; James ile Tom yarundan geçtikleri sırada iyice duvara yapıştı ve oradan tüydüler. James ağzını oynatarak üzgün olduğunu söyledi çünkü annesinin her zaman dediği gibi, nezaketin hiçbir bedeli yoktu, ortalığı yatıştırmaya yarardı zira hiç kimse sorun çıkmasını istemezdi. Böylece dondurucu bir ocak akşamına adım attılar.

"Lanet olsun!" Tom ellerini, alnına düşen açık kahverengi saçlarının arasından geçirdi. James onun gergin olduğu nadir anlarda yaptığı bu takıntılı hareketi hemen tanıdı: Bu on yedi yaşındayken kendi şehrindeki bir kızı hamile bıraktığını sandığı, akşamüzeri okulda esrar içerken yakalandığı ve kısa süreliğine müdürün odasında otururken uzaklaştırma cezası almanın eşliğine geldiği gün yaptığı hareketi.

"Şşt." James onu uyardıktan sonra kıkırdadı.

"Biliyorum. Lanet olsun!" Tom'un sesinde korku ve keyif, şok ve dehşet iç içe geçmişti. Uzaklardan gelen bir polis sireni St. Aldate boyunca yankılanarak High Caddesi üzerinde ilerlemeye ve onlara doğru yaklaşmaya başladığında kaçtılar.

James, biz dokunulmazız diye düşündü ancak polisler gidecek yaklaşıyorlardı ve Tom'la fraklarının kuyrukları uçuşarak, kalpleri çarparak ve antrenmanların en zorunu yaparcasına veya bir kürek yarışının işkence gibi gelen son turunu bitirircesine, bacakları yanarak koşmaya başladılar.

James'in kalbi, onu asla yarı yolda bırakmayan bu muhteşem kas, göğüs kafesinden dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu. Son bir enerji patlamasıyla kaldırım taşlarının üzerinde ilerleyerek, sonunda Tom'un fakültesi Walsingham'ın kutsal sınırlarına ulaştılar. Fakat meşe kapılar kilitli olduğundan duvarı tırmanmaları

gerekiyordu; hem de fraklarının kuyrukları sivri demirlere takıla takıla, taşlara tutunurken avuçları aşına aşına. Fakat bunu sorun etmediler ve kâh gülerек kâh birbirlerini susturarak tırmanmaya devam ettiler. Gerçekten de dokunulmazlardı. Herkesi saf dışı bırakmışlardı; kaçmayı başarmışlardı. Güvendelerdi. Yuvadalardı.

James yüksek duvarın tepesindeki sivri uçlu demirlerin üzerinden atladıktan sonra duraksadı; lacivert gökyüzüne, yıldızlara, gök kubbeye ve kem gözlü hilkat garibelerine* ne kadar da yakındı. Kalenin kralı gibi, etrafa göz gezdirdi. Biraz soluklanmak için bir kuleye yaslandığında, dokunduğu taşın sağlamlığını, içtenliğini ve dört yüz yıl öncesine veya daha da eskiye dayanan geçmişini hissetti. Esas bu bina, asla olmayacakları bir biçimde dokunulmazdı.

“Ee, geliyor musun?” Sapasağlam aşağıya inen Tom, gözleminde samimiyet ve güven dolu ışıltılarla yukarıya seslendi. Tanrım, arkadaşını nasıl da seviyordu; onu korumak için her şeyi yapardı. Okulun ilk döneminden beri dış dünyaya karşı birbirlerine dayanak olmuşlardı; birlikte spor yaparken, hazırlık okuluna giderken ve ergenlik dönemini atlattırken ve okul müdüründen azar işitirken dostlukları pekişmişti; ilk deneyimlerini paylaşmışlardı: Birlikte esrar ve kokain içmiş, karşılıklı mastürbasyon yaparak ilk cinselliklerini yaşamışlardı.

Gece tüm ağırlığıyla üzerine çöktü ve James birdenbire kendini bırakarak, usulca gölgelerin arasına indi. Bu noktadayken, kulübesindeki portatif televizyonun karşısına yerleşen gece bekçisine yakalanmaları düşük bir olasılıktı. Beton zeminde tıkırdayan ayak sesleri geceye karışıp kayboldu.

Tom kolunu arkadaşının boynuna doladı ve sıcak nefesini yanağına vererek konuştu: “Yatmadan önce bir şeyler içelim mi?”

James, “Tabii ki,” diyerek kabul etti.

* Oxford Üniversitesi binalarının çeşitli yerlerine yerleştirilen, taştan oyulmuş, çirkin yüzlü, yaratık şeklinde heykelcikler. -çn

KATE

26 Nisan 2017

18

SAAT ON İKİYDİ. DURUŞMANIN ÜÇÜNCÜ GÜNÜYDÜ; AVUKAT Angela Regan kalemini usulca dosyasına vuruyordu ve çıkan *tak-tak, tak-tak, tak-tak* sesi, pamuk ipliğine bağlı olan ateşkesin gün ağarırken bozulması üzerine savaş alanında çalman tamamları andırıyordu.

Öne eğilip göğsünü klasörüne yasladı ve sağ elini süsleyen devasa elmas ışıktaki parlardı. Ellili yaşlarının ortasında ve çalışan kesime mensup Kuzey İrlanda ataları olan Angela, yerinde bir seçimdi. James Whitehouse gençliğinde top oynayıp Latince dualar ederken, Bayan Regan bağınaz Belfast'ın Ardoyne bölgesinde yolunu bulmaya çalışıyordu.

Angela, Olivia'ya gülümsedi ve şaşılacak derecede küçük ellerini göğsünün altına koydu. Gülümsemesi buz gibiydi ve onunla göz göze gelmekten kaçındı çünkü iki yüzlü değildi; bir mahkeme salonunda kurulan en ufak bir samimiyet kırıntısı bile, delillerin en can alıcı kısmına gelir gelmez, buzdan bile daha büyük bir hızla eriyip gidecekti.

Olivia doğruca önüne baktı; sanki hiç de sevecen olmadığını sezdiği bu kadın tarafından sindirilmemekte kararlıydı. Tanık kürsüsünde otururken çenesini kaldırdı, ellerini önüne koydu, benimle göz göze geldi ve biraz titrekçe gülümsedi.

Angela, "Bayan Lytton. Fazla vaktinizi almamaya çalışacağım ama üzerinden geçmemiz gereken bazı noktalar var," diye lafa girdi. Olivia'ya sahte bir güvenlik hissi vermek üzere teskin edici ve yumuşak bir ses tonuyla konuşmuşsa da kendini savunmaya hazırlanan Olivia, açığını yakalamaya niyetlendiğini biliyor olmalıydı.

"Bay Whitehouse'la cinsel içerikli bir ilişki kurduğunuzu duyduk, bu doğru mu?"

"Evet."

"Peki bu ilişki ne kadar sürdü?"

"Mayıs ayının ortasından, James'in benden ayrıldığı 6 Ekim tarihine kadar. Yani beş aydan biraz kısa sürdü."

"Ve sanırım asansörde kendisiyle *çarpıştığınızda*, onu *hâlâ sevdiğinizi* söylediniz, değil mi?"

"Evet."

"Peki ona hangi noktada âşık oldunuz?"

"Sanırım hemen. James'in insanlar üzerinde böyle bir etkisi var. Çok karizmatiktir. Ben... ona deli gibi âşık olmuştum."

"Fakat söz konusu tarihte ayrılmıştınız, değil mi?"

Olivia, "Evet," diyerek başıyla onayladı.

"Peki neler hissettiniz?"

"Neler mi hissettim?" Olivia bu kadar bariz bir soru karşısında afallamış görünüyordu. "Şey... çok üzüldüm."

"Peki neden?"

"Çünkü ona âşıktım... ve bunu hiç beklemiyordum. Parti konferansında geceyi birlikte geçirmiştik. İki gün sonra, Londra'ya döndüğümüzde ise James ilişkiyi bitirdi." James'in davranışının ona ne kadar acı verdiği ve buna inanmakta güçlük çektiği, cevabından belliydi. Olivia derli toplu ve suya sabuna dokunmayan senaryosundan uzaklaşarak, içindeki karmakarışık hisleri gereğinden fazla ele verdiğini fark ederek önüne baktı.

"Söz konusu tarihe gelirsek; o zaman da hâlâ üzgün müydünüz? Yani bir hafta sonra?"

“Üzgündüm ama profesyonel olmakta kararlıyım. Ruh halimin işimi etkilememesi, iş arkadaşlarımla ve James’in bir şey fark etmemeleri için çabaladım. Bu ikimizin de en son isteyeceği şeydi.”

“Ama hâlâ güçlü hisleriniz vardı. Onu hâlâ sevdiğinizi söylediniz, değil mi?”

“Evet. Tabii ki hâlâ ayrılığın etkisi altındaydım. Hâlâ üzgündüm.”

“Ayrıca kızgındınız, değil mi?”

“Hayır.” Olivia’nın bir çırpıda ağzından çıkan inkârı inandırıcılıktan uzaktı. İki heceli basit bir “hayır” bile çok şey anlatabilirdi ve bu cevap, Olivia’nın içinde bir parça öfke taşıdığını belli etmişti.

“Gerçekten mi? Âşık olduğunuz adam *durup dururken* sizden ayrıldı ama siz tamamen profesyonelce davranmak mı istediniz? Oysa birazcık kızgın olmanız gayet doğaldı, öyle değil mi?”

“Kızgın değildim.”

“Madem öyle diyorsunuz.” Angela elini ona inanmadığını belirtircesine salladı.

“Söz konusu tarihe geri dönecek olursak: Komite koridorunda olduğunuzu ve Bay Whitehouse’un *Times*’da yayımlanan ve onu kibirli olmakla suçlayan bir makaleye kafasını taktığını söylemiştiniz, değil mi?”

“Evet.”

“Ve siz de ona –hah, işte burada– ‘Kibirin bazen *dayanılmaz derecede çekici* olabileceğini’ söylediniz. Peki bununla neyi kastettiniz?”

“Tam olarak söylediğim şeyi... Kibirin çekici bir özellik olabileceğini kastettim.”

“Yani onu *dayanılmaz derecede çekici bulduğunuzu* söylemek istediniz, değil mi?”

“Sanıyorum.”

“*Sanıyor musunuz?*”

Olivia kısa bir duraksamanın ardından, “Evet,” dedi.

“Ve siz bunu söyledikten sonra Bay Whitehouse komite salonu koridorundan lobideki merdivenlere çıkan kapıyı açtı, asansörü çağırdı, kapıyı açmak için düğmeye bastı ve sanırım önce siz içeri girdiniz, değil mi?”

“Hatırlamıyorum.”

“*Hatırlamıyor musunuz?*” Angela tanığın bariz tutarsızlığına dikkat çekmek için, alaycı bir şüphecilikle jüri üyelerine baktı. Tekrar Olivia’ya döndü. “Şey, burada yazılı olan ifadenize atıfta bulunacak olursam, gayet açıkça şöyle demişsiniz: “James asansörü çağırdı ve önce ben içeri girdim. O da peşimden geldi.”

Olivia, “O zaman öyle yapmışımdır,” dedi.

“Yani Bay Whitehouse’a kendisini *dayanılmaz derecede çekici* bulduğunuzu söylediniz ve sonra da onun asansöre girmesine ön ayak mı oldunuz?”

“Ön ayak olmadım. Kapı açıldı ve James beni apar topar içeriye soktu.”

“Peki direnmediniz mi?”

“Hayır.”

“Bunu neden yaptığını sorgulamadınız mı?”

“Hayır.”

“Komite salonu koridorunda kaldığınız ve on beş dakikadan daha kısa bir süre içinde katılmanız gereken bir toplantı olduğu halde, bunu neden yaptığını sorgulamadınız ve asansöre girerken hiç direnmediniz, öyle mi?”

Olivia duraksadı ve sonra gönülsüzce, “Hayır,” dedi.

Angela alnunu kınıştırarak bekledi, sonra inandırıcı bir açıklama ararcasına belgelerine baktı. Tekrar konuşmaya başladığında alçalan ses tonu şüphecilik ve bol miktarda küçümseme yüklüydü.

“Peki Bay Whitehouse’un asansörü *hangi amaçla* çağırdığını sandınız?”

“Bilmiyorum.”

“Ah, hadi ama. Siz çok zeki bir kadınsınız. Demek bir ilişki yaşadığınız bu adama onu dayanılmaz derecede çekici bulduğun-

nuzu söylediniz, sonra kendisi asansörü çağırdı ve siz de *sorgusuz sualsiz*, önden içeri girdiniz." Angela duraksadı. "Sizi özel bir yere götürüyordu, değil mi?"

Olivia, "Bilmiyorum... Belki," dedi.

"Belki mi? O asansöre birlikte binmenizin hiçbir gereği yoktu. Katılmak üzere olduğunuz toplantı oradaki koridordaydı, değil mi?"

"Evet."

"Ve ofisleriniz de apayrı bir binadaydı."

"Evet."

"Sanırım o asansör sadece New Palace Avlusu'na açılıyor; oradan sağa dönüp Portcullis'e veya sola dönüp Merkez Lobi'ye, yani toplantınızla hiçbir ilgisi olmayan, bulunmanızın şart olmadığı yerlere gidebilirdiniz, değil mi?"

"Evet."

"Peki o asansöre binerken aklınızdan *ne* geçiyordu?"

Uzun bir sessizlik oldu ve Angela bu arada Olivia'nın zararsız bir açıklama bulamamasının ıstırabına katlanmasını izledi. Kadın zalim bir kedi gibiydi: Tanığa bir tarla faresiyle oynar gibi yaklaşıyor, ona kaçış imkânı tanıyor, sonra da onu havaya fırlatıp pençelerini geçiriyordu.

Bu korkunç bir darbeydi.

"Sizi özel bir yere götürüyordu, değil mi?"

Salona uzun, gergin ve sancılı bir sessizlik çöktü; ta ki Olivia neredeyse fısıldarcasına konuşarak, "Evet," diyene kadar.

"Yani Bay Whitehouse sizi içeri soktu ve asansöre girer girmez öpüştünüz."

"Evet."

"Sanırım bu tutkulu bir öpücüktü, değil mi?"

"Evet."

"Dillerin kullanıldığı bir Fransız öpücüğü müydü?"

"Evet."

"Elleri her yerimde geziniyordu, demiştiniz. O halde bize hâlâ sevdiğinizi söylediğiniz ve dayanılmaz derecede çekici bulduğunuz bu adamla asansöre bindiniz ve tutkuyla öpüştünüz."

"Evet."

"O da alt tarafınıza dokundu."

"Evet."

"Ve bluzunuzu açtı."

"Evet... Hem de asılarak."

"Asılmak tabiri bir miktar güç kullanıldığını ima ediyor. Yerinden kopan bir düğmeniz oldu mu?"

"Hayır."

"Peki bluzunuz yırtıldı mı?"

"Hayır."

"O halde belki de Bay Whitehouse'un bluzunuzu bir tutku anında açtığını söylemek daha doğru olur?"

Olivia'nın yüzü, bu inançsızlık karşısında sakın kalmaya çalışırken verdiği mücadelenin etkisiyle buruştu. Orta yolu bulmaya çalışarak, "Bluzumu zorla açtı," dedi.

"Anlıyorum." Angela devam etmeden önce, şüpheciliklerinin mahkeme salonuna yayılmasını bekledi.

"Demek bluzunuzu zorla açtı ve sol göğsünüzün üstünde, aşk ısırtığı olarak adlandırılacak bir iz bıraktı."

"Isırdığı yeri çürüttü ve canımı acıttı."

Angela, "Bu tarz ısırtıkların çürüklere yol açabildiğini ve pek çok kişi tarafından tutku dolu olarak nitelendirildiğini belirtelim," dedi ve jüriye döndü; bakışları, *Hepimiz aynı yollardan geçtik*, der gibiydi. "Fakat siz sadece bu esnada demişsiniz ki..." Tekrar notlarına göz atarken gerginliği artırıp gölgede kalan bir detayı açığa çıkarma ihtimalinin üzerine giderek, "Sadece bu esnada, Bay Whitehouse göğüslerinizi tutkuyla öptüğünde, 'Hayır, burada olmaz,' demişsiniz. Öyle değil mi?"

Olivia kısa bir duraksamanın ardından gönülsüzce, "Evet," dedi.

“Sadece ifadenizi gözden geçiriyorum. ‘Hayır, bunu yapma. İstemiyorum,’ dememişsiniz. Hatta basit bir, ‘Hayır,’ bile dememişsiniz. Sadece Bay Whitehouse’un bluzunuzu zorla ya da tutkuyla açtığı sırada, ‘Hayır, burada olmaz,’ demişsiniz.”

“Evet... Birilerinin bizi görebileceğinden korkmuştum.”

“Demek birilerinin sizi görebileceğinden korktunuz.”

“Bu çok utanç verici olurdu.”

“Demek sizi endişelendiren buydu: *Birilerinin sizi görme ihtimali*. Yani hâlâ sevdiğiniz, geçmişte cinsel bir birliktelik yaşadığınız ve isteyerek asansöre bindiğiniz bu adamın yaptıkları değildi. Bay Whitehouse bluzunuzu açtığında ve alt tarafınıza dokunduğunda, tek endişeniz *birilerinin sizi görme ihtimali* miydi?”

“Isırığı beni çok şaşırtmıştı ama evet, *o sırada* en büyük endişem buydu.”

Konuşmaya bir süreliğine ara verdiler. Angela tekrar notlarına baktı ve başını iki yana salladı; sanki kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. Yavaşça ve alçak bir ses tonuyla devam etti:

“Gerçekten de böyle dediğimize *emin* misiniz?”

“Evet.”

“Yani, ‘Hayır, burada olmaz,’ dediniz. Hem de bu sırada, öyle mi?”

“Evet.”

Oldukça uzun bir ara verdiler. Angela birkaç belge karıştırdı. Sakinleşmeye çalışıyormuşçasına önüne baktı. Olivia alt üst olmuştu; arada kalmıştı ve Angela’nın kendisine meydan okumasını bekliyordu. Bir şeyler döndüğünü biliyordu.

“Bu, Bay Whitehouse ile Avam Kamarası’nda seks yaptığınız ilk sefer değildi; haksız mıyım?”

Basın locasında oturan gazeteciler dikkat kesildiler; kalemleri not defterlerinin üzerinde hızla kayıp giderken, Angela’nın söyleyeceklerine kulak kabarttıklarını görmek mümkündü. Sadece arkada oturan Jim Stephens her zamanki gibi isteksiz görünüyordu ama Olivia’nın aleyhindeki bütün aşağılayıcı yorumları not ettiğini biliyordum.

Olivia'nın yüzü kızardı. Hemen bana baktı fakat ona yardım edemeyeceğim için gözlerimi kaçırdım. Duruşmanın birinci günündeki uzun hukuki tartışma sırasında, Angela 41. maddeye dayanarak, James ile Olivia'nın cinsel geçmişlerine atıfta bulunmak için başvuruda bulunmuş ve iki birlikteliğin bu olayla bire bir ayrı olduğunu iddia etmişti. Bense bu kayıtların kullanılmasına razı olmuştum çünkü istediğim son şey, James Whitehouse'un hüküm giymesi durumunda, bu delillerin davaya dahil edilmemesini itiraz gerekçesi olarak kullanmasıydı.

"Ne demek istediğinizi anlamadım." Olivia'nın sesi yarımtan daha yüksek çıkıyordu.

"Ah, bence anladınız. 29 Eylül 2016 gecesine geri gitmenizi rica edeceğim; yani bahsi geçen günden iki hafta öncesine. Bay Whitehouse'la ofisinde buluştunuz. Akşam dokuzu biraz geçiyordu, değil mi?"

"Evet." Olivia iyice sınımtı.

"Bir arkadaşınızın veda partisine gitmeniz gerekiyordu. İş arkadaşınız Kitty Ledger sizi Red Lion'da bekliyordu ama sanırım yanına geç gittiniz, değil mi?"

"Evet, biraz."

"Peki neden?"

Bir sessizlik oldu.

Angela jüriye döndü ve gözlerini devirdi.

"Geç kaldınız çünkü Bay Whitehouse'la ofisinde oral seks yapıyordunuz, değil mi? Sanırım ona oral seks yaptınız, sonra da masasının üzerinde cinsel birleşme yaşadınız. O sırada da birisi içeri girip sizi yakalayabilirdi. Bu tam da asansörde yaşadığınız türden tutkulu ve riskli bir seksti."

Muhabirler alelacele not alırlarken, bazı jüri üyeleri fal taşı gibi açılmış gözlerle Olivia'ya bakıyorlardı; yorumlarını yeniden şekillendirirken, yaşça daha büyük olan kadınların sempatilerinin eriyip gittiği hissediliyordu. Turuncu Surat olayların bu şekilde gelişmesinden zevk duyarken, yaşlı kadın olanları kısık gözlerle izliyordu.

“Sanırım buna benzer bir yakınlaşmanız daha oldu, değil mi?”

Olivia cevap vermeyip önüne baktı; boynu utançtan kıpkırmızı olmuştu.

“27 Eylül 2016 tarihinde, yani asansör olayından iki gün önce.”

Olivia hâlâ susuyordu.

“Alt kattaki basın locasının en dibinde BBC’nin bir kayıt stüdyosu var ve akşam dokuz sularında Bay Whitehouse’la orada buluştunuz, değil mi?”

Olivia’nın ağzından istemsiz ve tiz bir ses çıktı.

“Bay Whitehouse’la orada *buluştunuz mu?*”

Olivia sonunda, “Evet,” dedi.

Angela hafifçe iç geçirdi. “Orada da tutkulu ve riskli bir seks yaptınız. Bu sefer doğrudan cinsel birleşme yaşadınız ama birileri her an sizi yakalayabilirdi.” Angela başını iki yana salladı. “Anlaşılan işyerinde kayıtsızca seks yapmak gibi sık sık tekrarlanan bir davranış biçimiyle karşı karşıyayız.”

Ancak Olivia’nın dozu giderek artan bu aşağılamayı kabul edeceğini zanneden jüri üyeleri, onu hafife alıyorlardı.

“Hayır.”

“Hayır mı?” Geri adım atmamakta kararlı olan Angela, tek kaşını kaldırdı.

“İlk iki seferinde ikimizin de rızasıyla seks yaptık. Bunu ikimiz de istedik. Fakat burada bambaşka bir şeyden bahsediyoruz.” Sesi korkunun ve öfkenin etkisiyle titreyip çatladı; sonra birdenbire kesildi; sanki bu dışı rakibe kafa tutacak güce sahip değilmiş ve arzularını böylesine açıkça ifade ettiği için lanetlenmesini fark etmiş gibi gibiydi.

Angela, “Asansörde yaşanan bu olaydan sadece iki hafta önce, Avam Kamarası’nda iki kez seks yaptınız. Her an birilerine yakalanabileceğiniz, riskli birleşmeler yaşadınız, öyle değil mi?” diye sordu. Sonra bir süre susup gerginliğin uzayıp gitmesini bekledi. “Basit bir evet yeterli olur,” dedi.

YARGIÇ LUCKHURST, ARA VERMENİN yerinde olacağını söyledi. Jüriye, "En fazla on dakika," dedi. Bahse girerim ki bu Angela'yı çok kızdırdı: Kurbanını kapana kısırmıştı ve artık onu katletmek istiyordu.

Olivia geri döndüğünde daha sakin görünüyordu; gözyaşlarından hiçbir iz kalmamıştı, sadece yüzü gerilmiş ve benzi solmuştu. Fakat Angela insafsız biriydi. Açık bir nokta yakalamıştı, Olivia'nın lekesiz itibarını çiğnemişti ve avından geriye kimse'nin işine yaramayacak kanlı bir leş kalıncaya dek, peşini bırakmayacaktı.

Amiyane kabul edilen, "'Gösterip de vermeyen adiler gibi zalimlik etme," lafının üzerine gitmeye karar verdi.

"Bay Whitehouse'un, 'Bu kadar zalim olma,' ya da 'Zalimlik etme,' demediğine emin misiniz? Âşıklar birbirlerine böyle şeyler söylerler, değil mi? Özellikle de işyerinde yasak bir aşk yaşayan, bir ofiste ya da asansörde seks yapmanın riskini seven insanlarsa; haksız mıyım?"

Daha sonra Olivia'nın külotunun yırtılmasını hafife aldı: "Bu tür iç çamaşırları çok ucuz ve dayanıksız malzemelerden üretilir. Hem külotunuzun sizin tarafınızdan yırtılmadığının ya da zaten yırtık olmadığının kanıtı da yok."

"Yırtık değildi. Yeni sayılırdı." Olivia ağlamak üzereydi.

"Külotunuzu çıkarırken yırtmış olabilirsiniz."

Olivia, "Hayır yırtmadım!" diye diretti.

Ortam hızla gerildi.

Olivia bir noktada kontrolünü tamamen yitirdi ve bütün öfkesini kusarak, "Onunla birlikte olmak istemedim. İstemediğimi söyledim," diye ısrar etti.

Angela gözlüğünün üzerinden ona baktı. Onu köşeye sıkıştırarak, "Bu konuda ısrarcısınız değil mi?" diye sordu.

"Evet."

“Yani istemediğinizi söylediğiniz konusunda.”

“Evet.”

O an kalbim sıkıştı çünkü artık Angela’nın onu köşeye sıkıştırmak için kullanabileceği bir koz daha yakaladığını biliyordum ve elimden gelen tek şey öylece oturup konuşulanları dinlemekti; bir sonraki darbeyi hafifletmekten acizdim. Yargıç Luckhurst de başını kaldırdı; avukatların her türlü numarasına ve kurduğumuz tuzaklara aşına olduğundan, bir sonraki adımı merakla bekliyordu; jüri üyeleri de öyle.

Angela acı çekiyormuşçasına iç geçirdi ve bir ifade metnine uzandı. Belgeyi mübaşir aracılığıyla Olivia’ya ilette; doğruluk beyanını yüksek sesle okudu, Olivia’ya bu ifadeyi James’le asansöre bindikten sonra karakolda verdiğini, belgedeki imzanın ve beyanların kendisine ait olduğunu doğrulattı.

Angela başını kaldırdı ve belgeyi işaret etti. “Dördüncü sayfanın ikinci paragrafında şöyle yazıyor... lütfen yanlış okursam beni düzeltin: ‘Ona üstümden çekilmesini söyledim. ‘Burada olmaz,’ deyip durduğum halde, aniden içime girdi.”

Angela durup jüriye baktı.

“Mahkemede, ‘Onunla birlikte olmak istemedim. İstemediğimi ona söyledim,’ dediniz ama az önce yüksek sesle okuduğum ve olaydan kısa bir süre sonra polise verdiğiniz ifadenizde sadece şöyle demişsiniz: ‘Ona beni bırakmasını söyledim... Burada olmaz dedim.’ Olaydan on gün sonra verdiğiniz ifadede, *onunla birlikte olmak istemediğinizi söylediğinizi* belirtmemişsiniz; sadece burası yeri değil demişsiniz. Ve bunu ancak birkaç ay sonra, bu davada karşımıza çıkıp da kendinizi içinden çıkılamaz bir durumda bulduğunuz zaman söylediniz.”

Kitaplarının, dosyalarının ve cübbesinin koruması altındaki bu dişli kadın doğruca jüriye baktı, başını kaldırdı, sonra derin ve kontrollü bir ses tonuyla ölümcül suçlamasını yaparak, Olivia’nın cevaplamasını beklemediği bir soru sordu.

“Siz güvenilir biri değilsiniz, haksız mıyım? Bu adama âşıktı-

nız; onunla daha önce Avam Kamarası'nda bir değil iki kez seks yaptınız; sizden ayrılmak istediğinde çok içerlediniz, ona kendisini çekici bulduğunuzu söylediniz, onunla kapalı bir alana girdiniz ve tam da seks yapma niyetiyle onu öptünüz.”

Angela çapraz sorgusunun bu bölümünü gösterişli bir zaferle sonlandırırken, ne diyeceğini bilemeyen Olivia'nın ağzı bir süs balığı gibi açık kaldı.

“Asansörde kullandığınız sözcükler bir davet olarak da yorumlanabilir. Hiç güvenilir değilsiniz. Hatta, yalan söylüyorsunuz!”

HOLLY

5 Haziran 1993

19

ÖTEDEKİ MERDİVEN BOŞLUĞUNDAKİ LİSANS ÖĞRENCİLERİ ODASINDA tüm hızıyla devam eden partiden yükselen müzik, avluyu dolduruyordu. Cumartesi gecesiydi; yaz döneminin altıncı haftasıydı ve bekâr olan herhangi biri bu terli ve samimi ortamın parçası olabilirdi; isteyenler öpüşebilir, ellerini terden sıırsıklam olmuş tişörtlerinin sırtlarında gezdirebilir ve acemice birilerinin kalçalarını avuçlarken, hayatının ilk sarkıntılık deneyimini yaşayabilirdi.

Gece ilerledikçe çiftler farklı köşelere çekilerek sandalyelere ya da birbirlerinin kucaklarına oturdular ve bira şişelerini ardı ardına boşaltırken, yeni sevgililerinin yüzlerini, yanaklarını, boyunlarını ve dudaklarını yakından tanımaya giriştiler. Seçilmiş olanlarsa onlara aldırmadan dans etmeyi, sağ kollarını ritme uyarak havada sallamayı, parmak uçlarında zıplamayı sürdürdüler ve on sekiz ya da on dokuz yaşında olmalarının verdiği coşkuyu, büyük bir kutlamaya çevirdiler. Çoğu başka bir uğraşları olmayan ve gecenin sonunda ne koparırlarsa kâr sayan birinci sınıflardı. Müzik herkesi sarıp sarmalayarak hızlandı ve coşkularını haykırmak için tek bir ağızdan söyledikleri ve şiddeti giderek artan bir marşa dönüştü. Holly ağzını oynatarak şarkıya eşlik etmeye çalışırken, sözleri o kadar da iyi bilmediği için zorlandı; okul gazetesinden tanıdığı ve onu bu parti için Walsin-

gham Fakültesi'ne davet eden Dan ise elini aşağıya indirip Holly'yi dürtmeye başladı. Onu kendi etrafında döndürdükten sonra başını saçlarının içine gömüp şarkı söylemeye koyuldu. Nefesine keskin bir bira kokusu sinmişti; ellerini hafifçe Holly'nin beline koyarak usulca göğüslerine doğru kaydırmaya başlayınca Holly tedirgin oldu ve beğenilmenin verdiği memnuniyet, yerini huzursuzluğa ve utanca bıraktı.

Gülümseyerek, "Çok sersem haldeyim, üzgünüm," diyerek Dan'ın elinden kurtuldu. Midesinde çalkalanıp duran iki şişe yarım litrelik elma şarabı yüzünden gerçekten de başı dönüyordu. Onca terli bedenden yükselen buhardan, ortamın bayat ve şekerli havasmdan sıyrılarak kendini avluya attı. Ardında gümbürdemeye devam eden müzik Holly'yi ileriye doğru ittirse de avlunun pürüzlü ve altın renkli taşlarının üzerine kapaklanmasın diye onu sarmalıyordu. Botlarını gelişigüzel yere vura vura, hızla bekçi kulübesine doğru yürüdükçe gümbürtü azaldı ve Holly bu fakülteden ve geç de olsa arkadaşlıktan fazlasını istediğini fark ettiği Dan'den uzaklaşmaya yönelik yersiz bir istek duydu.

Başını öne eğdi ve kaldırım taşlarına yoğunlaşarak düzgünce yürümeye gayret etti çünkü ayakları birbirine dolandığından, üzerine basılmaması gerektiğine dair sıkı talimatlar bulunan çimlere yuvarlanabilirdi. Serinleyen haziran gecesi tüylerini ürpertiyordu çünkü üzerinde yalnızca bir atlet vardı; durdu ve beline bağladığı kot gömleğini giydi. Mutlu bir grubun parçası olmanın verdiği coşku kaybolmuştu; Holly alçak sesle ahenkli bir melodi mırıldanarak, artık hissedemediği neşesini yeniden kazanmaya gayret etti.

Sersemliği hafifliyordu. Bir risk alarak yukarıda uzanan bulutsuz, gece mavisi ve parlak gökyüzüne bakarak, tepede asılı duran sarımtırak dolunayın yüzeyinde şekiller aramaya çalıştı. Venüs yanıp sönünce Holly de göz kırptı. Bakışlarını gökyüzünden ayırmadan, kendini bir an için altın renkli kulelerin ötesine uzanıp giden karanlığın kollarına bıraktı. Yalayıp yuttuğu femi-

nist edebi teoriye göre her yerde fallik sembolizmin örneklerini görüyordu fakat bu sivri kuleler gökyüzünün ihtişamının yanında acınası, hatta gülünç görünüyordu. Holly kendini bu kadifemsi enginliğe ve onu etkisi altına alan gökyüzünün muhteşem güzelliğine kaptırıp hafifçe sendeledi.

Fakültenin saati on ikiyi vurduğunda, uzun ve gür çan sesleri duyuldu. Holly'nin buradan çıkması gerekiyordu ama sola döndüğünde, fakültenin avlusunda olduğunu fark etti. Burası duvarlara gömülü meşe kapıların bulunduğu, üzeri kemerlerle kaplı, ay ışığının çimenleri aydınlattığı büyümlü bir yerdi. Yolu mu kaybetmişti? Bu fakülteyi bilmiyordu. Kendininkinden çok daha büyüktü; geyikli parkıyla ve bahçesiyle daha geniş bir alana yayılıyordu ve biraz da kafa karıştırıcıydı. Belki de buraya girmemesi gerekiyordu; gerçi onu Dan davet etmişti ve gelmesi için oldukça ısrarcı davranmıştı. Holly her zamanki gibi kendini sahtekâr gibi hissediyordu. Dan, Ned, Sophie ve hatta kuzeyli kimliğinden gurur duyduğu için asla itiraf etmese de Alison, burada olmak için bir gerekçe bulabilirdi ama Holly kendini hâlâ zaman zaman bir hilekâr gibi hissediyordu; kontenjanı doldurmak için ortama sızan ve burada olmaması gereken biri gibi. Sanki yakalanması an meselesiydi.

Sinsice gölgelerin arasına gizlenerek, olağanüstü güzellikte bir manzarayı çerçeveleyen dekor pencerelerden uzaklaştı ve soluk renkli Headington taşına yaslandı. Gölgelerin arasındayken var olabilir, fark edilmeden gözlem yapabiliirdi. Oraya ait değilse bile ucundan dahil olabiliirdi. Parmak uçlarına basarak duvarların gölgelerini kucakladı ve sakinliğin tadını çıkarıp ayıldığını hissederken, serin akşam havası onu düşünmeye zorladı. Aptalca davranmıştı. Belki de geri dönmeli, tuvaleti ararken kaybolmuş gibi yapmalı, tekrar Dan'ı bulmalı ve ona bir daha yakınlık göstermesine izin vermeliydi çünkü artık bekâreti, yetiştiği sosyal çevreden daha büyük bir utanç kaynağı olmaya başlamıştı; üstelik Holly durumunun tahmin edilecek kadar bariz olmasından korkuyordu.

Acaba yapabilir miydi? Dan ile birlikte olabilir miydi? Zararsız görünen, ipek gibi saçları olan, sıska, çelimsiz ve çenesinin etrafında az miktarda sivilceler bulunan arkadaşını düşündü. Sözcükleri iyi kullanıyordu; en azından yazı yazarken. Holly onun bu özelliğini, cümle kurma şeklini ve bir hikâyeyi birkaç sözcükle, kusursuzca anlatabilme becerisini seviyordu. Dan zekiydi ve bu akşam biraz sarsakça davranırsa da Holly zekâya önem veriyordu. Belki de sadece gergindi ve onunla yatmak istediğini, en azından onu fiziksel olarak itici bulmadığını bu şekilde göstermek istemişti. Bunu bir arkadaşla, onun için hiçbir şey ifade etmeyen, hiçbir his beslemediği ve romantik ideallerine tutunmasına izin verecek biriyle yapması daha iyi olmaz mıydı? Çünkü ilk seferin acı dolu ve utanç verici olacağını, düş kırıklığı yaşayacağını biliyordu ve bunu gerçekten önemsemediği biriyle yaşamak istemezdi. Elini kot gömleğinin içine sokup göğüslerini düzeltti ve bütün feminist ilkelerine ters düşen ama yine de vücut yağlarını bakire olmadığı izlenimini verecek kadar şekle sokan destekli sütyeninin yardımıyla kavuştuğu dekoltesini açığa çıkardı. Önündeki iki yumuşak yastığa bakarken hem suçluluk hem de alışılmadık bir gurur duydu. *Bu benim. Bunlar da en az düşüncelerim ve edebiyat kadar benim parçam,* diye düşündü. Gömleğinin bir düğmesini daha açtı ve solgun göğüslerini öne çıkarıp lisans öğrencileri odasının yolunu tuttu. Attığı her adımda tedirginliği artıyor, içini bir beklenti fırtınası kasıp kavuruyordu.

Avlunun karşı tarafından bir karaltı ona doğru koştu. Holly onu görmeden önce ayak seslerini duydu; formu yerinde olan birisi, ayakları kaldırım taşlarını döverek, telaşla koşuyordu. Sonra tuhaf bir şekilde samimi bulduğu nefesini duydu. Adam gecenin sessizliğinde hızla köşeyi döndüğünde az kalsın onunla çarpışacaktı.

Holly, çevresi duvarlarla örülü bahçenin diğer yanındaki parkta gezinen dişi geyiklerden biri gibi kaskatı kesildi. Adamın yaklaştığını duyduğu halde bu kadar çabuk yanına gelmesini,

yapılı gövdesiyle ve başka kimseye yer bırakmayan enerjisiyle, kişisel alanını işgal etmesini beklemiyordu.

"Tanrım affedersin, affedersin!" Genç adam da Holly kadar şaşkımdı; Holly'nin düşmesini önlemek için kollarını kavrarken, çıkık elmacık kemiklerinin üzerinde parıldayan gözbebekleri büyüdü. Holly'nin kalbi göğüs kafesinden çıkacakmış gibi çarpıyordu; korku ve adrenalin, aniden ortaya çıkan yoğun bir şehvet dalgasıyla karışmıştı. Genç adam hemen gülümsedi; nefesi leş gibi viski koktuğu ve ayakta durmaya çalışırken yalpaladığı halde, doğuştan gelen bir çekiciliği vardı. Kimbilir ne hata yapsa yapsın, her zaman bağışlanacağını bilmek nasıl bir şeydi? Peki ya bu kadar doğal ve etkileyici bir cazibeye sahip olmak ve her koşulda, sarhoşken bile buna bel bağlayabileceğini bilmek? Sophie ona Libertine üyelerinin Bolly şişelerini lavaboya boşalttıklarını anlatmıştı fakat Holly şu anda bile, disiplinli bir mavi takım kürekçisinin bu eyleme ortak olduğuna inanamıyordu. Genç adamın pürüzsüz tenini doya doya izlerken ve içi sımsıcak duygularla dolup taşarken, o *görgüsüzlük* etmemiştir, diye düşündü. Hem belki de kulübün bir parçası olmak istemiyordu? Belki de tıpkı kendisi gibi, parti düşkünü biri değildi; gerçi Libertine üyelerinin o gülünç kıyafetlerini giymişti. Holly onun gergin olduğunu, bedeninde bariz bir heyecan dalgasının dolaştığını fark etti ve ona sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi. Tüm bunları düşünüp onun sıcaklığını hissederken, kollarını kavrayan genç adamın elleri, göğüslerinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Holly, "Sorun değil," dedi ve tepkisini fark etmesinden korkarak önüne baktı.

Genç adamın göz bebekleri odaklanır gibi oldu. "Seni tanıyorum? Molly miydi? Yoksa Polly mi?"

"Polly," diye doğruladı. Tabii ki adını bilmiyordu. Nereden bilecekti ki?

"Güzel Polly."

Holly bu iltifat ve genç adamın zeki görünme zahmetine girmesi üzerine utanarak güldü.

"Seni tanıyorum ya da en azından tanımalıyım." James, Holly'ye yaklaşp hatlarını incelerken, berrak bir ses tonuyla, "Güzeller güzeli Polly," dedi.

"Tanıyor sayılmazsın." Holly yanaklarının yandığını hissedebiliyordu; yere bakmaya çalıştı fakat James'in gözleri buna izin vermedi.

James, "Evet, gerçekten de tanıyorum," dedi ve gülümsedi.

Neredeyse belli belirsiz bir şekilde birbirlerine yaklaşıyorlardı. James'in bir eli, Holly'nin boynunun arkasına doğru kaydı. James'in parmakları ensesinden aşağıya indikçe, Holly tepeden tırnağa ürperdi. Ensesini hiçbir zaman kadınsı bulmazdı çünkü şuh duracağını umduğu kısa kesimli saçları, istediği etkiyi yaratmaktan çok uzaktı. Sophie bir keresinde her zamanki patavatsızlığıyla, "Bu bir lezbiyen modeli mi? Eşcinsel misin?" diye sormuştu. Holly başını iki yana sallayarak, "Hayır. Hayır değilim," demiş ve eşcinsel sanılmak istemediği için utanmıştı. Oysa bu *gerçekten* de sorun *değildi*; arkadaşı James hakkındaki hislerini anlamadığı için rahatlamıştı.

Kısa süreliğine gözlerini kapadı ve bir an için James ile kendisini karşıdan izleyen bir başkası olduğunu hayal etti: İki öğrenci, ilk öpüşmelerinden dakikalar önce, ağır çekimde hareket ederken yakalanmışlardı. Çünkü az sonra olacak olan buydu. Her ne kadar çılgınca gelse de havada tuhaf bir gerilim, her an bozulabilecek, fakat bir öpücüğe dönüşme ihtimali çok daha yüksek olan bir elektriklenme vardı. Her aşk hikâyesi bunu gerektiriyordu: Kaçınılmaz bir biçimde bir araya gelmeyi, iki kişinin birbirlerinin kollarına atılmasını, dudakların ve eklemlerin buluşup kaynaşmasını, gözlerin hoş bir beklentiyle kapanmasını ve aralanan dudaklarda hafif bir tebessümün belirmesini.

Holly'nin gözleri açıldı. James hâlâ kendisine bakıyordu ve gözlerindeki ifade derinleşmişti; Holly'nin kendi kimliği hakkın-

daki bütün zanlarını yerle bir eden, bariz bir arzuyu yansıtıyordu. Peki James onu tanıyor muydu? Holly bundan şüpheliydi. Kendisi ay ışığında yolunu şaşırان çıkırkeyif bir öğrenci, James ise azgın bir kürekçiydi. Parmaklarıyla Holly'nin yanağını okşadıktan sonra tekrar ona doğru eğildi.

Dudakları yumuşaktı ve o ilk öpücük, bütün beklentilerin ötesindeydi. Mükemmeldi. Holly, James'in içini ısıtan yeşil gözlerine bakmak üzere başını kaldırdı; James de gözlerini açıp ona gülümsedi, sonra tekrar eğildi ve kollarını Holly'nin sırtına ve beline dolayıp, onu kendine çekti. Dudaklarına değen ve doya doya içine çektiği nefesi ılıktı; James onu tekrar öperken, dilini dudaklarında gezdirerek beklenmedik yerlerinde zevk patlamalarını tetiklerken; Holly'nin bedeninde âdeta bir havai fişek gösterisi yaşıyordu.

Holly bu ânı yaşarken dahi gözlemci pozisyonunu koruyarak, bu büyülü bir his, diye düşündü. James'in tutkusu bulaşıcıydı. Öpücükleri sertleşerek daha da ısrarcı hale geldiğinde ve dilini ağzının içine sokmaya başladığında, Holly'nin kalp atışları hızlandı ve heyecanı büyüdü. James tıpkı onu teslim alan bir dalga, bu heyecanı ya da hızı kaldırıp kaldıramayacağına aldırmaksızın onu sürükleyen bir güç gibiydi.

Holly, "Belki de gitsem iyi olacak," diye lafa girdi; gerçi ne-reye gitmesi gerektiğini ya da bunu isteyip istemediğini bilmiyordu; sadece işleri biraz daha ağırdan almak, James'in ellerinin yöneleceği yere yön vermek istiyordu. James bir elini Holly'nin gömleğinin içine sokmuş, geniş baş parmağıyla göğüs ucunu okşuyordu, diğeriye kısıcık eteğinin altında geziniyordu.

"Gerçekten mi?" James'in gözleri afallamış bir oğlan çocuğu gibi irileşince, Holly o engin yeşillikteki altın benekleri ve şaşkınlığı gördü. Acaba daha önce bunu ona söyleyen olmuş muydu?

Holly, "Gerçekten," diye tekrarladı ve onu teselli etmek için gülümsedi.

James sarsılmaz özgüvenini yansıtırcasına homurdanarak, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Bence bunu hiç mi hiç istemiyorsun."

Ve bu sefer Holly'yi daha vahşice, dudaklarını sıyrır gibi öptü. Holly kendi kendine, işte bu şehvet, deyip büyük bir şaşkınlık yaşarken, bir parça korku duyduğu ve işlerin kontrolünden çıktığını hissettiği halde, James'in üzerinde böyle bir etki bırakabil-diği için biraz da gururlandı.

"Hayır, gerçekten gitmeliyim." Holly hafifçe güldü ve geri çekildi. James nasıl onun ne istediğini bilecek kadar kibirli ola-biliyordu? Bu sinirini bozmuştu. Belki de canını sıkın, şu baştan çıkarma oyunuydu. James'in bakışları yumuşadı ve Holly hem ilk öpücüklerini tekrarlamak hem heyecan verici hem de kendini koyuverebileceği bir deneyim yaşamak istedi. Acaba James onu tekrar böyle öpebilir miydi?

James eğildi ve Holly'nin burnunun ucunu öptü. "Böyle si daha mı iyi?" diye ekledi.

Holly, "Çok daha iyi," dedi. Demek ki James onu anlamıştı. Holly çok rahatladı. Dudaklarını yavaş yavaş oynatarak ve ânın tadını çıkararak James'i öptü. Avlunun sessiz ve serin ortamın-da, ay ışığı birbirlerine dönük yüzlerine vururken, Holly'nin his-settiği heyecan ve endişe karışımı onu hiç olmadığı kadar cesur olmaya ve diğer her şeyi, Sophie'ye olan sadakatini, yakalanma korkusunu, James'in onun hakkında ne düşüneceğini unutmaya ve bedeninde dalgalanan ve onu her an kontrol altına alma ihti-mali bulunan hislere teslim olmaya itiyordu.

James Holly'nin saçlarıyla oynuyor, boynundan kulağma uzanan hafif öpücükler konduruyordu. Sonra ona o kadar sıkı sarıldı ki Holly'nin kaburgaları ezilecek gibi oldu ve tıpkı ha-vasını boşaltan bir akordeon gibi nefesi sıkıştı. James, Holly'nin kulağına bir şey fısıldadı. Holly donup kaldı; bu sözcüklerin tehditkâr doğası yüzünden irkilmişti. James gerçekten de bunu söylemiş miydi? Holly yanılmış olmayı umdu.

Ama sonra James'in gerçekten de ciddi olduğunu fark etti.

• • •

VE SONRA HER ŞEY DEĞİŞTİ. Holly tekrar gözlemci rolüne bürünerek, olanlara katlanma gücü buldu. Bu deneyimi yaşayan başka bir kızı –mesela Tess Durbeyfield’ı– izlediğini ve onun acısını gözlemlediğini hayal etti. Duvarın tepesine oyulmuş, elleriyle gözlerini kapatır gibi yapan, alt dudağı korkuyla sarkmış, alaycı ve grotesk bir hilkat garibesine odaklandı. Sırtı taşın soğuk zeminine dönükken, kendi kendine bu sahneyi o heykelciğin gözlerinden görmesini söyledi. Bu da üniversite tarihindeki olaylardan biriydi; centilmenlerin genç kızlara ya da oğlanlara hizmet etmekten zevk alması, yüzyıllar boyunca süregelen bir gelenek olsa gerekti. Ortada kişisel bir durum yoktu; belki de gülünç göğüslerini sergileyerek ve ona apaçık bir arzuyla bakarak, James’i teşvik etmişti. Bu kısmen kendi suçuydu; ilk başta ona direnip konuşabilmek için dudaklarını kaçırıp hayır dese de herhalde James onu duymamış ve derhal susturmuştu; dudakları onun-kileri teslim almıştı, vücudunun iriliği Holly’nin sesini bastırmıştı. Çünkü aksi haldé bu şekilde davranmazdı, değil mi? Yani Holly’nin bunu gerçekten istemediğini bilseydi. Holly gözlerini hilkat garibesine dikti; gözyaşları heykelciğin korkunç bakışlarını ve şişkin burnunu bulanıklaştırırsa da hâlâ elleriyle gözlerini örttüğünü ve baş parmaklarıyla kulaklarını tıkadığını görebiliyordu. Hiçbir kötülüğü duymasın ve görmesin diye.

İLK ŞOKU BİR ŞEKİLDE ATLATTI. Yani neredeyse. En mahrem yeri yırtılırken ve bedeni acıyla kavrulurken etkilenmemiş gibi görünmesi, bir bahane uydurması imkânsızdı. Elinde olmadan ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken, yine de yüksek sesle ağlayamadı; yeterince alt üst olmuş, bu kadar pasif ve çaresiz kaldığı için kendinden iğrenmişti.

James işini bitirince geri çekildi ve özür diledi. Fakat yaptığı şey için değil; Holly bakire olduğu için.

“İlk seferin miydi? Tanrım, üzgünüm.” Holly’nin bacakların-

dan süzölen ve kendi özerini lekeleyen kan damllarına baktı. "Söylemen gerekirdi."

Holly'nin bekâretini almasının kanıtını ve utancını koyu renk pantolonuna gizleyerek geri çekildi. "Söyleseydin daha ağırdan alırdım." Yüzü kızarmıştı ve tedirgin görünüyordu; belli ki karışısına çok fazla bakire çıkmamıştı. "Hay aksi," diye söylendi.

Holly onu teselli etmek için bir şey söylemeyince, James bir elini saçlarının içinden geçirdi ve alnına düşen tutamların arasından bakıp bütün şirinliğiyle sırttı. Tekrar, "Hay aksi," dedikten sonra Holly güçlü ve zinde bir biçimde atan kalbini hissedebilsin diye onu kendine çekti ve alnına bir öpücük kondurdu. Ona arkadaşça yaklaşmayı denedi. "Şey... darılmadın değil mi?"

Sanki Holly'nin boğazına bir yumru oturmuştu. Ayağa kalktı. James'in kollarında hiç hareket etmeden durdu; güçlölkle nefes alıyordu. Sadece serbest kalmak ve James'in bedeninde bıraktığı bütün izleri silmek için bir güzel yıkanmak istiyordu.

Sadece, "Darılmadım," diyebildi.

ERTESİ SABAH ONU ALISON BULDU. Holly koşarak faköltesine giderken gölgelerden ayrılmamış, yalpalayan ya da birbirlerine sevgi gösterisinde bulunan çiftlerle göz teması kurmaktan kaçınmış ve anahtarı yanında olan başka bir öğrencinin onu içeri alması sayesinde faköltenin antika kapısından süzölmüş ve saklanmıştı.

Bu kadar geç bir saatte suyu kullanmanın saygısızlık olmasına, boruların çalıştıkça gıcırdayıp inlemesine ve akıp giden suyun ahşap kabinine çarpıp yankılanmasına aldırmış etmeden uzun ve sıcak bir banyo yapmıştı. Her yanını ovaladıkça teni bir domuzunki kadar pembeleşmiş, baldırları suyun sıcaklığından yanmış, sabunu içine ittikçe canı yanmıştı. Suyun altına gömölerek boynunu, göğüslerini ve köprücük kemiğini, yani James'in dokunduğı her yeri iyice keselemiş, onun okşadığı ve kavradığı

saçlarını ovalarken, çocuğunun saçlarını tarayarak bit yumurtası arayan bir anne gibi, tırnaklarını kafa derisine geçirmişti. Takıntılı bir biçimde kafasını kaşımıştı; ta ki ıslak bir yapışkanlık hissedip kafatasının kanadığını görene dek.

Sonra başını belâya sokan göğüslerini ve bedenini bir eşofman üstü ve koşu pantolonuyla gizleyip yatağına kıvrılmıştı.

Uyuşmuş gibiydi. Mahrem yeri hâlâ sızladığı halde, kalbi ağır bir taş gibiydi. Ağlamaktan yorgun düşmüştü. Suçluluk ve öfke daha sonra, hiç beklemediği bir anda su yüzüne çıkacaktı. Ama şimdilik, sadece bitkindi.

Kahvaltı etmek için yerinden kalkmadı. Yemekhaneden dönen ve midelerini kızarmış ekmekle, yulaf ezmesiyle ya da bir tabak dolusu yumurta ve jambonla dolduran, lokmalarını yuvarlarken elli sent değerindeki pembe kuponlarla satın aldıkları çay veya filtre kahvelerini yudumlayan birinci sınıfların avludaki sohbetlerini duyabiliyordu. Saat onda gitmeyi planladığı bir Gece Hattı toplantısı vardı ama yerinden bile kıpırdamadı; daha önce kararlaştırdıkları gibi öğle yemeğinde Alison ile buluşmadı. Herhangi biriyle, özellikle de tatlı ve hiçbir suçu olmayan Sophie'yle karşılaşabileceğini düşündükçe kusacak gibi oluyordu.

Saat bir buçukta, kapısı sertçe çalındı. Kapı çalınmaya devam ederken Holly yatak örtüsüne sarınıp kulak kesildi: Dışarıdaki her kimse ısrarcıydı ve gitmeye hiç niyeti yoktu.

“Kim var orada?” Güvenli yatağından çıkıp kapıya doğru sürünürken, sesi bir yabancıunkı gibi kısık ve dikkat çekecek kadar titretti.

“Alison. Hasta filan mısın? Yoksa Dan ile mi birliktesin? Öyleyse çekip giderim.”

Holly anahtarla cebelleştikten sonra kapıyı açtı; sırf bunu yapmak ve bir başkasının karşısına çıkmak için harcadığı efor, kaldırılabileceğinden çok daha fazlaydı.

Arkadaşının ağzı, yaşadığı şoku ele verircesine bir karış açık kaldı: Holly'nin gözyaşlarıyla lekelenen yüzü şişmiş ve gözleri

kan çanağına dönmüştü; bütün makyaj kalıntılarından arınan yüzü çocuksu ve yalındı.

“Ne oldu sana?” Sözcükler Alison’ın ağızından fısıltı şeklinde döküldü; sanki alçak sesle konuşursa, alacağı cevabı inkâr edebilmiş gibi. Kollarını ileriye uzattı ama Holly geri çekildi.

HOLLY

19 Haziran 1993

Yirmi

HOLLY BU OLAYDAN KISA BİR SÜRE SONRA EVE DÖNDÜ. İÇİNE KAPANDI. Annesi Lynda onu istasyonda karşıladığında, Holly'nin beden dili kederi ve yenilgiyi yansıtıyordu çünkü hissettikleri tam olarak bunlardı. Cinsel ve sosyal açıdan kendini bulamadığı ve bu kadar önemli bir konuyu –bedeninin bir başkası tarafından işgal edilmesini istemediğini– gerektiği gibi anlatamadığı için başarısız olduğunu düşünüyordu.

Ne zaman birisi ekim ayında neden geri dönmeyeceğini soracak olsa, "Fazla züppe bir yer," diyordu. Kendini aşma cesaretini gösteren ablasının havasının sönmesi karşısında yaşadığı sevinci gizlemekte zorlanan Manda, onu zorlayıp duruyordu. Holly ise, "Üstüme gelme, tamam mı?" diye cevap veriyordu. "Bana göre bir yer değildi işte."

Annesi ise kendisini soru yağmuruna tutan arkadaşlarına, "Sanırım evini özledi," diyordu. "Güneydeki yaşamı biraz farklı bulmuş." Ne zaman isterse eve dönebileceği mesafede bulunan Liverpool Üniversitesi'nde okuması çok daha iyiydi çünkü bir şey kızını sarsmıştı. Lynda aptal değildi, bunu görebiliyordu. Herhalde bunun sorumlusu bir oğlandı. Daha da yüksek bir ihtimalle, bir adam.

Böylece Holly yeni bir başlangıç yaptı. 1993 yılının eylül ayın-

da. Liverpool Üniversitesi'nde. Oxford'daki öğretmenlerinin referansları mükemmeldi; gerçi sınavlarından beklediği kadar iyi notlar alamamıştı. Tam bursluydu ve bölüm değiştirip hukuk okumaya karar verdiği için bursunun askıya alınması gibi bir tehlike yoktu.*

Manda'ya, "Mesleki bir bölüm seçmek çok daha iyi," demişti. Manda ise başıyla onaylamış ve baştan beri bunu söylediğini hatırlatmıştı.

"Romanlarla vakit kaybetmenin anlamı yok. O şekilde hiçbir yere varamayacaktım."

"Peki n'aapmak istiyosun?" Manda ağzındaki sakızı evirip çevirirken, yeni bir kariyer yapmayı düşünen ablasına karşı sahte bir kayıtsızlık içindeydi.

Holly aslında hiç içinden gelmediği halde uçarı bir tavır takınmaya çalıştı çünkü içinden geçenleri söylerse, kendini ele vermiş olurdu. "Bilirsin işte. Kötü adamları yakalamak ve adaleti sağlamak istiyorum," diye cevap verdi. Ve eve geldiğinden beri ilk kez, gerçekten gülümsemişti; hem de gözlerinin içi gülerek. O kısacık süre boyunca bütün sertliği ve ciddiyeti uçup gitmişti.

Yeni bölümüne kaydolurken, farklı bir isim kullandı: Kate Mawhinney. Kate, göbek adı Catherine'in daha sert ve keskin bir versiyonuydu; Mawhinney ise annesinin kızlık soyadıydı. Lyn-da, Pete ve yirmi sekiz yaşındaki kız arkadaşının bir çocukları olacağını öğrendikten sonra, yakın zamanda eski soyadına geri dönmüştü.

Böylece isminin çağrıştırdığı Holly Berry esprisi tamamen tarihe karışmıştı; tıpkı postu karmakarışık ve düğüm düğüm olmuş bir koyunun acımasızca kırpıldıktan sonra temiz ve savunmasız bir hayvana dönüşmesi gibi.

Dönüşümü devam etti. Oxford'a gitmeden hemen önce kestirdiği saçı yıllar içinde tekrar uzadı ve rengi açıldı. Manda'nın o yaz

* Birleşik Krallık'ta başarılı öğrencilere verilen eğitim bursları hükümet tarafından karşılanır. -ÇN

bolca uyguladığı renk açıcı spreyin yerini röfleler aldı; yeni saç rengi o kadar inandırıcıydı ki doğuştan sarışın olmadığını yalnızca annesi ve kız kardeşi hatırlıyorlardı. Kilo da verdi: Başına bela olan göğüsleri ve dışarıya fırlayan karnı eriyip gitti; kaldırdığı ağırlıklar ve çıktığı koşular sayesinde vücudu daralıp şekle girdi. Bedeniyle arasındaki savaş hiç bitmiyordu: Uysal ve teslimiyetçi görünümünü, gereksiz bulduğu seksiliğini sürekli törpüledi; ta ki neredeyse androjen olarak nitelendirilebilecek zayıf ve sert bir görünüme bürünene dek. Kalın ve neredeyse ortada birleşen kaşlarını biçimlendirip almaya başladı ve süzülüp gittikçe elmacık kemikleri iyice dışarı fırlayıp belirginleşti. Bir zamanlar dolgun ve yuvarlak olan yanakları eriyince yüzü kalp şeklini aldı.

Lynda kızının mezuniyet töreninde, şehirdeki Art Deco Filarmoni Salonu’nun önünde fotoğrafını çekerken, “Ne kadar da güzel,” dedi. Holly’nin kepi gayet havalı duruyordu ama gülümsemesi biraz sertti. “Keşke bunu fark etse de birinin onu yemeğe çıkarmasına izin verse.”

Liverpool’da geçirdiği yıllar boyunca neredeyse hiç erkek arkadaş olmamıştı. Erkeklerden öylesine nefret ediyordu ki Kate Mawhinney’ye çıkma teklif etme cesaretini gösterebilecek çok az kişi vardı. Bu yüzden, Londra’da Baro Okulu’na başladığında bir erkek arkadaş edinmesi ve sonra da kısa bir süre onunla evli kalması büyük bir sürpriz oldu. Dost canlısı bir genç adam olan ve Kate’e her zaman saygı gösteren Alistair Woodcroft, öğrencilik döneminden sonra hiçbir hukuk firması tarafından işe alınmamıştı.

Kate yeniden birine güvenmek, ruhuna sızdığını bildiği kırıl-
ganlıktan kurtulmak ve birazcık da olsa sevmek istemişti. Sek-
si bir şekilde idare etmişti fakat Alistair’in samimiyetiyle başa
çıkamamıştı. Zihninin derinliklerine burnunu sokmasını ya da
yardım etmeye çalışmasını istememişti. Bu yüzden de Alistair’e
çıkışmış, üstünlük taslamış, onu aşağılamış ve ne zaman fazla
yaklaşacak olsalar onu kendinden uzaklaştırmıştı. Alistair’in
gözlerinin acıyla parladığını görürdü ve geç saatlere kadar şarap

barında veya ofiste kalırdı; ancak Alistair'in uyuduğundan emin olduğu ya da uyuyormuş gibi numara yaptığı saatlerde sessizce eve girerdi.

On sekiz ay süren evlilikleri, Kate'e tekrar bir başkasıyla yaşama konusunda genel bir isteksizlik ve hukuk kariyerine başlarken kullandığı yeni bir soyadı kazandırdı. Kate bu adın yalınlığını, sert ve kolayca telaffuz edilen seslilerini, dümdüz hecelerini ve verdiği dayanıklılık hissini sevmişti.

Böylece Kate Woodcroft doğmuştu.

-

ALI

26 Nisan 2017

21

ALI MUTFAK MASASININ BAŞINA ÇÖKÜP, SİYAH VE OPAK KÜLOTLU çorabının sarmaladığı ayak parmaklarını kıvrıp, topuklarını sıkıca yere bastırdı. Bu sefer ev sessizdi. Saat gecenin onuydu; ertesi günün öğle yemekleri paketlenmiş ve mutfak olabildiğince toparlanmıştı. Çocuklar uyuyorlardı, Ed dışarıdaydı ve Ali biraz uyumaya çalışması gerektiğini bildiği halde, yatmaya hazırlık aşamasından geçmek için biraz enerji toplaması gerekiyordu. Üstelik hiçbir şey yapmadan durup düşünecek zaman bulduğu anlar o kadar nadirdi ki.

Kafeinsiz ve sütlü Earl Grey çayından bir yudum aldı; bu içecek tıpkı Joel'in yatmadan önce ısrarla istediği ve Ali'nin keyfi yerindeyse hazırladığı ılık sütün yetişkin versiyonu gibi rahatlatıcıydı. Son zamanlarda keyfi çok sık yerinde olmuyordu. Önceki günün *Guardian* nüshasına uzandı. Hafta içi nadiren gazete alırdı ama bu acilen süpermarkete gittiği zaman eline geçen ücretsiz bir kopyaydı; belki bir seferliğine de olsa dünyada neler olup bittiğinden haberdar olabilirdi.

Ön sayfaya göz attı ve daha müstehcen haberlerin uzun uzadıya yer verilen üçüncü sayfayı çevirdi. James Whitehouse davasının açılış günü hakkında bir rapor gördü. Kate'in bu mutfağa son geldiğinde bahsettiği, kariyerini yeni bir seviyeye taşıyacak

olan dava buydu. Bu düşünce huzurunu kaçırdı. Kate'i bir aydan daha uzun süredir, neredeyse altı haftadır görmemişti. Nedeni bu olmalıydı. Bir parça suçluluk duygusu. Ona mesaj atıp iyi şanslar dilemesi gerekirdi. Daha önemsiz bir işe sahip olduğunu hissedene ve Kate'i rahatsız etmekten çekene arkadaş rolünü benimseyen Ali saate baktı. Hayır. Eğer Kate çalışıyorsa onu rahatsız ederdi; hem zaten saat de muhtemelen çok geç olmuştu.

Ali ilk üç fotoğrafa göz attı ve hikâyeyi büyük bir açgözlülükle okuyarak, "aşık", "asansör", "Avam Kamarası" sözcüklerini içeren suçlamayı ve hikâyeyi sulu bir dedikodu olmaktan çıkaran o uğursuz "tecavüz" detayını saniyeler içinde özümsemişti. Kate bu kadar önemli bir davayı üstlenmekle akıllılık etmişti; gerçi Ali hâlâ James Whitehouse'un suçlu olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Dört sütun genişliğindeki fotoğrafındaki ifadesinden etkileyici bir ciddiyet ve makul bir özgüven okunuyordu. Yüzünde ne bir gülümseme ne bir kendini beğenmişlik ne de yaradılıştan gelen bir bencillik emaresi vardı. Yüz ifadesinden de anlaşıldığı üzere masum olduğunu biliyordu ve jürinin ikna olmaktan başka çaresi yoktu.

Ali'nin saçları diken diken oldu. Eğer James Whitehouse masumsa, o zaman Kate suçsuz bir adamı mahkûm etmeye çalışıyordu. Bunu nasıl yapabiliirdi? Avukatların bu özelliğini, suçun ispatlanması gerektiğine dair gamsız söylemlerini hiçbir zaman anlamamıştı çünkü bazen adaletin uygulanmasında yanlışlıklar olabiliirdi, bunu biliyordu. James Whitehouse'un gerçekten de masum olduğunu umuyordu. Adamın bir karısı ve çocukları vardı, değil mi? Kimbilir şu anda ne haldelerdi? Zavallı karısının yaşadığı dehşeti tahmin edebiliyordu. Fakat James Whitehouse böyle bir suç işlemediyse, o halde Kate'in davayı kaybetmesi gerekiyordu ve eğer kaybederse yıkılacaktı.

Ali gazeteye hızlıca göz attı. James Whitehouse kendisinden sadece iki yaş büyüktü; Eton ve Oxford mezunuydu; bunu hayal meyal hatırlıyordu. Karısı duruşmada ona eşlik etmemişti.

Bunun gündeme getirilmesi merakını uyandırdı. James'in ailesine, özellikle de karısına yönelik ilgisi yoğunlaştı: Acaba kiminle evliydi? Ali iPad'ine uzandı ve anahtar sözcükleri yazarken kendini bir parça suçlu hissetti çünkü hem iğrenç bir sosyetikle evli olup olmadığını merak ediyordu hem de karısının çirkin olmasını umuyordu; gerçi hemcinsine haksızlık ettiğini ve büyük ihtimalle yarıldığını biliyordu.

İşte burada karısı detaylı olarak ele alınmıştı. "Bay Whitehouse'un karısı ve Whittington'ın 6. Baronu Greenaway'in torunu olan Sophie"nin bir fotoğrafına yer verilmişti. Sophie kocasının elini sıkıca tutmuş ve mağrurca objektife bakmıştı; uzun ve koyu renk saçları rüzgârda uçuşuyordu; iri mavi gözleri kibir, pişmanlık ve belki de bir parça korkuyla ışıldıyordu.

Ali'nin içi bir tuhaf oldu ve kalbi tekledi. Bu yüzü biliyordu. Bu kadını tanıyordu. Bu fotoğrafta daha olgun ve bakımlıydı ama yine de ilk bakışta fark ediliyordu. Onu en son üniversitenin yemekhanesinde, üzerinde kürekçi kıyafetleriyle ya da askılı bir üst ve daracık bir kot pantolonla gördüğünden emindi. Herhalde finaller bitmişti; kürek çekmek ve üniversitenin parkında piknik yapmak dışında hiçbir uğraşlarının olmadığı, sıcak haziran aylarından biriydi. Bu kızı net bir şekilde gözünde canlandırabiliyordu; gülerken başını geriye atardı; avluda kroket oynardı; akranlarının arasındayken güzel, kontrollü ve tatlı sesini özgüvenle yükseltirdi fakat ara sıra, gülmekten gözünden yaşlar geldiği zaman yüksek perdeden, ayrıcalıklı olduğunu hissettiren bir nida atardı.

Bu Sophie Greenaway'in ta kendisiydi. Üniversite hayatına kolayca uyum sağlayan, kendileriyle aynı sosyal çevreden gelmeyenlerle vakit harcamayan, gruplarına uygun olmayanları içgüdüsel olarak hisseden, neredeyse *kokularını* alan güzel kızlardan biriydi. Böyleleri sanat tarihi, İngilizce ya da klasik diller gibi sıkı çalışmayı gerektirmeyen, hatta *fağdasız* ve bilimsel yönü ağır basmayan bölümlerde okurlardı çünkü öncelikleri üniversiteden hemen sonra kariyer yapmak veya borçlarını ödemek de-

ğildi. Önemli olan Oxford'un çok yönlü eğitim sistemini deneyimlemektir; gerçi bazıları son yıllarında gerçeklerle yüzleşerek finansçı ya da yönetim danışmanı olmayı başarıyordu.

Sophie, Ali'nin ya da Alison'ın (o zamanlar kulağa daha uygun geldiği yanlışına düşerek bu ismi kullanırdı) yüzüne bile bakmazdı. O halde neden Ali, Sophie'yi ona aldırış bile etmeyecek diğer kızlardan daha net bir şekilde hatırlıyordu? Neden arada bir bağlantı olduğunu seziyordu?

Alt kattaki tuvalete gidip üniversiteye kaydolduğu sene çekilen ve esprili olacağını umarak buraya astığı fotoğrafa bakmadan önce cevabı bulmuştu.

Görmemek için çırpındığı kanıt, tam karşındaydı. On sekiz-on dokuz yaşındaki bol perçemli, yumuşak ve donuk saçlı, bir örnek giyinmiş bütün o gençlerin açık seçik görülen yüzleri arasında gizliydi. Üzerlerinde sınav dönemlerine ve eğitimlerinin başındaki resmi törene özgü *üniformalar* vardı; hepsi beyaz gömlekler giymişti; erkekler beyaz kravatlarını, kızlar ise siyah kurdelelerini takmıştı; sırtlarına siyah cüppelerini almışlardı; çoğunluğun kepleri düz dururken, daha özgüvenli olanlarınki muzipçe yana eğilmişti.

İşte oradalar: Yüzleri parmak büyüklüğünde, şapel boyunca uzanan sıranın iki ucunda, Ali'nin şimdi hatırladığı üzere bir bankın tepesinde dikilen iki kız. Fiziksel olarak benzemiyorlardı; bir tanesi etine dolgundu, diğeryse zayıftı fakat aynı bölümde okuyorlardı ve aynı iyimserliği paylaşıyorlardı: Muhteşem bir üç yıl geçireceklerine inanıyorlardı. Bir havuzun kenarında atlamayı bekleyen dalgıçlar gibi, hayatlarının en harika macerasına atılmaya hazırlanan Holly ile Sophie'nin yüzleri korkuyla değil, umutla ışılıyordu.

Ali bu yüzlere bakarken, arada güncel bir bağlantı olmaması gerektiğini biliyordu. Baronun etiği hakkında çok az şey bilmesine rağmen, doğal adalet duygusu böyle diyordu.

Kate ona bundan bahsetmiş miydi? Ali'nin zihni, Kate'in

James Whitehouse'u dava edeceğini söylediği konuşmaya gitti. Kate, Sophie'den bahsetmiş miydi? "Bil bakalım James Whitehouse kiminle evlenmiş?" gibi bir şey söylemiş miydi? Ya da arada zayıf bir bağlantı olduğunu ima etmiş miydi? Ali konuşmalarını gözden geçirerek, her şeyin yolunda olduğuna, Kate'in durumu kontrol altına aldığına, ne yaptığını bildiğine ve her şeyin kanunlara uygun olduğuna inanmasını sağlayacak o itiraf cümlesini aradı. Ancak tepeden tırnağa ürpermesine neden olacak kadar emindi ki aralarında böyle bir konuşma geçmemişti. Kate bu konuyu hiç açmamıştı.

Arkadaşının bu detayı atlamasının sebebi yüzünden endişelenirken, midesi kasıldı. Kate neden bir şey söylememişti? Belki de James Whitehouse'un üniversiteden tanıdıkları Sophie'yle evlendiğini bilmiyordu. Gerçi Sophie o zamanlar bile James adında bir oğlanla çıkmıyor muydu? Hatırında uzun boylu, geniş omuzlu bir kürekçi kalmıştı; gür saçları gözlerini örten ve alınına düşen bu delikanlı, onu Sophie'nin odasından koşarak çıkarken gözetledikleri nadir anlarda asla dönüp onlara bakmazdı. Hafızasının en derinlerine gömülü olan bu silüet, günlük hayatta kafasını meşgul eden bütün ıvır zıvırları bir kenara iterek, ete kemiğe büründü. Bu James Whitehouse olsa gerekti.

Belki de Kate bunu fark etmemişti; aradaki bağlantıyı kuramamıştı; veya kurduysa bile, bunu önemsememişti. James'in öğrencilik dönemindeki kız arkadaşını tanısa bile *James'i* tanımıyordu; o halde her türlü bağlantı göz ardı edilebilirdi, değil mi?

Yine de Ali'ye doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Notlarını renk kodlarına ayıran ve karmaşık kompozisyon planları yapan, davalara tutarlı ve adli bir açıdan yaklaşan Kate'in insanı her daim etkileyen hafızası, bu bağlantıyı derhal saptamış olmalıydı. İlk başta hatırlamasa bile, dava ettiği adamın, bir zamanlar üniversitede aynı bölümde okuduğu ve ders partneri olan kızla evlendiğini keşfetmesi gerekirdi. Her ne kadar belli belirsiz olsa da aralarında bir bağlantı vardı.

O halde Kate neden bu konuyu gündeme getirmemiş ve bahsetmeye değer bulmamıştı? Bunun tek bir nedeni olabilirdi; Ali bu sarsıcı ihtimali düşününce bedenine buzdan bir mızrak saplanmış gibi hissetti ve kalbinden fışkıran korku her yanını sardı.

Tuvaletin duvarına yaslanıp fotoğraftaki bütün yüzleri inceledi ve o âna kadar aklından çıkan isimleri hatırladı; hepsi de artık kanıksadığı bu siyah-beyaz ve bulanık fotoğrafta görmezden geldiği, fakat o parlak yıllara tanık olan gerçek insanlardı. Belki de o yıllar Kate ya da o zamanki Holly için o kadar da parlak değildi. Sevgili arkadaşının o şekilsiz kapüşonlu kazağın içinde kaybolup gittiği ve kan çanağma dönen gözlerine yerleşen sıradışı donukluk gözünün önüne geldi.

Ve ona ne olduğunu hatırladı.

HOLLY BUNU KENDİSİNE KİMİN yaptığını hiçbir zaman Ali'ye söylememişti. Ali onu saldırıdan sonra, öğle yemeği vaktinde bulunduğu, Holly sadece başına gelen olayı itiraf etmişti. Oğlanın başka bir fakülteden olduğunu söylemişti ve Ali kısa bir süreliğine bu kişinin Holly'nin daha önce bahsettiği ve okul gazetesinde çalışan Dan olduğunu düşünmüştü. Derken birkaç gün sonra Dan ile tanışmıştı ve bu çelimsiz, ipek saçlı, ince-uzun parmaklı, arkadaşının yanında heyecanına engel olamayan ve Holly'ye ilgi duyduğu her halinden belli olan bu oğlanın saldırganlaşabileceğine ve böyle bir şey yapabileceğine ihtimal vermemişti.

Belli ki bir tecavüz gerçekleşmişti. Ali bunu görebiliyordu. İnsan karşılıklı rızanın olduğu bir ilişkide bu şekilde tepki vermezdi. Sarhoşken hayır demekten daha kolay olduğu için yaşanan bir kaçamak, tamamen farklıydı. Ama Holly olaydan sonra takıntılı bir şekilde yıkandığını itiraf etmişti; onu bedenini ovarak aşındırmaya ve canını acıtacak kadar sıcak suyla dolu bir küvete gömülmeye iten bu olayın ise bambaşka bir boyutu vardı. Ortada hiçbir belirsizlik yoktu.

Holly'ye polise gitmesini veya kadın öğrencilerin temsilci-
siyle görüşmesini söylemişti; gerçi karşısına böyle bir problemle
gelindiğinde öğrenci temsilcisinin ne yapacağını her ikisi de kes-
tirememişti. Peki ya öğrenci dekanı? Bu genç Fransızca hocası
güya Holly'nin avlusundaki diğer içi geçmiş akademisyenlere
kıyasla, öğrenci meseleleriyle daha fazla ilgileniyordu. Ama Hol-
ly başını hararetle iki yana sallamıştı. "Benim suçum da olabilir,"
diye fısıldamıştı. "Belki de yanlış sinyal vermişimdir. Belki *sa-
hiden* de belirsiz davranmışımdır?" İçini rahatlatmak için arka-
daşına bakmıştı fakat Ali denediği halde ona güvence vermeyi
başaramamıştı. "Tabii ki senin suçun değildi; yanlış sinyal filan
vermedin," dediyse de sözleri etkisiz olmuştu. Elbette Holly
kendini suçlayacaktı; çünkü onun zihninetine göre, birisi teşvik
edilmediği sürece neden böyle bir şey yapmıştı ki?

Holly polise gitmemekte son derece kararlı davranmış ve Ali
ona hak vermişti. Kim böyle bir gündem yaratmak ve dikkatleri
üzerine çekmek isterdi? Kim inanılmama riskini göze alarak, başına
gelenleri bir daha anlatırdı? Kadın öğrencilerin üniversiteye kabul
edilmelerinin üzerinden çok uzun zaman geçmemişti ve genel kanı,
düzeni bozmamaları gerektiği yönündeydi. Holly neden üniversite
yetkililerinin, öğretmenlerinin ve diğer öğrencilerin zihninde, teca-
vüze uğradığını haykıran kız olarak yer etmek istesindi?

Böylece daha yeni çiçek açan Holly, iyice içine kapanmıştı.
Oysa o utangaç, şüpheli ve bazen can sıkıcı olabilen öğrenci, Ox-
ford'un bütün sunduklarına sıkı sıkıya sarılan bir kıza dönüş-
müştü. Derken Holly, *Cherwell* için değerlendirmeler yazmayı,
İşçi Partisi toplantılarına katılmayı, derin ve aranan bir alto sese
sahip olduğu halde koroda şarkı söylemeyi, telefon danışman-
lık şirketindeki gece mesailerini bırakmış; kütüphanenin alt ka-
tındaki okuma odasında duran uzun meşe masalardan birinin
sonundaki yerini almış ve kendine ders kitaplarından koruyucu
bir kalkan örerek köşesine çekilmişti. Geceleri dışarı çıkarken
yanına tiz sesli bir tecavüz alarmı almış fakat nadiren kütüpha-

nenin ötesine geçmişti. Kitaplardan oluşan barikatının ardına gizlendiğinde, sadece başının tepesi görünürdü.

İkinci eğitim yılı başladığında, Holly geri dönmemişti. Ali'ye bir mektup yazmıştı. *Anlaşılan Oxford bana göre değilmiş. Bir türlü alışamadım. Sebebinin sadece sen biliyorsun.* Bu son cümle ve Holly'yi olaydan sonra bulması, sene başında ise Holly'nin onu tuvalette yarı baygın halde bulup külotunu çekerek, saçlarını geride tutup ağzındaki kusmukları silerek ona sahip çıkması, ikisini bütün güzel anlardan daha çok yakınlaştırmıştı. Alison hemen ona cevap yazmıştı ve irtibatı sürdürmüşlerdi; ikisi de Londra'ya taşındığında arkadaşlıkları derinleşerek daha da güçlenmişti.

Holly artık Kate kimliğini benimsemişti. Görüşmedikleri yıllarda Holly'nin daha sert ve daha zarif bir versiyonuna dönüşerek neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Bu süreç yavaş yavaş gerçekleşmişti fakat avukatlık stajına başladığında, dönüşümü tamamlanmıştı. Bu yeni versiyon, koşarak Liverpool'daki evine dönen kızıdan daha özgüvenliydi: Sesi derinleşip kibarlaşmış, aksanının bütün izleri silinmişti; konuşmasındaki o eski iniş-çıkışlar sadece sarhoş olduğu ve aşırı duygusallaştığı nadir zamanlarda ortaya çıkıyordu. Artık daha gösterişli, dengeli ve biraz da ciddiydi; büyük ölçüde işine odaklanmıştı ve önceleri erkek arkadaşı, çabucak da kocası olan zavallı adamı ikinci plana atmıştı. Ali adamcağız için üzülmüştü; aslında gayet sevimli biriydi fakat Kate'in hürsine, şevkine ve kararlılığına sahip değildi. İstikrarlı orta sınıf yaşamında hiçbir aksilikle karşılaşmayan, daha yumuşak bir karakter olduğu her halinden belliydi.

O gece olanlar hakkında konuşmamışlardı çünkü Kate neden her şeyi baştan hatırlamak istesindi ki? Ali çok eskiden, sadece bir kez konuyu açmış ve şiddetli bir direnişle karşılaşmıştı.

"Peki sen olanları hazmedebildin mi?" diye sormuştu.

Kate ona buz gibi bakmıştı. "Sahiden de bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," demişti.

"Tabii, doğru. Üzgünüm." Ali hemen başka bir konu açmış ve Kate yüzünün kızardığını görmesin diye bakışlarını kaçırmıştı.

“Sorun değil.” Kate’in sesinde teslim olacağını hissettiren, ufacık bir kırıma olmuştı; o kadar alçak sesle konuşmuştu ki Ali onu anlamak için kulak kesilmek zorunda kalmıştı. Kate, “O konuya giremem,” demişti.

Fakat bu konuyu gündeme getirmenin hiçbir yararı olmasa da Holly’nin başına gelenler, hâlâ ket vurulan bir sır olarak varlığını sürdürmüştü. Kate Alistair’den ayrıldığında, pek çok verimsiz dönemden geçtiğinde ve bir kısa ilişkiden diğerine koştukça onu bir gölge gibi izlemişti.

Yirmi yılı aşkın bir süre önce gerçekleşse de Holly’nin uğradığı tecavüz, Kate’in bambaşka bir kadına dönüşmesine yardımcı olmuştu. Bir ceza avukatı olarak kariyer yapmaması ve savcılığı tercih etmesini sağlamıştı. Kate asla itiraf etmese de Ali bunu sezebiliyordu.

Peki içine gömdüğü acısı, mesleki sağduyusuna üstün gelmiş olabilir miydi? Ona tecavüz eden kişinin James Whitehouse olması ve Kate’in onu dava etmek için son derece kişisel bir sebebinin bulunması mümkün müydü? Ali’nin emin olduğı tek şey, Kate’in James’in karısı olan kadını yirmi dört yıl öncesinden tanıdığı fakat bunu söylemediğı ve bunun bir sebebi olması gerektiğıydi. Bu soru, kaşımaması gerektiğini bildiğı fakat direnmeye çalıştıkça onu daha da deli eden bir böcek ısırtığı gibi aklına takılıp duruyordu. Küçük ve mantıklı adımlarla ilerlemeliydi: James, Kate’in eski ders partneri olan Sophie’yle çıkmıştı; yani kesinlikle Kate’le aynı dönemde Oxford’a gitmişti ve belki de onunla tanışmıştı. Fakat onu tecavüzle suçlamak için, büyük bir sıçrayış gerekiyordu.

Alt kattaki banyodan çıktı ve fotoğraftaki genç, güven dolu yüzleri geride bıraktı. Salim kafayla düşünmeye çalışırken, kesinliğe ve rahatlamaya ihtiyaç duyarak, bir fincan daha çay yapmak üzere su kaynattı. Kate’in bu iğrenç ve utanç verici gerekçe yüzünden, aradaki bağlantı konusunda sessiz kalması *gayet* mümkündü. Tecavüzcüsünün adını bir kez bile ifşa etmemişti ve şimdi konuşmayı reddetmesi de mahremiyeti konusundaki

ısrarından kaynaklanıyor olabilir. Ama arkadaşının çelik gibi, inatçı ve gaddar bir yanı da vardı ve eğer ona tecavüz eden kişi James Whitehouse idiyse –ki bu yalnızca bir ihtimaldi– o halde Kate’in o gece kendisine yaptıkları yüzünden onu dava etmesi çok mümkündü; belki de bu tecavüz davasında da suçlu olup olmadığı umrunda bile değildi.

Peki Kate bu davaya odaklanmayıp tamamen başka bir güdüyle hareket ediyorsa, onu tecavüzle suçlayan zavallı kadına ne olacaktı? Tanrı aşkına, hayatı mahkemede paramparça edilecekti. Ali derin bir nefes aldı. Acaba hukuktan ve disiplinden uzaklaşmayan Kate, duygularına yenik düşmemeyi başarıp öfkesini yönlendirmeyi ve davasını kazanmak için kullanmayı başarabilecek miydi?

Kimbilir Sophie ne durumdaydı. Ali’nin yüreği ezildi. Zavallı kadımcı. Sophie aptal bir sosyetik değil, bir zamanlar tanıdığı biriydi; evliliğinin temeli korkunç bir şüpheyle sarsılan bu kadın, kendisinden çok da farklı değildi. Acaba James’le yaşamak, onunla yatmak nasıl bir şeydi? Zihninde Sophie’ye dair anılar belirdi; koşarak bekçi kulübesinin kapısından girişini ve sık sık “erkek arkadaşından” bahsederken yanaklarının kızarışını anımsadı. Şimdiyse kocası Bailey’de yargılanıyordu ve Sophie onu izlemeye bile gitmemişti. Yoksa James’in bunu daha önce de yaptığından mı şüpheleniyordu? Şüphelense bile, bu sefer paçayı sıyırmasını umuyor olmalıydı.

Sonra sevgili arkadaşı Kate’i ve eğer başarısız olursa, sadece fazlasıyla sansasyonel bir dava kaybetmekle kalmayacağını düşündü. Kate kendi başına gelen tecavüzün intikamını alma ve onu mahvolmanın eşiğine getiren James’in hayatını kaydırma şansını da yitirecekti.

Eğer James beraat ederse, sözde kurbanı küçük düşecekti. Böylece Sophie’nin dünyası tamir olabilir.

Peki bu durum Kate’i nasıl etkileyecekti?

KATE

27 Nisan 2017

22

JAMES TİPKİ ESKİSİ GİBİ GÖRÜNÜYORDU. HATTA GEÇEN YILLAR ONU yıpratacağı yerde daha da çekici görünmesini sağlamıştı; James de tıpkı peynir ya da kaliteli bir kırmızı şarap gibi yıllandıkça değerlenen adamlardan biriydi. Gözlerinin kenarlarındaki gülümseme çizgileri ve şakaklarındaki kır saçlar ona belli bir karizma katmıştı; çene kemiği ise belirginleşerek ona daha kararlı bir görünüm kazandırmıştı. Hem deneyimli hem de genç görünmek gibi ustalık isteyen bir uğraşın altından başarıyla kalkmıştı.

Bedeni hâlâ genç bir adamınki gibiydi. Hâlâ o kürekçi göğsüne, geniş omuzlara ve kaslı bir bel bölgesine sahipti; Westminster'da yediği öğle yemekleri göbeğini biraz bile şişirmemişti; beliren en ufak fazlalığı ise egzersiz yaparak eritmişti. Libertine Kulübü'nde taşkınlıklar yapsa da oradaki eylemlerinin gerçek yüzünü yansıttığını hiç düşünmemiştim. Elit bir kürek takımının başında yer alan ve tamamen farklı bir alanda parlak bir kariyer yapmasını takiben, seçildikten beş yıl sonra jet hızıyla bakanlığa getirilen, güçlü bir öz denetim mekanizmasına ve şaşmaz bir disiplin sağlama yeteneğine sahip olan biriydi.

Mahkeme salonuna girdiğimde elbette göz ucuyla ona baktım. İstediğim son şey, onunla göz teması kurmaktı. Hâlâ beni bir şekilde tanıyabileceği korkusunu taşıyordum; oysa kendimi

köklü bir şekilde baştan yaratmıştım. Profilim bile değişmişti: James'in ucunu öpmeden önce de sevmediğim, daha sonra da nefret ettiğim burnum o kadar usta bir cerrah tarafından düzeltilmişti ki aynada kendime bakınca ben bile eski halimi hatırlamıyordum; hele kafamda peruğum ve sırtımda cübbem varken tanınmam daha da güçlü.

Fakat dava ilerledikçe, James'in beni sadece kıdemli avukat Kate Woodcroft olarak gördüğü açıklık kazandı. Korkum azaldıkça, tabii ki beni tanımayacağını fark ettim: Onun için tamamen unutulmaya mahkûm biriydim. İsimsizdim. "Polly miydi yoksa Molly mi?" diye sormuştu. Birlikteliğimiz sadece James'in yatak skoruna bir çizik daha atmasını sağlamıştı. Bir daha aklına gelecek olsam bile, yattığı bütün diğer kızlar gibi çetelesini kabartan alelade bir zaferden farksızdım.

Yaşadığım ani öfke patlaması yüzünden kalp atışlarımın aniden hızlanması üzerine, derin bir nefes aldım. Mantıktan uzaklaşarak, hangi cüretle beni unuttur ve hiç düşünmeden işlediği suçun yol açtığı zarar hakkında hiçbir fikri olmaz, diye düşündüm. James içimde sertçe gidip geldikçe, başkalarına duyduğum güveni ve dünyanın aslında güzel bir yer olduğu yönündeki inancımı sarsmıştı. Tecavüzün verdiği fiziksel acı çabucak dinmişti; ertesi gün hapının yol açtığı mide bulantısı sadece bir gün sürmüştü ama James'in uyguladığı şiddetin anısı, eteğime asılışı, dudaklarının alev alev yanışı, ağzımdan çıkan o çirkin cümle ve ağzımda kalan o buruk tat dün gibi aklımdaydı. Bunları bastır-dığımı sanmıştım fakat Brian davayla ilgili belgeleri elime tutuşturunca, bütün anılar tekrar canlanmıştı.

James'in bu keskin yüz hatlı ve peruklu kadın hakkında neler düşündüğünü merak ederek notlarımı karıştırdım. Beni ilgiyle izleyip izlemediğini bilmiyordum çünkü ona bakmak için hiçbir sebebim yoktu. Bu dava onun üzerine kurulu olsa da en büyük çelişkilerinden biri de delillerin büyük bir kısmı tartışılırken, James'in göz ardı edilebilmesiydi. Savcılık ve savunma makamı

olarak, kürsüye çıkıp olayları kendi açılarından anlatan tanıkları dinlerken, onu dikkate alma gereği duymadan saatler geçirebildik. James'in ifadesinin alınmasına bile gerek yoktu; gerçi Angela kesinlikle bunu yapacaktı; yapmaması delilik olurdu. Şimdilik ve bir süre daha, dikkatimizin büyük bir kısmını James'e değil, diğer tanıklara verecektik.

İlk önce Kitty Ledger tanıklık edecekti. Muhafazakâr Parti Merkezi'nde çalışan Kitty, Olivia'nın yakın arkadaşıydı. Daha da önemlisi, Olivia'ya yasak ilişki dedikodularını sorduklarında, *Daily Mail*'e ilk demeç veren kadındı. Ancak Angela Regan'ın iddia ettiği ve James Whitehouse'un inandığı gibi Olivia koşarak magazin gazetelerine gitmemiştir; daha ziyade, muhabirler hikâyenin kokusunu aldıklarında Kitty'nin cevap vermesine göz yummuştu. Hem basına konuşan hem de Olivia'yı polise gitmeye ikna eden kişi Kitty olduğu için, Angela Regan onu yıpratmaya çalışacaktı. Benim kısmi görevimse, Kitty'nin bu güçlü ve çekici politikacıya karşı hiçbir düşmanlık beslemediğini ortaya koymaktı. James başbakanın yakın dostuydu; Kitty ise seçim işleri bölümünde görev aldığından, onun partisini tanıtmak için çalışıyordu ve entelektüel yönüyle tanıdığı bu adamın imajını geliştirmek için elinden geleni yapması gerektiğini biliyordu. O halde neden James'i tarihi Bailey'nin sanık kürsüsüne oturtacak olaylar zincirinin tetiklenmesine yardımcı olmuştu? Bunu ancak etik açıdan doğru olduğunu bildiği için yapmış olabilirdi.

Kitty iyi bir tanıktı. Kürsüye girdiğinde ona bir kez bakmak bile bunu anlamak için yeterliydi: Yirmili yaşlarının sonlarını süren, tıknaz, koyu renk saçları için pratik ve kısa bir kesim tercih eden, ağırbaşlı genç bir kadındı. Başka bir yaşamda, onu bir hâzırlık okulunun müdiresi ya da yoğun bir acil servisin baş hemşiresi olarak hayal etmek mümkündü. Dayanıklı biriydi. Başını asla derde sokmayan fakat başkalarının başı derde girdiğinde nasıl tepki vermesi gerektiğini bilen ve bir kriz anında hemen devreye giren türden, biraz otoriter bir arkadaştı.

Ona baktım ve bu genç kadının geniş bir hayal gücü olmasa da net bir ahlak anlayışı olduğunu gördüm; doğruyu ve yanlış keskin çizgilerle birbirinden ayırabilirdi. Boynunda pırlantalı, küçük bir haç vardı; yani pazar günleri kiliseye gidilen bir çocukluk geçirdiği konusunda haklı olabilirdim. Kitty Ledger'm hayatı boyunca büyük bir terslikle karşılaştığını sanmıyordum ama başka bir kadının başı derde girecek olursa, işleri yoluna koymak isteyeceğini sezebiliyordum.

Adını ve Olivia'yla yakınlığını teyit ederken açık ve özgüvenli bir biçimde konuştu. Olivia'nın asansördeki olayın ardından, önce ona açıldığını gündeme getirdim.

"Olivia'nın ne durumda olduğunu tarif edebilir misiniz?"

"Siniri bozuktu, ağlamaklıydı. Normalde olayların gidişatı konusunda kayıtsızd ya da ilişkileri bitmeden önce öyleydi. Fakat bana açıldığında sıkıntılıydı."

Bu konuşmanın, Kitty hikâyeyi doğrulamak üzere *Daily Mail*'e demeç vermeden bir hafta önce gerçekleştiğini teyit ettik. Olivia'nın bunu kabul ederken, intikam peşinde olup olmadığını sordum.

"Hayır. Ama James'e kızgındı." Göz ucumla Angela'nın not aldığını gördüm. "Kendini kullanılmış hissediyordu. Ama bundan fazlası da vardı. Sanki James böyle davrandığı için ondan nefret etse de olanlar yüzünden kendini suçluyordu. Kirlenmiş hissettiğini söyledi. Sanki her şey kendi hatasıymış gibi."

Kitty'nin detayları öğrenmek için arkadaşımı sıkıştırdığını öğrendik. Kitty'nin bunu yaptığını, kahverengi gözlerinin olayın dehşetiyle irileştiğini, kolunu tıpkı koruyucu bir abla gibi arkadaşının omuzuna doladığını, ses tonunun James'in böyle bir şey yapabilmesinin sebep olduğu öfkeyle, inandırıcı bir duygudaşlık arasında gidip geldiğini hayal edebiliyordum.

"Peki tecavüz tanımını kim yaptı?" diye sordum. Bunu bir an önce açıklığa kavuşturmamız gerekiyordu.

"Ben yaptım." Kitty hiç pişman değildi; başını dikleştirip

göğsünü şişirdi. "Olivia, James'in külotunu yırttığını söyleyip o çürüğü gösterdikten ve ona nasıl hitap ettiğini söyledikten sonra." Tiksinmiş gibi bir hali vardı. 'Sana ne yaptığının farkındasın, değil mi?' dedim. Olivia başıyla onaylayıp ağlamaya başladı. Fakat bir türlü o sözcüğü söyleyemedi."

"Siz mi söylediniz?"

"Evet." Mahkeme salonunda bir heyecan dalgasının belirdiğini hissettim. "Ben söyledim. 'Sana tecavüz etmiş. Ona defalarca istemediğini söylemişsin ve seni duymazlıktan gelmiş. Bunun adı tecavüz,' dedim."

"Peki sonra ne oldu?"

"Olivia biraz daha ağladı. James'in onu sevdiğini sandığını, ona böyle bir şey yaptığina inanmadığını söyledi. 'Buna inanmanın güç olduğunu biliyorum, ben de inanmakta zorlanıyorum ama James bunu sana yapmış,' dedim."

"Nasıl bir yol izlemesi gerektiği hakkmda konuştunuz mu?"

"Polise gitmesini önerdim. İlk başta çok isteksizdi. Sanırım her şeyin yoluna girmesini istiyordu. Ancak iki haftadan biraz uzun bir süre sonra ikna oldu."

"Yani 31 Ekim Pazartesi günü: Hikâye gazeteye düştükten dokuz gün sonra."

"Evet." Kitty'nin sinmeye niyeti yoktu. "Gazeteye sadece ilişkilerine dair dedikodular hakkında bana geldikleri zaman konuştum. Bir ilişki yaşadıklarını teyit ettim ama tecavüzden bahsetmedim."

"Sanırım 'bir arkadaşın' demecini şu şekilde aktarmışlar: 'Ona korkunç davrandı. Olivia ona âşıktı ama James onun güvenini kötüye kullandı.' Bunları söyleyen siz miydiniz?"

"Evet. Bendim."

"Peki, 'James onun güvenini kötüye kullandı,' derken neyi kastettiniz?"

"Onu yüzüstü bıraktığını. Ona kötü davrandığını. Tecavüz, hatta saldırı suçlaması bile yapmadım. Olivia bunu yapmamam

için çok ısrar etti ve zaten hukuki açıdan bunu yapamazdım. Sanırım Olivia hâlâ James'in bir şekilde özür dileyeceğini ve barışacaklarını umuyordu."

"Barışacaklarını mı umuyordu?" Tek kaşımı kaldırdım: Olivia'nın Kitty'yi yönlendirdiği ve onun aracılığıyla basınla görüşerek, sevecen bir uzlaşma sağlamayı umduğu imasını açıklığa kavuşturmalıydık.

"Tekrar bir araya geleceklerini değil fakat birlikte çalışabileceklerini düşünüyordu. James bunu yaptıktan sonra onun ofisinde çalışmayı imkânsız buluyordu."

"Fakat böyle bir şey olmadı mı?"

"Hayır. James gazetede çıkan ve Olivia'yı intikam peşindeymiş gibi gösteren haber yüzünden küplere bindi. Olivia'nın telefonlarına çıkmayı, varlığını kabullenmeyi bile reddetti. Olivia da James'in yaptığı şey yüzünden asla özür dilemeyeceğini anladı. James yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordu. Zaten bu yüzden Olivia'nın polise gitmesi biraz zaman aldı. Olanları hazmetmesi ve onlara başvurmadan önce herhangi bir çözümün ya da uzlaşmanın mümkün olmadığını kabullenmesi gerekiyordu."

ANGELA ELBETTE KITTY'Yİ çabucak alt etmeye çalıştı. Olivia'yı sorgularken takındığından daha saldırgan bir tutum benimsedi. Rakibine ardı ardına darbeler indirmeye hazırlanan bir ağır sıklet dövüşçüsü gibiydi ve ıskalamaya hiç niyeti yoktu. Duruşu bile değişti; omuzlarını dikleştirdi, göğsünü şişirdi. Her iki kadının da tutumları çok şey anlatıyordu: İkisi de kendilerinden emindi; hafife alınmaya niyetleri yoktu ve her ikisi de kendi doğruları için savaşılmaya hazırdı.

Angela'nın bakış açısına göre, Kitty hesapçı biriydi. Olivia'nın evli bir adamla ilişki yaşamasını onaylamayarak ahlak bekçiliğine soyunan bir arkadaştı ve peşin hükümlüydü; iyiliksever rolüne soyunmuştu; Olivia'nın bir zamanlar dayanılmaz derecede çekici

bulduğunu itiraf ettiği fakat karşılaştıkları zaman Olivia'yı tanımyormuş gibi davranan bakana kin besliyordu. İyi ama bakan neden ona iyi davransmdı ki? Bunun bir tecavüz olduğu fikrini ortaya atan, o çirkin sözcüğü ilk kez ağzına alan, adı geçen politikacıyı gazetelerde küçük düşürmeye çalışan genç kadın Kitty'ydi. "Güvenini kötüye kullanmak" mı? Bu James ona *tecavüz* etti demenin üstü kapalı yolu değil miydi? Kitty arkadaşını sürekli *sık boğaz etmişti* ve Olivia olaydan iki hafta sonra, nihayet onun ardı arkası kesilmeyen sorularının yarattığı baskıya dayanamayıp polise gitmişti.

Lord Hazretleri araya girerek Angela'ya, yorum yapmak yerine sorular yöneltmesini söyledi ve Kitty'ye, kendisine yöneltilen her iddiayı ele alabileceğine dair güvence verdi. Suçlamalar havada uçtu ve bulanık bir çamur birikintisine dönüşerek, Kitty'nin ifadesine gölge düşürdü. Angela birkaç puan kazanmıştı: Evet, Kitty ilişkilerini onaylamıyordu ve James Whitehouse hakkında olumlu bir görüşe sahip değildi. "Aşağılık herifin teki olduğunu düşünüyordum," sözleri jüri üyelerini gülümsetti. Olivia'nın ona duyduğu ilginin cinsel bir yanı olduğunu ima etti. Angela, "Peki neden Bayan Lytton'ı en kötü senaryoya inandırmak için bu kadar baskıcı davrandınız? Neden işine karıştınız?" diye sordu.

Yine de Angela'nun atmaya çalıştığı çamurun kalıcı olacağını sanmıyordum. Jüri üyelerini izleyerek tepkilerini tahmin etmeye çalıştım ve sözcünün Angela'ya bakıp kaşlarını çatıldığını, Bayan Turuncu Surat'ın ise, *N'olur bana bir iyilik yap ve sus*, dercesine gözlerini devirdiğini gördüm. Kitty'nin kolay lokma olmaması işime geliyordu. Hiç kimse zorbaları sevmezdi. Kitty ezik biri olmaktan çok uzaktı; bunun için fazla kuralcıydı, fazla eğitimliydi ve fazla zarıftı; yine de siyahlara bürünen nüfuzlu meslektaşım tarafından sindirilmeyi reddetme şekli, kendini sevdirecek kadar cesur olduğunu gösteriyordu.

En can alıcı noktada, "Hayır," diye diretti. "Olivia'ya polise gitmesini söyledim çünkü James ona *tecavüz* etmişti." Salonda yankılanan gür ve berrak sesi, hayatı boyunca şansı yaver giden

fakat aynı fikirde olmadığı birinin görüşüne asla boyun eğmeyeceğini, asla inarınmadığı bir şey söyleyecek kadar sinmeyeceğini hissettiren bir kadına aitti.

Essexli oğlan James Whitehouse'u sanık kürsüsüne oturtan kadına değil de James'in oturduğu kürsüye bakarak, tehditkâr bir şekilde sırttı. Angela cüppesini savurarak, bütün kendini beğenmişliğiyle pat diye benimle aynı hizadaki yerine oturdu; biraz sinirlenmiş ve ağzı dümdüz bir çizgi halini almıştı. Müvekkili için daha iyisini yapabileceğini, bu tanığı ona yardımcı doku-nabilecek şekilde sorgulayamadığını, Kitty'nin kendinden emin bir biçimde dile getirdiğı, "James ona tecavüz etti," beyanının mahkeme salonunda yankılandığını ve jüri üyelerinin görüşmeler sırasında anımsayacakları bir ifade olduğunu biliyordu. Kalbim sevinçle doldu ve umutlanmaya başladım.

ÖNÜMÜZDE UZUN BİR GÜN vardı ancak yargıç öğleden sonra bir ön duruşma değerlendirmesi yapması ve birkaç karar vermesi gerektiğinden, duruşmayı kısa kesmek zorunda kaldık. Jüriye dönerek, "Eğer sakıncası yoksa bu öğleden sonra ara verelim ve yarın erkenden çıkıp gelelim," deyince, jüri üyeleri okulun iptal olduğunu öğrenen çocuklar gibi sevindiler çünkü dava onları içine almaya başlamıştı: İfadelere yoğunlaşmaları gerekiyordu; hikâyesinin her bir kısmı gün yüzüne çıktıkça ve farklı versiyonlar tıpkı renkleri ya da dokuları uymayan ve asla inandırıcı bir bütün oluşturamayan yünlü ve üzerinde işlemeler bulunan ipekli parçalar gibi yan yana dizildikçe, anlatılanları can kulağıyla dinlemeleri şart olmuştu.

Gerçi öncelikle James Whitehouse'un polise verdiği ifadeyi, iki polis memuru yanına gelip de onu tutuklamaya hazırlanırken sarf ettiği sözcükleri duymaları gerekiyordu. Vakadan sorumlu olan Dedektif Çavuş Clive Willis kürsüdeki yerini aldı. Bu kariyerinin en sansasyonel vakası olduğundan başını dimdik tutuyordu ve sesi berrak bir şekilde tınılıyordu.

Polisin sorgulama metnini yardımcım Tim'in okuması gerekiyordu fakat kendisi başka bir davada görevlendirildiği için Dedektif Willis ve ben, memurun ve sanığın konuşmalarını okuyacak, sözcükleri olabildiğince açık ve tarafsız bir tonda seslendirerek, kısmen gözden geçirilmiş bu metni, benim alışlagelen dakikada-bir-sayfa tempomla aktaracaktık.

Dedektif Willis gayet makul bir adamdı fakat ifade verirken tam bir dedektif gibi davranmıştı; tuhaf ve duygusuz bir biçimde konuşmuş; sanki kışkırtıcı bir şeyler söylemek şöyle dursun, bunu aklından bile geçirmemişti. Kıdemli bir politikacıya ciddi bir cezai suç hakkında sorduğu sorular, denizlerdeki hava durumu tahmininden ya da kendi alışveriş listesinden daha ilginç değildi. Yine de sözcükler kendi içlerinde yeteri kadar dram içeriyorlardı. Dedektif Willis, James Whitehouse'u tutuklarken ona neler söylediğini açıklayınca, kafatası derim gerildi. Bunlar televizyonda bir dedektiflik programı izleyen bütün jüri üyelerinin hatırlayacağı sözcüklerdi.

Dedektif Willis, özgüven ve görev bilinciyle yükselen bir sesle, "Bir şey söylemek zorunda değilsiniz. Fakat bahsetmediğiniz bir detaydan daha sonra mahkemede medet ummanız savunmanıza zarar verebilir," diyerek ilk cümleyi okudu. "Söyleyeceğiniz her şey delil olarak kullanılabilir."

Birkaç saniye boyunca bekledim ve jüri üyelerinin bu ifadenin önemini sindirmelerine izin verdim; sözcükler mahkeme salonunu doldurup yankılanırken, bu tanıdık cümleyi duyunca yüzlerinin aydınlanmasını izledim.

"Peki onu nerede tutukladınız?" diye sordum.

Dedektif Willis o ânın dramatikliğini ve bulundukları yerin aykırılığını hatırlayınca göğsünü kabarttı. "Parlamento Binası'nın hemen önünde," dedi.

ÖĞLE ARASI VAKTİ GELDİĞİNDE işimiz bitmesine rağmen, ifade metninin sonuna geldiğimizde yorgun düşmüştüm. Belki yarım saat

boyunca yüksek sesle okuma yaptığım içindi; belki de James Whitehouse'un olanlar hakkındaki tatlı dilli ve inandırıcı versiyonunu dile getirirken kendi hayal kırıklığını ele vermemek için harcadığım çaba yüzündendi. Onun sözlerini aktarırken, cümlelerinin temposunu hissederken, hikâyesini ne kadar rahat ve akıcı bir biçimde anlattığını gördükçe ağzım kupkuru olmuştu. Olayı o kadar rahatlıkla açıklamıştı ki her şey kulağa son derece inandırıcı geliyordu.

Tabii ki Olivia'nın yalan söylediğini iddia etmişti. Asansörde sevişirlerken Olivia ona hiç durmasını söylememişti; hatta daha önce pek çok kez yaptığı gibi, her şeyi o başlatmıştı. James bunun yoluna koyulabilecek bir yanlış anlaşma olduğundan emin-di. Sonra ne kadar acımasız olduğuna dair bir ipucu vermişti: Polis memurları ilişkiyi bitirdiğini biliyorlardı; o evli bir adamdı ve aptalca bir hata yapmıştı. Karısına ve çocuklarına bir özür borçluydu. Olivia ayrılığı bir türlü hazmedememiş ve gazetelere gitmişti. Açıkçası, bunu söylemek ona acı veriyordu ama artık Olivia'nın akıl sağlığından endişe duyuyordu; bunu öfkeyle değil de üzülenle söylemişti. Olivia sandığı kadar dayanıklı biri değildi; gençliğinde anoreksi krizleri yaşamıştı; aşırı boyutlara varan mükemmeliyetçiliği onu eşsiz bir araştırmacı yapmış fakat biraz dengesizleştirmişti. Şimdiyse, gazetelere gitmesi umduğu gibi sonuçlanmayınca, yani Olivia'nın istediği gibi karısını terk etmeyince bu düzmece *fanteziyi* uydurmuştu.

James'in tasasızca kendini akladığı cümleler dudaklarımdan döküldü. Acaba söylediklerine inanıyor muydu? Kendinden bu kadar emin olan bir politikacının gerçeklik versiyonu da bütünüyle öznel: Ona göre gerçeklik, inanmak *istediği* şey miydi? Yoksa bu yalan söylediğinin farkında olan bir ikiyüzlünün doğal tepkisi miydi? Bunu yakında öğrenecektik. Çünkü yarın basına ait olan banklar ve halk salonu esas oturumu izlemek üzere ağzına kadar dolacaktı ve çapraz sorgum sırasında bu iddiaları sınavacaktım. Ve nihayet James'le yüzleşecektim.

SOPHIE

27 Nisan 2017

23

DEVON'IN ÇAMURLARI, YERE DÖKÜLEN SICAK ÇİKOLATA GİBİ YOLLARA saçılıyor, tepelerden aşağıya yuvarlanıyor, üzerinde akdikenlerin ve böğürtlenlerin ışıldadığı çalılardan damlıyordu.

Çocuklar buna bayılıyorlardı. Çukurlarla dolup taşan yola yayılan kil kırmızısı çamur birikintileri Emily'yle Finn'i kendilerine çekiyor ve birbirlerine su sıçratmaya teşvik ediyordu; su geçirmez pantolonlarının ve montlarının üstündeki iri damlalar güneşte ısıldıyordu. "Finn beni yakaladı. Hey, beni yakaladın!" Emily'nin bilgiç ses tonu, misilleme yapıp erkek kardeşini ıslatırken yerini neşeli kahkahalara bırakıyordu; Hunter marka kırmızı çizmelerini yere vurup kan-kan dansı yaparken, çamurlu asfalt üzerinde hızla akıp giden su birikintileri küçük girdaplar yaparak dönüyordu.

Sophie onları izlerken bir kez bile azarlama gereği duymamış, kızına üstünü başını temiz tutmaya çalışmasını söylememişti; artık bunun ne önemi vardı ki? Çocuklar neredeyse histerik bir coşku gösterisine girişmişlerdi. Em küçük bir kız olduğu günlere geri dönmüştü; Finn ise evde hiç olmadığı kadar cesur ve özgürdü. Artık Devon kurallarına göre yaşıyorlardı. Burada biraz tuhaf biri olan ve ham bira içen anneannelerinin kuralları geçerliydi; Ginny isminin ilham kaynağı olan cin toniklerin yerine, evde hazırladığı

ısırgan otu birasını koymuştu. Kurallar o kadar esnemişti ki yok olma noktasma gelmişti. Okul yoktu, alışkanlıklar yoktu, Cristina yoktu, babaları yoktu. Sadece anneleri vardı ama o bile her zamanki gibi davranmıyordu ve bunu kendisi de biliyordu.

İki gecedir buradalardı. Sophie onları beklenmedik bir biçimde okuldan alıp Devon'da sürpriz bir gezintiye çıkaralı henüz kırk sekiz saat olmamıştı. Davanın dördüncü, ifadelerin üçüncü günüydü. Kocasının bir servet ödediği avukatının, aleyhindeki davayı söke söke kazanmasına bir gün vardı. Sophie tüm kalbiyle avukatın kazanmasını umuyordu. Parmaklarını istemsizce çaprazlayıp duruyor, sonra da kendine kızılıyordu. Batıl inançlara kapılmanın gereği yoktu; yine de hiçbirini göz ardı edemiyor ve her türlü destekten medet umuyordu.

Gerçek bir antrenmanın özlemini çektiği ve amaçsızca dolanmak yerine tempolu bir yürüyüşe çıkmak istediği için çocuklara, "Hadi plaja gidelim," diye seslendi. Birbirlerini ıslatma oyunundan heveslerini alıp ısınan çocuklar, ayaklarını sürükleyerek ve lastik çizmeleri bacaklarına vura vura yanına geldiler.

Emily durdu ve beresini taşıması için annesine uzattı.

"Hayır. Madem bereni sen getirmek istedin, sen taşıyacaksın Em."

Kızı hoşnutsuzluğunu belli edencesine dudak büktü. "Hayır," diye diretti.

Sophie, "Pekâlâ," diye iç geçirdi ve Fair Isle tekniğiyle örülen yumuşak yün bereyi eline alıp Emily'nin şaşkın bakışları eşliğinde cebine tıktı. Tartışmak istemiyordu. Önündeki birkaç gün boyunca bütün duygusal enerjisi kendisiyle çocukları bir arada tutmaya yönelmişti.

Çünkü bu gece Londra'ya geri dönmek zorunda kalacaktı. Angela, James'i kürsüye oturtmak istiyordu ve James ifade verirse, Sophie onun hatırı için orada bulunmalıydı; mahkemeye gidemese bile en azından evde olmalıydı. Ortadan kaybolmaya devam ederse, kocası aklandıktan sonra siyasi itibarının tamir

olma ihtimalinin giderek azalacağını açıkça söyleyen Chris Clarke'la dobra bir konuşma yaptıktan sonra bu şekilde anlaşılmışlardı. Sophie o an James'in siyasi itibarının umurunda bile olmadığını söylemenin eşiğine gelmişti. Odak noktası davayla ilgili haberler ve James'in paçasını kurtarıp kurtarmayacağıydı.

Sophie irkildi. Ağzının içinde aft gibi acıyan bir kitle vardı çünkü dudağını ısırarak meşguldü. Dilini sertleşip çatlayan dudaklarında gezdirince, kanının tuzlu tadını aldı.

Bu kadar stresli olmasına şaşırmamak gerekirdi. Çocuklar yatağa girer girmez BBC'nin internet sitesini diğer haber sitelerini açarak, dava hakkında bulabildiği her şeyi okumaya başlıyordu. James'in sözde suçu avaz avaz ilan edilirken, Olivia'ya tamamen isimsiz kalma hakkı tanınmıştı: Adının, yüzünün ve işinin açıklanmaması, Bayan X'in ya da "sözde kurban"ın o asansöre nasıl bindiği konusunda birtakım boşluklara yol açıyordu. Sophie kanıtları saplantı haline getirmişti. Bir kısmını, mesela çürüğü ve hatta yırtık külotu dahi göz ardı edebilirdi. James tutkulu bir adamdı; aşk ısırganının dozunu biraz kaçırmaya ya da külotu çekiştirirken yırtması mümkün ve anlaşılabilirdi; bunları o ânın heyecanına kapılarak yapmış ve hiçbir art niyet gütmemişti. Ne de olsa James, Olivia'yı arzulamıştı.

Sophie sağduyulu kalmaya çalışarak yutkunurken, sakın kaldığı ve o siyah, incecik, James'i tahrik edecek kadar edepsiz ve seksi olan külotu düşünmediği için kendini kutladı. Bu konuyu saplantı haline getirme dürtüsünü frenlese dahi bir detaya, o korkunç cümleye takılmadan edemiyordu: *Gösterip de vermeyen adiler gibi zalimlik etme*. James asla böyle bir şey demezdi. O zaman neden bunu aklından çıkaramıyordu? Acaba başkalarını James'i bunu söylerken hayal etmelerinden, bu kadar ahlaksız ve kaba olabileceğini düşünmelerinden mi korkuyordu? Yoksa James'in bu tabiri kendini aklamak için *kullanmış* olmasından mı? Olivia için olmasa bile hemcinsleri için. Daha önce Matt Frisk ve Malcolm Thwaites için, "Adi herifin teki," demişti. Hatta aynısını

Chris Clarke için bile söylemiş olabilirdi. Niyeti onları küçümsemektir. Ama aynı tabiri kadınları aşağılayan ya da cinselliği çağrıştıran bir biçimde kullandığını hiç duymamıştı. James, *gösterip de vermeyen* adı tabirini hiç kullanmamıştı. Bu iki söylem kesinlikle aynı kapıya çıkmıyordu, öyle değil mi?

Buna bir son vermesi gerekiyordu. Çocuklara, “Hadi koşalım,” diye seslendi ve kum tepceklerini havalandırarak, içini kemiren bu tedirginliği üzerinden atmaya çalıştı. Rüzgâr hızlanmaya başlamıştı; kaygan kumları ezerek denize doğru koştukça, serin bir kıyı esintisi Finn’in yanaklarını kızartıyor ve Emily’yi farkında olmadan gülümsetiyordu.

Sophie kıyıdaki birikintilerin, suların sürüklediği ağaç dallarının, balıkçı ağlarının ve içinde mesaj olmayan tuhaf cam şişenin arasından geçerek manzaraya baktı ve endişelerle dolu zihnini boşaltmaya çalıştı. Karayla olan bağlantısı yalnızca sular çekildiğinde belli olan küçük bir ada vardı: Burası Burgh Adası’ydı; Agatha Christie’nin *On Küçük Zenci*’yi yazmak için inzivaya çekildiği ve romanın gerektirdiği yalnızlığı bulduğu yerdin. Keşke Sophie de aynı şekilde ortadan kaybolabilseydi.

Bunu denemişti. Hem de tüm gayretiyle. Bu vadinin dibinde ne bir dükkân ne de kablosuz internet vardı; bu yüzden gün içinde bütün haberlerden ve e-postalardan uzak durmayı ve en azından çocukların yanında, Bailey’nin iki numaralı salonunda süregelen duruşma hiç yaşanmıyormuş gibi davranmayı başatabiliyordu. Fakat bugün iyi değildi. Önceki geceyi dizüstü bilgisayarının karşısında ve yanında koca bir cin tonik şişesiyle geçirmişti çünkü annesi eski içkisinden tamamen vazgeçmemişti. Sophie takıntılı bir biçimde okumaya devam ettikçe, midesine soğuk bir yumru oturmuştu. Hissettiği korku bağırsaklarına ve eklemlerine yayılmış, tarif edilenler –çürük, yırtık külot, o korkunç ve tehditkâr söylem– yüzünden bütünüyle buz kesmişti.

Çocukları burada bırakacaktı. Onları Londra’ya götürmesine, yaşamak zorunda olduklarını deneyimlemeye mecbur bırak-

masına gerek yoktu. James'in aklanmama ihtimali, Olivia'nın ifadesinin gerçekçi bulunacağı ve kocasının tecavüzden hüküm giyeceği korkusu, uyanık olduğu her âna damgasını vuruyordu.

Sophie'nin boğazı düğümlendi. Olanlara inanamıyordu. Kendisine inanma izni *vermeyecekti*. James tutkulu, ısrarcı ve hat-ta cinsel açıdan baskıcı bir adam olabilirdi; dürüst olması gere-kirse ondan daha sık seks yapmak isteyen ve bazen de Sophie'yi *bezdiren* biriydi. Fakat Sophie ne zaman hayır dese hep durmuş-tu; karısı sevişmek istemediğinde hep durumu kabullenmişti.

Çocuklar plajda yarışıyorlardı. Rüzgâra kapılan mavili ve kır-mızılı iki uçurtma gibi yol alırken neşeyle bağırıyor, şiddetli bir enerji fırtınasına yakalanmışçasına dönüp duruyorlardı. Sophie onlara bakarken yüreği yumuşadı ve sakinleşti çünkü onlar Ja-mes'in çocuklarıydı; bu sayede içi ansızın güvenle doldu: Bu ço-cukların dünyaya gelmesinde katkıda bulunan biri, asla tecavüz gibi bir suç işleyemezdi.

Bu kâbus, reddedildikten sonra gazetelere giden ve sonra da kendini çok daha derin sularda bulan bir kadının intikamıydı. Oli-via'nın dünkü çapraz sorguda ima ettiği üzere, sonradan bu ko-nuda çekinceleri olduğu halde –ya da Sophie ifadeyi böyle yorum-lamayı seçmişti– Savcılık Makamı dava açılması için ısrar etmişti.

“Onu seviyor ve istiyordum.” Olivia asansörde geçirdikleri dakikalar hakkında sorgulandığında bunu itiraf etmişti. Sophie, James'i böylesine arzulamanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Onu başka bir kadınla düşününce ortaya çıkan yoğun ve insafsız kıskançlık hissini ve uğradığı aşağılanmanın onu kaçınılmaz bir aptallık yaparak intikamın tatlı ve hızlı hazzının peşinden koş-maya itmesini de anlıyordu.

Bu dava asla açılmamalıydı. James aklandığında bu fikri sa-vunacaklardı. Sophie, Chris Clarke'ın bunun alıştırmasını yaptı-ğını, pek çok *gerçek* suçlu fark edilmeden ve cezalandırılmadan paçayı sıyrırken, sırf siyasi çıkarlara hizmet ettiği için temelsiz bir dava açma cüretini gösteren Savcılık Makamı'nı suçlu duru-

ma düşürecek kısa ve öz bir ifade üzerinde çalıştığını hayal edebiliyordu.

Sophie bu fikre umut bağlayarak daha hızlı yürümeye başladı ve evliliğinden önce deneyimlediği bazı şeyleri düşündü. Lise partilerine katıldığı dönemde, oğlanlar bir şeyler denemek istediklerinde bazen ses çıkarmamak daha kolay geldiği için kabul sınırlarının bulanıklaştığını hatırladı. Bu oğlanların haklı olduklarını savunmuyordu ve aynı şeyin Em'in başına gelmesini hiç istemezdi, fakat o da bugün kalkıp onları tecavüzle veya en azından cinsel tacizle suçlayabilirdi; oysa esas suçları taşkın bir bencillik sergilemekti; kendi suçuysa –çünkü o da suç ortağı sayılırdı– kendini yeterince ifade edememesiydi. Karşılıklarına geçip, “Bunu istemiyorum, lütfen bana bunu yapma,” deme acizliği idi.

Tecavüzün yasal tanımını gayet iyi biliyordu. Jüri ancak birleşme anında kocasının Olivia'nın rıza göstermediğini bildiğine ikna olduğu takdirde kanıtlanabileceğini de. James bunu bilseydi neden böyle bir şey yapsındı ki? Tutkulu, pervasız ve ısrarcı olabilirdi ama kaba saba biri değildi; zaten Olivia da onu arzuladığını, çarpıştıklarını, öpüşmelerinin karşılıklı rızaya dayandığını ve asansöre kendi isteğiyle bindiğini itiraf etmişti.

Bu detayları gözden geçirirken, Sophie'nin içi ferahladı. Bu durum, siyasi doğruculuğun çığırından çıkmasından ibaretti. James aklandıktan sonra *Daily Mail*'in yöneticisinin ne halde olacağını hayal edebiliyordu. Plajın ilerisinde duran ve kurşuni renkli denize yassı kayrak taşları fırlatan çocuklarına doğru yürürken gülümsemeye çalıştı. Kocasını mükemmel olmaktan çok uzaktı. Karmaşık mesajlar vermişti. Evet sadakatsizdi, hatta duyarsızdı çünkü James'in ilişkisini sürdürmek gibi bir niyeti olmadığından ve o sırada Olivia'yı kullandığından hiç şüphesi yoktu. Ama o bir tecavüzcü değildi. Sağduyu ve yasalar, hayatını alt üst eden bu suçlamadan aklanmasını gerektiriyordu, öyle değil mi?

James'i görünce, onunla yüz yüze konuşunca ve gözlerindeki ifadeyi açıkça okuyunca kendini daha iyi hissedecekti. Gazeteler

her zaman sansasyon yaratıp olayları çarpıtan bir detaya odaklanıyorlardı. *Gösterip de vermeyen adiler gibi zalimlik etme.* Sophie bu tehditkâr sözcüklerin tadını dudaklarında hissetti.

“Anneciğim, anneciğim!” Em’in sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı ve sahildeki çöpleri temizleyerek çocuklarına yetiştirdi. Emily, elinde ufacık bir midye kabuğunu andıran bir şey tutuyordu fakat üzeri kanlıydı.

“Bak!” Emily gülümseyince ortaya alışılmadık bir görüntü çıktı. “Sallanan dişim düştü!”

Sophie, Em’in bebekliğin son izlerinden kurtulduğunun ve hızla büyüdüğünün kanıtı olan bu inci tanesini kızının elinden aldı.

“Diş perisi Devon’a gelip beni bulacak mı? Noel Baba’ya benziyor mu?”

Em’e yakından baktı. Kızı dokuz yaşındaydı. Diş perisine veya Noel Baba’ya inanmak için fazla büyüktü; gerçi kurnazdı, parlak bozuk paralar toplamasının ve şişkin bir hediye çorabı almasının tek yolunun bu efsaneye inanıyormuş gibi davranmaktan geçtiğini biliyordu. Belki de annesi gibiydi: Mantıklı olmasa bile onu mutlu eden şeylere inanmakta kararlıydı. Emily nasıl diş perisine inanıyorsa, Sophie de James’in o cümleyi kurmuş olabileceğine inanmıyordu çünkü buna inanmayı tüm kalbiyle istiyordu.

Sophie boğazını temizledi. Aşırıya kaçan bir neşeyle, “Diş perisinin seni bulacağından eminim,” dedi. “Ona buraya geldiğin halde hâlâ aynı kişi olduğunu açıklayan bir mektup yazıp yastığının altına koymaya ne dersin?”

Yüzünden altı yaşındaki bir çocuğun kafa karışıklığı okunan Finn, “İyi ama bunu zaten bilmiyor mu?” dedi. “Dişi tanıyıp kime ait olduğunu hatırlar çünkü o Tabitha; Em’in özel diş perisi.”

“Ah, tabii ki hatırlar.” Önceki yaz Cornwall’da bulundukları sırada düşen son diş kaybolduğunda uydurduğu kuyruklu yalan aklından çıkmıştı. “Şapşal anneniz bunu unutmuş.”

Sophie, işleri kolaylaştırmak ve hayatı daha çekilir kılmak için söylenen yalanları düşündü. Noel Baba'yı, dış perisini ve birine asla kasten tecavüz edemeyecek olan kocasını. James böyle bir şey yapamazdı. Sophie bunu biliyordu; daha önce seks yaptığı bir kadına asla öyle bir şey söylemezdi.

Kollarını kızına doladı ve tüylü montunun altından eline gelen kaburgalarını hissetti. Em'in bir bel oyuntusu, günün birinde kadın olacağına dair hiçbir belirti yoktu. Sophie onun yumuşak saçlarının kokusunu içine çekerken, büyümesine engel olmak istedi.

Huysuzlanan ve şüphelenen Em kıpırdanarak, "Bu ne içindi?" diye sordu.

"Bir sebebim olması mı gerekiyor?" Kızının tepkisine üzülen fakat kaygısız görünmek için çabalayan Sophie, gülümseyerek uzaklaştı. "Belki de bugün sana yeterince sarılmamışımdır."

"Ya da bana." Finn zorla aralarına girdi; onu kamçılamanın karşılığı ve sevilme ihtiyacı yüzünden, kendini pek çok kez kucaklaşmaların tam ortasında buluyordu.

Uzunca bir süre bu tatlı ânu yaşayarak, öylece durdular. Gelgit suları plastik çizmelerini okşuyordu; Em'in elleri Sophie'nin beline dolanmıştı; Finn başını annesinin göğüslerinin arasına gömmüştü ve Sophie ikisini de kollarıyla sarmıştı. Sonra geri çekildi. Onları korkutmamalı, duygusallığa boğmamalı, sevgilerini sömürmemeli, çocuklarının iyiliği için kendini toplamalıydı. Ve tabii kendi iyiliği için de.

"Hadi bakalım," diyerek doğrulurken, Em'in sorgulayan bakışlarından kaçarak karşıya baktı ve yine dayanıklı ve mantıklı bir anne olabilmek için kendine çeki düzen vermeye çalıştı. "Şu dişi iyice sarıp sarmalayalım ve içeri girelim. Sıcak çikolata içmenin tam zamanı. Yağmur yağacakmış gibi görünüyor."

Tam o sırada, koyu griye bürünen gök gürledi ve sahile düşmeye başlayan iri yağmur damlaları, açık sarı kumların rengini koyulaştırdı. Çocuklar tek kelime dahi etmeden gökyüzüne baktılar ve eve koşmaya başladılar.

Sophie, “Bakalım ilk önce kim geri dönecek?” diye seslendi.

Emily öndeydi; Finn ise her zamanki gibi telaş içinde ona yetişmeye çalışıyordu. Plajda önce tiz bir feryat koptu, sonra neşeli kahkahalar duyuldu.

Sophie de ânu yaşayabilmek için onların çocuksu yeteneklerini taklit etmeliydi; mutlu olduğu zamanlara, mesela Devon’da-ki bu plajda, yağmurun altında durdukları bugüne sarılmalıydı. Böylece ayakları kum tepelerine bata çıka, yanakları hızını artıran yağmurda ıslana ıslana, içini kaplayan sıkıntıya ve bir mantra gibi zihninde yankılanan o cümleye aldırış etmemeye çalışarak, yüzünde sabit bir gülümsemeyle ve kederden taş kesen yüreğiyle, çocuklarının peşinden gitti.

KATE

27 Nisan 2017

24

ALI'DEN TELEFON GELDİĞİNDE AKŞAM ÜZERİYDİ. BU SABAH SAAT yediden hemen sonra Middle Temple Baro Binası'nın yolunu tuttuğumda, cep telefonumda numarasımın yanıp söndüğünü fark ettim. Strand Binası huzursuz bir gece uykusunun ardından çekimser bir maviye bürünen gökyüzüne doğru uzanıyordu. Kendime iki kat sert bir kapuçino, bir de zeytin yeşili uyku tulumu içinde dükkânların birinin kapı önüne kıvrılan evsiz kız için bir tane sıcak çikolata ve fazladan şeker paketleri almıştım. Kız yerinden kıpırdamayınca nefes aldığından emin olmak için ufak ve kambur bedenini inceledim çünkü soğuk bir gece geçirmiştik; sıcaklık donma noktasının altına inmişti. Üzerimde ince külotlu çorabım ve mahkemede giydiğim ayakkabılarım olduğundan, ayak parmaklarımı hissetmiyordum. Eğildiğimde, gri kaldırımın bütün soğuğu içime işledi. Kızın usulca kıpırdadığını, daha doğrusu titrediğini görene kadar yanından ayrılmadım.

O sırada Ali'nin sesli mesajını dinleyecek vaktim yoktu; kafam Kitty Ledger'ın ifadesiyle ve saat onda yapmam gereken duruşma öncesi incelemeyle meşguldü. Telesekreterimin kırmızı ışığı yanıp sönüyordu ama Ali'nin bana mesaj bıraktığı gerçeğini zihnimin bir köşesine attım. Öğleden sonrayı James Whitehouse'un çapraz sorgusuna hazırlanarak geçirdim ve ancak

çalışmayı bitirdikten sonra yanıp sönen noktaya bastım. Neşeli bir sesle yapılan bir akşam yemeği ya da bir şeyler içme teklifi bekliyordum çünkü Ali'yi görmeyeli bir aydan fazla olmuştu ve arayı kapatmak konusunda benden çok daha iyiydi; bense işim başımdan aşkın olduğu zamanlar sosyal hayatıma kepenk vurup kabuğuma çekilmeye meyilliydim.

Ali'den üç tane cevapsız çağrı ve üç tane kısa mesaj vardı. Beni araması garibime gitti çünkü mahkemedeysen kişisel aramalara cevap vermediğimi biliyordu. Mesajları dinlemeye başlayınca soluklarım hızlandı ve Ali'nin endişeyle gerilen ve güvence ararcasına giderek aksileşen sesi zihnimi doldurdu.

"Kate. Konu senin davanla ilgili. James Whitehouse ile. Beni arayabilir misin?" demişti. Sonra, "Kate. Lütfen arar mısın? Önemli." Nihayet, akşam 18.03'te, Joel ile Ollie'yi okul sonrası kulübünden aldığını tahmin ettiğim saatte, daha ciddi bir mesaj göndermişti. Onu gün boyunca başımdan savdığım için, sesi biraz kırılgan ve kızgındı: "Kate. Meşgul olduğumu biliyorum ama seninle konuşmam gerek. Bu akşam sana gelebilir miyim?" Sonra hafifçe iç geçirmişti; sanki ben çocuklarından biriymişim ve hayal kırıklığına içine atamıyormuş gibiydi. "Önemli olduğumu düşünüyorum, Kate."

O HALDE ALI GERÇEĞİ ÖĞRENECEKTİ. George temalı' ofisimin penceresinden dışarıya, bu seçkin avludaki insanlara baktım. Cama doğru savrulan yağmur damlaları, yaklaşmakta olan ve taksiden inip içinde dava belgelerimi taşıdığım tekerlekli çantama manevra yaptırmaya çalışarak ofisime koşarken iliklerime kadar ıslanmama neden olan dolu fırtınasının habercisiydi. Fırtına bulutları gökyüzünü koyu bir mora boyamıştı; tıpkı derinlere işleyen ve geçmesi zaman alan bir çürük gibi. Yağmur damlalarının

* İngiltere'de 1714-1830 yılları arasında hüküm süren Kral 1., 2., 3., ve 4. George dönemini yansıtan mobilya ve mimarı tarzı. -çn

yavaşça süzölmelerini izlerken, üniversitedeki kütüphanenin pencerelerinden dışarıya baktığım zamanları hatırladım. Başka dünyalara açılan o şık çerçeveli pencereler, içeriye giremeyenlere tepeden bakmamı sağlarken, buradaki yüksek konumum da bana aynı imkânı veriyordu. İngiliz adalet sisteminin kalbinde bulunan ve bir labirenti andıran George temalı bu binalarda tamamen güvendeydim.

Derken James Whitehouse'un da kendini çok daha korunaklı ve seçkin bir yer olan Avam Kamarası'nda güvende hissetmiş olabileceğini düşündüm. Ne de olsa siyaset dünyasının merkezinde, yâsalarımızı tasarlamak ve oylamakla meşguldü. Pozisyonunun ona ne tür bir koruma sağladığı, sonra da nihayet maskesinin düşebileceği, kendisinin ve seleflerinin yaratılmasına ön ayak olduğu yasalar tarafından gafil avlanabileceği aklıma geldi. Bakanlık makamı, Bailey'nin kürsüsüne çıkmasını engellemiyordu; onun da tıpkı en aktif ve ahlaksız sabıkalılar, toplumdaki en büyük tabuları yıkan suçlular, katiller, pedofiller ve tecavüzcüler kadar hesap verme yükümlülüğü vardı.

Sonra adaletin her zaman yerini bulmadığını düşündüm. Yakın tarihli bir Savcılık Makamı raporunda açıklandığı üzere, davaların dörtte üçünde ifşaya ilişkin sıkıntılar vardı: Adaletin işlemesi için ihtiyaç duyulan, savunma makamına yardımı dokunabilecek ya da savcılığın elini zayıflatabilecek bütün kanıtların sunulup sunulmadığı ve bu ifşanın çok gecikip gecikmediği ya da eksiksiz olup olmadığı tartışma konusuydu.

Ceza hukuku sisteminde çalışan herkes, sonradan gözde bir tanığın kendisiyle çeliştiği ve sanıldığı kadar güvenilir olmadığı ya da Savcılık Makamı'nın iddiasıyla ters düşen, belki de sosyal medyadan derlenen bir bilgi aniden ortaya çıktığı için tepe taklak olan davalar görmüştü. Hepimiz gözden kaçırılan bir kanıtın bir kutuda öylece durmasından, polis sözcüsünün ve savcılık avukatının onu inceleyecek ve kullanılmayan gereçler listesine koyacak zamanı bulamamasından korkuyorduk. Olası kanıtlar

avukatlara gönderildiğinden bazı gereçlerin kaybolması, bir kurye tarafından posta odasında kaderine terk edilmesi imkânsız değildi. Hukuki süreci hızlandırma telaşıyla adli hatalar yapılabiliirdi.

Fakat bu durumun hem iyi hem de kötü etkileri olabilirdi. Eğer ifşayla ilgili sorunlar varsa, dava daha biz kanıtları bile sunmadan önce kanuni gerekçelerle düşebilirdi; yani suçluluğundan emin olduğumuz kişiler bazen teknik bir detay sayesinde “paçayı sıyrabilirdi.” Bu davada böyle bir şeyin yaşanmasına katlanamazdım. Olivia Lytton bir parça çelişkili bir ifade vermiş olsa bile (çünkü James Whitehouse’la asansöre bindiğini, onu isteyerek öptüğünü, hatta ilk başlarda bundan zevk aldığını itiraf etmişti) elimizde birtakım kanıtlar da vardı: Olivia’nın göğsündeki çürük, çekiştirilen külotlu çorap, yırtılan külot, James’in Olivia’yı duymazlıktan gelerek mırıldandığı ve zorla içine girmesi kadar acı veren o cümle.

James’in sevgi dolu olma potansiyelini taşıyan fakat bu durumda hiç de öyle gelmeyen o buğulu sesiyle, bu cümleyi fısıldarken hayal edebiliyordum. “Gösterip de vermeyen adiler gibi zalimlik etme.” Ve bunu o asansörde Olivia’ya söylediğinden iliklerime kadar emindim.

Bu, tanıkların uyduracağı türden bir şey değildi.

Üstelik, James Whitehouse bana da tam tamına aynı şeyi söylemişti.

ALI’YLE EARL’S COURT bölgesindeki dairemde buluştuk. Şehrin en cazip yerinde yaşamama rağmen, Chiswickli bir üşengeç olan Ali, nadiren buraya gelirdi. Aç olmadığım halde Marks & Spencer’dan birkaç salata almıştım; tedirginlikten alt üst olan midem normalde saat sekize doğru guruldamaya başlaması gerekirken safrayla çalkalanıyordu. Kendime büyük bir kadeh beyaz şarap koydum ve camın iç yüzündeki beyaz tanecikleri seyrettim. Şa-

rap soğuktu ve nektar tadındaydı. Aromatik bir Sancerre idi. Koca bir yudum daha içtim ve koltuğumun kenarına iliştim. Bu koltuk yeni sayılırdı ve parlak derisi, bütün diğer mobilyalarım gibi pırıl pırıldı. Özlemini çektiğim, yaşanmışlık izleri taşıyan, yılların ve gündelik hayatın kokusunun sindiği ve uzun bir geçmişi olan deri koltuklardan değildi. Oturak minderleri fazla kaba-rık olduğundan, gevşemekte zorlanıyordum.

Veya belki de mesleğimin davranış kurallarına göre yanlış bir şey yaptığımı bildiğim için gevşeyemiyordum. Brian o hukuki belgelerin çıktılarını bana verdiğinden beri bunu biliyordum. Kapağında *Whitehouse Kovuşturması* yazan bu dosya, pembe bir kurdeleye sarılı olmasa da benim *aşk mektubumdu*.

Savcılık Makamı, davayı zora sokabilecek ya da yargı süreci-nin en başında savunmaya yardımcı olabilecek herhangi bir şeyi ifşa etmek ve aynı tavrı dava boyunca sürdürmek zorundaydı. Sanırım tanıdığınız bir sanığı dava etmeniz, o sanık sizi tanıdığını hatırlamasa bile, görevini kötüye kullanmaktır. Peki ya o sanığın size tecavüz ettiğine inanıyorsanız? Eh, herhalde bunun nasıl karşılanacağını tahmin edersiniz.

Baro Standartları Kurulu, yani avukatları yargılayan kuruluş, açıkça tanıdığınız birini dava etmememiz gerektiğini belirtme-mişti. Belki de buna gerek duymamışlardı. Fakat avukatların adaletin teminini sağlamakla kalmayıp aynı zamanda bundan emin olacak şekilde davranmaları gerektiği konusunda hiçbir karmaşa yoktu. Bense James'le aramdaki bağlantıyı ifşa etme-yerek, yasayı üç şekilde çiğnemiştim: Adaletin temini sürecinde mahkemeye karşı yükümlülüğümü yerine getirmeyerek, tutarlı ve dürüst davranmayarak ve de kamunun gözünde mesleğimi lekeleyecek şekilde hareket ederek. Baro Standartları Kurulu'nun bana hiç de iyi gözle bakmayacağından endişe ediyordum.

Bunun üzerine tir tir titremeye başladım. Bu tamamen yabancı-cısı olduğum ve daha önce yalnızca bir kez, üniversitenin ban-yosunda derimi soyana kadar keselendiğim zaman deneyimle-

diğim, dürtüsel bir titremeydi. Bu tepki, gerçek korkunun saf haliydi. Yaklaşık beş dakika boyunca sürdü. Sağ elimde sarsılan kadehimi masanın üzerine koyup sabitlemeye yeltendiğimde, tabanı her an kırılacakmış gibi yüzeye çarpmaya başladı. Bir arada tutmaya ve kontrol etmeye çalıştığım dizlerim birbirine vuruyordu. Kendi kendime nefes almam ve kendimi toplamam gerektiğini, en çok korktuğum şeyin gerçekleşmeyeceğini, ihanete uğramayacağımı ve afişe olmayacağımı söyledim çünkü Ali beni seviyordu ve beni anlamasını sağlayabilirdim. Onu ikna edebildim çünkü bu benim uzmanlık alanımdı. Öyle olmasaydı bile Ali haklı olduğumu görecekti, öyle değil mi? Soluklarım hızlandı. Elbette görecekti. Görmek zorundaydı.

Çünkü James Whitehouse'la tanıştığım ya da onu eskiden tanıdığım gerçeğini açıklamam gerekirdi. Davayı kendi isteğimle başka bir meslektaşına devretmeli ve James'i benim kadar gayretli bir biçimde sorgulayacaklarına güvenmeliydim. Fakat elimde böyle bir seçenek olduğu halde bunu yapamamıştım. Kontrolü elden bırakıp bunun kadar önemli bir konuyu bir başkasına teslim edememiştim. Çünkü ilişki içi tecavüzlerde sanığın hüküm giyme ihtimali düşüktü ve adaletin sapıtılmasını göze alamamıştım. Bir başkasının onu benim kadar şevkle ve yürekten sorgulayacağına güvenememiştim.

Çünkü peşinde olduğum şey, adil bir yargı süreciydi. Birini yirmi yılı aşkın bir süre önce işlediği bir suçtan sorumlu tutmaya ve aynı şeyi bir daha asla yapmamasını sağlamaya çalışıyordum. Bunun kadar etik olmayan bir gerekçem daha vardı. Bu adam yüzünden büyük acılar çekmiş, kendimden nefret etmiş ve bana yaptığı şey yüzünden kirlenmiş hissetmiştim; küçük düşmüş, değersizleşmiş ve geri dönüşü olmayan bir şekilde değişmiştim; rica ettiğimde duracağı yönündeki inancım, tarihi kaldırım taşlarına fırlatılınca tuzla buz olan bir şarap kadehi gibi paramparça olmuştu. Bu olaydan sonra kimseye tam olarak güvenememiş, bütünüyle teslim olamamıştım. James'in Olivia'yı ya da gelecek-

te başka kadınları incittikten sonra paçayı sıyırmasını istemediğim gibi, bana yaptıklarının da cezasız kalmasını istemiyordum.

GELDİĞİNDE ALI'NİN SAÇLARI dağılmış ve yüzü kızarmıştı; ya metro istasyonunda koştuğu için ya da daha büyük olasılıkla, kendini söylemesi gerekenlere hazırlandığı içindi.

Kapıyı açınca onu öpmeye yeltendim ama başını çevirerek benden uzaklaştı, eğilip çantasını yere koydu, paltosunu çıkardı ve arkasını dönüp girişteki kancalardan birine astı. Normalde buluştuğumuz zaman susmak bilmezdi; sanki ikimizin de vaktimizin kısıtlı olduğunu ve birbirimize ayırdığımız iki ya da üç saatlik süreye mümkün olduğunda çok şey sığdırmamız gerektiğini bilirdi. Sessizlik, her gün görüştükçe oluşan aşinalığın sunduğu bir lüks olduğu halde, Ali'yle kısa süreliğine aynı daireyi paylaşırken ya da üniversitede yan yana yaşarken asla sessiz kalmadığımız gibi, aramızda hiçbir mesafe olmamıştı. İkimiz de çok meşguldük; Ali yaradılışı gereği fazlasıyla dışa dönük biriydi; bense onun arkadaşlığından çok memnundum.

Ali bana soğuk bir bakış attı. Onu asla soğuk biri olarak tanımlamazdım; son zamanlarda hayatlarımızın ayrı yönlere gitmesiyle biraz uzaklaşsak bile Ali gördüğüm en sıcakkanlı arkadaşlardan biriydi. İri mavi gözlerinde belki de incinmişliğinin ve üzüntüsünün belirtisi olan başka bir anlam daha gizliydi.

Alistair'in beni derinden incitme pahasına yoksun olmakla suçladığı merhamet, Ali'nin damarlarında bolca mevcuttu. Gözlerinde bir anlayış belirtisi aradım çünkü sevecenliğinin sırnın yoktu. Yüzümde beliren gülümseme umduğumdan daha gergindi ve mahkemede sergilediğim özgüvenin zerresini dahi taşımıyordu. Ali yere baktı ve gülümsememe karşılık vermeden dudağını büktü.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Alkol her zaman için en zor konuşmalarımızı bile kolaylaştırmıştı; tıpkı Alistair'i terk ede-

ceğimi söylediğimde ve Oxford'dan ayrılmamın ardından ilk kez bir araya geldiğimizde olduğu gibi. Aradan on sekiz ay geçmişti; ben artık Holly değil Kate idim ve Ali bende ki değişim yüzünden bariz biçimde afallamıştı. Kemikli bir kadın olup çıkmıştım: Dirseklerim ve dizlerim sipsivriydi; yeni sarartıp düzleştirdiğim saçlarımın altında kalan elmacık kemiklerim, keskin birer bıçak gibiydi. Ali beni barda gördüğü zaman tanımamıştı ve karşılıklı mahcubiyetimizi ve şaşkınlığımızı votka-portakal sipariş edip kafamıza dikerek örtbas etmiştik. İçimizi yakan alkol, çok geçmeden dillerimizi çözmüştü. Ali, "Bir tane daha içsek mi?" diye sormuştu ve ben de, "Neden olmasın?" diye cevap vermiştim. Altı kadehi arka arkaya mideye indirdikten sonra, sanki yerdeki halı fırıl fırıl dönerek şaha kalkmış ve bu dumanlı mekân üzerimize gelmeye başlamıştı. Sendeleyerek bardan çıkarken bizi yuhalayanlara aldırmamış, erkeklerin boğucu ilgisinden kurtulmanın verdiği coşkuyla gülerek, soğuk aralık gecesine adım atmıştık.

Ali bu sefer de yapmacık bir vurdumduymazlıkla, "Neden olmasın?" dedi, kanepemin kenarına ilişip ellerini kucağma koydu ve parmaklarını sepet örgüsü misali kenetledi. Altın renkli Sancerre ile cömertçe doldurduğum şarap kadehini önüne koydum. Ali kadehe baktı, sonra eline alıp bir yudum içti ve şarap midesine doğru inerken yüzü gevşedi. Artık karşımda soğuk değil, hüzünlü bir Ali vardı. Sandalyemi onun yanına çekip oturdum ve konuşmasını beklemeye başladım.

Nihayet, "Senin için endişeleniyorum," dedi.

Öfkesinin hedefi olmak istemediğim için kalm külötlü çorabımın sarmaladığı ayaklarıma baktım ve sözünü bitirmesini bekledim.

"Konu James Whitehouse. Sophie'yle evli olduğunu biliyorum; seninle aynı yıl İngilizce okuyan ve ders partnerin olan Sophie'yle."

Gözlerini üzerimde hissedince ürkekçe başımı kaldırdım.

“Bu bağlantıdan neden bahsetmediğini bir türlü anlayamıyorum. Yoksa... Sana o kötülüğü *James* yapmadı, öyle değil mi?”

Onunla göz göze geldim.

“Ah, Kate.” Ali’nin bakışları yumuşadı, gözleri yaşlarla doldu ve bana sarılabileceğine öne doğru kaydı. Buna dayanamazdım; hatta dokunuşunun sıcaklığındansa, öfkesinin yakıcılığını tercih ederdim.

“Yapma.”

“Neyi yapmayayım?”

“Bana dokunma.” Sözlerim kırııcıydı; sesim ise mengene kadar gergindi.

Ali’nin yüzünde anlık bir üzüntü belirdi; ben de başımı yine önüme eğdim, ellerimi kucağıma koydum ve sırtımı kamburlaştırıp hislerimi kontrol etmeye çalıştım. Saatimin yelkovanı bir, iki, üç diye tıklarken, beklemeyi sürdürdüm.

Ali, James’in suçlu olmadığını teyit etmek istercesine, “Bunu onun yaptığına inanamıyorum,” dedi.

Sessiz kaldım. Söyleyebileceğim çok az şey vardı.

Ali sarsılmış görünüyordu; yanakları kızarmıştı çünkü bu gerçeği sindirmek hiç de kolay değildi. Ellerini bacaklarının altına sokana dek parmaklarını bükmeye devam etti.

“Bunca yıldır, bunu onun yapmış olabileceği hiç aklıma gelmemişti... Yani, onu *tanımiyorduk*, öyle değil mi? Sen onu tanıyor muydun?”

“Hayır.” Boğazımı temizledim.

“Hiçbir zaman fakültede takılmazdı, değil mi?”

“Hayır.” Bu konuşmanın nereye gittiğinden emin değildim. “Zaten olay bizim fakültede olmadı ve onu tanımam da gerekmiyordu.”

“Hayır, tabii ki gerekmiyordu... Ah, *Kate*.”

Ali’nin benden ne istediğinden emin olamadan bekledim. Ar tık bu olay yüzünden ağlayıp sızlayamazdım çünkü öfkemi çoktan baskılamıştım; ara sıra hortlayarak beni şaşırtsa bile başkala-

rının gözü önünde gösteri yapacak değildim; en yakın olduğum ve o zaman bile açılmadığım kadının yanındayken bile. İş arkadaşlarım bazen bana Buzlar Kraliçesi diyordu; aslında bu bir tür iltifat sayılırdı çünkü bir avukat hislerinden sıyrılarak adli kurallar çerçevesinde hareket etmek, bağımsız, hatta sert olmak zorundaydı. Ben de o an buz gibiydim. Keder ya da öfke gibi karmakarışık duygularımı gözler önüne seremezdim. Ali'nin bunu bir şekilde anlamasını bekliyordum ve bana açıyarak konuyu değiştirmesini umuyordum.

Fakat tabii ki onu hafife almıştım.

"Kate, James sana bunu yapmışken kovuşturmasını senin yürütmen doğru mu?" Ses tonu yalvarır gibiydi ama meselenin özünü saptamıştı: Bana tecavüz eden adamı bire bir aynı suçla dava etmem, tarafsızlığın olası ihlali demekti. "Bunu neden yapmak istediğini gayet iyi anlayabiliyorum ama kendini nasıl böyle bir duruma sokarsın? Yargıca filan söylemen gerekmez mi?" Sanki bunu hemen yapabilecek güce sahipmişim gibi bana baktı. Fakat bunu yapmam davanın düşmesi ve yeniden açılması, James'in konuya benim kadar titizlikle yaklaşmayan biri tarafından sorgulanması ve Olivia'nın tüm bu eziyete tekrar katlanması demekti.

Ali bunu göremiyordu; eğer sanığı önceden tanıdığımı itiraf edecek olursam, sürecin kötüye kullanılması gerekçesiyle davanın durdurulacağını ve bütün dünyanın tepe taklak olacağını da idrak edemiyordu. Elimdeki diğer seçenek ise sanığı tanıdığımı yeni fark ettiğimi iddia etmekti. İyi ama bu durumda bana kim inanırdı ki?

Temkinli olmalıydım çünkü bir seçim hakkım vardı. Yalan söyleyip Ali'yi kendi deneyimimin davayla hiçbir ilgisi olmadığına, bir profesyonel olarak bunu bir kenara atabileceğime mi inandırmalıydım, yoksa doğruyu söyleyip onun adalet anlayışına ve merhametine mi sığınmalıydım? Ali her ne kadar net bir ahlak anlayışına sahip olsa da, hep doğru şeyi yapma ihtiyacı

duysa da bana ihanet etmezdi; bunu biliyordum. Ama benim bakış açımı anlaması, en azından neden sessiz kalması gerektiğine ikna olması gerekiyordu. Bana ahlaksız gözüyle bakmasını değil, Brian'dan belgeleri aldığım anda bir seçeneğim olduğunu düşünemediğimi anlamasını istiyordum.

Konuşmaya başladım ve neden her şeyi kaybedebileceğimi bildiğim halde bu davayı kabul etme kararı aldığımı açıklamaya çalışırken sesimin titrediğini fark ettim. Gözümün önüne disiplin kurulunun karşısında oturduğum ve işimden men edildiğim korkunç bir sahne gelir gibi oldu. Brian'ın bana belgeleri verdiği ânı düşündüm; gayet sakince, "Hayır, teşekkür ederim," diyebilirdim... belki de demeliydim. Peki bunu neden yapmamıştım? Bu fırsatı kaçırmayı göze alamayan bir kontrol delisi olduğum için mi? Yoksa öcümü almak istediğim için mi? Bu vakayı istemsizce kabul etmişim gibi hissediyordum. Sanki kader araya girip, *Al bakalım*, demişti ve ben de elimi uzatıp bana sunulan fırsatı almıştım. Kulağa çalınca geldiğini biliyordum: Tüm bunlar, sorumluluğu üzerinden atmak isteyen ve kafasındaki sesin ona bir şeyler yaptırdığını iddia eden bir şizofrenin ipe sapa gelmez laflarını çağırıyordu. Ama belgeleri aldığım o salisede, mantıklı düşünemiyordum.

"Pippa'nın başına bir şey geldiğini düşünsene?" dedim. Tehlikeli sulara girdiğimin farkındaydım; en yakın arkadaşımın, kızının başına gelebilecek en kötü şeyi hayal etmesini istiyordum. "Tanrı korusun, ya tacize uğrasaydı?"

Ali alt üst olmuştu.

"İntikam almak için elinden gelen her şeyi yapmaz mısın? Özellikle de onu inciten adamın paçayı kurtarma şansının yüksek olduğunu düşünürsen?"

Ali başıyla onayladı.

"Benim bir kızım yok ve asla olmayacak," dedim. "Fakat intikamını almak ve yardım etmek istediğim o kız naif, idealist ve hayata heyecanla bakan, *bakire* bir öğrenci."

Duraksadım; sesim artık düğüm düğüm olmuştu. Acım birdenbire arttı, sesim çatallaştı ve bambaşka biri gibi konuşmaya başladım. "James pek çok zarar verdi," diye açıklamaya çalıştım. "Bana zarar verdi; yaptığı şey hayatıma damgasını vurdu ve yirmi yıl sonra bile, artık bunu aşmış olmam gerektiği halde, hâlâ beni etkiliyor."

"Ah, Kate."

"Mutlu olmak için çok çaba sarf ediyorum ve kimi zaman bunu başarıyorum. Bir davayı kazandığımda, Waterloo Köprüsü'nün üzerinden batan güneşi gördüğümde, senin mutfağımın sıcak ortamındayken ya da Richard'la kaçamak yaptığımız geceler rahatlayıp onunla olmanın keyfini çıkarırken, gerçek mutluluğu tadıyorum. Fakat yatakta numara yapıyorum ve illa ki kötü bir anı hortluyor: Mesela James'in ses tonu, tişörtümü çekiştirerek açmasının ve külotumu indirmesinin yarattığı şok ya da sırtım avlunun duvarına yaslandığında ve kaçamayacağımı fark ettiğinde yaşadığım korku...

O dava özetini almakla düşüncesizlik ettim; aslında hiç böyle biri değilimdir..."

"Hayır, tabii ki değilsin."

"Bu yaptığım en mantıksız şeydi. Ama davayı kabul etmiş bulundum ve sonunu getirmek zorundayım. James'in bütün yaptıklarının yanına kâr kaldığını görmüyor musun? Sadece bana değil, Olivia'ya yaptıkları da. Ona tecavüz ettiğini *biliyorum*; benim vakamla Olivia'nunki arasında çok fazla paralellik var. Ama eğer şimdi pes edersem, her iki tecavüzden de paçasını kurtaracak."

"İyi ama onu tanıdığını itiraf edersen ve yargıç davanın farklı bir savcıyla yeniden açılmasını isterse, James yine de hüküm giyebilir; öyle değil mi?"

"Olabilir. Fakat Olivia kendinde bir davayı daha kaldıracak gücü bulamayabilir. Böyle bir şey olursa ya da kovuşturmayı benim bildiklerimden ve James'in yapabileceklerinden haberdar

olmayan biri üstlenirse, Olivia'yı düpedüz yarı yolda bırakmış sayılırım.

Eğer onu tanıdığımı itiraf edersem mahvolurum ama James siyasi itibarını geri kazanır ve yıldızı parlar." Sesim çaresizlikle yükseldi ve birden paniğe kapılarak Ali'ye baktım çünkü bu olası sonun ne kadar adaletsiz olacağını görmesi gerekiyordu. James gibi doğuştan şanslı bir adamın palazlanmaya ve güçlenmeye devam edeceğini, bunun bir aksaklık olarak görüleceğini ve altın çocuğun bir kez daha intikam peşinde olan kadınlar tarafından başlatılan bu çılgınlığı geride bırakacağını anlamalıydı. Bu talihsiz leke yıllar içinde silinip gidecekti.

Anlattıklarımın bir parça kesinlik kazandırmayı umarcasına el kol hareketleri yapmaya başlamıştım. Ağlamanın eşiğinde olan gözlerim parlıyordu.

En eski ve en içten arkadaşım bana döndü ve sessizce başıyla onayladı. Usulca, suçuma dahil olarak ve beni anlayarak. Bu seçimi yaptığı ve beni koşulsuzca desteklediği için duyduğum minnet yüzünden boğazım düğümlendi.

SOPHIE

28 Nisan 2017

25

JAMES KAYGILIYDI. KOCASINI BÜTÜNÜYLE TANIDIĞINI ZANNEDEN Sophie, onu daha önce yalnızca bir kez bu kadar sarsılmış görmüştü.

James tıpkı o zamanki gibi, hiç olmadığı kadar güvenilir ve *inandırıcı* görünmeliydi.

Sophie'nin içinden, "O zaman paçayı kurtarmıştın," demek gelse dahi her ikisi de o dönemi hatırlamak istemiyordu. Üstelik burada daha büyük bir bahis dönüyordu. Bu sefer, James'in polisle girdiği ağız dalaşı mahkemede son bulmuştu.

James'in ruh halini tahmin edemezsiniz. Tedirginliğini belli eden, gergin biri değildi; doğuştan gelen özgüveni ve başaracağına olan inancı sayesinde, her türlü can sıkıcı düşüncenin üstesinden gelirdi. Sophie onun bu yeteneğine hep gıpta etmişti. James'in bu kişilik özelliği, Sophie'nin istediği zaman bir süper kahramanın ona dokunulmazlık sağlayan pelerinini giymesi gibi kuşandığı özgüvenden daha içseldi. James etkileyici olduğunu biliyordu. Sophie'nin giderek kadınsı bir özellik olarak tanımladığı kendinden şüphe etme eğilimi (en azından kocasının ya da erkeklerin çoğunlukta olduğu iş arkadaşlarının hiçbirisi bu dertten mustarip değildi) James'i hiçbir zaman etkisi altına

almamıştı. Sophie'ye aklanacağına dair güvence vermişti çünkü masumdu ve jüriye sonuna kadar güveniyordu.

Ancak bugün o alışlagelmiş rahatlığından eser yoktu. Öne doğru çıkan çenesinde onu her zamankinden çok daha keskin hatlı gösteren bir gerginlik vardı. Giyimine özellikle çok dikkat etmişti: Kravatına şişkin bir Windsor düğümü atmış, duble manşetlerini mütevazı kol düğmeleriyle bağlamış ve Sophie'nin kuru temizleme yaptırdığı altı gömleğin haricinde, yeni bir beyaz gömlek giymişti.

Belki de davanın her günü böyle giyinmişti. Sophie onu bırakıp gittiği için bunu bilemezdi ama Cristina, James'in bu sabah daha gergin olduğunu çıtlatmıştı. Mutfakta kısa süreliğine karşılaştıklarında Sophie'ye, "İyi ki döndünüz," demekle yetinen Cristina göze batmamaya ve işlerine karışmamaya çalışıyordu. Sophie içinden gelmeyerek koyu kahvesini yudumlarken, Cristina'nın kendine meyve, yoğurt ve baldan oluşan bir kahvaltı hazırlamasını izleyerek, kızın yeme becerisine gıpta etti çünkü kendi midesi berbat durumdaydı.

Cristina mutfaktan çıkarken gerçekçi ve tarafsız bir ses tonuyla, "Artık geri döndüğünüz için Bay Whitehouse çok daha iyi. Sanırım size ihtiyacı var," diye ekledi. Sophie, James'in ancak bir kamu çalışanıyla karşılaştığı zaman nezaket icabı selam verirken yüzünde beliren fakat gözlerine kadar ulaşmayan tebesümü izlerken, Cristina'nın haklı olabileceğini düşündü.

James, Sophie'nin uzattığı kahve fincanını aldı ve âdemelması hoplayarak bir yudum içti.

"Biraz soğukmuş."

"Başka bir tane yapayım."

"Hayır." Sesi biraz sert çıkınca James kendini topladı ve ortamı yumuşatmak için gülümsedi. "Gerek yok, gerçekten. Ben yaparım."

James kahve makinesini parçalarına ayırırken Sophie bekledi ve taneciklerin o kar beyazı manşetlere sıçradığını ve James'in üstünü değiştirmek zorunda kalacağını hayal etti.

“Aslında zahmet olmazsa yardım eder misin?” James bir an için çaresiz göründü; tıpkı futbol ayakkabılarını nasıl bağlaması gerektiğini çözemeyen Finn gibiydi.

“Tabii ki.” Sophie onun yanına gidip elini beline koydu ama James belli etmemeye çalışsa da göze batan bir biçimde geri çekildi.

“Ben ön odada olacağım... biraz düşüneceğim.”

Elbette Sophie’nin kahveyi odaya getirmesini söylemesine gerek yoktu.

James’in alışılmadık gerginliği, Sophie’yi sakin olmaya zorluyordu. Tıpkı çocuklarının yanındayken dinginlik maskesine büründüğü gibi, James’in hatırı için de onun fena halde ihtiyaç duyduğu sadık ve kendinden emin kadını oynamalıydı.

James’in dün geceki tavrı sayesinde morali düzelmişti. İkisi de bitkindi: Sophie geri dönüş yolculuğu yüzünden yorulmuştu ve basında çıkan ifadeleri didik didik ettikten sonra James’i görmekten korkuyordu; James ise mahkemede oturmaktan gerilmişti. Yüzü kül rengine dönmüştü ve karısını kollarına aldığı anda, Sophie yoğun ve beklenmedik bir şefkat hissetmişti. On dan nasıl şüphe edebilmişti? O korkunç sözcükleri söylediğine, daha da kötüsü Olivia’nın hislerini yeterince önemsemediğine nasıl inanabilmişti? Tecavüz gibi bir suç işleyebileceğinden nasıl kuşku duyabilmişti?

Bunları düşününce, bir hain gibi hissetmişti. Kendini James’in kollarına bırakmış ve ona sıkıca sarılmış, kocasının ona daha önce görülmemiş bir biçimde ihtiyaç duyduğunun farkına varmıştı. James’in omuzları biraz gevşemişti; Sophie ise öylece dikilerek onun sıcaklığının bedenine aktığını hissetmiş, James’in bu ani, alışılmadık ve bu yüzden de çok daha tatlı gelen düşkünlüğünün keyfini çıkarmıştı.

Sonra sevişmişlerdi. Hem de skandal patlak verdiğiinden beri sevişmedikleri bir içtenlikle. Bu, fitili öfke ya da iyi olduklarını, iyi olacaklarını ispatlama ihtiyacı tarafından ateşlenen veya

son beş buçuk aydır onları sarıp sarmalayan tedirginlikten, korkudan ve kuşkudan kurtulmak, salt fiziksel bir rahatlama yaşamak için yapılan bir seks değildi. Hayır, gerçekten aşkla sevişmişlerdi: Bu James'in Sophie'ye olan ihtiyacını ve bağımlılığını ifade eden, en savunmasız halini ortaya çıkaran, şefkat dolu bir sevişmeydi. Yüz ifadesi yumuşacıktı; rol kesmesine ya da belirli bir imaja bürünmesine gerek yoktu. Ve sonra, Sophie öylece yatarken, kalkması gerektiğini bildiği halde yakınlıklarının tadını çıkarırken, James'in kendisine sözcüklere gerek duymadan, elinden geldiğince noksansız ve tamı tamına, masum olduğunu söylediğini hissetmişti. Böylesine büyük bir şefkat ve anlayışla sevişebilen bir adam, kocası ve çocuklarının babası, asla tecavüz kadar çirkin ve vahşi bir suç işlemiş olamazdı.

SOPHIE TAKSİDEN BİRKAÇ adım uzaklaştı ve James'in elini tutarak Bailey'nin girişine yürüdü. Başı dik, omuzları geride ve göğsü dışarıdaydı; gözleriye yaklaştıklarını görünce soru sormak için yanlarına koşan gazetecilerin üzerindeydi.

"Sophie, Sophie. Bu taraftan."

Üzerinde yağmurluk olan, orta yaşlı, dağınık saçlı ve içki içmekten yüzü kızarmış bir adam, elinde bir defterle yanlarına sokuldu. "Başbakan hâlâ kocanıza sonsuz bir güven duyuyor mu, Sophie?" diye sordu. Kulak tırmalayan sesi öfke ve enerji yüklüydü.

Sophie adama ezici olduğunu bildiği bir bakış attı. İşte bunu yapabiliyordu. Hangi cüretle ona seslenmişti? Sophie âdeta so-payla dürtülen bir köpek gibiydi. Sonra John Vestey onları bir kapıdan geçirdi; artık güvendelerdi, James'in eli hâlâ sımsıkı avucundaydı. Sophie onun sıcaklığını ve alışılmadık biçimde terlediğini fark ederek, James'in elini sıktı. James parmaklarını gevşetti.

Sanki önem verdiği tek kişi Sophie'ymiş gibi gözlerini ona dikerek, "İyi misin?" diye sordu.

Sophie başıyla onaylayıp bir adım geri çekildi ve James avukatıyla sohbet ederken sessizce ve vefakâr bir şekilde bekledi. Sohbeta katılması gerekme de kayıtsız şartsız James'in yanındaydı.

Kapının ardındaki fotoğrafçıların çeşitli pozları karşılaştırdıklarını ve yanlarına gelen o muhabirin birtakım zırvalar uydurduğunu hayal etti. Neden Tom'la ilgili sorusuna doğrudan James'e değil de ona yöneltmişti? Belki de yine Libertine üyelerinin açıklarını arıyorlardı. Sophie'nin avuçları karıncalandı ve kalbi daha hızlı atmaya başladı; kulaklarında ritmik bir zonklama duydukça kendini sakinleştirmeye, soluklarını düzenlemeye ve aklındaki soruyu bastırmaya çalıştı.

Tam olarak ne biliyorlardı?

SOPHIE YUKARIDAKİ HALK salonunda otururken kocasına odaklandı ve James'in başını kaldırıp onu görmeyeceğini bildiği halde desteğinin gücünü ona ulaştırmaya çalıştı. James tanık kürsüsünde kendinden emin görünüyordu. Sophie bir an için jürinin onu tecavüzle yargılanan adam olarak değil de sıradan, olayları farklı bir bakış açısından aktaran bir tanık olarak göreceğini umdu.

Duvarda asılı duran tabela, seyircileri yargıcın jüriye yaptığı özet sırasında yerlerinden kalkmamaları ya da korkuluklardan aşağıya sarkmamaları konusunda uyarıyordu. Sophie bu uyarıya aldırmadı ve başı dönünceye, kan beynine hücum edinceye kadar aşağıya bakmaya devam etti; ta ki şüphelerinden arınmasını sağlayan düşüncelerini anlık olarak devre dışı bırakan yeni bir panik hissine kapılıp düşecekmış gibi hissedene kadar. Bunun üzerine ansızın arkasına yaslandı ve bankın sertliğinin sunduğu güvenceyi memnuniyetle karşıladı.

Kendine gelmek için, yargıcın duruşmayı başlatmasından ve kocasının ifade vermesinden önceki sessiz saniyeleri, belgelerini karıştırarak değerlendiren avukatların başlarını inceledi.

James'in avukatı Angela'yı izledi ve cüppesini dolduran omuzlarının genişliğinde güven bulmaya çalıştı. Bayan Woodcroft Angela'ya kıyasla daha ufak tefekti ama daha uzundu. Peruğunun altından sarı bir at kuyruğu çıkıyordu; sağ elinde elmas bir yüzük, ayağında ise siyah, sivri burunlu ve üzerinde altın örgülü şeritler bulunan, bir kadın çavuşun giyeceği türden son derece rüküş ayakkabılar vardı.

Bu kadın biraz telaşlıydı; kenarında rengârenk yapışkanlı kâğıtlar bulunan ve bazı cümlelerin altı fosforlu kalemle çizildiği için göz alıcı sayfaları olan kalm bir klasörün içinde bir şeyler arıyordu. Sol elindeki geniş gövdeli, keçe uçlu kalemle durmadan bir şeyler karalıyordu. Angela ise tıpkı yardımcısı Ben Curtis gibi, bankın üzerine bir iPad koymuştu; geleneksel bir kadın değildi, sert mizaçlıydı ve James'in dediğine göre müthiş bir hafızası vardı. Sophie onun avukatını tehditkâr buluyordu; içten içe hiçbir ortak noktaları olmadığını ve ona bir türlü ısınamayacağını biliyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Onu sevmek zorunda değildi; sadece kocasını kurtarmasına ihtiyacı vardı.

Yargıç içeri girince mahkeme salonuna bir su birikintisinin durgunluğunu andıran bir sessizlik çöktü ve sonra James ifade vermeye başladı. James düzgün konuşuyordu; sesi alçak ve sıcağı; her zamanki gibi özgüvenliydi ancak hiçbir kibir belirtisi sergilemiyordu. Tam formundaydı; en inandırıcı haliyle hikâyesini anlatan samimi bir politikacıydı.

Sophie yine de konuşulanları dinlemekte zorlanıyordu. Angela doğrudan sadakatsizlik konusuna girdi ve Sophie kocasının Olivia'yla olan ilişkisini hiç de hafife almadığını açıklamasını dinledi.

James, "Yanlış olduğunu biliyorum," diyerek itirafta bulunurken parmaklarını Blairvari bir tavırla kenetleyip ellerini hafifçe sıktı. Sanki şu meşhur tekerlemeyi canlandırır gibiydi: İşte çan kulesi, işte kilise.*

* Bu tekerleme söylenirken baş parmaklar çan kulesini temsilen yukarı kaldırılır, diğer parmaklar ise kiliseyi temsilen iç içe geçirilir. -çn

Angela, "Ailenize bağı bir adam mısınız?" diye sordu.

"Kesinlikle öyleyim. Karım ve çocuklarım benim her şeyim. Onların güvenine ihanet ederek Bayan Lytton'la ilişki kurmam çok yanlış. Hem yanlış hem de zayıflıktı; onlara gün be gün yaşattığım acı yüzünden kendimi fazlasıyla suçlu hissediyorum."

James'in avukatı duraksadı. "Yine de onlara bu acıyı yaşattınız, değil mi?"

"Evet." James hisleri yüzünden eziyet çeken bir adam gibi derin bir iç çekti. "Ben kusursuz biri değilim," dedi ve ellerini dua edercesine havaya kaldırdı. "Hiçbirimiz değiliz. Bayan Lytton'a meslektaşım olarak saygı duyuyordum ve evet, birbirimizi çekici bulduğumuzu itiraf ediyorum. Bir zayıflık anında, ilişkimiz başladı."

Sophie'nin gözleri doldu, kendini zavallı gibi hissetti, göğsü giderek artan bir aşağılanma hissiyle sıkıştı ve James dışında birilerine, mesela bakışlarıyla birbirlerinden ayrılan jüri üyelerine odaklanmaya çalıştı: Şuradaki orta yaşlı adam sempatik birine benziyordu; belli ki arka sıradaki yaşlı kadın ve koyu renk başörtülü Müslüman genç kız onun kadar cana yakın değillerdi. John Vestey'i ve Savcılık Makamı'nın gri ve ucuz görümlü bir takım elbise giyen rüküş kadın avukatını izledi: Kadın arkasına yaslanıp kollarını kavuşturmuştu ve James'in masum olduğunu düşündürecek hiçbir tepki vermiyordu; belki de sadece sıkılmıştı. Sonra Savcılık Makamı adına kovuşturmayı yürüten ve Angela kocasını sorgulamaya devam ederken belgelerinin altını üstüne getiren ve ara sıra mavi kapaklı, çizgili defterlerinden birine bölük pörçük notlar alan Bayan Woodcroft'u izlemeye koyuldu. Bu kadının başını eğişinde ve kalemi süratle oynatışında, ona başkasını hatırlatan bir şeyler vardı.

JAMES'İN İFADE VERMEYE devam ettiği boğucu yarım saat boyunca, bu his giderek kuvvetlendi. Belki de kocasının olaylara bakış açısını dinlemektense, bu kadına saplanıp kalmak daha kolaydı.

James evli olduğu halde, çok değer verdiği meclis araştırmacısı Olivia'yla saygı çerçevesinde ve karşılıklı rızaya dayanan bir ilişki kurduklarını söylüyordu. Ona çiçekler göndermişti, onu ye-meğe çıkarmıştı ve temmuz sonundaki doğum gününde ona bir kolye almıştı. Bunu duyunca Sophie'nin kalbi sıkıştı; kocasının ihanetinin boyutları ve bambaşka bir hayat sürme konusundaki rahatlığı tüm çıplaklığıyla gözler önüne serildikçe keskin bir fiziksel acı duydu ve soluk almakta güçlük çekti.

"Peki bu kolye neye benziyordu?" Angela'nın sorusu Sophie'nin dikkatini çekti.

James, "Bir anahtar şeklindeydi," diye açıkladı. "Bu bir göndermeydi. O benim parlamentodaki ofisimin anahtarıydı. Ona değer verdiğimi, işimdeki başarımın ayrılmaz bir parçası olduğunu göstermek istemiştim."

"Bayan Lytton'ın bunu kalbinizin anahtarı olarak yorumlayabileceği aklınıza gelmedi mi?"

"Sanırım hediye mi bu şekilde yorumlaması da mümkündü." James'in alını kırıştı. "Ama bilinçli olarak böyle düşünmesini istemedim. Belki de saflık ettim ama şey, ona biraz vurgundum..."

James'in pervasızca sarf ettiği son üç sözcük, Sophie'nin kullaklarında yankılandı. Kalbi taş kesti; hiçbir şey hissetmemeyi ve tamamen uyuşmayı diledi.

Angela duraksadı ve bu sözlerin hazmedilmesini bekledi.

"Biraz *vurgun* muydunuz?" Ses tonu meraklıydı fakat yargılayıcı değildi.

"Şey, ondan epey etkilenmiştim. Çok çekici ve zeki bir genç kadındı."

"Ve siz de ona bir kolye aldınız. Peki ne tür bir kolye?"

"Platin."

"Yani cömert bir hediye miydi?"

"Sanırım."

"Bir iş arkadaşı için fazla cömert bir hediye olduğunu söyleyebilir miyiz?"

“O zamanlar onu sadece iş arkadaşım olarak görmüyordum.”

“Sevgili miydiniz?”

“Evet, öyleydik.”

“Bayan Lytton size âşık olduğunu söyledi. Peki siz ona âşık mıydınız?”

“Sanırım bu da bir ihtimal.” James duraksadı ve Sophie mahkeme salonundaki herkesin öne doğru eğilerek, onun ağzından çıkacakları beklediğini hissetti. Sonra James bir sırrı itiraf eder gibi yumuşak ve hüzünlü bir ses tonuyla, “Evet, sanırım öyleydim,” diye ekledi.

SOPHIE KENDİNİ ZORLAYARAK, Olivia’nın doğum gününde geceyi nasıl geçirdiklerini dinledi. Sophie Devon’da, annesinin yanındaydı ve akşamın erken saatlerinde, en yakındaki tepenin zirvesine çıkıp telefonun çektiği bir yer yakaladığında, James’le kısa bir konuşma yapabilmişti. James’in sesi özlem dolu gelmişti; Sophie onu işiyle baş başa bırakarak aylıklık etmeye, yüzmeye ve plajda oynamaya gittikleri için kendini bir parça suçlu hissetmişti. James’in başkentten nemli havasında iki hafta süresince yalnız kalacağı için yaşadığı hüsrânı hayal ederek, “Çok üzgünüm,” demişti. “Eve erken dönebiliriz ama çocuklar büyük bir hayal kırıklığına uğrarlar, Ginny de öyle. Çocuklar buraya bayılıyor.”

O günün sıcaklığını ensesinde hissettiğini, vadinin sonunda parlayan ve belli belirsiz bir ufuk çizgisinde gökyüzüyle birleşen denizin dikkatini dağıttığını anımsadı. Buradan ayrılıp eve dönmek zorunda kalmayacağını ummuştı.

“Tabii ki kalmalısınız,” demişti James. “Sadece sizi özlüyorum.”

Sophie kalbi yumuşayarak, “Ah, biz de seni özlüyoruz,” diye cevap vermişti.

Kocası St. James parkında onunla konuşurken, Olivia sabırsızlıkla, belki de gözlerini devirerek James’i bekliyor olmalıydı.

Yine de James o akşam kendisini sonu gelmeyen belgelerle, salata ve etten oluşan bir akşam yemeğinden daha heyecan verici bir şeyin beklediğine dair en ufak bir ipucu bile vermemiştir. Yalanlar kolayca ağzından dökölüvermiştir; daha doğrusu ona her şeyi anlatmamıştır. Sophie dakikalar içinde ikinci kez James'in sürdüğü çifte hayata ve durumu ne kadar kolayca idare ettiğine şaşırdı. Yirmi yıl öncesine gitti ve James'in açıklamasının gerçeğin tamamını içermediği, lafı dolandırarak kaçamak cevaplar verdiği o günü hatırladı. Yine de konuşması işe yaramıştı ve Sophie hiçbir zaman meseleyi daha fazla kurcalamamıştı. Belki de herkes, tıpkı geçen yaz Devon'dayken dış perisinin geleceğine inanan Emily gibi, ikna olmaya dünden razıydı.

Sophie bu düşünceyi bir kenara itti ve bir kez daha James'in cevaplarına odaklanmaya çalışırken, onun iyi yönlerini ön plana çıkarmasını diledi; evet kusurları vardı ama bu onu daha da insancıl kılıyordu. Tırnaklarını avuçlarına bastırıldığı yerlerde beyaz izler oluştu; hissettiği acı sayesinde göğsündeki yumruyu ve şiddetli ağlama isteğini göz ardı edebildi.

Derken Bayan Woodcroft araya girdi.

"Lord Hazretleri. Saygıdeğer meslektaşım tanığı yönlendiriyor."

Yargıç ayıracak zamanı olmadığı taşkın bir yavru köpeği terbiye edercesine, elini kaldırıp indirdi. Angela gülümsedi ve kaldığı yerden devam etti; Sophie onun boğuk sesli harflerinde ve fazlasıyla kibirli konuşmasında, gülümsemesinin izlerini duydu.

Ama Bayan Woodcroft'un araya girmesi aklıma takıldı: Ses tonu ve tınısı, tadı damağınızda kalan pahalı bir Bordo şarabı gibi keskin ve tam kararındaydı. Bayan Woodcroft'un sesi sıradışı bir zekânın ve seçkin bir eğitimin bütün belirtilerini taşıyordu; o halde neden bu kadında Sophie'ye yirmi yılı aşkın süredir düşünmediği birini hatırlatan bir şeyler vardı?

Herhalde bunun sebebi, Bayan Woodcroft'un yazı yazma biçimiydi. Sanki aklındaki düşünceler o kadar fazlaydı ki sol eli

hepsini kâğıda dökmek için yarışırcasına, büyük bir gayretle çalışıyordu. Holly de böyle yazardı ama bu pek çok kişi için geçerli olmalıydı; özellikle de en ufak bir detayın bile hikâyenin çözümlenmesinde farklı bir fırsat sunduğuna inanan azimli avukatlar için. Sophie, bu kadının peruğun altında kalan beyninin fazla mesai yaptığını, çapraz sorgu sırasında kocasını köşeye sıkıştırmak için çeşitli yöntemler geliştirdiğini görür gibiydi; gerçi James şu âna kadar yanlış bir adın atmış gibi görünmüyordu. Hatta suçlamalardan diğerleri kadar etkilenmedikleri belli olan bazı jüri üyeleri –mesela şu yaşlı kadınla Müslüman kız– ona o kadar da düşmanca bakmıyorlardı. Daha çok göze batan genç ve güzel kadınlar ise –yay biçimli koyu renk kaşlara ve yapay bir bronzluğa sahip olanlar– onun cazibesine kapılmış gibi görünüyordu ve James’in her dediğine, en azından ortada bir sadakatsizlik hikâyesi olduğu halde, bu uygunsuz ilişkinin hiçbir art niyet barındırmayan, karmaşık ve modern bir aşk hikâyesi olduğuna inanıyorlardı. Çürüğü ya da yırtık iç çamaşırını dikkate almıyorlardı; hatta James’in, “*Gösterip de vermeyen adiler gibi zalimlik etme,*” demiş olabileceğini dahi hesaba katmıyorlardı. Sophie buna bir son vermeliydi! İçinden bu korkunç sözü tekrarlayıp durmasının hiçbir yararı yoktu.

Arkasına yaslandı ve kendine rahatlaması, Holly’yi unutması gerektiğini söyledi. Konuşulanları dinlemeli, kendini bütün detayları sindirmeye zorlamalıydı. Bunun üzerine dikkatini kendisini aldatan, onu sevdiği için kendinden nefret etmeye başlamasına neden olan ve giderek azalan bir sevgi duymaya başladığı kocası James’e çevirdi.

JAMES İFADE VERMEYE devam etti. Sophie anlatılanların çoğuna zihnini kapadı ve James’in sözlerinin kalın bir parşömen kâğıdının üzerine dökülen su misali akıp gitmelerine izin verdi. Davanın en can alıcı kısmına, asansörde geçen olaya yaklaşıyorlardı.

Sophie enerjisini yemin altındaki kocasının bu olayı kendi açısından anlatacağı o âna saklaması gerektiğini seziyordu. O sırada pür dikkat kesilmeliydi.

Bayan Woodcroft tekrar konuştu. Kanunun başka bir boyutuna vurgu yaptı ve yargıç bir kez daha itirazını reddetti. Nasıl oluyordu da bu kadın ona Holly'yi hatırlatıyordu? Bu avukat çöp gibi kolları, dümdüz göğüsleri ve çelimsiz omuzları olan sıkı bir kadındı. Çok çalışkandı ve belki de biraz nevroktikti. Kocasına ölümcül bir darbe indirebilecek, onun insanı kolayca etkisi altına alan cazibesinin etkisinden sıyrılabilir bir değildi; yalnızca James'in her hareketini yakından takip eden Sophie, çenesinin hafifçe kasılmasından onun gergin olduğunu sezebiliyordu. James'in sesi onu içinde bulundukları âna geri getirdi. Derinlik, inandırıcılık ve çoğu zaman da gülme potansiyeli gibi nitelikleri bünyesinde toplayan bu ses, bazen de özgüven kokan bir otoriterliği yansıtıyordu. Sesi şu anda endişeli çıkıyordu. Bir politikacı olarak hatalarının sorumluluğunu üstleniyordu fakat kendini zora sokacak bir şey söylememeye de dikkat ediyordu.

Angela Regan, "Sizi 13 Ekim sabahına götürüp komite koridorunda olanları anlatmanızı istiyorum," dedi ve James'e gülümserken hiç zorlanmadı.

"Ah evet," dedi kocası. "Bayan Lytton asansörü çağırdıktan sonraki kısmı."

SOPHIE TÜM BUNLARA nasıl katlandığını merak ediyordu. Korkuluklardan boynunu uzatıp kocasının kaderini belirleyecek olan birbirinden farklı on iki jüri üyesinin neler düşündüğünü tahmin etmeye çalışıyordu. Etrafındakilerin meraklı bakışlarıyla, ön sıraya oturduğunda onu tanıyan ve yanlarından geçerken birbirlerini susturup, manidar bir biçimde bakışanlarla nasıl başa çıkıyordu? Hiddetli ve kızgın bir utanç hissiyle yanıp kavruluyordu. Oxford'da genç bir kadıken, kendisine bakılmasından hoşlandığı

akılma geldi. Fakat bu sefer bambaşka bir sebeple izleniyordu: Fitilini dedikoduların ateşlediği, peşin hükümlü ve şaşkınlıkların alenen dile getirildiği bir inceleme altındaydı. *İşte karısı. Bir tecavüzcüyle mi evliyimş? Adam gerçekten de bunu yapmış mı?*

Sophie bu konuşmaları duymamaya çalıştı ve bir ölçüye kadar başardı çünkü James'in ifadesi ilgisini çekmişti: Anlattıkları, gazetelerde okuduklarından çok farklıydı. Sophie duyduklarına tüm kalbiyle inanmak istiyordu. Bu versiyona göre, evliliğini darma-dağın eden kadın, asansörü çağırmış, kocasına "*dayanılmaz derecede çekici*" olduğunu söylemiş ve onu apar topar içeriye sokmuştu. Kafası *Times*'daki makaleyle meşgul olan James ise bu konuyu baş başa tartışabilecekleri bir fırsat yakaladığına çok sevinmiş ve saflık ederek, hiç düşünmeden Olivia'nın peşinden gitmişti.

James, Sophie'nin gayet iyi bildiği, okul kapısındaki anneler, çocukların öğretmenleri ve seçmenler üzerinde çok etkili olan o mütevazı gülümsemesiyle, "Kulağa çok saçma geldiğini biliyorum," dedi. "Ama sadece onunla konuşmak istemiştım. Her zaman iyi bir dinleyici olmuştu. Sanırım kendimden şüphe ediyordum, tavırlarımın gerçekten de kibirli olup olmadığını sorguluyordum ve beni bu ikilemden ancak Olivia'nın kurtarabileceğini düşündüm."

Angela, "Peki konuşmadınız mı?" diye sordu.

"Hayır, konuşmadık." James kendini böyle bir durumda bulduğuna inanamıyormuşçasına, başını iki yana salladı. "Olivia uzanıp beni öptü; bir de baktım ki ona karşılık veriyorum. Tam bir zayıflık ve delilik ânıydı." James duraksadı ve şüpheye yer bırakmayan bir samimiyetle sesi titreyerek, "Bu kesinlikle büyük pişmanlık duyduğum bir olay," diye ekledi.

Avukatı onu devam etmeye zorladı ve öpüşme, Olivia'nın alt tarafına dokunma ve bluzunu açma aşamalarını kendi açısından anlatması için yönlendirdi. "Kesinlikle bluzunu zorla açmadım," dedi ve bu son derece mantıksız bir fikirmiş gibi mahkeme salonundakilere baktı. "Hatırladığım kadarıyla, *Olivia* bluzunun

düğmelerini *açmama* yardım etti. Ben hoyrat biri değilim. *Asla* bir kadının giysilerini çekiştirerek çıkaracak türde bir adam olmadım. Bu benim tarzım değil.”

Sophie, *Ne kadar da zeki*, diye düşündü. James’in aklmdan geçeni ve bunu doğrudan söylemeyecek kadar dikkatli olduğunu biliyordu: *Hiçbir zaman* bir kadının giysilerini asılarak çıkarmasına gerek kalmamıştı; Olivia zaten onun için yanıp tutuşuyordu.

Avukatı, “Peki şu külotlu çorap nasıl kaçtı?” diye sordu. “Dokusu çok inceymiş. On beş denye kalınlığında. Yani kolayca yırtılan türden.”

“Herhalde Olivia’nın çorabını indirdiği ve benim de ona yardım etmeye çalıştığım sırada oldu.” James acmacak hale düşmüş gibi görünmeyi bile göze alarak duraksadı. “Korkarım o ânın heyecanma kapıldığımız için işler biraz çığırından çıktı,” dedi.

“Peki ya lastiği yırtılan külot? Bunun ne zaman olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Hayır. Olivia onu çekiştirirken yırtılmış olabilir. Yırtılma sesi duyduğumu hatırlamıyorum ama dediğim gibi, işler çığırından çıkmıştı. Hatırladığım kadarıyla, külotunu indiren Bayan Lytton’dı.”

Sophie kusmak istedi. Her şey tüm açıklığıyla gözünde canlandı. Daha önce Avam Kamarası’nın asansörüne binmişti; meşe duvarlı bu köhne kabin o kadar dardı ki insanın yanında duran kişiye çarpmaması imkânsızdı. James ile Olivia öpüşürlerken bedenleri birbirine yaslanmış olsa gerekti; anlaşılan ortamın darlığı birbirlerine sımsıkı sarılmalarını teşvik etmişti. Olivia, James’in düğmelerini açmasına yardım etmişti; hatta belki de hepsini açmış, çorabını sıyırıp külotunu da indirmişti. James ise kendinden geçmiş ve çaresiz kalmıştı; belki ilk başta centilmence davranmıştı ama sonra ona yardım etmeden duramamış ve üzerine düşeni yapmıştı.

Sophie kocasının tam olarak doğruyu söylemediğini fark edince, tüyleri diken diken oldu. Kafasına takılan önemli bir şey

değildi ancak işlerin çığırından çıktığını ve gerçeğin eksiksiz olarak ortaya konmadığını sezdirenen ufacık bir detaydı. James asla bir kadının giysilerini asılarak çıkarmayacağını söylemişti; oysa Sophie, James'in ona bir an önce dokunma telaşıyla giysilerini yırttığı anları hatırlıyordu: Mesela bir baloda, çapraz kesimli el-bisesinin askılarını koparmıştı; ön tarafı alengirli bir bluzu açarken sabırsızlıkla çekiştirmiş ve eteklerinden birini çıkarırken, düğmelerini koparmıştı. Bu anılar çok uzun zaman öncesine, James'in yirmi bir ya da yirmi iki yaşında, fevri ve tutkulu bir genç adam olduğu döneme aitti ve karşılıklı arzularının ne kadar güçlü olduğunun kanıtıydı çünkü Sophie de onu aynı tutkuyla arzulamıştı. Ama James'in ona bu şekilde davranmayı uzun zaman önce bırakmış olması, aynısını Olivia'ya yapmayacağı anlamına gelmiyordu. James her ne derse desin, bir kadının giysilerini yırtarak çıkarma konusunda son derece becerikliydi.

Sophie düşünemiyordu. James'in çürüğü basit bir aşk ısırtığı olarak tarif edişini bile tam olarak dinleyemedi.

Angela Regan, "Onu daha önce bu şekilde ısırdınız mı?" diye sordu.

Kocası, "Evet," diye itiraf etti. "Olivia seviştığımız zaman bunu yapmamı isterdi; sadece o ânın heyecanına kapılarak yaptığım bir şeydi."

Sophie başını iki yana sallayarak, zihnini toparlamaya çalıştı. James'in daha önce yalan söylediğini biliyordu: 1993 yılında polise karşı dürüst davranmamıştı; Olivia hakkındaki gerçeği kendisinden saklamıştı ve bu skandal patlak verdiğinden beri Sophie sık sık onun yalanlarını ortaya çıkaran, inkâr edilemez deliller bulmuştu. Ayrıca James kaçamak yanıtlar verme konusunda uzmanlaşmıştı. Bu da istatistiklere müdahale etmek, rakamlarla oynamak, bir iddiayı çürütebilecek ve bertaraf edilmesi gereken doğruları bilerek göz ardı etmek ya da gizlemek gibi siyasi oyunların bir parçasıydı.

Peki ya mahkemede Olivia'nın giysilerini yırtmadığını söyle-

mek de neyin nesiydi? Böylece James yalanlarını bir adım daha ileriye taşımış olmuyor muydu? Belki de bazı şeyleri saklamakta ya da gerçeklerin bir kısmını söylemekte sakınca görmüyordu. Ben bir kadının giysilerini yırtacak türden bir adam değilim. *Vay be*. Acaba başka hangi konuda yalan söylüyordu? O aşağılayıcı makale hakkında mı? Yoksa Olivia'nın hayır deyip demediği konusunda mı? Sophie'nin aklından bir dizi olasılık geçerken, James'in sesi onu şimdiki zamana, içinde bulundukları o kritik âna geri döndürdü.

Sorgunun en korktuğu kısmına gelmişlerdi ama Sophie yine de kendini dinlemeye zorladı ve Bayan Regan şu tartışmalı rıza gösterme meselesini gündeme getirirken, halk salonundaki meraklı komşuları gibi, başını öne uzattı. Mahkeme salonunda çıt çıkmıyordu; Angela Regan parmak uçlarında hafifçe yükselip inerek davanın en can alıcı kısmını gündeme getirmek üzereyken, ortam tekinsiz bir sessizlikle gerildi.

"Bayan Lytton'ın ifadesine göre şöyle demişsiniz: 'Gösterip de vermeyen adiler gibi zalimlik etme.'" Bu cümle Bayan Lytton'ın seks yapmak istemediğini bildiğinizi ima ediyor. Gerçekten böyle dediniz mi?"

"Hayır. Bu çok rezil bir cümle." James tiksinişmiş görünüyordu.

"Peki, 'Bana zalimlik etme,' dediniz mi?"

James sertçe, "Hayır!" dedi.

"Peki, 'Bana zalimlik mi ediyorsun?' dediniz mi?"

"Böyle demiş *olabilirim*," diye itiraf etti. "Ona iltifat etmek için. Fakat bunu o aşamaya gelmeden çok önce söylemiş olmalıyım. Olivia uzanıp bana o ilk öpücüğü verdiğinde, böyle demiş olmam mümkün."

"Bayan Lytton, ifadesinde şöyle dediğini anlatıyor: 'Çekil üstünden. Hayır, burada olmaz.' Bunu söylediğini duydunuz mu?"

"Hayır, kesinlikle duymadım."

"Peki kendisi bunu söylediği halde onu duymamış olabilir misiniz?"

“Hayır. Dip dibeydik. Öyle deseydi ya da herhangi bir şey söyleseydi, duymamam mümkün değildi. Üstelik...” James de-
ğınmek üzere olduğu konu çok hassasmış ve ona acı veriyor-
muşçasına duraksadı; yine de buna mecburdu. “Olivia da bunu
çok istediğine dair her türlü işareti vermişti. Hiçbir aşamada rı-
zası olmadığını düşünmeme neden olacak bir şey yapmadı.”

Sophie’nin arkasında oturan biri keskince nefes alırken, Sop-
hie ise rahat bir soluk verdiğini hissetti. James cevabını verme-
den önce jüri üyelerine bakarak bekledi; gözlerini sırayla üzerle-
rinde gezdirdi. James kritik bir an yaşadıklarını ve kaderini be-
lirlemek üzere jüri odasına girdiklerinde bu detayı hatırlamaları
gerektiğini biliyordu.

Bunlar, Sophie’nin onun ağzından çıkmasını beklediği söz-
cüklerdi. James içten bir samimiyetle, derin ve güven veren bir
ses tonuyla konuşmuştu. En inandırıcı olduğu anda, Sophie’nin
ona bütünüyle inanması gerekiyordu.

Buna rağmen, belki de bu ses tonunu pek çok kez duyduğu
ve gerilimin tırmandığı anlarda devreye girdiğini bildiğinden,
içindeki huzursuzluğu gidermeyi başaramadı. James savunma-
sını tekrarlararken ve sözlerinin öneminin salonda etki bırakması
için duraksarken, Sophie’yi alt üst eden bu hoşnutsuzluk daha
da büyüdü:

“Kesin olarak biliyorum ki Olivia katiyen durmamı isteme-
di,” dedi. “Hiçbir aşamada bunu istemediği izlenimine kapılma-
dım.”

Ve kocasını tanıyan, onun seksi ne kadar sevdiğini, ben-mer-
kezci olduğunu, gerçekler konusundaki esnek tutumunu, *kay-
paklığını* bilen ve tüm bu niteliklerin anlık yansımalarını açıkça
gördüğü için acı çeken Sophie, içinde nahoş bir hisle kalakaldı.

Ona inanıp inanmadığından emin değildi.

KATE

28 Nisan 2017

26

SONUNDA BRIAN BANA DAVA DOSYASINI VERDİĞİNDEN BERİ HAYAL ettiğim, hatta daha da derine inersek, yirmi yılı aşkın süredir beklediğim an gelip çatmıştı. Beklentilerimin yükünü tüm ağırlığıyla hissediyordum. Çapraz sorguma başlamak üzere ayağa kalkarken ellerim titriyordu ve saf korkuya kapıldığımız sayılı anlarda deneyimlediğimiz gibi, kafatası derimin gerildiğini hissediyordum. Üniversitenin avlusundayken onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağımı anladığımda da; Ali'nin James'le aramdaki bağlantıyı anladığını, uğruna çalıştığım her şeyin, seçkin kariyerimin ve de James'i adalete teslim etme şansımın tepe taklak olabileceğini fark ettiğimde de aynı hisse kapılmışım.

Derin bir nefes aldım ve ciğerlerimin şişerek diyaframımı aşağıya ittiklerini, mümkün olduğunca çok oksijen depoladıklarını hayal ettim. Mahkeme salonundakileri bekletmemin bir önemi yoktu; jüri üyeleri dimdik oturuyorlardı çünkü artık davanın ritmine alışmışlardı ve bunun kritik bir an olduğunu, seyircilerin beklentiyle iç çekmelerine ve soluklarını tutmalarına neden olan bir tenis maçı izlercesine, bir bana bir de sanığa bakacaklarını biliyorlardı. Ben de onu beklettim. Bu ucuz bir güç gösterisi gibi görünebilirdi ama o günkü duruşma bütünüyle James'in etrafında dönmüştü: Gırtlığımıza kadar onun hikâyesine batmıştık.

Şimdi farklı bir senaryo sunmamın, söylediği her şeye gölge düşürmemin vakti gelmişti.

SORUNUM İSE JAMES Whitehouse'un her açıdan inandırıcı, makul ve güvenilir bir imaj çizmesiydi. Parmaklarını dua edercesine birleştirmesinden tutun da insanı sakinleştiren ve hiç çaba sarf etmeden otorite kurmasını sağlayan o soğukkanlı bariton sesine varıncaya kadar, her bir özelliği insanda ona inanmanın doğru olduğu yanılgısını uyandırıyordu. James'in konuşmalarını kısıtlamalı ve ona hiçbir şans vermemeliydim; ona açıklama yapma, gidişata müdahale etme ve hikâyeyi kendi açısından anlatma lüksü tanımayan, ucu kapalı sorular sormalıydim. İçimde fokur fokur kaynayan öfkeme rağmen, duygusallaşmanın yeri ve zamanı değildi. James akılcı davranıp, konuya hukuki açıdan yaklaşacağı için ben de onun kadar duygusuz ve kontrollü olmalıydim.

Enerjik bir biçimde gülümseyerek, "Açıklığa kavuşturmam gereken birkaç nokta var," dedim. "Mesela bluzun açılma meselesi. Bayan Lytton, bluzunu *sizin* yırtarak açtığınızı söylüyor ama siz *onun* düğmeleri *açmanıza* yardım ettiğini söylediniz." İfadesini eksiksiz aktarmak istediğimi gösterircesine, durup notlarıma baktım. "Şöyle demişsiniz: 'Ben hoyrat biri değilim. *Asla* bir kadının giysilerini çekiştirerek çıkaracak türde bir adam olmadım. Bu benim tarzım değil.'"

James, "Evet. Doğru," dedi.

"Siz güçlü bir adamsınız, Bay Whitehouse. Oxford'un mavi takımında kürekçiymişsiniz. Yani atletik bir adam olduğunuzu söyleyebilirim. Hiç tutkulu bir anda, bir kadının bluzunu çekiştirdiğiniz olmadı mı?" diye sordum çünkü James'in ufacık da olsa bir tedirginlik yaşayacağını, aklına gelen bir hatıra ya da aptalca bir maçoluk gösterisi yüzünden bir anlığına bocalayacağını umuyordum. Ama bana tecavüz ettiğini ya da buna benzer bir olayı hatırlayacağını sanmakla saflık ediyordum.

“Hayır.” James böyle bir şeyi gündeme getirmiş olmamdan bile rahatsız olarak yüzünü buruşturdu.

“Tutkunun zirve yaptığı bir anda bile mi? Mesela Bayan Lytton ile geçen eylül ayında ve sizin ofisinizde, karşılıklı rıza göstererek seks yaptığınız an gibi?”

“Hayır.” James bu sefer kendinden daha emindi.

“Peki ya asansördeyken çorabını çıkarmasına yardım ettiğinizde ve itiraf ettiğiniz üzere külotunu yırttığınızda?”

“Lord Hazretleri.” Angela ayağa kalktı. “Müvekkilimin herhangi bir hasardan sorumlu olduğuna dair hiçbir kanıt yok.”

Yargıç Luckhurst iç geçirdi ve bana döndü. “Sorunuzu başka türlü ifade edebilir misiniz Bayan Woodcroft?”

Duraksadım. “Çorabını ve külotunu indirmesine yardımcı olduğunuzu, ‘O ânın heyecanına kapıldığınız için işlerin biraz çığırından çıktığını’ itiraf ettiniz. Bu telaş ânında Bayan Lytton’ın çorabını çekiştirmeniz son derece olası değil mi?”

“Hayır.”

“Kendiinizi kaptırıp külotunu yırtmış olmanız da mümkün.”

“Hayır.”

“Sahi mi?” Aldırış etmiyormuş gibi görünmeye çalıştım ama bu konuda yalan söylediğini bildiğimden, içten içte köpürüyordum. Yıllar önce benim tişörtümü de çekiştirerek açmıştı; destekli sutyenime asılırken sökülen iplikleri ve kopup kaybolan iki düğmeyi hâlâ hatırlıyordum. “Anlıyorum. Çok yardımcı oldunuz.”

Boğazımı temizledim ve hızlı bir değerlendirme yaptım. Çürükle ilgili ve “Sadece o ânın heyecanıyla olan bir şey,” tadındaki bir yığın ifadenin üzerinden geçip James’in özgüven duvarına toslamaktansa, doğrudan meselenin özüne değinmeliydim. Onu kendi bakış açımla köşeye sıkıştırarak maskesini düşürmeyi umuyordum çünkü yalancının teki olduğundan, cevaplarınm benim için hiçbir anlamı yoktu. Ama öncelikle kibirini gözler önüne sermeliydim çünkü jürinin görmesi gereken adam, kendi ihtiyaçlarını diğer herkesinkinden önde tutan ve ona hayır diyen bir genç kadının isteklerine kayıtsız kalan biriydi.

"Asansördeki olaya geri dönelim. Bundan önce, Bayan Lytton ile Avam Kamarası'nda seks yaptığınızı biliyoruz."

"Evet.

"Hem de iki kez: Sanırım 27 ve 29 Eylül tarihlerinde, öyle değil mi?"

"Evet." James boğazını temizledi.

"O halde gayet doğal olarak Bayan Lytton'ın bunu tekrarlamayı, yani Avam Kamarası'nın çatısı altında seks yapmayı isteyeceğini ümit etmiş olabilir misiniz?"

"Evet." James artık biraz daha temkinliydi; cevabını düşünerek verdiğini belirtircesine, sesi daha vurgulu çıkmıştı.

"Olivia'nın çağırdığını ve sizden önce bindiğini söylediğiniz asansöre adım attığınızda, burada seks yapabileceğinizi düşünmüş olmalısınız.

"İlk başta düşünmedim."

"İlk başta düşünmediniz mi? Bu oldukça hızlı bir sevişmeydi, öyle değil mi? Beş dakikadan kısa bir süre içinde olup bitmişti. 'İşler biraz çığıırından çıkmıştı,' diye itiraf etmişsiniz; yani ön sevişme için fazla vaktiniz olmadı mı?"

James boğazını temizledi. "Eyleme geçeceğimiz çabucak belli oldu ama asansöre bu niyetle girmedim," dedi.

"Ama *bir şeyler* olabileceğini düşünmüş olmalısınız. Asansöre *toplantı* yapmak için girmiyordunuz, öyle değil mi?"

Jüri üyelerinden biri kendini tutamayıp hafifçe güldü.

"Hayır." Kendisine gülünmesinden hoşlanmadığı için, James'in ses tonu sertleşti.

Sessizce, "Demek öyle," dedim. "O halde asansöre girer girmez çarpıştınız ve öpüştünüz."

"Evet.

"Bayan Lytton'ın bluzu açıldı; onun söylediğine göre bluzu siz çekistirdiniz, sizin dediğinize göre ise bluzu birlikte açtınız ve ellerini onun alt tarafına götürdünüz."

"Evet.

“Külotunu da birlikte çıkardınız. Ona yardım ettiğinizi itiraf etmişsiniz.”

James kısaca duraksadıktan sonra, “Evet,” dedi.

“Ve tüm bunlar olurken, ‘dip dibe’ miydiniz?”

“Evet.”

“Söz konusu asansör daracık bir yer. Bir metreden biraz daha geniş, ancak derinliği bundan da az. Tam olarak ne kadar yakındınız?”

“Şey, öpüşüyorduk ve... samimi olmuştuk... yani yüz yüzedik.”

“O halde çok yakımdınız. Aranızda on ya da yirmi santimlik, belki de daha kısa bir mesafe vardı, değil mi?”

“Otuz santimden fazla bir mesafe yoktu.”

“Demek otuz santimden daha fazla bir mesafe yoktu,” diye tekrarladım. “‘Hayır, burada olmaz,’ demiş olsaydı, onu duyar-dınız, değil mi?”

“Evet.”

“Hatta şöyle demişsiniz: ‘Öyle deseydi ya da herhangi bir şey söyleseydi duymamam mümkün değildi.’”

“Evet.” James çenesini öne çıkararak savunmaya geçti; belki de nereye varmaya çalıştığımdan emin değildi.

“Ama siz hoyrat bir adam değilsiniz. Dediğinize göre, bir kadının giysilerini *çekiştirerek* açan biri değilsiniz; o ânın heyecanıyla onları *sıyırmasına* yardım etseniz bile. Yani Bayan Lytton’ın dediklerini duysaydınız dururdunuz, değil mi?”

“Evet.”

“Fakat Bayan Lytton bu mahkeme salonunda tanıklık ederken, size durmasını söylediğini anlattı.”

“Hayır söylemedi.”

“Kendisi şöyle demiş: ‘Çekil üstümden. Hayır, burada olmaz.’”

“Hayır.”

“Hem de bir değil, iki kez.”

“Hayır.”

"Hatta bu mahkeme salonunda anlattığı gibi, bunları söylerken gözyaşlarına boğuldu, değil mi?"

"Hayır." James'in sesi bir yumruk gibi sertleşerek gırtlaktan gelmeye başladı.

"Onunla yüz yüzediniz; sımsıkı sarılmıştınız ve aranızdaki mesafe otuz santimden fazla değildi. Bayan Lytton durmanızı söyledi ama siz devam ettiniz."

"Hayır." James'in sesi gergindi fakat ona bakmamayı tercih ettim. Bunun yerine doğruca karşıya, yargıca baktım. Artık bu bir savaşa dönüştüğü için James Whitehouse'u adam yerine koyma nezaketini göstermeyecektim ve bundan zevk alıyormuşum gibi davranmayacaktım.

"Bayan Lytton istemediğini tekrarladı ve siz onu yine duymazdan gelmeyi seçtiniz."

James, "Hayır," diye diretti.

"İki kez hayır dediğini bildiğiniz halde içine girdiniz."

"Hayır."

"Hatta rızası olmadığını biliyordunuz çünkü, 'Gösterip de vermeyen adiler gibi zalimlik etme,' dediniz.

"Hayır."

"Bu cümle ne anlama geliyor, Bay Whitehouse?"

"Efendim?" James gidişattaki bu değişikliğe hazırlıksız yakalanmıştı.

"Çok tatsız bir cümle, öyle değil mi?"

Bu aşamada kendimi frenlemem, giderek kabaran öfkemin beni içine çekmeyeceğinden emin olmam gerekiyordu. "Beni tahrik ettikten sonra arkasını getirmemezlik etme, demek. Yani Bayan Lytton'ın sevişmeye devam etme konusundaki isteksizliğini ve rıza göstermediğini doğruluyor, öyle değil mi?"

James, "Bu sadece bir iddia. Ben böyle bir şey demedim," diye diretti.

"Ama, 'Bana zalimlik ediyorsun,' dediniz değil mi?" Notlarına baktım. "Sayın meslektaşım Bayan Regan, 'Bana zalimlik mi

ediyorsun?’ deyip demediğınızı sormuştu. Ve siz de, ‘Demiş olabilirim... ilk kez öpüştüğümüzde,’ diye cevap vermiştiniz. Bayan Lytton’ın gönülsüzlüğünü sezmiştiniz.” Her sözcüğü vurgularak üzerine gitmeyi sürdürdüm. “O halde, Bayan Lytton’ın rıza göstermediğini biliyordunuz.”

Ve sonunda James ufacık bir öfke belirtisi verdi; çenesini öne uzattı. Kendi içinde bir savaş veriyordu.

“Sadece sevimli olmaya çalışıyordum.” Sesi gereğinden fazla kurulmuş bir saat gibi gergindi. “Öylesine söylenen bir şeydi.”

“Bayan Lytton’ın isteksizliğini sezdiniz ve sonra ona tecavüz ettiniz çünkü, ‘Hayır, burada olmaz,’ dediğinde ona inanmama-yı tercih ettiniz.”

“Hayır.”

“Bunu gerçekten kastetmediğini düşündünüz.”

“Hayır.”

“Ya da isteyip istememesi *umurunuzda bile değildi*. Hayır dediğini biliyordunuz ama rızası olmadığını göz ardı ettiniz çünkü kafanızın dikine gittiniz.” Sonunda ona dönüp meydan okurcasına doğrudan gözlerinin içine baktım ve bir an beni tanır gibi olduğunu belirten titrek bir ışık gördüğümü sandım ama hayır, bu yalnızca bir öfke patlamasıydı.

James Whitehouse’a cevap verme şansı tanımadan jüriye döndüm.

“Başka sorum yok Lordum.”

KATE

1 Mayıs 2017

27

PAZARTESİ SABAHININ İLERLEYEN SAATLERİNDE, KAPANIŞ KONUŞmalarının ve Yargıç Luckhurst'ün bütün ifadeleri enine boyuna ölçüp biçmeleri yönündeki hatırlatmasının ardından, jüri üyeleri karar vermeye yollandılar. Yargıç Luckhurst davanın başında yaptığı kısıtlama uyarısını tekrarlayarak, "Bu davayı açanın ve iddiayı kanıtlaması gerekenin Savcılık Makamı olduğunu, Bay Whitehouse'un hiçbir şey kanıtlamak zorunda olmadığını," söyledi. Savlarımızın en çarpıcı noktalarını özetledi ve tecavüzün tanımını tekrarladı; bu davanın özünü rızanın oluşturduğunu yeniden ele alarak, esas meselenin bir kişinin sözüne karşılık diğeri olduğunu, James Whitehouse'un birleşme anında karşı tarafın rıza gösterip göstermediğini bilmesinin mümkün olup olmadığının değerlendirilmesi gerektiğini söyledi.

Jüri üyeleri hukuk bilimi hakkındaki bu ustalık dersi sırasında dikkat kesilmişlerdi; artık kambur oturmuyorlardı ya da önlerindeki masaya yaslanmıyorlardı; sırtları dimdikti; notlarını almışlardı. Tıpkı baş öğretmenlerini dinleyen çalışkan öğrenciler gibilerdi; sorumluluk almak ve kendilerini aşmak için can atıyorlardı. Bir haftadan uzun bir süredir, iyi eğitilmiş profesyonellerin ikna etme ve akıl çelme çabalarını, itirazlarını, becerilerimizi en iyi şekilde sergilememizi ve onları etkilemeye, hatta birbirimiz

üzerinden puan kazanmaya çalışmamızı izlemişlerdi. Şimdi, ilk kez güç tamamen onların elindeydi. Herhangi bir ceza verilecekse, bunu yargıç belirleyecekti. Fakat James Whitehouse'un maaş mu yoksa suçlu mu olduğuna karar verme seçeneği onlara aitti: O bir tecavüzcü müydü yoksa bir âşık mıydı? Kurbanına, "Gösterip de vermeyen adi," deyip iç çamaşırını indiren biri miydi, yoksa sadece çorabını kaçıran ve o ânın heyecanına kapılarak ona bir aşk ısırtığı veren biri miydi? Karar tamamen onlarındı.

Avukatların yemekhanesine gittim. Polis Dedektifi Rydon ve Dedektif Çavuş Willis kahve içmek üzere kantine gidiyorlardı ama onlara katılmam için yaptıkları daveti reddettim. Beni tedirgin ediyorlardı; sessizliğin ya da adalet sisteminin yetersizliklerinden veya her gün cesaretimizi kıran safi saçmalıklardan yakından meslektaşlarımdan dikkatimi dağıtan kara mizahlarının özlemini çekiyordum. Benim baromdan John Spinney, mühendisin biri kurbanın yer aldığı bir video bağlantısını izlemek için gereken donanımı bir gece önce mahkemeden alıp götürdüğü için ertelenen bir çocuk istismarı davası yüzünden çok sinirliydi. "Son derece hassas bir durumda olan dokuz yaşındaki bu kız çocuğunu buraya getirmenin ne kadar zor olduğu konusunda bir fikirleri var mı acaba?" diye yakındı. David Mason ise fiziksel açıdan duruşmalara katılma yetisine sahip olmadığını kanıtlamak için her türlü numaraya başvuran fakat beraat eder etmez iyileşmeyi başaran bir sanık hakkında içini döküyordu. Caspar Jenkins, ilgili belgeler elektronik ortama yüklenemediği için mecburen ertelenen bir hazırlık duruşması yüzünden söylenip duruyordu.

Neredeyse bir rekabet hali içinde en kötü senaryoları anlatma çabasının ve ahlak yoksunu bireylerle çalıştığımız hissinin ürünü olan bu sövgü yüklü konuşma, duygusal açıdan iyileştiriciydi. Bu dayanışmaya, abartılı adalet arayışına, doğruya ve *hakkaniyete* ulaşmanın getirdiği tatmine nasıl da ihtiyacımız vardı! Bu sayede her gün kendi yöremizdeki metruk mahkemelere gitme gücünü buluyorduk.

Meslektaşlarımla birbirleriyle şakalaşmalarını dinlerken, Brian'dan yılın ilerleyen zamanlarında Norwich'te görülecek olan bir cinayet davası hakkında bir telefon aldım. Cinayet davalasına bakmıyordum ama burada cinsel bir unsur da vardı: Sanık otuz yıl önce, çocukken, onu birkaç yıl boyunca taciz eden adamı öldürmekte suçlanıyordu. Benden sanığı savunmam isteniyordu. Kendimi daha rahat hissettim ve öne süreceğim hafifletici sebeplerin işe yarayıp yaramayacağını hayal etmeye başladım. Brian davayla ilgili hazırlık belgelerini e-postayla gönderdi ve dikkatimi bunlara vermeye çalıştı.

Aradan bir saat geçti. Acaba jüri üyeleri öğle yemeğinden önce geri dönerler miydi? Bu düşük bir olasılıktı. Saat biri gösterdi ve yargıcın yemek yediği saatte geri çağrılmayacaklarını bildiğim için rahatladım. Tim sandviç yemek üzere dışarı çıkmak isteyip istemediğimi sordu ama onu reddettim. Gün içinde yemek yemiyordum; bunun için vaktim olmuyordu. Şimdiyse durmadan guruldayıp kazınan midemde çok fazla asit vardı. Çelik gibi sinirlerim ve adrenalin sayesinde ayakta kalıyordum: Arada hiçbir boşluk olmadan bir mahkemeden diğerine koşabilmek için gereken tetikte olma hissinden, açık seçik ve çabucak düşünme gerekliliğinden, asla gardımı düşürmeme zorunluluğundan ve hiç ara vermeksizin dinleme ya da bir hikâyeyi nasıl parçalarına ayırıp farklı bir yöne çekebileceğimi sorgulama mecburiyetinden güç alıyordum.

Derken, saat ikiyi çeyrek geçe, nodüllü bir ses hoparlörden anons yaptı: "Whitehouse davasının tüm tarafları derhal iki numaralı salona gelsinler." Ağzıma safra tadı geldi ve heyecanla, işaret verilir verilmez ileriye atılan bir koşucu kadar seri bir şekilde peydahlanan korku hissini o tuhaf birleşiminden kaynaklanan adrenalini yatıştırmaya çalıştım. Dizüstü bilgisayarımı, belgelerimi ve çantamı toparlarken, peruğumu tekrar kafama geçirirken ellerim titriyordu. Ani bir işeme ihtiyacı duydum ve mesanemi boşaltmazsam dikkatimin dağılacığından korkarak

tuvalete koştum. Bölmelerden birinde yalnız kaldığımda başımı kapıya yasladım ve üniversitenin avlusunda olanların anısı tarafından pusuya düşürüldüm: Sırtımın dayandığı taşın pütürlü zeminini, James'in hareketlerinin verdiği acıyı, bütün ağırlığıyla üzerime abandığını ve içimdeki yangını hatırladım. Önce elleriyle gözlerini ve ağzını kapatan o hilkat garibesi, sonra da kederden allak bullak olmuş bir halde, grileşen banyo suyuna gömülen yetişkin halim gözümün önüne geldi. James içime girdikten sonra ağzımdan çıkan ve yıllar içinde tekrar tekrar bir çıkış yolu arayan o haykırışı duydum.

Tuvaletin kapısını kaydırarak açtım. İç dünyam darmadağındı ve bacaklarım pelte gibiydi ama kendimi salmamalıydım. Her zamanki gibi buyurgan bir edayla yürüyen Angela'nın peşinden merdivenlerden inerken, mantıklı düşünme gayretime odaklandım. Jüri üyeleri henüz bir karara varmış olamazlardı; henüz çok erkendi. Gerçi hepimiz çabuk verilen kararlara tanık olmuştuk; benim denk geldiğim en hızlı beraat kararı on yedi dakikada verilmişti ama bunun gibi örnekler çok seyrek. Jüri üyeleri bir saat yirmi dakikadır toplantıdalar. Eğer oy birliğine vardılarsa bu yeterli bir süreydi ancak pek çok kişinin aklında azımsanmayacak miktarda şüphe kaldıysa, yeterince uzun sayılmazdı.

Acaba ne kadar süreye ihtiyaçları vardı? Odalarma dönmele-ri, bir sözcü seçmeleri ve el kaldırarak oylama yapmaları yarım saat sürerdi; James'in masum olduğunu düşünenlerin fikirlerini değiştirmeleri ise daha çok zaman alırdı. Kendimi sanığın suçlu bulunacağına inandırmaya çalışıyordum: Essexli oğlan, Asyalı adam ve bodur jüri sözcüsünün, Turuncu Surat'ı, onun çekici yandaşını, James'in konumundaki bir adamın bu kadar alçak olabileceğine ihtimal vermeyen yaşlı kadını ve James'e hayranlıkla bakarken göğüslerini düzeltip duran orta yaşlı obez hatunu alt edeceklerini umuyordum.

Acaba hepsi fikirlerini kabul ettirme gereksinimi duyar mıydı? Yıllar boyunca jüri üyelerinin karar vermelerini bekledikten

sonra bile, hâlâ niyetlerini anlamakta güçlük çekiyordum. Şehirde kurulan ve kadın üyelerin çoğunlukta olduğu jüriler, beraat kararı vermeye daha yatkındı. Tecavüz davalarındaki jüriler sanığı mahkûm etmekten hoşlanmazdı; yani bütün bulgular aleyhimeydi. Yine de Olivia yaşadığı aşağılanmayı anlattığı zaman jüri üyelerinin soluğu kesilmişti; ifadesi sempati toplamıştı ve James'in giysilere asılabilecek türden bir adam olduğu şüphesini zihinlerine ekmiştim. Bir de şu iğrenç hakaret vardı: *Gösterip de vermeyen adiler gibi zalimlik etme*. Bu bir tecavüz davasında ifade veren genç bir kadının uydurabileceği ya da tekrarlamak isteyeceği türden bir laf değildi.

HER BİRİMİZ -BEN, sarıgın avukatı, yargıç ve sanık- mahkeme salonundaki yerlerimizi aldık. James'in çenesi gergindi ve yüzü biraz solgundu. Yukarımızdan gelen hışırtılardan anladığım kadarıyla halk salonu doluyordu; Sophie'nin de midesi benim kadar kaskatı bir halde oturup oturmadığını merak ettim. Kocasının bir tecavüzcü olup olmadığını ve dünyasının onarılamaz biçimde değişip değişmeyeceğini öğrenmeyi beklerken, korku hissi damarlarmda kol geziyor olmalıydı.

Sonra düş kırıklığına uğradık. Jüri üyeleri içeriye girmediler; sadece mübaşirle bir not gönderdiler.

Yargıç notu yüksek sesle okudu: "Jüri Bayan Lytton'm ifadesinin bir nüshasını alıp alamayacaklarını soruyor." Ardından hoşgörüyü kıkırdadı. "Şey, korkarım ki cevabım hayır."

Mübaşir başını eğdi ve dışarı seğırtti; Nikita ayağa kalkmamızı söyleyince dediğini yaptıktan sonra ve uzunluğunu kestiremediğimiz ya da kontrol edemediğimiz bir süre boyunca bekleyeceğimiz havasız cümpe odasının yolunu tuttuk.

Mermer basamakları çıktığımız sırada Angela burnunu çekeerek, "Bu kadar sıkıcı olacağını düşünmemiştim," deyince sözlerinde ufacık bir şüphe belirtisi yakalamaya çalıştım ama yüzü

her zamanki kadar kaskatıydı. Boğazımda koca bir yumru olduğu için cevap veremedim; zihnim kabullenmek istemediğim düşüncelerle doluydu: James beraat edip zafer sarhoşu oluyordu; bense bir kez daha küçük düşüyor, inandırıcılığımı yitiriyor ve onun tarafından hezimete uğratılıyordum.

“Çok sessizsin?” Saygıdeğer meslektaşımın ses tonu keskin-di. Bir toprak solucanına göz diken alakarga misali başını eğdi. Koyu gri gözleri her zamankinden daha anlayışlıydı.

Bense sadece başıma onaylayabildim ve zihnimde cirit atıp duran düşüncelerden kurtulmaya çalıştım.

ÖĞLEDEN SONRA, BOLCA güneş gören bir betonun üzerinde geri-nen bir kedi gibi uzayıp gitti. Adalet zaman alıyordu; iki haftalığına jüri üyeliğine atanan ve işlerini ciddiye alan bu insanların acele etmeye niyetleri yoktu.

Cüppe odasındaki saatin çelik kolları ağır aksak ilerliyordu: üç otuz, üç otuz, üç otuz beş, üç kırk, üç kırk beş. Her an hoparlörden bir anons yapılabilirdi. Aradan dört saat geçmişti; tamı tamına dört saat beş dakika. Bu yeterli bir süre miydi? Bu on iki kişinin ifadeleri değerlendirip doğru ve *adil* bir karar vermeleri için kâfi miydi?

“Umarım geç saatlere kadar oyalanmazlar. Bir an önce çıkmam gerek.” Odada dolanıp duran Angela, öfkesini çıtır ve gümüş ambalajlı bir şokolatalı bisküviden çıkarıyordu.

“İğrenç.” Kâğıt bardaktaki koyu kahvesini yudumlayarak volta atmaya devam etti. Sonuç onun için önemliydi; eğer James Whitehouse’u beraat ettirmeyi başaramazsa, bu Angela Regan’ın mesleki itibarı için hiç de iyi olmayacaktı. Fakat onun sonuca verdiği önem, benim yüklediğim anlamın zerresi bile olamazdı.

Olumlu düşünmeye çalışıyordum ama akşamları, yenilginin soğuk keskinliği beni girdabına çekiyordu. Jürinin oyalandığı her dakika, umudum azalıyordu. Birini mahkûm etmenin zor

olduğunu biliyordum. Özellikle de tecavüz iğrenç bir suçtu ve bir yabancı tarafından işlenmediyse; peri masallarında dolaylı olarak, biraz daha büyüdüğümüzde ise daha açıkça kendimizi sakınmamız gerektiği ima edilen türden bir tecavüzse, mesela adamın biri dar bir sokakta boğazımıza bıçak dayarsa veya bizi zorla yere yatırırsa; eğer cana yakın, çekici ve hatta davacıyla zaten ilişkisi olan, orta sınıfa mensup bir profesyonel, hatta sokakta ya da okulun kapısında görünce tanıyabileceğiniz, yemeğe çıkmak veya çocuklarınızla ya da ebeveyninizle tanıştırmak isteyebileceğiniz türden bir adam tarafından işlendiyse; eğer o tür bir tecavüzse ve suçlu da o tip bir adamsa, o zaman bir jüri üyesinin üzerine düşen görev çok büyüktü: Sanığa o kirli ve geri dönüşü olmayan lekeyi sürmek.

Hiç şüphe yoktu ki jüri üyelerinin birine bu lekeyi sürmeden önce, bunun yükünü sırtlanmaları gerekiyordu. Ortada yeterli kanıt olmadığı için James'i suçsuz saymak ise çok daha hasarsız ve *anlaşılabilir* bir karardı. Başka bir deyişle bunu kötü, nahoş, ahlaki yanı kesinlikle sorgulamaya açık, fakat yasa dışı olmayan bir deneyime indirgemek. Tecavüzü hiçbir şekilde akla getirmemek.

Derken, Angela giderek huzursuzlandı ve boş yere karamsarlığa kapıldığını ümit etmeye başladım. Belki de James'in suç işlediğine ikna olmayan jüri üyesi sayısı sadece bir ya da ikiydi. Yargıç onları her an geri çağırabilir ve çoğunluğu sağlamalarını isteyebilirdi: En az on kişinin kararını kabul edeceğini, ancak ortada ihtilâfa veya karışıklığa yol açacak hiçbir sebep olmadığı ve bazıları son âna kadar James'in masum olduğu konusunda diretmediği sürece, elbette oy birliği sağlamalarının daha iyi olacağını söyleyebilirdi.

Savlarımı, dava dosyasını ilk aldığımda taslağını hazırladığım ve büyük bir kısmını kullandığım kapanış konuşmasını gözden geçirdim. Bu meselenin basit bir çözümü yoktu. Gerçeği açıkça ortaya koyan; çürüğe, kaçık çoraba ve yırtık külotla mantıklı bir açıklama getirebilecek hiçbir adli delil mevcut değildi.

James'in suçlu olduğunu biliyordum: Onun geçmişteki suçunu bilmeseydim bile, *Gösterip de vermeyen adiler gibi zalimlik etme*, lafı onu ele veriyordu. Ama jüri üyeleri, bir kadının sözüne karşılık bir adamınkine dayanarak karar vermek zorundalardı. Aynı doğrultuda başlayıp sonradan farklılaşan iki hikâyeye göre. İki versiyon arasında ufak tefek birkaç tutarsızlık vardı: Mesela asansörü Olivia mı çağırmıştı yoksa James mi? Önce kim kimi öpmüştü? Ve bir de son derece önemli, apaçık ve üzerinde uzlaşma sağlanamayacak bir fark daha vardı.

Eğer Olivia'ya inanırlarsa yalnızca mest olmakla kalmayacaktım; aynı zamanda *intikamımı* da alacaktım: Tanıdığım o çekici, gaddar ve hat safhada narsist adam deşifre olacaktı. Eğer jüri James'e inanırsa, Olivia yalancı damgası yiyecekti. Ve ben... şey, bunun benim için ne anlama geldiğini; mesleki becerim, doğru kararı verme yetim, kişisel önyargılarımın ve nesnellik konusundaki eksikliğimin James Whitehouse'u mahkum ettirmeyi takıntı haline getirecek kadar profesyonelliğimin önüne geçmesine izin verme hevesim açısından neler ifade ettiğini düşünmeye bile katlanamıyordum.

"WHITEHOUSE DAVASININ bütün tarafları derhal iki numaralı salona gelsin."

Saat dördü çeyrek geçiyordu. Öğleden bu yana dört saat, on beş dakika geçmişti. Hoparlörden seslenen kadın sıkılmış gibiydi; yaptığı duyurunun yaratacağı olası karışıklıktan, Angela ve benim üzerindeki etkilerinden habersizdi. İkimiz de ayağa fırladık, belgelerimizi ve dizüstü bilgisayarlarımızı kaptığımız gibi peruklarımızı kafamıza geçirdik.

Rakibim, "Acaba karar çıktı mı; yoksa yargıç jüri üyelerini bugünlük evlerine mi gönderecek?" diye sordu. Artık daha soğukkanlıydı çünkü olayların gidişatını etkilemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu ve en azından bir şeyler oluyor gibiydi.

“Bence ikinci tahminin doğru,” dedim; gerçi o durumda geceyi nasıl geçireceğimden emin değildim: Jüri üyeleri ifadeleri kafalarında evirip çevirirken, doğru kararı verip vermeyeceklerini düşünüp duracaktım.

Fakat iki numaralı mahkeme salonuna, beklentinin yüküyle yoğunlaşan bir ortam hakimdi. Basına ayrılan sıralar dolmuştu; basılı gazetelerde çalışanlar baskıya yetişebilmek için ellerini çabuk tutmaları gerektiğini biliyorlardı; televizyon muhabirlerinin aklımda ise bir mahkumiyet haberinin büyük yankı uyandıracağı saat altı bültenine haber yetiştirmek vardı. Jim Stephens en öndeki bankta yerini almıştı. Duruşmanın tek bir gününü bile kaçırmamıştı. Mübaşiri nasıl izlediğini görünce boğazım düğümlendi. Mübaşir, Nikita’yı başıyla onayladı. Evet, karar çıkmıştı. Yutkundum. Karar çıkmıştı.

Jüri üyeleri birer birer içeriye girerken, yüz ifadelerini okumaya çalıştım. Çoğu renk vermiyordu ama hiçbirini sanığa bakmaktan geri durmuyordu. Bu iyiye işaret değildi. Eğer James’i suçlu bulmuş olsalardı, onunla göz teması kurmaktan kaçınmaları gerekirdi. Turuncu Surat’ın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı ama bu her zamanki haliydi; sözcü olduğunu tahmin ettiğim çok bilmiş orta yaşlı adam ise, az sonra ilgi odağı olacağı için sıkıntılıydı.

Nikita, “Lütfen bir sonraki soruma evet ya da hayır olarak cevap verin. Birinci turda bir karara vardınız mı?” dedi. Sözcü önündeki kâğıt parçasına bakarken salonun havası durgunlaştı. Bir an için Sophie Whitehouse’u düşündüm ve halk salonunun ön sırasından aşağıya sarkıp sarkmadığını, kocasının geleceği hakkında bir karar veren bu adamı izleyip izlemediğini merak ettim. Belki de kocasını izliyordu ve onu gerçekten tanıyıp tanımadığını merak ediyordu.

Bu kadar erken karar vermeleri şaşılacak bir durumdu. Sonunda sözcü, “Evet,” dedi ve herkes nefesini tuttu. Eklemlerim beyazlaşana kadar yumruklarımı sıktım. Bu da insanın hayatına

şekil veren kritik anlardan biriydi. Tıpkı avludaki o haziran gecesi gibi. Pürüzlü taşın sırtıma battığı ve James'in içime girerken canımı yaktığı o gece gibi. *Gösterip de vermeyen adiler gibi zalimlik etme*. Bunu usulca söylemişti ama yine de sesindeki tehdit unsurunu sezmiştim.

Nikita, "Birinci turun sonunda sanığı suçlu mu buldunuz yoksa suçsuz mu?" diye sordu. Hâlâ nefesimi tutarken ve sağ elimin tırnaklarını avucuma bastırırken, sözcü nemli ve pembe ağzını açtı ve sesi gayet yüksek bir şekilde, tüm açıklığıyla yankılandı.

"Suçsuz bulduk," dedi.

Halk salonunda oturan bir kadın rahatladığını belirten bir sevinç çığlığı attı; başka bir tanesi ise, "Hayır," diye haykırdı. Bu Kitty olabilir miydi? Çünkü Olivia mahkeme salonunda değildi. Bu adli bir hata yapıldığını bilen ancak bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmayan bir kadının itirazıydı, içinden kopup gelen istem dışı haykırışıydı.

Ben de bu şekilde haykırmak, banyomun kutsallığında avaz avaz bağırarak istiyordum ama şimdilik sustum. Sadece kararı duyduğumu belirtircesine, başımla belli belirsiz onayladım. Kararı zihnimin bir köşesine kaldırırcasına, hızlı ve sert bir şekilde başımı salladım.

Yanımda oturan Angela, gülümsediğini saklama gereği duymadı. Bu iyi bir sonuçtu; ağzının yayvanlaştığını görebiliyordum. Yüzüm kaskatı kesilerek bir maskeye dönüştü. Sakinliğimi ve profesyonelliğimi korudum ama içimde fırtınalar kopuyordu.

“Bence ikinci tahminin doğru,” dedim; gerçi o durumda geceyi nasıl geçireceğimden emin değildim: Jüri üyeleri ifadeleri kafalarında evirip çevirirken, doğru kararı verip vermeyeceklerini düşünüp duracaktım.

Fakat iki numaralı mahkeme salonuna, beklentinin yüküyle yoğunlaşan bir ortam hakimdi. Basına ayrılan sıralar dolmuştu; basılı gazetelerde çalışanlar baskıya yetişebilmek için ellerini çabuk tutmaları gerektiğini biliyorlardı; televizyon muhabirlerinin aklında ise bir mahkumiyet haberinin büyük yankı uyandıracığı saat altı bültenine haber yetiştirmek vardı. Jim Stephens en öndeki bankta yerini almıştı. Duruşmanın tek bir gününü bile kaçırmamıştı. Mübaşiri nasıl izlediğini görünce boğazım düğümlendi. Mübaşir, Nikita’yı başıyla onayladı. Evet, karar çıkmıştı. Yutkundum. Karar çıkmıştı.

Jüri üyeleri birer birer içeriye girerken, yüz ifadelerini okumaya çalıştım. Çoğu renk vermiyordu ama hiçbirini sanığa bakmaktan geri durmuyordu. Bu iyiye işaret değildi. Eğer James’i suçlu bulmuş olsalardı, onunla göz teması kurmaktan kaçınmaları gerekirdi. Turuncu Surat’ın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı ama bu her zamanki haliydi; sözcü olduğunu tahmin ettiğim çok bilmiş orta yaşlı adam ise, az sonra ilgi odağı olacağı için sıkıntılıydı.

Nikita, “Lütfen bir sonraki soruma evet ya da hayır olarak cevap verin. Birinci turda bir karara vardınız mı?” dedi. Sözcü önündeki kâğıt parçasına bakarken salonun havası durgunlaştı. Bir an için Sophie Whitehouse’u düşündüm ve halk salonunun ön sırasından aşağıya sarkıp sarkmadığını, kocasının geleceği hakkında bir karar veren bu adamı izleyip izlemediğini merak ettim. Belki de kocasını izliyordu ve onu gerçekten tanıyıp tanımadığını merak ediyordu.

Bu kadar erken karar vermeleri şaşılacak bir durumdu. Sonunda sözcü, “Evet,” dedi ve herkes nefesini tuttu. Eklemlerim beyazlaşana kadar yumruklarımı sıktım. Bu da insanın hayatına

şekil veren kritik anlardan biriydi. Tıpkı avludaki o haziran gecesi gibi. Pürüzlü taşın sırtıma battığı ve James'in içime girerken canımı yaktığı o gece gibi. *Gösterip de vermeyen adiler gibi zalimlik etme*. Bunu usulca söylemişti ama yine de sesindeki tehdit unsurunu sezmiştim.

Nikita, "Birinci turun sonunda sanığı suçlu mu buldunuz yoksa suçsuz mu?" diye sordu. Hâlâ nefesimi tutarken ve sağ elimin tırnaklarını avucuma bastırırken, sözcü nemli ve pembe ağzını açtı ve sesi gayet yüksek bir şekilde, tüm açıklığıyla yankılandı.

"Suçsuz bulduk," dedi.

Halk salonunda oturan bir kadın rahatladığını belirten bir sesin çıkışı attı; başka bir tanesi ise, "Hayır," diye haykırdı. Bu Kitty olabilir miydi? Çünkü Olivia mahkeme salonunda değildi. Bu adli bir hata yapıldığını bilen ancak bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmayan bir kadının itirazıydı, içinden kopup gelen istem dışı haykırışıydı.

Ben de bu şekilde haykırmak, banyomun kutsallığında avaz avaz bağırmak istiyordum ama şimdilik sustum. Sadece kararı duyduğumu belirtircesine, başımla belli belirsiz onayladım. Kararı zihnimin bir köşesine kaldırırcasına, hızlı ve sert bir şekilde başımı salladım.

Yanımda oturan Angela, gülümsediğini saklama gereği duymadı. Bu iyi bir sonuçtu; ağzının yayvanlaştığını görebiliyordum. Yüzüm kaskatı kesilerek bir maskeye dönüştü. Sakinliğimi ve profesyonelliğimi korudum ama içimde fırtınalar kopuyordu.

SOPHIE

1 Mayıs 2017

28

JAMES SEVİNÇTEN HAVALARA UÇUYORDU. SOPHIE KOCASINDAN yayılan güçlü, seksi ve bulaşıcı heyecanı hissedebiliyordu. James yeniden fiziksel ve entelektüel gücünün zirvesinde olan bir genç adama dönüşmüştü. Tıpkı takımı yarışı en önde bitirdiğinde; Sophie'ye sürpriz yapmak için fakültenin duvarına tırmandığında ve birkaç saat sonra kürek çekmek üzere uyanması gerektiği halde sabahın ikisine kadar seviştiklerinde olduğu gibi. Ders çalışmayı son ana bırakmasına rağmen birinci olan; seçim bilimcileri dahi şaşırtan muazzam bir üstünlükle yerini garantileyen; okul kapısında, Westminster'da ve hatta bu mahkemede bile dikkatleri üzerine çeken James gibi.

"Sevgilim." James ateşliydi; öpücüğü tutkuluydu. Sophie'yi belinden sımsıkı tutup tek bir hamleyle kendine çekti; hareketleri o kadar düzgündü ki sanki bir koreografiyi takip ediyordu.

James Sophie'yi şiddetle öptü ve John Vestey ile Angela'ya, "Şahane karıma bakar mısınız?" dedi; sonra onu bıraktı ve binanın çıkışına yönelerek, gerek İngiliz adalet sistemine, gerekse oybirliğiyle masum olduğuna karar veren erkek ve kadın jüri üyelerinin içgörülerine duyduğu minnettarlığın sevincini gölgede bıraktığını ve bu dava mahkemeye taşındığı için duyduğu esefi dile getirmek üzere, kısa bir açıklama yapacağı yere doğru yürüdü.

James mahkemenin önündeki kaldırımında durunca, dışarıda bekleyen muhabirler ve kameramanlar birbirlerini iterek onun yanına hücum ettiler. Öne doğru uzatılan kameraların ışıkları; ellerinde koca mikrofonlar ve spiralli defterler olan, James'in ağzından çıkan her kelimeyi kaydederek ön sayfaya manşet olabilecek ya da haber bültenlerinde defalarca tekrarlanabilecek çarpıcı bir alıntı yakalama hevesiyle gözleri ışıldayan muhabirlerin gürültüsü bunaltıcıydı.

"Bu tarafa Sophie, bu tarafa." Kameraların ardındaki adamlar ve en az onlar kadar ısrarcı görünen parlak ceketli ve mikrofonlu kadınlar kendisine seslenip dikkatini çekmeye çalışırken, vızıltılar ve deklanşör sesleri dinmek bilmiyordu. Sophie her zaman olay yerinde bulunan Jim Stephens'ı görünce geri çekildi; aklanma kararı sayesinde yaşadığı ve kalbinde fiziksel bir ağırlık hissine yol açacak kadar yoğun olan rahatlama hissi yerini, oradan kaçma isteğine bıraktı.

Daha sonra haberlerde ışık görmüş tavşanı andıran yüz ifadesini ve ürkek duruşunu görünce kendini tanımakta güçlük çekti. Oysa çok mutluydum, değil mi? diye düşündü. Ama Sophie bunun doğru olmadığını biliyordu. Kurtulduğu yükün ağırlığı, neşelenmesine ve kocasının yaşadığı sevince ortak olmasına izin vermiyordu. Hem aylar boyunca en kötü sonucu beklemekten yorgun düşmüştü hem de kendi içinde bir çatışma yaşıyordu; hâlâ içini kemiren ve cevaplanmasını istediği sorular vardı.

Kendini bu hengâmeden kurtarmak için bir adım geriye gitti. Esas ilgilendikleri, kaşlarını çatan ve tok sesiyle etkileyici ve kısa bir demeç vermekte olan James idi. Chris Clarke, James'e konuşmasını kısa tutmasını, zaferine odaklanmamasını, yalnızca yakınlarının desteği için teşekkür etmesini ve hâlâ yapılacak bir sürü işi olduğu için seçmenlerine ve partisinin hükümetteki çalışmalarına yoğunlaşma konusundaki kararlılığını vurgulamasını öğütlemişti.

Fakat kocası Sophie'nin kaçıp kurtulma isteğini anlamıyordu.

Şu anda ondan söz ediyor, “sürekli ve koşulsuz desteği” için teşekkür ediyordu. Sophie, James’in bahsettiği kadını tanıyamadı. Devon’da ifadeleri didik didik ederken kapıldığı ve son birkaç saat içinde giderek şiddetlenen kuşkuyu düşündükçe, kendini suçlu hissediyordu.

“Bu son beş ay, karım ve çocuklarım için tam bir cehennem azabıydı. Yanımda durdukları ve işlemediğim, korkunç bir suçla yargılanırken masum olduğuma inandıkları için onlara teşekkür etmek istiyorum.” James konuşmaya devam ederken, Sophie onun yatıştırıcı, içi kof ve kurgulanmış sözlerini dinlemeyi bıraktı. James dibe vurma olasılığını hiçbir zaman kabul etmemişti; en azından alenen.

Şimdiyse bir parça huzursuzluk ve suçlama iması barındıran sesi giderek ciddileşiyordu. “Bu davranın neden mahkemeye taşındığına dair ciddi çekinceler var: Vakti gelince polisin ve Savcılık Makamı’nın bu soruları cevaplamaları gerekecek. Vahim suçların faillerinin adalete teslim edilmeleri hepimizin arzusu; ancak ortada sarpa saran kısa bir ilişkiden daha fazlası olmadığı aşıkarken, hiçbirimiz kamu kaynaklarının ziyan edilmesini istemeyiz. On iki jüri üyesi birden oybirliğiyle masum olduğumu kabul ettiği için minnettarım. Şimdi ailemle biraz vakit geçirebilmek için izninizi istiyorum ve seçmenlerimi temsil etmeye, hükümetimin her icraatını desteklemeye devam etmek için sabırsızlanıyorum.”

Sonra James başıyla onayladı ve John Vestey başka soru kabul etmeyeceklerini açıkça belirttikten sonra herkese çok teşekkür edip Bay Whitehouse’un gerçekten gitmesi gerektiğini söyledi ve yanlarına yanaşan siyah bir taksiye bindirildiler. Artık bir makam arabaları yoktu; en azmdan şimdilik. Kendilerini koltuklara attılar ve James sınıksız eline yapıştı.

Londra caddelerinde hızla ilerleyerek Ludgate Tepesi’nden indiler, Blackfriars ve Victoria Rıhtımı’na doğru yol aldılar. Çelik grisi Thames nehri yarı başlarında uzanırken batı yönündeki evlerinin yolunu tuttular ama önce olay mahallinin, kocasının

ilişkinin cereyan ettiği yerin önünden geçtiler. Avam Kamarası güneşin altın renkli ışınlarıyla yıkanmıştı; tüm gururu ve ihtişamıyla dimdik ayakta duran Big Ben saat kulesi ise puslu gökyüzünün uçuk mavisini delerek yükseliyordu.

Taksi Parlamento Meydanı'ndan geçerken yayalar hızla etrafa kaçıştılar. Sonra Westminster Manastırı'nın önünden geçip turistlerin rotasını izleyerek Milkbank boyunca ilerlediler. Sophie o kadar şaşkındı ki avucunun içi gibi bildiği bu şehri ilk kez görüyormuş gibi hissediyordu. Bunca zamandır bir korku tüneline yaşadıktan sonra neredeyse açık alanlardan korkar hale gelmişti: Londra şehir merkezinin parlaklığı ve hengâmesi fazla baskın ve yoğun; arabalar burun buruna ilerliyordu; kameralı telefonlarıyla görüntü alan turistler çok yakındaydı. Sophie kendileriyle ilgilenmediklerini biliyordu ama *yine de* üstlerine geldiklerini hissediyordu.

James'in telefonu çınladı. Neredeyse hiç durmadan tebrik telefonları geliyordu ama esas önemli olan bu mesajdı. Tom bir mesaj göndermişti. James hoşgörüsüyle gülümsedi ve alışılmadık bir şey yapıp mesajı Sophie'ye gösterdi: "Çok tebrik ederim. Aramıza tekrar hoş geldin. T."

James tecavüzle suçlandığından beri başbakanın mesaj almamıştı. Mesajlaşmak güvenilir bir iletişim yöntemi olmaktan çok uzaktı ve Tom sözde bir tecavüzcüyü destekliyormuş gibi görünmek istememişti ama sürekli desteğini Chris Clarke aracılığıyla iletmişti: "Bir arkadaşım diyor ki: 'Başını dik tut, bitmesine az kaldı.' 'Büyük adam sana büyük saygı duyuyor.'" James bunun gibi ufak tefek mesajlarla ve birkaç kısa konuşmayla yetinmek zorunda kalmıştı. Downing Caddesi üzerindeki çalışma odasında gece geç saatlere kadar sohbet edememişler, Chequers'da tenis oynayamamışlar, Tom ve sekiz yıldır karısı olan Fiona ile samimi akşam yemekleri yiyememişlerdi. Altı ay boyunca resmen *istenmeyen kişiler* konumuna düşmüşlerdi. Ama artık siyasi ve sosyal itibarlarının onarımının önü ardına kadar açılmıştı.

Sophie mesajı okurken, “Hiç olmazsa bu kadarını söylemiş,” diyerek, bir süre önce maruz kaldıkları gurur kırıcı dışlanmaya parmak bastı. Ardından, “Hele onun için yaptıklarından sonra,” diyecek oldu ama çenesini tuttu.

James cömertçe gülümsedi; artık daha hoşgörülüydü. Sophie ise dostluklarına kaldıkları yerden devam etme vaadinin kendisini bu kadar etkilemesine şaşırdı. İçli bir hıçkırığın ardından ağlamaya başlayınca neye uğradığını şaşırdı: Her zamanki soğukkanlılığını yitirmişti; sığlaşan nefesini düzenlemeye çalışırken içini çekerek bir şeyler mırıldanıyor, gözlerini yakan yaşlar yanaklarından süzülüp gidiyordu.

“Gel buraya sevgilim.” James taksinin arka koltuğunda onu kollarına aldı ve Sophie bir anlığına bu tesellinin etkisine teslim olarak James’in dayanıklılığını, kömür grisi yünlü paltosunun altından duyulan güçlü kalp atışlarını, göğsünün sıcaklığını ve o tanıdık sertliğini hissetti. Elini James’in paltosunun altına doğru kaydırды; belinin içine soktuğu beyaz, pamuklu gömleğine dokundu ve Emily’yi ya da Finn’i okşarcasına sırtını sıvazlayarak kendi ihtiyacı olan teselliye ve güveni bulmaya, ona tekrar bağlanmaya çalıştı.

James saçlarının arasına doğru, “Her şey yoluna girecek,” diye fısıldayınca Sophie huzursuzca ürperdi.

Başını James’in omuzuna gömerek, güçlükle duyulan bir sesle, “Böyle konuşma,” diye fısıldadı. “Daha önce de böyle demiştin.”

James geri çekildi ve bunu söylediği ânu hatırlayamayınca yüzünde sorgulayan bir ifade belirdi. “Ciddiyim.” Gayet açık ve netti. “Her şey yoluna girecek.”

Zıtlaşmanın gereği yoktu. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı; Sophie bunu şu an bile içten içe biliyordu ama tartışma riskine girmenin ne yeri ne de zamanıydı. Bu taksideyken, elâ gözlerini dikdörtgen camlı bir gözlüğün ardına gizleyen, Bailey’den aldığı yolcunun tecavüz suçlamasından henüz aklanan Muhafazakâr Parti milletvekili olduğunu bilen şoför onları dikiz aynasından

izlerken tartışamazlardı. Saat beş haberleri başlamak üzere olduğundan, BBC'nin beş numaralı radyo kanalında her an James'in bahsi geçebilirdi. James konuşurken, Sophie haber bülteninin giriş müziğini duyabiliyordu.

Fakat kocası her zamanki gibi kontrolü ele aldı. Şoförle konuşmak için düğmeye basınca, şoför onları izlemiyormuş gibi davranmak için elinden geleni yaptı.

"Bunun yerine dördüncü kanalı açabilir miyiz?" James arkasına yaslanıp arka koltuğa yayıldı ve gündemin ilk sırasına oturan aklanma haberini dinledi. Sözcükler Sophie'nin bir kulağından girip diğerinden çıktı; haber spikerinin otoritesi konuya daha resmi bir hava veriyor ve Sophie'yi kısa süreliğine teskin ederek, her şeyin *gerçekten de* yoluna girdiğini hissettiriyordu; en azından dış dünyaya karşı.

"Buraya gel. Seni seviyorum." James bir kolunu Sophie'ye doladı ve dudakları fazlasıyla rahatladığını belirtircesine kıvrıldı. Sophie hem James'i anlıyordu hem de onun bu halinden tiksiniyordu. Fakat hiçbir sözcük hislerini açıklayamazdı; James'e karşı koymak için bir sebebi de yoktu. Sophie de en sık yaptığı şeyi yaptı: James'in güçlü karakterine ve hislerine boyun eğerek, zihnindeki curcunayı dindirmeye çalıştı.

Elbette çocuklar da havalara uçtular. Cristina kapıyı açar açmaz James'e doğru koştular. James dışarıda bekleyen birkaç fotoğrafçıyı kibar ama kararlı bir biçimde atlattı. "Söylenmesi gereken her şeyi söyledim. Artık ailemle biraz vakit geçirmeye ihtiyacım var," dedi. Finn'in yüzü sevinçle aydınlandı; Emily olanlar hakkında birtakım şeyler sezdiği için daha temkinliydi ama tedirginliğinin sebebi suçun kendisi değil, sevgili babasının mahkemeye çıkmış olmasıydı. Gerçeği ondan saklamışlar ve kötü kalpli bir kadının, babası hakkında bazı hikâyeler uydurduğunu söylemişlerdi.

Sophie James'in çocuklara hayatı buna bağılıymış gibi sarılsını, gözlerini sımsıkı yumarak başını onların yumuşak ve açık

renk saçlarının arasını gömmesini izledi. Yutkunup boğazının gerisinde kalıcı hale gelen sert yumruyu yerinden oynatmaya ve evlerinin güvenli ortamına gelince her an akabileceğini hissettiği gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Çocukların onu üzgün görmelerine izin vermemeliydi çünkü sadece rahatladığı için değil, aynı zamanda önlerindeki belirsizlik dolu günlerin ve haftaların neler getireceğinden korktuğu için ağladığını anlayamazlardı.

James, Emily'nin başının üstünden Sophie'ye baktı. Gözleri saf sevgiyle doluydu. Sophie de gayri ihtiyari ona gülümse-di. James tam formundaydı. Yeniden sevgi dolu bir babaya ve kocaya, ailesinin mutluluğunu her şeyden üstün tutan James'e dönüşmüştü. Her zaman olmak istediği kişiydi. Tek sorun, karakterinin pek çok özelliği bünyesinde barındırmasıydı ve James sürekli böyle biri olmak için fazla karmaşık, çelişkili ve *bencil* bir adamdı; işte böyle anlarda politikacı sıfatı ve çapkın erkek kimliği devreye giriyordu.

"Annemiz de bize sarılacak mı?" Bugüne kadar gördüğü en sıcakkanlı, en sevgi dolu çocuk olan Finn, Sophie'yi aralarına çekmeye çalıştı. Geçen hafta giderek içine kapanmıştı ve bütün çocuksuluğuyla, birlikte olmalarını istediğini açıkça anlatıyordu. Sophie, Finn'in onu çekmesine izin verdi: Oğlu kollarını sımsıkı beline doladı, kızı kollarını sırtına koydu, James ise ağzını saçlarına dayadı.

"Hepimiz evdeyiz. Tek bir aileyiz." Emily her şeyi yoluna koymak istiyordu; siyah ya da beyaz olarak algıladığı dünyasın-da çekişmeye yer yoktu.

James, "Hep birlikte evdeyiz," diye tekrarladı.

Sophie, keşke her şey bu kadar basit olsaydı, diye düşündü ve hemen ardından, içinde bulundukları âna tutunmaya çalıştı. Çocukları babalarının tecavüzcü damgası yiyip hapse gönderildiğine tanık olmaktan kurtulmuşlardı; bir daha asla babalarını kaybetme korkusu yaşamayacaklardı ve utanmalarına gerek kalmayacaktı.

Sophie kendi kendine bundan daha fazlasına ihtiyacı olmadığını söyledi ve o ânın sıcaklığının, çocuklarının onu sınımsızca sarıyan küçük ellerinin yakınlığının keyfine vardı. Yine de içinde giderek büyüyen bir huzursuzluk vardı: Aklına takılan sorulara engel olamadığı gibi, kocasını kendinden uzaklaştırma isteği de artıyordu. Sadece çocuklarına sarılmak istiyordu.

O GECE ÇOCUKLAR YATAR YATMAZ James'e meydan okudu. Az kalsın vazgeçecekti; James'in açtığı şampanyadan içmeye ve ânın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Sevinçten çok minnetle dolup taşıdığı bu âna bitkinliği gölge düşürüyordu. Son birkaç ayın yükü tüm bedenini zayıf düşürmüştü; tıpkı bir maratondan ya da çekişmeli bir kayık yarışından sonra hissedilen ağrılar gibi.

James'in coşkusu sürüyordu. Tebrik telefonları alıyordu; sonra Tom'la çok gizli bir buluşma ayarladı, sabah ilk iş gizlice Downing Caddesi'ne bırakılacaktı. Odanın içinde dolanırken durup Sophie'yi kendi etrafında döndürdü, sonra onun yanına uzandı, şampanya kadehlerini tekrar doldurdu ve yüzünde neşeli bir ifadeyle eğilip onu öptü.

Onu usulca kollarını aldı ve bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Sophie'nin genellikle bayıldığı fakat artık başka kadınlarla bağdaştırdığı bir şekilde boynuna öpücükler kondurdu. Sophie ise ağzını sınımsızca kapadı ve kıpırdanarak James'in kollarından kurtuldu.

"Sorun ne?" James'in yakışıklı yüzünde soru işaretleri belirdi; Sophie az kalsın ona acıyıp tekrar yanına sokulacaktı. Kendi kendine, her şeyi berbat etmemesi gerektiğini söyledi. Fakat şimdi konuşmanın tam sırasıydı; eğer hiçbir şey demezse, aklındaki sorular onu yiyip bitirecek ve tıpkı Cristina'nın yağmurda bıraktığı çiçekliklerin üzerinde beliren pas gibi, evliliklerini yıpratracaktı.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok..." diye lafa girdi.

“Ne?” James yüzünü buruşturdu. Belki de Sophie’nin ondan ayrılmak istediğini sanmıştı.

“Tam olarak neler olduğunu bilmem gerekiyor... Asansörde gerçekten neler olduğunu düşünmeden edemiyorum.”

James, “Ne?” diye tekrarladı. “Asansörde neler olduğunu biliyorsun. Daha yeni mahkemeye çıkıp bütün dünyaya anlattım.”

“Evet, mahkemede neler söylediğini biliyorum...” Sophie dönüp James’in yüzüne baktı; ayakları yere sapasağlam basıyordu ve kendini rahatlatmak için elleriyle dirseklerini kavrayıp kollarını sallıyordu. “Ama gerçekten neler olduğunu bilmem gerekiyor. Tam olarak ne demiştin?”

“Bunu sorabildiğine inanamıyorum.” James eğildi ve sehpanın üzerindeki telefonunu alarak, bu sorunun canını çok sıkıldığını gösterircesine başını iki yana salladı. “Yaşadığım onca şeyden sonra. Dinlediğin onca itirafımdan sonra, hâlâ benden şüphe mi ediyorsun?” James’in sesi sertleşti. “Bunu senden hiç beklemezdim. Ben yatıyorum.”

“Sadece bana o kadının durmanı istemediğini söyle.” Sophie kendi sesinde bir parça çaresizlik sezdi ama gerçeği bilmesi gerekiyordu.

“Gerçekten de kesinlikle, ‘Hayır. Burada olmaz,’ demediğini...” Hissettiği huzursuzluğun ağırlığı yüzünden Sophie’nin sesi çatladı. “Hiçbir şekilde, ‘Gösterip de vermeyen adiller gibi zalimlik etme,’ demediğini, bunların hiçbirini söylemediğini anlat.”

“Aklından neler geçiyor?” James, Sophie’ye baktı. Sesi yine sakinleşmiş ve mantığı yerine gelmişti: Kontrolü tamamen eline almıştı ve elinden gelen en iyi şekilde kendini savunacaktı.

“Bilmiyorum. O kadının durmanı istediğine dair bir şey söylemiş olmasından ve senin de ciddi olduğunu düşünmediğin için onu duymazdan gelmeden endişe ediyorum.” Sophie’nin zihninde yankılanan düşünceler sonunda birer birer ağızından dökülünce, aralarında bir anda görünmez bir sınır oluştu. Sophie, James’in kendisine güvence vermesine ihtiyaç duyarak bekledi.

Fakat James kanepede arkasına yaslandı, başını alaycı bir biçimde iki yana salladı ve Sophie'ye hayranlığa benzer bir bakış attı.

"Beni gayet iyi tanıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" Sophie'nin içinde bir şeyler koptu. İşine gelince gerçekleri söyleme konusunda idareli davrandığını biliyorum; bunu daha önce de yaptın, demek istedi ama o konuya girmeye cesaret edemedi.

"Olivia beni başından savmak için gönülsüz bir itirazda bulunmuş olabilir."

"Ne?" Aslında Sophie, James'in bunu kabullenmesini istemişti.

"Ama ciddi değildi."

"Bunu nasıl söylersin! Nasıl olur da onun ne düşündüğünü bildiğini varsayabilirsin?"

"Çünkü ciddi olmadığını biliyorum. Her an sevişmeye hazırды."

James Sophie'nin yüzünün buruştuğunu gördü; sözleri sert bir yumruk gibi karnına inmişti. "Kabalaştığım için özür dilerim ama dürüst olmaya çalışıyorum.

"Her zaman böyle davranırdı: Hep direnirmiş gibi yapar, sonra yelkenleri suya indirirdi. Bunu bir oyun haline getirmişti; sanki bu sayede istendiğini hissediyordu. Hep böyle yapmazdı ama ne zaman seks yapsak ve birilerine yakalanma riskimiz bulunsa bu şekilde davranıyordu."

Sophie oturduğu yerde şaşkına dönmüştü. Hazmetmesi gereken çok fazla şey vardı: James'in riskli seks yapmayı alışkanlık haline getirdiklerini itiraf etmesi, Olivia'nın arzusuna vurgu yapması ve oynadıkları oyunun detayları gibi. James'in konuşması aklını bulandırdığı halde, meselenin özüne odaklandı.

"Ama belki de bu sefer istememiştir?"

"İşte bu konuda ciddi şüphelerim var."

"Peki sana istemediğini söyledi mi?"

"Şey... söylemiş olabilir."

“Söyledi mi söylemedi mi?”

“Pekâlâ. Galiba bir kez söyledi, tamam mı?” James çileden çıkarak sesini yükseltti. “Artık bu konuyu kapatsak olur mu? Böyle detaylı bir sorgulama beklemiyordum.”

Ama Sophie’nin konuyu kapatmaya niyeti yoktu.

“Galiba söyledi mi?”

“Tanrım. Bu da neyin nesi? Başka bir çapraz sorgu mu? Bak, sadece bir kez, oldukça gönülsüzce söyledi, tamam mı?” James’in itirafı Sophie’yi derinden etkilemişti; kulaklarına inanmayarak, alçak sesle konuştu: “Ama mahkemedeysen, onun böyle bir şey söylemediğini anlattın. Asla böyle bir şey söylemedi, dedin.”

“Of, sakın bana ahlak dersi vermeye kalkma.”

“Ama tam olarak böyle dedin.”

“Şey, belki de yanlış hatırlamışımdır.”

“Yanlış mı hatırlamışımdır?”

“Ben *yalan söylemedim*, Sophie.” Sophie sessizleşti. Kafasını toplamaya çalışıyordu. Yanlış hatırlamak, ihmalkârlık ya da bir yalan: Hepsisi de farklı miktarlarda tutarsızlık içeriyordu.

“Peki ya şu ‘Gösterip de vermeme’ lafı? Bunu da söyledin mi?”

“Şey, işte bu konuda haklısın.” James en azından utanımdan kızarma inceliğini gösterdi. “Söylemiş olabilirim. Ama inan bana bu yüzden alınmazdı. Beni sürekli tahrik etmeye çalışıyordu.”

“Söyledin mi söylemedin mi?” Sophie ağlıyordu.

“Peki söylediysem ne olmuş?” Bir an için göz göze geldiler ve Sophie, James’in gözlerindeki katıksız öfkeyi gördü.

Kendi gözlerinin acı ve şaşkınlık yüzünden buğulandığını biliyordu: James hakkında bildiğini varsaydığı her şey yanlış çıkmıştı. James öfkesini kontrol altına almaya çalışarak ve her şeyin yoluna gireceğini ima ederek, çabucak gülümsedi.

“Dinle,” dedi ve vicdan azabı çekercesine Sophie’ye baktı: Sophie genellikle bu bakış karşısında yumuşardı. “Polise ifade verirken, bazı olayları *yanlış hatırlamış* olabilirim. Mahkemede

işleri bulandırmaktansa, ifademe sadık kaldım. Olivia sadece bir kez ve gönülsüzce hayır dedi ama ciddi olmadığını biliyordum çünkü onu tanıyordum; aynısı daha önce de başıma gelmişti: Daha önce pek çok kez riskli koşullarda birlikte olmak istemişti. Ayrıca, o tabiri kullanmış da olabilirim –pekâlâ, evet kullandım– çünkü beni sürekli tahrik ederdi: Onu o gözle –gösterip de vermeyen bir kadın olarak– görmemden *hoşlanıyordu*. Açıkçası, gerçekten de öyleydi. Ama bunu mahkemede inkâr ettim çünkü önemli olduğunu düşünmedim; ayrıca bundan daha önce bahsetmediğim için, ifademi değiştirseymdim, işleri daha da bulandıracığımı biliyordum.

Fakat bunların hiçbir öneminin olmadığını görmüyor musun?” James her zamankinden daha inandırıcı olduğunu düşünerek ve Sophie’nin aklırı çeldiğinden emin bir şekilde gülümseyince, Sophie onun kendine bu kadar güvenmesine şaşırdı. “Gerçeği biliyordum ve her ne demiş olursam olayım, Olivia gönülsüzce ve sadece bir kez hayır demiş bile olsa, bu göz ardı edilebilirdi çünkü birleşme anında, yani hukuki açıdan bakarsak, rızanın *önem* kazandığı noktada beni gerçekten istiyordu.”

“Ama gerçeğin tamamını anlatmadın, değil mi?” Sophie, Emily ile Finn’in arasındaki bir tartışmanın derinine inmeye çalışırcasına, temkinli bir biçimde konuşuyordu çünkü sersemlemişti ve olan biteni kafasında netleştirmeye çalışıyordu.

“Gerçeği söyledim, yani neredeyse. Ya da gerçeği kendi gördüğüm şekliyle anlattım diyebiliriz.”

Sophie’nin başı dönüyordu. “Ama işler bu şekilde yürümüyor, değil mi?” Sophie bu konuda yeterince açık olduğunu düşünüyordu.

“Ah, hadi ama Soph. Gerçek şuydu ki; Olivia daha önce birkaç sefer benzer ve riskli koşullarda seks yapmak istemişti ve bu sefer de hazır olduğunu düşündüm. Eğer mahkemede herhangi bir detayı atladıysam ya da onunla ters düştüysen... şey, sadece gerçekleri kendi gözümden anlattığım içindir.”

“Hepimiz zaman zaman gerçekleri kılıfına uydururuz,” diye devam etti. “Hükümette neler yaptığımıza baksana: İstatistiklere müdahale ediyoruz; olaylara olumlu bir açıdan bakıyoruz; savla-rımızı çürüten verileri görmezden geliyoruz; sınırları zorluyoruz. Bütçe raporlarında neler yaptığımıza bir bak; çift kayıt usulü mu-hasebe kullanıyoruz. Blair’in Irak dosyasında yaptıklarına bak.”

“Bunun konumuzla ilgisi yok.” Sophie bu şekilde oyuna gel-meyecekti. James’in laf ebeliği yaparak paçayı kurtarmaya ça-lıştığını, her tartışmada yaptığı gibi onu kurnazlığıyla alt etmek için uğraştığını biliyordu. “Burada bambaşka bir şeyden bahse-diyoruz.”

“Yani bana yarar getirmeyeceğini bildiğim bir şeyi itiraf etme-mi, tecavüzcü damgası yiyip hapse gönderilme olasılığımı artır-mamı mı isterdin? İstedğin bu muydu? Bize, Finn’e ve Emily’ye bunu yaşatmamı ister miydin?”

“Hayır, tabii ki istemezdim.” Sophie geri adım attı çünkü iste-diği gerçekten de bu değildi. “Sadece doğruyu söylemen gerekti-ğini düşünüyorum!” Sözcükler yeni doğmuş bebekler kadar taze ve saf bir halde ağzından çıktı. James’in gerçeği kendi çıkarlarına uyacak şekilde çarpıttığını, mahkemede yalan söylediğini ve bu-nun kabul edilebilir olduğunu düşündüğünü fark edince yüreği sızladı. James’in karakterindeki bütün zaafları, her türlü nahoş ayrıntıyı biliyordu. Yine de artık onu tanıyamıyordu.

“Bak.” James’in gülümsemesi artık daha sertti; kendini din-letmekte kararlı olduğunu gösterircesine sırtıyordu. “Sen bile zaman zaman zaman gerçekleri çarpıtıyorsun.”

“Çarpıtmıyorum!” Sophie’nin paniği giderek artıyordu.

“Evet, çarpıtıyorsun. Annene zamanlama hiç uygun olma-dığı halde gelip kalmasını çok istediğini söyledin; Parlamento Açılış’ında Ellie Frisk’e elbisesini çok beğendiğini söyledin, oysa kulağıma onu yaşlı gösterdiğini fısıldamıştın. Hatta Emily’ye on altı yaşından önce kulak deldirmenin kan zehirlenmesine yaka-lanma riskini artırdığını bile söyledin.”

“Ama bu farklı,” dedi Sophie.

“Ne açıdan? Tüm bunları o anki durumu idare etmek için söyledin ya da Emily örneğinde onu korkutarak kendi fikrini kabul ettirmek için. Benim tek yaptığımısa, gerçeği algıladığım şekliyle söylemekti; amacım jürinin kafasını karıştırmak değil, durumu anlamalarını sağlamak ve olan bitene açıklık getirmektir.”

Sophie dehşete kapılmıştı. James’in gerçek anlayışı onunkinden o kadar farklıydı ki aklını kaçırıp kaçırmadığını merak ediyordu.

“Hayır, gerçeği söylemedin.” Kendini toparlamaya çalıştı. James az önce doğruyu söylemek için bir şansı olduğunu ve hapse girme riskini artıracak herhangi bir şey yapmamayı seçtiğini itiraf etmemiş miydi?

“Yemin altındayken, sana uygun gelen bir versiyonu anlattın; hem de mahkemede doğruyu söylemeye söz verdiğin halde. Sen...” Sophie dilinin ucuna kadar gelen sözcüğü kafasında ölçüp biçti ama başka hiçbir kavram, James’in davranışının ciddiyetini yansıtmıyordu. “Mahkemede *yalan söyledin*, James. *Yalancı şahitlik yaptın*.”

“Peki bu konuda ne yapacaksın, Soph?” James’in bakışları buz gibiydi; ağzı kaskatıydı.

Gerçekten de esas soru buydu. Sophie *ne* yapacaktı?

“Bilmiyorum. Hiçbir şey.” Sophie’nin içi boşalmıştı. Büsbütün acınacak haldeydi ve kararlılığının eriyip gittiğini hissediyordu; bir arada tutmak için var gücüyle çalıştığı ailesini mahvedecek değildi, hele yaşanan bunca şeyden sonra.

James tek kaşını kaldırdı. Nadiren bu şekilde tartışırlardı ve James genellikle kollarını iki yana açarak, öfkeli hallerinin sürmesine izin vermezdi. Fakat şimdi kollarını açmadı; zaten açsaydı bile Sophie ona sarılmazdı.

James’in Olivia’yı sekse zorlamış olabileceğinin, ona *tecavüz ettiğinin* farkına varınca, içinde bir tiksinti baş gösterdi. Oda dönüyordu; köşeler giderek silikleşirken, hayatlarının sınırları

da parçalanmaya başlamıştı. James yanlış bir şey yapmadığına inanmakta ısrar edebilirdi ama Olivia o sırada asansörde seks yapmak istememişti; üstelik James onun, "Hayır, burada olmaz," dediğini itiraf ettiğine ve "Gösterip de vermeyen adiler gibi zalimlik etme," dediğine göre, bunun farkında olsa gerekti.

Sendeleyerek odadan çıktı; bacakları titriyordu, görüşü bulanıklaşmıştı ve tek istediği, kendini tamamen koyuvermeden oradan sıvışmaktı. Aşağı kattaki tuvalet küçük ve karanlıktı ama sınıksız kapanan bir kilidi vardı; buraya sığınıp tek başına kalabilirdi. Kapalı klozet kapağının üzerine çöktü ve korkusunun kendisini teslim almasına izin verirken, içinden yükselen haykırışı bastırmak için eliyle ağzını kapadı. Elleri ıslanıp yanakları kayganlaştıkça, zamanda geriye gitti ve yetişkin kimliğinden sıyrıldığını hissetti. Kocasını bir yabancıydı. Sadece işine geldiği zaman gerçeklerin göz ardı edilebileceğini ve kolayca değiştirebileceğini düşünen bir narsist değildi; aynı zamanda Sophie'nin dehşete kapılarak fark ettiği üzere, tecavüz suçu işlemiş biriydi.

Sophie karanlıkta kambur halde otururken, hafızasını zorlayarak James'in bunu kendisine de yapıp yapmadığını düşündü. Hayır, yapmamıştı. Moralini yükselten büyük bir rahatlama hissetti ve içinde James'in düpedüz ahlaksız olmadığına, çirkinliğinin ilişkilerine sıçrayıp onu kirletmediğine dair bir umut kırıntısı belirdi.

Ama James onu cinsel açıdan zorlamasa bile, yıllar içinde ihtiyaçlarını o kadar sincice kabul ettirmişti ki Sophie bunun farkına bile varmamıştı. Çünkü kararları veren hep James olmuştu.

Yüzünden yaşlar süzülürken, Sophie James'in onu nasıl yönlendirdiğini düşündü: Oxford'dayken ilişkilerini bitiren ve yirmili yaşlarının sonlarında tekrar karşılaştıklarında gidişatı belirleyen James olmuştu; Sophie onu uzaklaştırmaktan çekindiği için girişimde bulunmaktan korkmuştu. Emily doğduktan sonra işinden ayrılmasını öneren yine James olmuştu ve savlarını o kadar güçlü bir şekilde savunmuştu ki karşı koymamak Sophie'nin

kolayına gelmişti. En başından siyasete gireceğini açıkça söyleyen ve onu bir milletvekili karısı yapan, o seçim bölgesinden aday olmak için başvuran, hatta Londra'da yaşayacakları muhiti Tom'a mümkün olduğunca yakın bir yerden seçen de James'ti.

Sophie şimdi James'in arkadaşlarının ortak arkadaşları haline geldiğini görüyordu: Tom ve siyasi dostları uğruna, Alex ile Cat'i çabucak terk etmişti. Tatillerine bile Tom'un tercihleri doğrultusunda karar veriyorlardı. Çocukları olmadan önce Tom'la Toskana'ya gitmişlerdi; James bakan olduğunda ise pahalı bir yurtdışı tatilinin müsriflik olarak görülmesinden korkarak Cornwall'da tatil yapmışlardı. Sophie'ye kalsa vejetaryen olurdu ama James'le kırmızı et yiyordu. Giyim tarzı bile az da olsa James'in tercihlerinden etkilenmişti; demode görünmemeye ve abartısız fakat seksi giysiler seçmeye özen gösteriyordu. Devon'dayken ise eski kot pantolonlar ve kazaklar giyiyordu, saçına fön çekmiyordu ve bilinçli olarak makyaj yapmıyordu. Kendini James'in yanında olamayacağı kadar rahat hissediyordu.

Şimdi görüyordu ki çoğunlukla fedakârlıkta bulunan kendisiydi; James değildi. James bu tercihlerin hiçbirini Sophie'ye dikte etmemiş ya da zorla kabul ettirmemişti. Sadece nelerden hoşlandığını söylemişti ve onun iradesine boyun eğip kendini akışa bırakmak Sophie'ye daha kolay gelmişti. Davadan önce James'le gerektiği gibi yüzleşmemesine şaşırmamak gerekirdi. İlişkilerini bir uyur-gezer gibi sürdürmüştü ve James'in en kötü yüzüyle ancak mahkemede, yadsınamayacak şekilde ortaya çıktığı zaman yüzleşmişti.

Sophie yüzünü silerken kendi sıcaklığını hissetti ve ilişkilerinin hangi noktasında bu kadar uysal ve zayıf bir kadına dönüşüğünü merak etti. Zihninde ikinci sınıf öğrencisiyken Thames Nehri'nde tek başına kürek çektiği bir anı canlandı. Bir bahar günü, akşamüstü saatleriydi; güneş alçalmıştı; bir su samurunun şıprıtları ve suda izler bırakarak kayığın geçtiği yerleri belli eden küreklerin hışırtısı dışında nehir sessizdi. Sophie kü-

rek çekmenin inceliklerini henüz öğrenmişti ve kürekleri usulca kavrayıp kayığın öne doğru atılmasını sağlamak için suda kuvvetlice iterken, bir süre havada süzölmelerine izin verdikten sonra onları tekrar suya daldırıp kayığı yeniden yönlendirirken, özgüveni yerindeydi. Ayaklarını, bacaklarını, kalçasını, sırtını ve kollarını var gücüyle kullanıyordu ama acı hissetmiyordu. Kimse onu yenemezdi. Önceki yaz James onu terk ettiğinde yaşadığı trajediden beri, hiç olmadığı kadar mutluydu.

O kız uzun zaman önce tarihe karışmıştı. Ve şimdi onun yerini alan kadın, hiç o anki kadar saf bir mutluluk yaşadığını hatırlamıyordu. Kalbi derin bir kayıp hissiyle ve tesellisi mümkün olmayan bir acıyla sızlıyordu.

Derinlerde bir yerde içini kemiren bir soru vardı. Peki şimdi James'in gerçek yüzünü gördükten ve Olivia'ya tecavüz ettiğini yalanlayıp yakasını kurtardığını öğrendikten sonra ne yapacaktı?

SOPHIE

2 Mayıs 2017

29

ERTESİ GÜN, JAMES'İN ANNE VE BABASININ SURREY'İN EN İÇ KISMINdaki evlerine sıvıştılar. Birkaç gün uzaklaşmaya ihtiyaçları vardı çünkü Sophie etrafı sarılmış gibi hissediyordu. Ön sayfaları James'in aklanma haberleriyle dolup taşan gazetelerin satıldığı yerel markete yürüyemiyordu; komşuların tebrik niteliğindeki gülümsemelerine ve daha bir önceki hafta ondan uzak duran, çocuklarını alıp bir an önce oradan uzaklaşmak için oyun parkına geldiğinde bakışlarını kaçırان diğer annelerden “çok rahatladıklarını” belirten mesajlar almaya henüz hazır değildi.

Charles ile Tuppence'ın Haslamere yakınlarındaki muazzam yuvaları Woodlands, ihtiyaçları olan mahremiyeti fazlasıyla sağlıyordu: Burası ıssız bir yolda yapılan uzun bir araba yolculuğunun ardından ulaşılan, bakımı kusursuzca yapılan iki dönümlük bir arsa üzerine oturtulan ve etrafı dış dünyayı uzakta tutan kozalaklı çam ağaçlarıyla çevrili bir yerdi. Sophie bu yemyeşil bariyerleri eskiden beri sınırlayıcı ve kısıtlayıcı bulur, kayınpe-derinin “Bahçeme giremezsiniz” anlayışının bir işareti olarak görürdü ama şimdi neye hizmet ettiklerini anlıyordu. Bir İngiliz'in evi onun kalesiydi: Evin sakinleri fısıltı şeklindeki imalardan ve meraklı gözlerden korunabilsinler diye sanki asma köprü kapatılıyor, surlara nöbetçiler yerleştiriliyor ve oklar hazırda

bekletiliyordu. Bütün dünya evliliklerine burnunu sokmakla kalmamış, aynı zamanda hayatlarına kadar sızmıştı. Şimdiyse Charles ve Tuppence Whitehouse'un korunaklı konutuna sığınmalarının vakti gelmişti; hiç kimse kanunlara saygı gösteren bu çiftin mülklerine izinsiz girmeye kalkışmayacağı gibi, davet edilmedikleri ya da çok geçerli bir sebepleri olmadığı sürece evlerine giden araba yoluna bile sapamazdı.

James burada bariz biçimde rahatladı: Çocukları tenis kortuna götürürken sonsuz bir sabır sergiledi; bir yandan Emily'nin backhand vuruşunu denetlerken, diğer yandan da Finn'e forehand vuruşunu öğreterek, çocukların değişken yeteneklerini nazikçe ve kolaylıkla idare etti.

Annesinin ona tapması işini kolaylaştırıyordu. Tuppence hoş, sık permalı saçlarına aklar düşen, tedirgin olduğunda boynundaki inci kolyeyle oynayan ve iki kızının dediğine göre duygularına kolay kolay teslim olmayan bir kadındı. Yine de kızların küçük kardeşleri olan tek oğlu eve geldiği zaman yumuşuyordu: Çökük yanaklarında gamzeler belirliyordu; gri gözleri aydınlanıyordu ve omuzları öylesine gevşiyordu ki o kibirli altmışlık kadının ötesine bakıp bir zamanların dolgun dudaklı afetinin izlerini görmek mümkün oluyordu.

Tuppence, James'in varlığından keyif alıyordu; genç bir kız gibiydi, hatta havai davranıyordu; kavuştuklarında, parmaklarında tüm haşmetiyle parlayan zümrütleri sergileyerek ona sarıldığı zaman, Sophie onu yiyip bitiren ve mahkemeden uzak tutarak inziva ya çekilmesine neden olan korkunun derinliğini gördü. Sevgili oğlu bir tecavüzcü müydü? Bu olasılık, menkul kıymetlerle ilgilenmeyi, pazar günleri kiliseye gitmeyi, torunları için bir birikim hesabı açmayı, haftada üç kez golf oynamayı, kış güneşinden faydalanmayı ve akşam yemeklerinden önce bir kadeh içki içmeyi alışkanlık haline getiren Charles'ın içselleştirdiği her şeyi kuralına göre yapma inancıyla alay edercesine, onları davalardan, basın konferanslarından ve Tuppence'in hiç düşünmek zorunda kalmamayı tercih et-

tiği, fakat hayal gücü kocasından daha gelişmiş olduğu için gece yarısının sessiz saatlerinde sinsice aklına sızan rıza ve suç gibi kavramlardan oluşan yepyeni bir dünyayla tanıştırmıştı.

Ama artık Tuppence rahatlayabilirdi. Oğlu güvendediydi. Tuppence bahçesinde durup James'in üzerinde kusursuz şeritler bulunan çimlerde çocukları kovalamasını izlerken, kendine bir meşgale bulmak için yanıp tutuşan Sophie ise 1920'lerin esintilerini taşıyan ve ona asla bir yuva hissi vermeyen bu evde çay demliyordu. Otomatik pilota bağılıymış gibi davranıyordu: Gerektiğinde iki heceli sözcüklerle konuşuyordu fakat James'le yaptıkları tartışmayı arımsadıkça ondan tamamen koptuğunu hissediyor ve artık düşünemiyordu. Eklemleri külçe gibiydi; bir ayağını diğerinin önüne koymak ve hüznünü kontrol altına almak bile büyük bir çaba gerektiriyordu.

Bu yüzden kayınvalidesinin tedirginliğini fark etmesi biraz zaman aldı. Tuppence inci kolyesine kesik bir ritimle vurdukça, sol gözünün altında bir sinir seğiriyordu.

"Onu terk edecek misin?" Sophie bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı.

"Çünkü terk etseydin seni suçlamazdık." Kayınvalidesi bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi gergin ve acı bir biçimde gülmüştü. "Elbette bunu yapmamamı tercih ederiz. Böylesi çocuklar için çok daha iyi." James tarafından tepe taklak çevrilirken uzun saçları serbestçe salınan ve sevinç çığlıkları atan Emily'ye bakarken başıyla onayladı. Sophie Emily'nin nasıl da gürültülü bir biçimde güldüğünü hayal etti. Ergenlik öncesi çocuklara özgü o gırtlaksı sesi bugünlerde giderek daha az duyar olmuştu çünkü Emily'yi oyun parkındaki tüm fısıltılardan koruyamamıştı ve kızının itiraf ettiğinden çok daha fazlasını anlamış olmasından korkuyordu. Tıpkı dış perisinin gerçek olmadığını bildiği gibi, James'in de tamamen masum olmadığını sezdiğinden endişe ediyordu. Yine de Emily'nin babasına olan hayranlığı azalmamış gibi görünüyordu.

Elim sende oynuyorlardı; James peşlerine düşmeden önce her ikisine kaçmaları için zaman tanıyordu; Finn çılgınlık atarak bahçenin etrafında koşarken bir futbolcuyu taklit ediyor ve kollarını bir uçak gibi iki yana açıyordu. Em yemyeşil bahçe sınırlarının ötesindeki bir koruluğa daldı. Baharın geldiği kese çiçeklerinden, lalelerden ve etrafı saran taptaze çan çiçeklerinden anlaşıyordu ama hâlâ tam gücüne kavuşmayan güneş, açık griye çalan gökyüzünün arasından süzülüyordu.

Sophie çaydarlığı ısıtırken, ağzına geleni söyleyen bir sarhoş gibi sarsıcı sözler sarf eden kayınvalidesine ne söyleyeceğini düşündü. Ama Tuppence yine de devam etti.

“Bazen, acaba onu şımarttık mı diye düşünüyorum. Acaba kendi fikrinin her zaman doğru olduğuna inanmasına izin mi verdik? Sanırım bu hissi okul pekiştirdi; bir de hiçbir tartışmada taviz vermeyen Charles. Belki de bu erkeklere özgü bir durumdur. Yani kendine koşulsuzca inanmak ve fikrinden hiçbir zaman kuşku duymana gerek olmadığı inancı. Kadınlar bu özelliğe sahip değil; tabii ben de değilim. James küçük bir oğlanken de böyleydi: Oyun oynarken hep yalan söylerdi; Monopoly’de her zaman hile yapardı ve kuralları değiştirebileceği konusunda ısrar ederdi. O kadar tatlı ve inandırıcıydı ki sonunda istediğini alırdı. Acaba hâlâ bunu yapabileceğini mi düşünüyor?”

Sophie sessiz kaldı. Tuppence’la genelde kitaplardan, tenisten ve bahçeden bahsederlerdi ve kayınvalidesinin bu şekilde içini dökmesine daha önce hiç şahit olmamıştı. Vicdan muhasebesi yapmasını da hiç beklemiyordu. Bu onu rahatsız etti ve kızdırdı: Zaten Tuppence’m güvence ihtiyacıyla yeterince mücadele ediyordu ve için aslı, *gerçekten de* kayınvalidesinin anneliğinde bir kusur olup olmadığını sorgulamıştı.

Sophie serinkanlı görünmeye çalışırken çay poşetlerini demliğe attı; üzerine kaynar su döktü. Tuppence ne istiyordu? Hatalı olmadığıнын söylenmesini mi? Sophie’nin hatayı sadece Charles’a ve onun pahalı okul tercihlerine yüklemesini mi? Sophie

her ne kadar Tuppence'ı sevse de –çocuklarla fazla içli dışlı olmadığı halde ona hayrandı, *olmaması* mümkün değildi– onu bu şekilde temize çıkaramazdı.

Fakat belli ki kayınvalidesi bir cevap bekliyordu.

“Hayır, niyetim James’i terk etmek değil.” Sophie kesin bir karara varacak zamanı bulamadan önce, sözcükler mecburen ağzından çıkmıştı. Boğazını temizleyerek şüphelerini göz ardı etti ve bu olasılığı gündemden kaldırdı. “Çocuklar için en iyisi bu ve senin de dediğin gibi, önceliğim onlar.”

“Biliyor musun, sen James’e *iyi* geliyorsun.” Tuppence ona hayranlığı andıran bir şekilde baktı. “Eğer senin gibi zeki ve çekici bir karısı olmasaydı nasıl biri olacağını düşünmek bile istemiyorum.” Sonra duraksadı ve belki de aklından James’in kısa süreli ve onaylamadığı birtakım ilişkileri geçti.

Kocasını kontrol altında tutmanın külfetini tüm ağırlığıyla hisseden Sophie, ani bir öfke dalgasına kapıldı.

Onun hislerinden habersiz olan Tuppence devam etti: “Aslında James sana sahip olduğu için çok şanslı olduğunu biliyor. Babası ve ben bunu açıklığa kavuşturduk.”

“Bunu bildiğinden o kadar da emin değilim.” Sophie bu pişman koca masalını yutmaya niyetli değildi; ağzından çıkacak olursa kayınvalidesine şok yaşatabilecek olan küfürleri aklından çıkarmak için ona kadar saydı. Konuştuğunda, sesi daha alçak çıkıyordu ama altta yatan o alaycı tınıyı sezmemek mümkün değildi.

“Senin de dediğin gibi, çocuklar için en iyisi bu. Konu benimle ilgili değil.”

“Ben öyle *demedim ki*.” Tuppence tedirgin olmuştu.

“Aslına bakılırsa dedin.”

Ortam daha önceki konuşmalarında hiç olmadığı kadar gerildi ve Sophie’nin öfkesi, birbirlerine gösterdikleri nezaketi kırılma noktasına getirdi.

Sophie akşamüstü çayı için hazırladığı masayı kontrol etti; şişman demlik, sütlük, seramik fincanlar, Emily’yle o sabah

yaptıkları limonlu kek oradaydı. Pişmanmış gibi konuşmak için kendini zorladı.

“Çıkıştığım için özür dilerim. James’le çocukları içeri soksak iyi olacak. Çay hazır,” dedi ve ailesini çağırarak üzere arka kapıya gitti.

KATE

26 Mayıs 2017

30

MAHKEMENİN ÜZERİNDEN ÜÇ HAFTADAN FAZLA ZAMAN GEÇMİŞTİ VE genellikle moralimi düzelten Waterloo Köprüsü'nde dikiliyordum. Haftanın son günüydü ve iş arkadaşlarım bu ılık hafta sonunu en iyi şekilde değerlendirmek için acele ettikçe kaldırımlar boşalıyordu.

Büyüleyici bir günbatımı izliyordum: Güneş tıpkı üzerinde ahududu sosu ve karamel şeritleri bulunan, kızıl-sarı bir sorbe topuna benziyordu. İnsanların cep telefonlarını çıkarıp ihtişamını fotoğraflayacağı ya da benim yaptığım gibi durup seyredeceği türden bir gökyüzüydü.

Yanımda genç bir İspanyol çift öpüşüyordu. Bu manzara insanda sevdiğine sarılma ve içinden geldiği gibi davranma, hislerinin yoğunluğunu, hayatın bu tarifsiz güzelliği karşısındaki sersemliğini ve heyecanını gösterme isteği uyandırıyor.

Kimse beni böylesine tutkuyla kucaklamıyordu. *Dünya asla sunamaz bundan hoş bir manzara*; hâl böyleyken günbatımı ve manzara karşısında kendimden geçmişim. Doğuda St. Paul, Kanarya Rıhtımı ve Ulusal Tiyatro'nun beton avlusu; batıda ise Londra'nın Gözü olarak anılan dönme dolap gözlerimin önün-

* İngiliz şair William Wordsworth'ün bir şiirinden, çeviri: Talat Sait Halman. -ç"

deydi. Gözlerim elimde olmadan nehrin belki de en simgesel yapılarından biri olan o Gotik binaya, Big Ben'e ve Avam Kamarası'na çevrildi. Parlamentoların anasına.

Bu görsel anımsatıcı olmadan bile, James Whitehouse her zaman zihnimin geri planındaydı; geceleri yatağıma uzandığımda ise en öndeki yerini alıyordu. Beni zayıf düşüren kederim azalmıştı ama o donuk sızı, beni en kötü zamanlarda pusuya düşüren keskin bir acıya dönüşerek içimi kemirmeye devam ediyordu.

Elbette bunu kimse bilmiyordu. Davadan sonra elle tutulur bir öfke duysam da işimde her zamanki kadar yetkindim. Yardımcım Tim Sharples karardan hemen sonra, "Başbakanın en iyi arkadaşını mahkûm etmenin zor bir iş olacağı belliydi; en azından onları düşündürdün," deyip beni teselli etmeye çalışmıştı. Karar açıklandıktan sonra peruğumu ve belgelerimi çantama tıktırıp fermuarı çekerken hiç yapmadığım şekilde küfrettiğimi hatırlıyordum. Angela gövde gösterisi yaparken ve Tim beni izleyip söyleyecek bir şeyler düşünürken, kendimi ağlamamak için zor tutmuştum. Tim, "Sadece bir dava," demişti ama bunun doğru olmadığını hepimiz biliyorduk: Bu dava, erkenden kıdemli avukat olmamı sağlayan bilgeliğimi doğrulayacak ve bu kadar hızla tayin olmam kimsede şüphe uyandıramayacaktı. "Bunun gibi bir sürü dava olacak."

Evet bu doğruydı; ben yapmam gerekeni yapmış, silkelenip çalışmaya ve en iğrenç cinsel suçlarla yargılananları kovuşturmaya devam etmiştim. Çalışmak için büyük bir iştah duyuyordum çünkü beynimin her girintisini doldurabilirsem, çapraz sorgumun yeterliliğini ve Olivia'yla benim deneyimim arasındaki paralellikleri takıntı haline getirmeye son verebilirdim. Teorim buydu. Uygulamada ise nadiren işe yarıyordu.

Başımı kaldırdım: Öpüşmekte olan çiftin, kendime acıma hissinden kaynaklanan ve gözlerimi yakan yaşları fark edip etmediğini kontrol ettim. Tabii ki fark etmemişlerdi; yüzleri birbirlerine dönüktü ve tamamen birbirleriyle ilgililerdi. Üstelik ben mahke-

mede bile silik biriymdim. “*Polly miydi? Yoksa Molly mi?*” İçimde bir nefret dalgası kabardı ve Jim Stephens denen şu gazetecinin, James’in Oxford’daki geçmişini kurcalayıp kurcalamadığını merak ettim. Benim gibi başka kızlar da var mıydı? İçkilerin su gibi aktığı partilerin yapıldığına dair dedikodular kulaktan kulağı dolaşıyordu. Acaba Libertine üyeleri sessizlik yemini mi ediyorlardı? Ama birinin bir yerlerde gizlediğı, suça delil teşkil eden bir fotoğraf olmalıydı. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve James’in hak ettiğı cezayı alması, en ağır biçimde küçük düşmesi için dua ettim. Bana ve Olivia’ya yaptıkları, uzun vadede belki de başkalarına yapacakları yaruna kâr kalamazdı.

Artık güneş batmıştı; o sıcak alev topu gözden kaybolmuş ve gökyüzünü terk ederek ısıltısız bırakmıştı; ahududu pembesini andıran o parlak renk solarak pembemsi bir griye dönüşmüştü. Hayat devam ediyordu ya da kendimi buna inandırmaya çalışıyordum; gerçi takıntılı mizacım yüzünden buna inanmakta zorlanıyordum.

Yine de mantıklı düşününce bunun doğru olduğunu biliyordum. Gündemde bir sürü haber, hatta yeni bir siyasi skandal bile vardı: İçişleri Bakanlığı Seçilmiş Komitesi Başkanı ve Muhafazakâr Parti üyesi Malcolm Twaites, genç erkek fahişelere seks için para öderken yakalanmıştı. Detaylar –üçlü ilişkiler, cinsel gücü artıran ilaçlar ve açık saçık mesajlar– James Whitehouse’un asansördeki seks macerasını –zira jüri olayın bununla sınırlı olduğuna karar vermişti– gölgede bırakıyordu. Zamanlama da çok manidardı.

Başka bir siyasi seks skandalının, başbakanın en iyi arkadaşının aklanmasını takip eden hafta sonu ortaya çıkması ne büyük tesadüftü! Siyaset kirli bir işti; az kalsın Bay Twaites için üzülecektim. Tahminime göre James Whitehouse bir yıla kalmadan bakanlıklardan birine atanır ve hükümetin alt kademelerine geri dönerdi.

Umutsuzluğı kapılmamalıydım. Ağzımdaki acılığın benliğime sızdığını hissedebiliyordum. Her nasılsa, çaresizlikten daha

iyi görünüyordu. Öfkemi zihnimin kuytularına gömmem gerektiğini biliyordum; tıpkı bir çekmecenin derinliklerinde saklanan uzun ömürlü, nadide, değerli ve gösterişli bir davet yüzüğü gibi. Fakat henüz bunu başaramıyordum. Ben de bu arada koşuyordum. Sabahın altısında Chelsea Rıhtımı'ndan ve nehrin üzerinden geçiyor, oradan Battersea Parkı'na gidiyordum. Önümde uzanan günün yeni olasılıklarla dolu olduğunu düşünüyor ve yedi kilometre sonra, kısa süreli ve tatlı bir serotonin hücumunun etkisinde kalıyordum. Akşamları ise daha zor geçiyordu: Acımı köpük banyolarıyla ve cin toniklerle dindirmeye çalışıyordum.

Yavaşa Strand Caddesi'ne geri döndüm. Bu gece cin tonik eşliğinde banyo yapıp sabah da erkenden koşacaktım. Resmi tatil yaklaşıyordu ve beni bekleyen yalnızlık çölündeki tek vaha Ali'ydi. Tanrı'ya şükür ki pazar günü beni yine öğle yemeğine davet etmişti.

Beni daracık koridorunda karşılayıp var gücüyle kucaklamasını hasretle bekliyordum; sıcaklığının, huzur veren duygudaşlığının özlemini çekiyor ve onun da içinde öfke barındırdığını biliyordum: Bu öfkesini öğrenciliği döneminde bolca kullandığı küfürlerle dışa vururdu ama öğretmen ve anne olduğundan beri, bu huyunu büyük ölçüde terk etmişti. Kararın açıklandığı gece evime gelip benimle kalmıştı; kederden sarsılarak ağladığım sırada bana sarılmıştı; James'e duyduğum bütün öfkeyi kusarken beni dinlemişti ve sızacak kadar içmemi engellemişti. Yirmi dört yıl önce yapmamız gereken konuşmayı yapmıştık ve anlatmayı bitirdiğimde, boğazım iyiden iyiye kurumuşken ve vücudum yorgunluktan kırılrken, Ali benimle uzanmış ve ben uyumaya çalışırken yanıma kıvrılmıştı.

O zamandan beri onu her hafta görmüştüm; herhalde ailesi benden bıkmıştı ve daha önce fazla ortalarda görünmeyen Kate'in neden şimdi kırmızı gözlerle mutfaklarında oturduğunu, neden annelerinin bugünlerde onun için endişelendiğini merak ediyorlardı.

Ama ona ihtiyacım vardı. Sadece Ali'nin yanında tamamen kendim gibi davranabiliyordum. Holly'yi hatırlayan tek kişi oydu.

-

SOPHIE

22 Temmuz 2017

31

ÜNİVERSİTESİNİN MEZUNLAR BULUŞMASINI HABER VEREN MEKTUP geldiğinde, Sophie ilk başta bu daveti hiç önemsemedi. Etkinlik temmuz ayının bir cumartesi akşamında yapılacaktı; yani hafta sonunun en iyi kısmını tamamen kendisine ayırması gerekecekti.

Üstelik, insanları görmeye göğüs girmesi, James hakkında dedikodu yapılma olasılığını göze alması ya da kocası, yargılandığı dava ve dolayısıyla evliliği hakkında konuşmaktan köşe bucağı kaçınması, bariz gerçekleri görmezden gelmesi gerekecekti.

Ama üzerinde üniversitenin amblemi ve el yazısı puntosuyla basılmış satırlar bulunan kalın davetiyeyi çöpe veya geri dönüşüm kutusuna atmak yerine şöminenin üstüne koydu; katılım bildirimine birkaç ay vardı.

James, "Neden gitmiyorsun?" diye sordu. "Çocuklar annem ve babamla kalabilirler." Çünkü Cristina elinin altında olsa bile, James'in hafta sonunda çocuklara bakması söz konusu bile değildi.

Sophie, "Gidemem," diye cevap verirken, bariz sebebi açıklamaya dili varmadı: Yeni ortamlara girmek istemeyişinin sebebi *James* idi; yeni insanlarla tanışırken özgüvenli ve kaygısız görünmesi ya da tanıdıklarıyla karşılaştığında, hayatında olup bitenleri özetlemesi gerekecekti. Evet James'le evliydi, Kensington'un kuzeyinde yaşıyorlardı ve iki muhteşem çocukları var-

dı. Bu, gerçeğin sadece bir kısmıydı; geniş fırça darbeleriyle ana renklere boyanan, hiçbir nüansa veya detaya yer bırakmayan, ancak Finn'in ya da altı yaşındaki herhangi bir çocuğun elinden çıkabilecek bir versiyonu.

Yine de eski üniversitesini ziyaret etme fırsatı aklını kurcalıyordu: Davetiye şöminenin üstündeki gümüş resim çerçevesinin yanında durdukça onu cezbediyordu. Davetiyenin üstünde Sophie Greenaway yazıyordu ve Sophie kendini o kızın eski fotoğraflarını arayıp tararken buldu. Fotoğrafların birinde Alex ve Jules ile poz vermişti; üzerlerinde kürekçi mayoları vardı; Torpids yarışının ardından yüzleri kızarmış ve coşkuyla dolmuşlardı; başka bir karede ise King's Arms'da oturmuşlardı; finaller bitmiş ve Sophie gözle görülür şekilde rahatlamıştı; kutlamalarda fırlatılması gelenek haline gelen yumurta ve un artıkları elbisesine sıçramıştı. Başka fotoğraflara da göz attı: Park Şehri'nde paylaştıkları evde düzenlenen ikinci sınıf partisinde çekilen, saçını geriye savurarak bir şişe Bud içtiği ve objektife meydan okurcasına, yeterince iyi olduğunu düşünüyorsan gel de beni al, dercesine baktığı bir kareye rastladı. Bu fotoğraf onu 90'ların ortasına götürdü: Kulaklarında gümüş halkalar vardı; sınıksız bir badi giymişti; dudaklarına bolca parlatıcı sürmüştü; henüz kaşlarını almamıştı ve tanımakta zorlandığı bir özgüvene sahipti.

James bu fotoğrafların çoğunda yoktu: Oxford'dayken sadece geceleri, çoğunlukla James'in fakültesinde ve sadece Sophie birinci sınıftayken buluşmuşlardı. Sophie Oxford'u James'le bağdaştırıyordu ama oradaki vaktinin çoğunu yalnız geçirmişti. Shrewsbury onun fakültesiydi ve güçlü bir parçası kendini karizmatik erkek arkadaşıyla tanımlayan o kızın peşine düşmek ve onu yeniden canlandırmak, Sophie Greenaway'in ruhunu yeniden yakalamak istiyordu.

Bu, James'in gölgesinden uzakta, daha özgüvenli olma ve daha güçlü bir kişilik geliştirme arzusuyla da örtüşüyordu çünkü davadan bu yana eski benliğinde kırılmalar olmuştu ve Sophie,

James'ten daha gözle görülür biçimde değişmişti. Evlilikleri tehlike altındaydı. Dışarıdan her şey yolundaymış gibi görünüyordu: Birbirlerine karşı nazik ve temkinli davranmaya özen gösteriyorlar, hatta bazen ölçüyü kaçınıyorlardı; James genellikle gayet özenliydi, Sophie'nin fikirlerini dinliyor ya da dinliyormuş gibi yapıyordu; ona çiçekler alıyordu; sadece onunla ilgilendiğini, gelecekte Olivia'nın hiçbir yeri olmadığını göstermeye hevesliydi.

Yine de ne evliliklerinin temeli eskisi kadar sağlamdı ne de yol haritaları eskisi kadar kesindi. Kocasını bir yabancıydı; daha doğrusu Sophie onun daha karanlık ve yarı-tanındık bir versiyonunu kabullenmeye zorlanıyordu. Bazı zamanlar, James yalan söylediğini itiraf ettiği halde terk edilmeyeceğini bildiği için kendisini son derece iradesiz biri olarak görüyor ve öfkesi çığı-rından çıkıyordu. Diğer zamanlar, James'in davranışı konusunda kendini kandırmaya, Olivia'yı bir şeytan gibi görmeye ya da James'in yanlışmacalarına inanmaya çalışıyordu. James'i katı ve duyarsız değil de yanılğı içindeymiş gibi gösteren bir açıklama uydurmak için çabalıyordu.

Kendinden en çok nefret ettiği anlarda, bu durumun James için katlanılabilir olduğunu düşünüyordu. James yanlış bir şey yaptığının farkında bile değildi. Gerçekten de Olivia'nın bir tür oyun oynadığına inanmış gibiydi ve önemli olan tek gerçek, kendi versiyonuydu. Sophie ise James'in itirafı ve asansörde olanların can alıcı detayları yüzünden vicdan azabı çekiyordu.

James'in hayatı normale dönüyordu, hem seçmen bölgesiyle ilgili işleri hem de başbakana gizlice verdiği danışmanlık zihnini meşgul ediyordu. Siyasi itibarını düşünen Tom henüz onunla insan içine çıkmayacak kadar öngörülü olsa da aralarındaki bağ hâlâ güçlüydü. James bu durumun da değişeceğini umuyordu. Sophie'yi rahatlatmak için, "Zamanı gelecek," derken, içten gelen bir özgüvenle ve Tom ile ortak geçmişlerinin onları sıkı sıkıya birbirlerine bağladığının farkındalığıyla gülümsüyordu.

Dış dünyaya, okul kapısındaki gülüşmelere, kötülüğünü istediğini bildiği ve daha içten olduklarını umduğu kadınların yap-

macık tebriklerine göğüs girmesi gereken Sophie'ydi. Londra'da yaşadıkları yer, dedikoduların hiçbir yerde –spor salonunda, eczanede, süpermarkette, kafelerde ve kuru temizleyicide– peşini bırakmadığını tahmin ettiği bir köydü. Sophie hiçbirine kulak asmıyordu. Kendi kendine, doğal davranması gerektiğini söylüyordu. Yine de utanç hissi damarlarında dolanıp duruyordu. James'in karısı olduğu için lekelenmişti. James beraat eden, masum ve özgür bir adam olabilirdi ama yine de cümle âlem onun karısını aldattığının farkındaydı; Sophie ise onun yalan söylediğini ve Olivia'ya tecavüz ettiğini biliyordu.

Bu bilgiyi çoğu zaman sessizce içinde taşıyordu ve kalbi hüznü bir teslimiyetle sızlıyordu. Derken öfkesi birden patlak verecekmiş gibi hissediyordu: Yumruğunu sıkıp vahşice saldıracak bir şeyler arıyordu; böyle anlarda deli gibi spor yapması gerekiyordu. Ya sokaklarda koşuyordu ya da spor salonundan uzak durmaya başladığı zaman evlerindeki boş odaya kurduğu kürek çekme makinasını kullanıyordu. Ancak o zaman, kalbinin patlayacakmış gibi zorlandığını hissettiğinde, göğsü yanmaya başlayana kadar kendini zorlayıp dengesini bulduğunda, fiziksel olarak tükendiğinde ve dayanacak gücü kalmayıp da gözü karacak gibi olduğunda, harcadığı efor sayesinde bütün diğer duyguları zihninden uzaklaştırıyordu.

Terapistinin de biraz yardımı dokunuyordu. Bu Ginny'nin fikriydi; terapistle gitmek hayatta Sophie'nin aklına gelmezdi; eğer annesi Max onu terk ettikten sonra aldığı terapilerin yardımını gördüğünü itiraf etmeseydi, Sophie bunu büyük bir lüks olarak görürdü. Annesi, "Seni yargılamayan biriyle konuşmak iyi gelebilir," demişti.

James Sophie'nin terapistle gittiğini biliyordu ama bilmiyormuş gibi davranıyordu.

Büyük bir ciddiyetle, "Hiçbir detay duymak istemiyorum," demişti. Sophie şaşırıp kalmıştı. İçinden, neden sana anlatayım ki demek gelmişti.

Elbette terapist de anlatamayacağı pek çok şey vardı. Söylenemeyen muazzam gerçekler, her seanstan önce aklıma gelen ancak hiç düşünmeden reddettiği sözler: Kocam mahkemede başka bir kadına tecavüz etmediğini iddia ederek yalan söyledi ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum, gibi.

Tüm bunlar, kır saçlı ve espri anlayışından yoksun terapistti Peggy'yle yüz yüze gelince bir mücadeleye dönüşüyordu. İlk seans neredeyse tam bir sessizlik içinde geçmişti; Sophie her cümlesini sansürlenmiş ve aynı tutumu ikinci seansta da sürdürmüştü; ta ki kısaca babasından bahsedince Peggy tek kaşını kaldırıra dek. Sonra, Sophie bir saatlik terapi süresinin büyük bir kısmını ağlayarak geçirmişti. Anılarının açığa çıkardığı duygu yoğunluğu yüzünden baş gösteren ve dinmek bilmeyen itici hıçkırıklar nedeniyle yüzü kıpkırmızı olmuş, kucağında nemli bir kâğıt mendil öbeği birikmişti. Tıpkı takımı futbolda yenildiği zaman bir türlü teselli edilemeyen Finn gibiydi. "Bana ne oldu bilmiyorum," demişti.

Peggy özgüvenini yeniden kazanması için, mezunlar buluşmasına gitmesini önermişti.

"En kötü ne olabilir ki?" diye sormuştu.

Sophie, "Benden hoşlanmayabilirler. Beni *yargılayabilirler*," diye fısıldamış ve içinden, eğer gerçeği bilseydiniz siz de yargılardınız; zayıf olduğumu, James'in suçuna ortalık ettiğimi, bencil ve James kadar ahlaksız olduğumu düşünürdünüz, diye geçirmişti.

Peggy, "Belki de yargılamazlar," demiş ve kısa saçlarının bir tutamını kulağının arkasına atmıştı. Terapistinin kendisini izlediğinin farkında olan Sophie, uzadıkça utanç verici hale gelen sessizliğin bir an önce bozulmasını umarak beklemişti.

Peggy ise nezaketsizce omuz silkmişti. Sonunda Sophie, "Belki de yargılamazlar," diye onaylamıştı.

• • •

BÖYLECE SOPHIE KENDİNİ Shrewsbury Fakültesi'nde buldu. Eski Avlu'daki odalardan birindeydi. Burası final döneminde kaldığı odadan daha donanımlıydı; duvarlar koyu meşe panellerle kaplıydı, içeride üzeri yeşil deri kaplı kocaman bir çalışma masası duruyordu; tek kişilik bir hücreyi andıran yatak odasında ise tek kişilik bir yatak vardı.

Sophie geçen dokuz ayın stresi yüzünden içe göçen karnına dokundu. Leğen kemikleri dışarıya fırlıyordu ve kısa siyah elbisesi artık bedenine oturmak yerine üstünden dökülüyor, bir orkestra çanının* çubuklarını andıran köprücük kemiğini ve kurgularını gözler önüne seriyordu. Avuçları terlemişti. Ellerini yıkarken, akıp giden suyun altında ısıldayan bol yüzüklerini ve yeni manikürlü tırnaklarının parlaklığını izledi. Bu eller bütünüyle başka bir kadına aitti: En büyük meşgalesi spor seanslarını hangi aralığa sıkıştıracağını, yemeğe arkadaşlarını davet ettiklerinde ne pişireceğini ya da kendi cinsel iştahıyla James'inki arasındaki farkla nasıl başa çıkacağını düşünmekten ibaret olan eski Sophie'ye.

Bu düşünceyi ve yaptığı fedakârlıkların anısını zihninin bir köşesine itti ve pencereye yaslanıp yemekten önce içkilerini yudumlayarak avluda gezinen akranlarını izlemeye koyuldu. Toplamda kırk iki ya da kırk üç kişilerdi: Hepsi de hayatlarının baharını yaşıyorlardı ama çocuklar, ev kredileri ve yaşlanan anne babalar gibi sorumlulukların farkındalardı; yakında kendileri de orta yaşlı sayılacaklardı. Yine de güzel yaşıyorlardı. Sophie, Bu da nispeten varlıklı olmak ve iyi bir eğitim almanın etkisi olsa gerek, diye düşündü; gerçi bu özellikleri yitireceğinden asla şüphe etmemişti: Her zaman zayıf, aktif, formda kalacağını varsaymıştı; tıpkı üniversiteye gitmesine garanti gözüyle bakıldığı gibi. Bütün arkadaşlarının dimdik, özgüvenli ve kendilerinden emin bir duruşları vardı; dünya ayaklarının altındaymış gibi görünü-

* Farklı uzunlukta metal çubuklardan oluşan ve yukarıdan aşağıya doğru daralan bir vurmali çalgı. -çn

yorlardı; tıpkı yirmi yıl önce bu avluya ilk kez girdikleri zamanki gibi. Bazıları kendi nesillerinin en parlak yıldızları olduklarının farkındayken, bazıları ise buna kafa yorma gereği bile duymuyordu. Birinci dönemin başında kendinden hiç beklenmeyen bir jest yaparak Sophie'yi üniversiteye bırakan babası, şanslı haylazlar olduklarını söylemişti.

Şimdi zorluklara göğüs gerecek ve sırlar biriktirecek kadar olgunlaşmışlar, boşanma, ölüm, kısırlık, işsizlik ve depresyon gibi zorluklarla mücadele etmişlerdi. Kırk yıl boyunca stresler ve aksilikler yaşamışlardı. Sophie dönem arkadaşlarından birinin Güney Afrika'daki bir safari parkında gerçekleşen kazada tüfekle vurularak öldüğünü, bir diğerininse kanserle cebelleştğini biliyordu. Peki ama yüz kızartıcı bir suçla yargılanan bir başkası var mıydı? Sophie avludaki silüetleri tararken bundan şüphe duydı. Belki de aralarından birkaçı içkiliyken araba kullanmıştı ya da rüşvet gibi bir beyaz yaka suçu işlemişti. Fakat başka hiç kimsenin tecavüzden yargılanan bir kocası yoktu.

Sophie'nin elleri titremeye başladı. Buraya gelirken ne düşünüyordu ki? İlk yaz döneminin acıklı hatıralarının yükü, James'in davasının etkileri yüzünden daha da şiddetlendi. Başına korkunç bir şey gelmesinden endişe ettiği James'in polis tarafından sorgulandıktan sonra ne kadar korktuğunu, haberlerin üniversitede yayılmasının uyandırdığı dehşeti ve James onu çabucak kendinden uzaklaştırdığında buna hiçbir anlam veremeyerek üzüldüğünü anımsadı.

Neden bu anıları deşmeyi göze almış ve kendini kınanma riskine maruz bırakmıştı? İçkiler su gibi akmaya başladığında, mutlaka zıtlasmaktan büyük zevk alan birisi çıkacaktı. Belki de ona davayı soracaktı: "Peki sen ne düşünüyordun Sophie? Başından beri James'in masum olduğuna mı inanıyordun? Aklında hiçbir şüphe yok muydu?"

Sophie kendini hazırlamıştı; sohbet arasında yapılan nahoş yorumları savuşturmak için kullanacağı kahkahasını çalışmış,

repliklerini bile prova etmişti. “Tabii ki ondan asla şüphe etmedim. Sence etseydim onunla evli kalabilir miydim?” diyecekti.

Tıpkı James’in annesine oynadığı gibi sadık eş rolüne bürünecekti çünkü çocukları için bunu yapmak zorundaydı.

Henüz farklı bir rol üzerinde çalışmamıştı.

MUMLAR MAUN RENKLİ masalara yumuşak ışık huzmeleri yayarak konuşanların yüzlerini aydınlatıyorlar, yılların etkilerini silip yüz hatlarını güzelleştirerek, onları on yaş daha genç gösteriyorlardı. Artık hiçbiri öğrenci değildi ama üniversite yıllarına hâlâ dokunma mesafesinde bulunan, yirmili yaşlarının sonlarındaki gençleri andırıyorlardı.

Porto şarabına geçmişlerdi. Bu doygun, yarı sek ve yılların içki kolayca genizlerinden akıp gidiyordu ve Sophie geçmişe duyduğu özlem yüzünden içtiğini biliyordu. Sıcak bir yaz gecesinde, ilk kez içmeyi denedikten sonra, çimlere basmayn uyarılarına aldırmadan, Eski Avlu’nun tam ortasına uzanmıştı. Gökyüzü kristallerle doluydu ve binalar cennete kadar yükseliyordu. Çıplak bacaklarına düşen çiğ tanelerinin ıslaklığını, eteğinin nasıl yukarı sıyrıldığını ve birinin, büyük olasılıkla İngilizce gruplarındaki Nick’in, eğilip onu usulca öptüğünü hatırladı. Bir an için bunu çok romantik bulmuş, sonra da bir bulantı dalgası hissetmişti.

Onu öpen her kimse gülmüş, onu ayağa kaldırıp merdivenlerin altındaki tuvalete götürmüş ve Sophie midesindekileri kusarken sabırla beklemişti.

Sophie utanç ve minnet dolu bir halde dışarı çıktığında, “Biraz su içmelisin,” demişti. “Kendini daha iyi hissettiğinde görüşürüz. İyi olduğundan emin misin?”

Sophie başıyla onaylarken sendelemiş ve gözleri kararmıştı.

“Ve biraz uyumaya çalış.”

Sophie şimdi bu delikanlının kim olduğunu merak ediyordu. Hayal meyal hatırladığı, ona böylesine nazik davranan ve tutku

dolu bir akşam geçiremeyeceği belli olunca onu kendi haline bırakan bu oğlan kimdi? Pek çok kişi bunu yapmazdı ve o zaman bunu şaşırtıcı bulmaması, uyandığında külotu bir kenara atılmış halde bulmadığı için şanslı olduğunu göz ardı etmesi onu tedirgin etti.

Etrafına bakındı ve Paul ile göz göze geldi. Acaba o muydu? Birinci sınıf öğrencileri haftasında sadece bir kez hızlıca ve gizlice öpüşmüşlerdi. Fakat Paul tipi değildi: Kent'teki bir liseden mezun olan bir biyokimyagerdi; zekiydi ama havalı sayılmazdı; ilk başta aralarında ufakık bir cinsel çekim oluşsa bile, Sophie pek çok farklılıkları olduğunu sezmişti. Şimdiyse bunun o kadar da kötü bir başlangıç olmadığını düşünüyordu. Üstelik oğlan komik ve de yakışıklıydı. Aklından *ne* geçiyordu ki? Ufukta hayatının farklı bir versiyonu; belli belirsiz, elle tutulamayan ama yine de bir an için kendini gösteren bir serap belirdi. James'i seçmekle büyük akıllılık ettiğini sanmıştı. Son derece *mağrur* davranmıştı; oysa seçebileceği başka erkekler de vardı. Üstelik hiçbir Bailey'de yargılanacak, yemin altındayken yalan söyleyip sonradan bir tecavüzcü olduğunu itiraf edecek ve bu bilginin yükünü Sophie'nin üzerine atacak adamlar değildi.

Sophie koca bir yudum şarap içti; genzinin ısındığını hissetti; uzanıp meyveli bir marzipan aldı ve yavaş yavaş kemirip şekerli tadını alarak, o âna odaklanmaya ve böyle düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Solundaki biri, "Acaba şarabı uzatabilir misin?" diye sordu.

"Affedersin, affedersin." Sophie kısa süreli bir şaşkınlığın ardından Alex'in sağda duran kadehini doldurdu ve ağır şarap sürahisini sol tarafa uzattı. Bu gizemli, çekici ve neşeli sesin sahibi, Alex'in eski bir erkek arkadaşı olan Rob Phillips'ti. Avukat olmuştu; Sophie onu en son 2000'in başlangıcında yapılan günlerden birinde görmüştü; sol elinin yüzük parmağındaki ize bakılırsa evli değildi ama Sophie'nin hatırladığı gibi eşcinsel de değildi.

Rob Sophie'ye dönerek, "Ee, ne var ne yok?" diye sordu. Se-
sindeki samimi tını, bunu laf olsun diye değil de onunla gerçek-
ten ilgilendiği için sorduğunu belli ediyordu.

"Ah, iyiyim. Harikayım. Burada olmak çok güzel... Welling-
ton bifteği hatırladığım kadar iyi olmasa bile."

Rob, Sophie'nin samimiyetsizliğini hoş görerek kıkırdadı.

Sophie, "Geri döndüğüme gerçekten sevindim," diye ekledi.
"Burada olmak gerçekten çok güzel."

Bu ânı yaşadığı, geçmişe dönme ve gerçeklerden kaçma fır-
satı bulduğu için minnettardı. Sophie duvarları süsleyen ağır
yağlıboya tabloları, Tudor bağışçıların ve ünlü mezunların
portrelerini inceledi; sonra hayatın önlerine çıkardıklarıyla baş
etme konusunda gayet iyi bir iş çıkaran akranlarının iyimser
ve gülümseyen yüzlerine bakıp derin bir nefes aldı ve karnının
iyice gerildiğini hissetti. Nihayet karnı doymuş ve rahatlamaya
başlamıştı.

Rob, "Wellington bifteğini nasıl bulduğunu kastetmemiş-
tim," dedi ve Sophie onun gözlerini üzerinde hissetti.

"Ah, kastetmediğini biliyorum." Sophie onun yüzüne baka-
madığı için bir tatlı çatalıyla oynamaya koyuldu ve Rob'un me-
sajı alıp başını çevirmesini bekledi.

"Üzgünüm. Seni rahatsız etmek istememiştim. Hadi havadan
sudan bahsedelim. Ya da tatillerde nereye gittiğinizden. Tatile çı-
kıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet, Fransa'ya ve annemin evinin yakınındaki Devon'a gi-
diyoruz.

"Ah, harika. Annenin evi ne tarafta?" Böylece daha zararsız
bir sohbete daldılar: Güney Hams'teki en iyi plajlardan, sezon
dışında oraya gitmenin yararlarından ve bir yanında çalılıklar
bulunan keskin virajlı yollardaki sinir bozucu trafik sıkışıklığın-
dan bahsettiler. Sophie kendi sesinin, Sophie Whitehouse olarak
katıldığı sayılı seçmen davetlerinde, o korkunç konferans kok-
teylerinde ve bağış toplama etkinliklerinde kullandığı o neşeli

ve havai sese dönüştüğünü duydu. Bu, sahip olduğu ayrıcalıkların izini taşıyan, finansal ya da fiziksel bir travma yaşamak şöyle dursun, duygusal bir sarsıntı bile deneyimlemeyen, işleri ağırdan alan ve hayatın güçlüklerini kolayca aşan birine ait olan pürüzsüz bir sesti. Saatler boyunca bu şekilde sohbet edebilirdi ama tam bu kadar yüzeysel olmayan bir konunun, hatta James'ten bahsetmeden politika hakkında konuşmanın özlemini çekmeye başladığı sırada, Rob ona dikkatle bakarak, "Bak, eğer biriyle konuşma ihtiyacı duyarsan, yardımcı olabilirim," dedi.

Sophie kaskatı kesildi: Kalbi göğüs kafesine çarparcasına atmaya başladı ve midesi kasıldı. Bu bir teklif miydi?

"Ben... Ben iyiyim, teşekkür ederim." Sophie tıpkı Jane Austen'ın kız kurularından biri gibi içine kapandı ve oyuna gelmek için dikkat kesilip korku içinde beklemeye başladı.

Rob bu tepkiyi bekliyormuş gibi gülümsedi.

"Ben öyle demek istemedim... Yani sadece... bak, muhtemelen bunu hiç beklemiyordun ve bu konuyu açmakla densizlik ettim ama bir gün ihtiyaç duyarsan, iyi bir boşanma avukatı tanıyorum." Sonra gülümsedi ve konuşmalarının bütün yapaylığı uçup gitti. Sophie doğrudan Rob'un yüzüne baktı ve o kara gözlerde hem gerçekçi olma ihtiyacını hem de peri masallarındaki evliliklerin hayal ürünü olduğunu ortaya koyan samimi farkındalığı gördü. Artık ölüm bizi ayırana kadar yemininin bir hükmü kalmamıştı.

Sophie, "Boşanma avukatı mısın?" diye sordu.

"Hayır. İş almak için insanları sık boğaz etmem. Jo ve ben iki yıl önce boşandık ve bir meslektaşımın yardım aldım. Doğrusu çok başarılıydı; işleri olabildiğince kolaylaştırdı. Bak, işte kartım." Rob elini cüzdanına attı ve Sophie'ye dikdörtgen şeklinde, kalın ve sert bir kartvizit uzattı. "Kusura bakma. Bir şey söylemek bana düşmez. Sadece... bilmeni istedim. Ben de aynı şeyleri yaşadım. Evlilikte yapılan ve sonu gelmek bilmeyen fedakârlıklar. Belki de tamiri olmayan bir şeyi onarmak için ve-

rilen uğraşlar.” Rob yüzünü buruşturdu; hareketleri abartılı ve tuhaftı: Fazla mütevazı bir İngiliz’in aşırıya kaçan bir gösterisi gibiydi. Yine de etkili ve sevimliydi; Sophie elinde olmadan yumuşadığını hissetti.

“Teşekkür ederim ama seni arayacağımı sanmıyorum,” derken, sesinin kararlı ve net çıkmasına şaşırdı.

Rob gücenmediğini belirtircesine omuz silkti ve şarap kadehine geri dönerek, dibinde kalan tortuları bir yudumda mideye indirdi. Sophie kısa bir aradan sonra Alex’le sohbet etmeye başladı. Başarılı bir yönetim danışmanı olan ve yakın zamanda anneliği tadan Alex; Sophie’ye tüp bebek yöntemiyle dünyaya gelen bir yaşındaki ikizlerinin fotoğraflarını gösterdi.

“Ah, ne kadar da *sevimliler*, Alex.”

Arkadaşının göğsü kabardı ve bebeklerinin vaktinden önce konuşmaları hakkında uzun bir konuşma yapmaya başladı. Bu çok sıkıcı bir konu olsa da Alex’in yüzündeki ışıltı, konuşmayı çekilir hale getiriyordu. Sophie onu dinlerken, Rob’un az önce yönelttiği ve inatçı bir çocuk gibi kendini hatırlatan önerisine aldırmamaya çalıştı. *Boşanma. Evlilikte yapılan ve sonu gelmek bilmeyen fedakârlıklar. İşleri olabildiğince kolaylaştıran bir avukat.*

Sol tarafındaki Rob, karşılarında oturan ve Sophie’nin çok az tanıdığı Andrea adındaki bir kadınla sohbet etmeye başladı. Sesleri dalgalanıp yükseliyordu. Sophie kırmızı şarabını yudumlarken, odanın giderek ısındığını ve ortamın samimileştiğini hissetti; şimdi de bebeklerinin gelişmiş damak zevklerinden bahseden Alex’e yaslanarak arkadaşının kolunun sıcaklığını hissetti ve bunca yıldan sonra canlandırabilecekleri bir dostlukları olduğunu anımsadı.

Bir noktada, birinin kendisine baktığını sezdi. Başını kaldırdı ve çaprazda kalan iki masa ötede koyu renk gözlü ve dağınık, kısa saçlı sarışın bir kadın gördü. Sophie kadına gülümsediğinde, onu tanıdığını belirten ya da herhangi bir sıcaklık içeren bir karşılık alamadı. Bunu garipsedi. Kadın başını çevirirken, gülümsemesi sekteye uğradı.

Alex hâlâ konuşuyordu ve Sophie gerektiğinde onu onaylayarak, ara sıra yaa ve hıhı diyerek ve arkadaşının bu kadar basit şeylerle mutlu olabilmesine hayret ederek onu dinlemeyi sürdürdü. Emily doğduğunda ve James ilk babalık deneyiminden çok hoşlandığında, kendisi de böyle hissetmişti. Aynı duyguları Finn'in doğumundan sonra daha da yoğun bir biçimde yaşamıştı. Bunlar kısa ve bir o kadar da değerli zaman dilimleriydi.

Sonra dikkati dağıldı ve deminki kadını aklına taktı; kadının başı şimdi bir yığın erkek ceketinin ardına gizlenmişti ve Rob az önce yaptığı konuşmayla, aklına huzurunu kaçırان düşünceler sokmuştu. Boşanma. Sonu gelmek bilmeyen fedakârlıklar.

Sophie, Rob'un kendisine bakmadığından emin olduğunda, kartviziti alıp çantasına koydu.

UZUNCA BİR ZAMAN SONRA, hep birlikte avluya çıktılar. Saat gece yarısını geçmişti ve birçoğu yatmaya hazırlanıyordu; Sophie içlerinde bir tane çift görünce neşelendi: İkinci sınıfta yaşadıkları aşk, bir geceliğine de olsa alevlenmişti.

Rob şen şakrak bir biçimde el salladı. "Haddimi aştıysam özür dilerim," diye lafa girdi ama Sophie onun sözünü kesti. "Hiç de değil. Özür dilemene gerek yok." Sophie'nin ses tonu kibar ve mesafeliydi; tıpkı Thursldon'a gittikleri zaman ısrarla telefon eden ve James'ten ilgi bekleyen seçmenlerle konuşurken kullandığı ses tonu gibi. Rob elini uzatınca, gecenin bu saatinde kırışan gömleği ortaya çıktı; sonra avlunun köşesindeki Gotik merdivenleri çıkarak gözden kayboldu.

"Bara mı gidiyorsun?" Alex Sophie'nin koluna girdi ve birlikte çimlere yürüdüler. Ilık bir geceydi; yıldızlar ise tıpkı çiğ damlalarının altına uzanıp fırıl fırıl dönmelerini izlediği o geceden hatırladığı kadar ıslık ıslık. Gökyüzüne bakarken sendeledi; ya içki etkisini göstermeye başlamıştı ya da bu sersemlik geçmişe ve yitip giden diğer hayatına duyduğu özleminden kaynaklanıyordu.

"Sen iyi misin?" Sophie ayakkabısının tekini giyerken, Alex onun elini sıkıp ayakta durmasına yardım etti.

"Evet, affedersin." Alex'in nazik dokunuşu ve kaldıkları yerden devam ettirmekte hiç zorlanmadıkları bu arkadaşlık, gözlemini yaşlarla doldurdu. James'ten hiç bahsetmemişlerdi. Sophie gecenin başında ondan söz açmayı düşünmüş, sonra bunun imkânsız olduğunu fark etmişti. James hakkında herhangi biriyle konuşmayı nasıl göze alabilirdi ki?

"Az sonra yanına dönerim. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Emin misin? Sana ne getirmemi istersin? Eski zamanların hatırına elma şarabı-bira kokteyline ne dersin? Ya da bir şişe Bud'a? Eskiden onu içmez miydin?"

Sophie yıllardır sarhoş olmamıştı.

"Aslında, bir kadeh buzlu malt viski alabilir miyim?"

"Şey, tabii, emin misin?"

"Evet. Birkaç dakika sonra dönerim. Sadece biraz burada oturup olan bitenleri düşünmem gerek."

Alex'in bakışları yumuşadı. Aptal değildi ve Sophie onun kendisine acımasına katlanamadı.

"Söz mü?"

"Söz."

"Peki öyleyse. Az sonra görüşürüz." Ve böylece eski arkadaşı çimlere doğru yürüdü.

SOPHIE BİR SÜRE AVLUNUN en dibindeki banklardan birinde oturdu ve akranlarının bara veya lisans öğrencileri odasına yönelmelerini izledi. Eski gruplar yeniden oluşmuştu: Sarsak bilim adamları güzel sanatlar mezunlarıyla nadiren konuşuyorlardı ve hâlâ eskisi kadar züppelerdi; gerçi artık dünyaya onlar yön veriyordu. Tarihçiler ve İngilizce bölümünü bitirenler, mezuniyetin ardından yönetim danışmanı ya da muhasebeci olmadıysa öğ-

retmenliği ya da gazeteciliği tercih etmişler ve sanatsal eğilimlerini rafa kaldırmışlardı.

Üzerinde oturduğu bank sertti. Serin hava sayesinde sersemliğini atarken yakınında bulunanlara odaklanmaya, on sekizlik akranlarının orta yaşlı hallerinin izini sürdüklerini hayal etmeye çalıştı. Bazıları hiç değişmemişti; birkaç kişiye tanınmaz haldedi: İş görüşmelerine gitmeye başlayınca platin renkli saçlarından ve rastalarından vazgeçmek zorunda kalmışlar, sade ve kısa saç modellerine, yanların ve enselerin daha kısa tutulduğu kesimlere yönelmişlerdi.

Siluetler yavaş yavaş azaldıkça, Sophie yanında birinin oturduğunu fark etti. Bu davetsiz misafire bakınca ürperdi. Yanında oturan kişi, yemekte kendisine dik dik bakan kadının ta kendisiydi ve hâlâ gülümseliyordu; onun yerine uzun ve derin bir biçimde iç geçirdi.

Sophie, “Çok üzgünüm ama korkarım adınızı hatırlamıyorum,” diyerek, durumu kontrol altına almaya çalıştı.

“Ali. Ali Jessop. Üniversitedeyken Alison’ı kullanırdım. Beni daha yetişkin gösterdiğine inanırdım.” Kadın dönüp doğruca yüzüne bakınca, Sophie onun epey çakırkeyif olduğunu gördü; kan çanağına dönen gözlerinde tühaf ve ürkütücü bir kıvılcım vardı.

“Önemli değil. Beni tanı mıyordun.” Ali sanki aklını okuyordu. “Ben güzel kızlardan biri değildim. Matematik bölümündeydim; yani sana göre bir bölüm değildi.”

“Ya.” Sophie rahatlamaya çalıştı ama bu kadının sesinde derinlere kök salan bir kin vardı. Acaba bir zamanlar ona tepeden mi bakmıştı? Yoksa o da kendisinden daha çekici olan kadınlara sebepsiz yere içerleyenlerden miydi? Belki de dip boyası gelen kısacık, demode saçları ve birkaç kiloluk fazlalığı yüzünden buraya ait olmadığını hissediyordu. Siyah ince çorabının baldır kısmının yukarıya doğru kaçtığını fark etmemiş gibi görünüyordu. Sophie ise böyle şeyleri her zaman fark ederdi. Bu akşam ağız dalaşına girmek zorunda kalacağı kişinin, kocasını kıskanan bir

felsefe/siyaset/ekonomi mezunu değil de İşçi Partisi'nin hevesli destekçilerinden biri olacağına ihtimal vermeden önce, bu olasılıklara sarıldı.

Sonunda, "Seni hatırlayamadığım için çok üzgünüm," dedi. "İsimler konusunda ümitsiz vakayım. Ortak arkadaşlarımız var mıydı?"

"Ah, evet." Ali acı ve genzinden gelen bir kahkaha atarak konuştu. "Holly'yi hatırlıyor musun? Holly Berry'yi?"

Sophie'nin kafa derisi tekinsiz bir önseziyle ve yakın zamanda aklına gelen, hayal meyal hatırladığı bir kızm hayaliyle karıncalandı.

"Evet. Evet, tabii. Hatta daha birkaç ay önce aklıma geldi. Biri bana onu hatırlattı."

"Eski ders partnerindi."

"Evet, kısa süreliğine. Birinci dönem boyunca oldukça yakındık; derken ilk yılın sonunda aniden çıkıp gitti. Nedenini hiç öğrenemedim." Sophie duraksadı. "Affedersin. Arkadaş olduğunuzu anlamamıştım."

"Nereden anlayacaktın ki? Beni hiç hatırlamadın."

"Şey, evet, pek hatırlayamadım." Sophie zor durumda kalınca, konuşmayı daha tehlikesiz sulara çekmeye çalıştı. "Peki o nasıl? Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

"Evet, onunla hâlâ görüşüyorum."

Ali bir süre Sophie'yi süzdükten sonra arkasına yaslandı ve başını kaldırıp avlunun orta sırasına, güneş saatinin altına denk gelen oralardan birine baktı. Onun davranışına anlam veremeyen Sophie, bu yarı sarhoş ve açık sözlü kadının duygusal bir bomba patlatmaya hazırlandığından giderek daha fazla endişe duyarak bekledi.

"İyi olup olmadığı konusunda gelirsek... şey, olabileceği kadar iyi. İşinde çok başarılı. Evlenmedi; çocuğu yok."

"Peki ne iş yapıyor?" Sophie boşa kürek çekiyordu. Ali dönüp Sophie'nin gözlerinin içine baktı.

“Kendisi bir avukat.”

İşte o an gelmişti: Sophie öyle ani ve yoğun bir korkuya kapıldı ki sanki etrafındaki hava buz kesti ve bütün duyuları alarına geçti. Demek ağırbaşlı Holly, o etine dolgun, fazlasıyla sağduyulu, vasat bir güzelliği olan, tatlı ve toy kız *avukat* olmuştu. Bir an aklıma Kate Woodcroft geldi ve Sophie bu görüntüyü derhal bir kenara itti. Bu mümkün değildi. Yine de Holly onun kadar güçlü ve otoriter biri haline gelmişti.

“Şuradaki Holly’nin odasıydı.” Ali gözlerini yukarıya çevirdi. “Olaydan sonra onu orada bulmuştum. Kapıyı kilitlemişti ve açması için ikna etmem yirmi dakika sürmüştü. Nihayet kapıyı açmasını sağladığımda, ona dokunmama izin vermedi: Kollarını bedenine doladı; çuval gibi kıyafetler içinde kaybolmuştu; sonunda onu böyle giyinmemeye razı ettim.” Bir an boş bulununca sesi çatlar gibi oldu ama hemen kendini topladı; hâlâ Sophie’ye bakmıyordu, gözlerini doğruca karşıya dikmişti ve nihayet lafını söylemeyi kafasına koymuş gibiydi.

“Holly’nin neden gittiğini merak ediyor musun? Buraya gelmek için çok uğraşmışken, Oxford diplomasından neden vazgeçtiğini? Genç bir kadına bunu ne yaptırmış olabilir?” Ali dönüp Sophie’ye baktı.

“Bilmem ki.” Sophie sıradışı ve olası bir açıklama bulmaya çalışırken içi içini yiyordu ve kendi içinde yer alan bir uçurumdan yuvarlanıyormuş gibi hissediyordu. Kendisini neyin beklediğini anlamıştı. “Hamile mi kaldı?” diye sordu.

“Tecavüze uğradı.”

Ali’nin fısıldayarak söylediği bu iki sözcük, bir silahtan fırlamışçasına kulaklarında yankılanarak çınladı.

“Kocan bir sabıkalı, Sophie,” dedi Ali. Sesi alçak ve gerçekçiydi; hüznüydü ama kindar değildi. “Sana bunu sırf sarhoş olduğum için söylüyorum; olanları anlatabilmem için sarhoş olmam gerektili. Ama bu doğru olmadığı anlamına gelmez. James ilk yılımızın sonunda, Holly on sekiz yaşında bir bakireyken ona tecavüz etti. Bunun Holly’yi nasıl etkilediğini düşündüğünü hiç sanmıyorum;

belki de ne yaptığının farkında bile değildi: Buna sadece başka bir cinsel birliktelik gözüyle baktı. Ama yine de yapacağını yaptı.”

Bu çirkin sözler bir böcek sürüsü gibi etrafını sararken, Sophie bir an önce oradan kaçmak üzere ayağa kalktı. Bacakları güçsüzdü fakat kalbi deli gibi atıyordu ve kan beynine hücum ettikçe başı zonkluyordu.

“Saçmalama.” Sophie bunun kulağa gülünç geldiğinin farkındaydı ama bir şey söylemesi gerekiyordu. “Ne dediğini bilmiyorsun. *Yalan* söylüyorsun! Ne kadar da iğrenç, *ahlaksızca* bir itham.”

Ali bankta oturduğu yerden Sophie’ye baktı ve belli belirsiz omuz silkti. “Yalan söylemiyorum ve çok üzgünüm,” dedi.

“Seni küçük *kaltak*.” Ağzından çıkan sözler Sophie’yi hazırlıksız yakalamıştı fakat kendini koruma içgüdüğü sandığından daha güçlüydü. İşin gerçeği ne olursa olsun, insanların James hakkında böyle düşünmelerine izin veremezdi.

Derhal bu kadından uzaklaşmalıydı; ona arkasını döndü, başını dikleştirdi ve ince topuklarını zemine vura vura, bütün çalımıyla yürüyüp gitti. Tak, tak, tak. Dimdik dur; ondan uzaklaşmaya devam et; koşma; neredeyse vardın. Olumlu bir şeye tutunmaya çalıştı. Mesela çocuklara! Finn’in kollarını sımsıkı ona doladığını hayal etti; sonra kadının biri düşmanca davrandığı için babasının mahkemeye çıkacağını duyunca azıcık şüphelenen Emily’nin yüzü gözünün önüne geldi. Topuğu kayınca bileğini burktu, sendeleyip tökezledi; sonra gerçeği tüm ağırlığıyla idrak edince, tüm detaylar Rubik küpündeki gibi yerli yerine oturunca, koşarcasına oradan uzaklaştı.

Kütüphaneye varınca yavaşlamaya başladı ama avluyu terk ederken Ali’nin sesi hâlâ kulaklarındaydı; o alçak ve aşağılayıcı ses tonuyla ettiği hakaret, uykusuz geçireceği bu uzun gecede ve ilerleyen günlerde ve haftalarda peşini bırakmayacaktı.

Sophie bunların hiç söylenmediğini farz etmeye çalıştı ama gece sessizdi ve avlu bomboştu.

“Doğruyu söylüyorum ve bence bunu sen de biliyorsun.”

SOPHIE

3 Ekim 2017

32

KONFERANSIN DÜZENLENDİĞİ OTELDEKİ RESEPSİYON ÇOK KALABALIKTI. İçerisi kulisçilikle geçen uzun bir günün ardından yorgun düşen, pürüzsüz yüzleri terden ve pek çok milletvekiliyle aynı salonda bulunmanın heyecanıyla pırıl pırıl parlayan delegelerle dolup taşıyordu.

Beyaz şarap yarı sek ve ılıktı. *Spectator* partisinde Pol Roger şampanyası ikram ediyorlardı; bütün diğer kokteyllerde ise sadece bu şarap, konsantre portakal suyu veya maden suyu veriliyordu. Sophie yine de şarabı mideye indirirken inceliğinin, sonrasmda ağzını burkan ve şanssı yaver giderse yakında vücudunun geri kalanı da uyuşturacak olan yakıcılığının tadına vardı. Bugünlerde çok daha fazla içiyordu.

Peki kocası *neredeydi*? Odayı tararken odak noktasının hâlâ James olduğunu fark etti; keşke rahatlayabilse ve sürekli onun yokluğunu fark etmekten, orada olup olmadığını kontrol etmekten vazgeçebilseydi. Ama burada olmasının tek sebebi James idi. Bu çok saçmaydı; sanki onu terk etmeyi düşünmüyormuş gibi. Her sabah uyanıyor ve bir anlığına dingin bir bilgisizlik içinde uzanıyordu: Yarı bilinçli haldeyken sadece yatağının sıcaklığını ve yatak örtülerinin temizliğini fark ediyordu. Her hafta veya iki haftada bir çarşaf değiştirme konusunda çok titizdi. Bu şekilde

uzanırken, gün hâlâ huzur potansiyelini barındırıyordu ve Sophie daha büyük bir çaba gerektiren mutluluktan ziyade, huzurun özlemine çekiyordu.

Derken, belki de yarım saniye sonra bu yanılsama bozuluyordu ve Sophie olanları hatırlıyordu. Yaşadıklarının anısı, kendini fiziksel acı olarak gösteriyordu. Midesi yanıyor, kalbi sızlıyordu; kendi hüznünün ve hemen toparlanmazsa, bacaklarını yataktan aşağıya sallandırıp derhal ayağa kalkmazsa kendi kendini yiyip bitireceğini bilmenin ağırlığı yüzünden, kısa süreliğine felce uğruyordu; oysa okula yetiştirmesi gereken çocukları vardı ve bir an önce güne başlaması gerekiyordu; düşünecek zamanı yoktu ve kendini tamamen bu düşüncelere kaptırıp içi içini kemirmeye başlamadan önce zihnini boşaltmalıydı.

Hâlâ tam anlamıyla açılmadığı ama elbette faydasını gördüğü Peggy'nin öğrettiği Bilişsel Davranışçı Terapi tekniklerini uygulamaya çalışıyordu. Ama çoğu zaman en iyi sonuç veren şey spor yapmak ve evini hiç gerekmediği halde sürekli sil baştan düzenleyerek dikkatini dağıtmaktı.

Bu şekilde, çocuklar yanma gelerek onu sevindirmeden önce, uyandığı ve duş aldığı sırada aklıma takılan düşünceleri rafa kaldırabiliyordu. Acaba James gedikli bir tecavüzcü müydü? Sadece Olivia'ya ve Holly'ye mi zarar vermişti? Sophie Ali'nin anlattıklarını dayanılmayacak kadar hazin bulsa da durumu kabullenmişti. Bu iki genç kadının dışında başkaları da mı vardı? Yoksa bu olaylar gelip geçici hatalar değil miydi? Bundan sonra başkaları da olacak mıydı? James'in kendi ihtiyaçlarını daha çok önemseydiği için isteklerini hiçe saydığı bir sürü sevgilisi mi vardı? Bunu düşünmek bile Sophie'yi allak bullak ediyordu ve sonsuza kadar banyoda saklanıp akan suyun altında durmak istiyordu.

Acaba James hiç ne yaptığını düşünüyor muydu? Elbette bu konu hakkında konuşmuyorlardı ve James o kadar sabit fikirdiydi ki Sophie onun tavrı değiştirmeyeceğini biliyordu. "Gerçeği

söyledim, yani neredeyse. Ya da gerçeği kendi gördüğüm şekliyle anlattım diyebiliriz. Olivia daha önce birkaç sefer benzer ve riskli koşullarda seks yapmak istemişti.” Peki James rıza ve gerçek kavramına karşı hâlâ bu kadar esnek bir yaklaşım içindeyse, bu Sophie hakkında ne anlatıyordu? Sonuçta hâlâ James’le evliydi.

Bu düşünceler aklına üşüşünce, nevrotik bir şekilde temizlik yapıyordu: Dolapların köşelerini antibakteriyel spreye buluyordu; çocukların odalarını çoktan bir kenara atıkları fakat yokluklarını fark edince yaslarını tutacakları oyuncaklardan arındırıyordu; iç çamaşırları bir yaşam stili gurusunun sınırlamalarına göre katlıyordu; delik çorapları ya da kusurlu giysileri elden çıkarıyordu; hiçbir şey yolunda gitmese bile, en azından evini titizlikle düzenliyordu.

Ve er ya da geç, zihnini kurcalayıp duran karınaşa dinmeye başlıyordu. Londra’dan ve James’ten uzaklaşarak Ginny’yle Devon’da kalmanın da yardımını dokunmuştu; hatta inanması güç olsa da ağustos sonunda James’le bir aile tatiline çıkarak Fransa’ya bile gitmişlerdi. James çocuklarla yakından ilgiliydi ve Sophie’ye karşı sevgi doluydu. James ona dokunduğunda Sophie hiçbir şey hissetmese de Emily ile Finn’in hatırı için yumuşamış gibi görünmesi gerektiğini biliyordu. Önceliği çocuklarıydı ve öyle de olması gerekiyordu.

Rol kesmek, yeni başlangıçlar yapmaktan ve her şeyin daha iyi olacağından bahsetmek giderek kolaylaşıyordu çünkü benliğin büyük bir kısmı Ali’nin anlattıklarını ve James’in itirafını unutmaya çalışarak, tüm çaresizliğiyle buna inanmak istiyordu. Buna rağmen, seviştikleri nadir anlarda bile mutfak dolaplarını düzenlediğini, Kavanozlarını Jamie Oliver’ın Hardwick Green’ tarzında kapakları bulunan alternatifleriyle değiştirdiğini hayal ediyordu. Nasıl James’i tanıdığı için yasak aşk yaşayan birinin kendini soyutlamayı alışkanlık haline getirdiğini biliyorsa, o da gerçek benliğini ikinci plana atıyordu. Kocasına mekanik bir

* Londra’nın kırsal bir bölgesi. –çn

biçimde eşlik ederken, gerçek Sophie, nehirde kürek çekebilen, kendine güvenen ve sırtını dayayacağı karizmatik bir erkek olmadan da kendini tamamlanmış hisseden Sophie Greenaway bir yerlerde saklı duruyordu.

Durumu da bu şekilde idare etmeye çalışıyordu. Günübirlilik yaşıyordu; sadece çocukları düşünüyordu; her şeye iyi tarafından bakmaya çalışarak bu düsturla yaşıyor, gerektiğinde yüzüne bir gülümseme yapıştırıyordu. Tıpkı burada yaptığı gibi. Kalm halılarla kaplı bu konferans oteli, 80'lerin ortasında bir IRA bombacısı tarafından havaya uçurulmuştu. O zaman beş kişi ölmüştü. Sophie bunun bilincindeydi ve bu sayede ayakları yere daha sağlam basıyordu. Sorunları ne kadar büyük olursa olsun, ölümün kesinliği yanında son derece önemsiz kalıyorlardı.

Bir garsondan yeni bir kadeh aldı ve bunu düşünerek içti; yüzünde maskeyi andıran ve etrafındakilerin uçarlılığıyla çelişki içinde olduğunu gösteren düşünceli bir ifade olduğunu farkındaydı. "Neşelen biraz. Belki de hiç düşündüğün gibi olmaz!" Kırmızı yüzlü, pembe gömleğinin eteği yukarı sıyrılnca sosisi andıran bir yağ katmanı dışarıya fırlayan bir adam Sophie'nin yanından geçerken elini onun beline koydu. Sophie irkildi ve kaskatı kesilerek, onun terli avucundan uzaklaştı. "Dik dik bakmana gerek yok tatlım!" Adam teslim olur gibi yaparak ellerini kaldırdı; göstermelik nezaketinin altında yatan saldırganlığı kendini belli ediyordu. Sophie gergince gülümsedi ve başını çevirdi.

Ama gözüne başka biri takıldı. Orta yaşının sonlarına yaklaşan cılız bir adam Malcolm Twaites'i dinliyordu; başını bir yana yatırmıştı ve kara gözlerini büyük bir dikkatle onun yüzünde gezdiriyordu. Lacivert ve parlak takım elbisesi biraz yıpranmış görünüyordu; omuzlarına kepekler dökülmüştü ve ince parmaklarıyla elindeki kırmızı şarap kadehini evirip çeviriyordu. Sophie onu mahkemeden tanıdı: Bu basın locasını dolduran muhabirlerden biri olan ve James'in ifade vermeye geldiği o korkunç sabah kendisine seslenen Jim Stephens idi. "*Başbakan hâlâ*

kocanıza sonsuz bir güven duyuyor mu, Sophie?” Bu soru hâlâ içine korku salıyordu. Stephens’m onu kışkırtarak cevap alma konusunda ne kadar kararlı olduğunu ve bu tavrının eski püskü yağmurluğuyla ve pejmürde görüntüsüyle ne kadar ters düştüğünü hatırladı; adam diplerine girdiğinde nefesinde keskin bir kahve ve sigara kokusu vardı.

Sophie’nin kafa derisi karıncalandı. Stephens kulis ekibinde yer almadığına göre, neden buradaydı? Herhalde James’e çamur atmak için bir ipucu yakalamaya çalışıyordu. Geçen yılın parti konferansı sırasında, kocası araştırmacısıyla yatmıştı. James’in risk almayı seven biri olmadığını ve eski günlerine geri dönmediğini kim bilebilirdi ki? Yoksa Stephens başka bir hikâyenin peşinde miydi? Gazeteler hâlâ Libertine üyelerinin o meşhur fotoğrafına, Tom ile James’in merdivenlerde kasılarak poz verdikleri, ayrıcalıklarının akıllarda yer eden ve yankı uyandıran bir simgesi olan kareye takıntılıydı. Sophie birinci yılının sonunda gerçekleşen o korkunç olayı düşündü; James ertesi gün ona açıldığında çok acı çekiyordu ve etrafı kızaran gözlerinde boş bir bakış vardı. Sophie, James’i yalnızca o zaman ağlarken görmüştü. Kalbi hopladı. Stephens’m o hikâyenin kokusunu almaması için dua etti.

Gazeteci onunla göz göze geldi ve sonra kadehini kaldırdı. Sophie, boynundan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılınca Stephens’la arasına biraz mesafe koymaya karar vererek, dar takım elbiseli aktivistlerin arasına daldı. Bir kadeh şarap daha aldı. Dikkatini dağıtan herhangi bir şey kabulüydü. Böylesi çok daha iyiydi: Üçüncü kadehe geçince, şarabın tatlılığı insanı o kadar da bıktırmıyordu. Şarabı hiç soluklanmadan, çabucak içtikten sonra, midesi asitle ve korkuyla çalkalandığı halde kadehinin tekrar doldurulmasına izin verdi.

James’i bulması gerekiyordu çünkü sadık partililerle kaynaştıkları bu etkinliğin bir amacı da onun zedelenen itibarını onarmak, elini taşın altına koymaya razı olduğunu ve gözden düşmesinden ders aldığını göstermekti. Herkes tövbekâr kötü çocukları

severdi ve onu da hemen bağırlarına basmışlardı: James'in bir komite toplantısında aile birliğinin öneminden bahsetmesini ve *günah çıkarmasını* dinlemişler, sesinin çatladığı ânu ve gözyaşlarını durdurmak için parmak eklemelerini ısırmasını büyük bir şaşkınlıkla izlemişlerdi. Sophie'nin eleştirel olabileceklerini düşündüğü altmış-yetmiş yaşlarındaki çiftler ve parlak tavuskuşu mavisi ya da macenta ceketler giyen elli yaşlarındaki dobra kadınlar, James'e bir türlü doyamamışlardı. Bir tanesi, "Yaptığını itiraf ederek hatalı olduğunu kabul eden fakat bundan ders aldığını söyleyen birini takdir etmek gerekir," diyerek fikrini belirtmişti ve Sophie o aptal kadını yakalayıp yüzüne haykırmak istemişti.

Ama tabii ki bunu yapamazdı. Yeni ve daha şüpheli biri olan Sophie, her ne kadar James'in onu bu hale getirmesinden nefret etse de kocası herkese yaranmaya çalışırken ve tövbe-kâr rolünü büyük bir başarıyla oynarken, görevinin bilincine vararak beklemeli ve James'in kendi sözlerini içselleştiremediğini bilerek, yapmacık bir ilgi göstermeliydi. James'in ağzından çıkan tek bir kelimeye dahi inanmadığı bir ruh haline bürünmeseydi, performansına hayran kalabilirdi. James ona, "*Hepimiz zaman zaman gerçekleri kılıfına uydururuz,*" derken ses tonu o kadar bezgindi ki sözleri neredeyse kulağa makul gelecekti. Ama değildi. Ve olamazdı. Çoğu insan böyle yapmazdı. Sophie, James'in doğruları ne kadar sık sık çarpıttığını, bazı detayları atladığını, es geçtiğini, gerçeğin yarısını sakladığını ve bu şekilde paçayı sıyırdığını daha yeni fark ediyordu.

Eh, artık burada kalmasının bir anlamı yoktu. Salonu son bir kez kolaçan ederken, göz ardı edebilmeyi çok istediği birini fark etti: Chris Clarke'ı. Chris onunla göz göze geldi ama Sophie bakışlarını kaçırmakta çok gecikti; Chris çoktan ona doğru yürümeye başlamıştı ve salondakiler ona yol vermek için kenara çekilince, hiç zorlanmadan yanına geldi.

Bir eliyle Sophie'nin dirseğini kavradı ve onu salonun daha sakın bir köşesine, sürgülü bir kapının ve boş kadehlerle, yağlı

tabaklarla, fıstık ve cips kırıntılarıyla dolup taşan bir masanın yanına götürdü. Jim Stephens salonun karşı köşesindeydi, sırtı onlara dönüktü ve kulis gazetecileri hâlâ haber peşindeydi. Delegeler onları duyamayacak kadar uzaktaydı.

“Ee, nihayet daha iyi koşullarda karşılaştık.” Chris bilinçli olarak neşeli bir ses tonuyla konuştu fakat gülümsemesi gözlerine yansımadı.

“Yani mahkemeye kıyasla mı?”

Chris bir köstebek gibi gözlerini kırıştırdı.

Sophie, “Üzgünüm,” diye ekledi. Onu başından savmak için ne gerekiyorsa yapardı.

“Neşelen hadi. James gayet iyi durumda.” Chris salonu taradı. İçişleri Bakanı, onu daire içine alanı bir grup milletvekili adayıyla kalabalığı yararak ilerliyordu. “Göz açıp kapayıncaya kadar İçişleri Bakanlığı’na geri dönebilir.”

“Geç bunları.” Sophie’nin ses tonu ruhsuzdu.

“Uyuşturucu politikalarından sorumlu devlet bakanı olarak atanabilir. Biraz sorunlu bir alan ama James çok daha kötüsüyle başa çıktı, öyle değil mi? Ve tabii ki başbakan hâlâ ona güveniyor. Cesur bir hamle ama başbakan James’in bu görevin altından kalkabileceğini düşünüyor.”

“Hay sikeyim.”

Chris irkilerek ona baktı. Sophie asla küfredmezdi ve bu sözler istemsizce ağzından kaçmıştı. İçinde bir öfke dalgası kabardı. James o göreve gelemezdi! Tom nasıl bu kadar *gerzek* ve düşünce-siz olabilirdi? Başbakanın bu kararın cüretkârlığını ve hem kendisinin hem de James’in ne kadar büyük bir risk aldığını hiç düşünmeden, o cana yakın ve masum gülümsemesini takındığını hayal etti. Tom’un mantığı şuydu: Şimdiye kadar her türlü beladan sıyrılmayı başarmışlardı, o halde bu kararı vermesine ne engel olabilirdi ki? Ne de olsa o başbakandı. Ama bu tam bir kibir ve riyakârlık örneğiydi.

Sophie Chris’e baktı; gözlerinin yandığının, gözyaşlarının ka-

çınılmaz olduğunun ve pişman olacağı bir şey söylemeden, bir an önce ondan uzaklaşması gerektiğinin farkındaydı.

“Bilmem gereken bir şey mi var?” Sophie derhal ceketiyle el çantasını kaptı ve kaçıp gitme istediğine direndikçe her bir zerresi yaprak gibi titrerken, Chris donuk bakışlarını Sophie’nin yüzüne dikerek onu dikkatle süzdü.

“Başbakan fazla mı cömert davranıyor?”

Sophie onun numara yapıp yapmadığını merak etti.

“Gerçekten *hiçbir* fikrin yok mu?”

Chris başıyla onaylamadı; cehaletini itiraf etmeye niyeti yoktu. Sophie yerdeki halıya bakarak, dokumasının ne kadar kalm olduğunu fark etti.

“İstersen onlara finallerden sonra katıldıkları bir partiyi sor. Birçok Libertine üyesi oradaydı. Tom ve James de aralarındaydı. 1993 yılının haziran ayıydı.”

Sophie bunları söyledikten sonra sıcaklığıyla, kulak tırmalayan gürültüsüyle ve sürekli entrika, fesatlık ve dedikodu peşinde koşan rezil davetlileriyle insanı bunaltan bu alçak tavanlı salonu terk etti ve serin bir ekim akşamının erken saatlerinde, nispeten daha ferah olan Brighton sahilinin yolunu tuttu.

JAMES

5 Haziran 1993

33

ALEC'İN ÜÇÜNCÜ KATTAKİ ODASI TIKLIM TIKLIMDI. ÜÇÜNCÜ SINIFTAKİ bütün Libertine üyeleri son bir eğlencenin ardından içeriye dolmuşlardı ve finalleri atlatmanın verdiği rahatlık, alışılmadık biçimde donuklaşan benizlerinin griliğini örtbas ediyordu.

James deri bir koltuğa uzanmıştı; hummalı bir yorgunluğun üzerine bir de şampanyanın etkisi eklenmişti. Azıcık uyuduğu birçok gecenin sonucunda, ölesiye bitkindi. Sınavlara hazırlanmak için ineklemişti. Hem de gece geç saatlere kadar. En yüksek notları alacaktı; özgüveni hâlâ böyle düşünmesini sağlayacak kadar sağlamdı. Oysa sınavlara hazırlanırken son dakika yaklaşımını benimsemiş, kafein tabletlerinden, Marlboro Light sigaralarından ve kahveden medet umarak o sefil gece yarısı saatlerini atlatmış, sonra da uykuya dalabilmek için viskiye başvurmuştu. Kokaini gereksiz bulmuştu. Sınavlarına aşırı uyarılmış bir halde girmiş, en zor ekonomi sorularına bile dört saatlik uykuyla meydan okumuştı.

Aslında niyeti bu değildi. Sporda ve jimnastikte olduğu kadar, akademik çalışmalarını keyifle harmanlama konusunda da disiplinliydi. Hatta bunu uç noktalara taşımıştı. Yine de hepsinin altından kalktığını düşünüyordu: En iyi notları alacaktı, üniversitenin mavi kürek takımındaydı ve pek çok kişinin varlığından

bile haberdar olmadığı ama James'in şimdiden kolaylıkla girip çıktığı özel kulüplere ve seçkin çevrelere giriş bileti- ne sahipti.

Huzursuzlanarak kıpırdandı: Damarlarında çok fazla kafein ve alkol dolaşıyordu. Ertesi sabah uzun bir koşuya çıkacak, üniversitenin parkına gidecek, oradan Jericho'ya ve Port Limanı'na geçecek, sonra Thames'i takip ederek ilk kürek idmanlarının yapıldığı Godstow'a uzanacaktı. Sabahın berrak ve erken saatlerinde, şehir güne başlamadan önce, hayat hâlâ taze ve kirlenmemişken Oxford'un ciğerleri sayılan yeşilliklerin içinden geçecek ve kendini tekrar eskisi gibi zinde, güçlü ve esnek hissedecekti; ders notlarını defalarca okuması gerektiğinin ve toplamda yirmi dört saat süren bu sınavların akademik değerini belirleyeceğini bilmenin baskısını hissetmeden koşacaktı; kütüphanede yayılırken, uzun bacaları sıranın altına vururken ve omuzları kitap raflarına değerek sandalyesinde ileri geri sallanırken sıkışıp kalan enerjisi nihayet bir çıkış yolu bulacaktı; sporcu giysileri çiğ yüzünden nemlenirken ve James güneş ışıklarının öbek öbek yansıdığı caddeleri aşındırırken kasları gerilecek, kalbi damarlarına hızla kan pompalayacaktı.

James kollarını uzatıp gerinirken omuzlarından yukarıya uzanan sinirleri hissetti ve uzun, orantılı parmakları gözüne takıldı. Eh, parmaklar hakkında ne dedikleri malumdu. Artık son dört haftadır zihnine doldurduğu bilgilerden hızla arındığına göre, hiç ara vermeden düşündüğü tek bir şey vardı. Dönemin son iki haftasını içkiyle, kürek sporuyla ve seksle dolduracaktı. Bolca seks yapacaktı. Cherwell Kayıkhanesi'nden hareket ederek Soph'u nehrin yukarısına götürecekti ve üniversite parkının arazilerinden birinde piknik yapacaklardı; sonra uzun çimenlerin arasında uzanırken, güneş üzerlerine vururken ve bulutlar masmavi gökyüzünde hızla kayıp giderken onun tadına bakacaktı; bu tam da Shakespeare'e yaraşan edebi benzetmeydi. Belki de bisikletle başka kırlara, Woodstock'a ve Blenheim'a giderlerdi; nasılsa artık Sophie'ye ayıracak zamanı vardı. Sophie'nin ilk

yıl sınavları vardı ama bu o kadar da önemli değildi ve meşgul olması bir bakıma iyiydi. Kadınların inandıklarını savunma cesaretine sahip olmamaları dışındaki en büyük sorunları, talepkâr olabilmeleriydi. Gerçi Soph, James'in üzerine düşülmesinden hoşlanmadığını anlamış gibi görünüyordu ama James yine de en ufak bir jest yaptığı anda onu yakalayıp aşağıya çekecek, özenle gizlenmiş bir girdabın varlığını seziyordu.

Bu fikri hemen kafasından atarak, kendisini bekleyen uzun ve haz dolu yaz mevsimini düşündü. Sophie'nin planlarına ne şekilde dahil olacağından pek emin değildi. İlişkilerinin eylüle kadar tavsayacağını, o zaman da Londra'da yeni bir hayat kuracağını varsayıyordu ama bunun öncesinde bir araya gelebilecekleri pek çok zamanları olacaktı. James birlikte tatile çıkmayı teklif etmemişti çünkü Sophie'nin fazla heveslenmesini istemiyordu; üstelik üç haftalığına İtalya'ya gidecekti. Nick'in anne ve babasının orada bir villası vardı; sonra da eski dostlarıyla St. Mawes'da yelken yapacaktı.

Ama annesiyle babası üç hafta boyunca evden uzakta olacaklardı ve Sophie mutlaka yanında olmalıydı. Bomboş bir evde şehvetli bir yaz geçirebilirlerdi; James Sophie'yi bacaklarının arasında bir çarşafı, sere serpe yatağında uzanırken hayal edebiliyordu. Kaygısızca geçireceği birkaç ayın sonunda, canının istediğini yaptığı uzatmalı ergenliğinin finalini yapabiliirdi. Bu hiçbir sorumluluk üstlenmediği ya da eğlenmek dışında hiçbir beklentisinin olmadığı son evre olacaktı. Çünkü eylül ayında sektörde başı çeken bir yönetim danışmanlığı şirketinde çalışmaya başlayacaktı. Dürüst olması gerekirse bu durum onu pek heyecanlandırmıyordu ama eğer siyaset alanında kariyer yapmak istiyorsa, öncesinde kendine bir hayat kurması ve ciddi paralar kazanması gerekiyordu.

Nick'in doldurduğu viski kadehini boşalttıktan sonra bir bira açtı. Gece havası ardına kadar açık duran kanatlı pencerelerden içeriye süzülüyordu; Alec ve Tom çayıra bakan taş balkonun ke-

narına tünemişlerdi. Serbest kakhahaları odayı dolduruyor ve Thames nehri boyunca uzaklara sürükleniyordu.

Çatının duvarla birleştiği yerdeki metal çıtaların üstünde durup sırtlarını kiremitlere yaslayınca yıldızlara bakabiliyorlardı; ya da Alec gibi en tepeye tırmanabiliyorlardı. James birinin kiremitlerin üzerinde gezindiğini duyunca, Alec'in yine tepeye tırmandığını tahmin etti. Bundan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Duvar tırmanmakla çatıya çıkmak apayrı şeylerdi. O yükselmeye hevesliydi; aşağıya bakmaya değil. Bazı durumlarda, mesela kadınlar, ders çalışmak ve kafasını dağıtmak için o tuhaf A sınıfı uyuşturucuyu* kullanmak söz konusu olduğunda pervasız davranması şaşırtıcıydı ama diğer zamanlarda güçlü bir kendini koruma içgüdüsü devreye giriyordu.

Temiz hava alma isteğiyle, sendeleyerek diğerlerinin yanma gitti. Hava durgundu ve pencereler ardına kadar açık olduğu halde içerisi hem yoğun duman altındaydı hem de kendilerini biraya ve şampanyaya boğan erkeklerin bayat nefesleri yüzünden boğucu bir hâl almıştı. Üzerinde bardakların ve boş bira şişelerinin yığılı olduğu bir sehpanın üzerine çömelen George, bir sıra kokain çekiyordu. Göbeği fermuarının üzerine taşan Cassius, tuvalette kusuyordu. James'in içinde bir tiksinti baş gösterdi. Artık Oxford hayatları neredeyse sona erdiğine göre, Tom ile bu gruptan uzaklaşmaları gerekiyordu; sadece kendilerini değil, öz saygılarını da korumak için.

Odanın diğer ucunda bir gürültü koptu. Saygıdeğer Alec çatıdan paldır küldür balkona inmişti ve elinde sallayıp durduğu ufacık plastik poşetin içinde beyaz bir toz vardı. Onun hemen yanında duran ve gizli bir Londra kaçamağının ardından geç saatte dönen Tom gülmeye çalışıyordu ama çenesindeki gerginlik, Alec'in elindeki poşeti derhal geri vermesini tercih ettiğini gösteriyordu. Kör kütük sarhoş olan ve yerinde duramayan Alec'in

* Sağlığa en zararlı olduğu kabul edilen kokain, eroin, LSD, ecstasy ve halüsinojen mantarlar gibi uyuşturucular. -çn

kafası iyi olduğu zaman ne yapacağı belli olmazdı: Bu kimyasal tozu avluya bile dökebilirdi; manik kahkahası ise durumdan endişe duyan ve odasında yasadışı bir madde olduğunu üniversite yetkililerine belli etmemenin en doğrusu olacağını düşünen herkesi tedirgin ediyordu.

Alec anlamsız sesler çıkarıyordu ama poşeti bir yere fırlatmak istiyormuş gibi görünmüyordu.

"Ah dostum, seni dahi." Alec bir kolunu Tom'un omzuna attı. "Hadi, deneyelim şunu." Gözbebekleri irileşmiş ve siyah yabancı erikleri kadar donuklaşmıştı. Her ne kullandıysa, ölçüyü kaçırmıştı.

James birden korkuya kapıldı ve kötü bir şeyler olacaktı gibi hissetmeye başladı. Poşeti sönük bir prezervatifi tutar gibi sallayarak incelerken, Tom'un yüzünde heyecan ve temkinli olma arasında gidip gelen o tuhaf ifadeyi gördü.

Alec çok gergindi; heyecandan kıvranıyordu. "Ah dostum. Bu harika olacak!"

Tom onu dinleyerek başıyla onayladı; spor çantasından gümüş renkli bir tüp ve püpet çıkardı. "Çakmağın yanında mı?"

Alec büyükbabasının yadigârı olan ve hafifçe kararan gümüş çakmağı gösterip yaktı. Çakmağın üstünden turuncu bir alev fışkırdı.

James korkudan buz keserek irkildi.

"O düşündüğüm şey mi?" diye sordu.

Tom omuz silkti.

"Yoksa eroin mi?"

En iyi arkadaşı başıyla onayladı.

"Merak etme. En kalitelisinden. Geçen hafta Thyrne ile çaktığımız mal."

"Yoksa o geri zekâlıya güveniyor musun?"

"Of, hadi ama James. O iyi bir dost."

"O kokainmanın teki." James giderek artan nefretini dizginlemekte zorlanarak içeri girdi. Tom son sınavından beri, önceki

yıl mezun olan ve zengin hippie lakabının hakkını veren Charlie Thynne ile partilerin dibine vuruyordu. Tom geçen hafta şehirde onunla giriştiği eroin çekme deneyimini unutamamıştı. James ise sadece Charlie'nin ne kadar itici olduğuna ve kendi bedeninin huzursuzluğuna odaklanmıştı. Charlie'yi bir güzel hırpalamak, tali bir yolda kovalamak ya da bir kas idmanında yorgun düşene kadar zorlamak istiyordu. Çelimsiz eklemeleri ve kırılğan, solgun yüzü tüylerini diken diken ediyordu.

Balkona geri döndüğünde, eroini bir folyo parçasına dizmek-te olan Tom, tıpkı komünyon ayinini yöneten bir papaz gibi ti-tizleniyordu.

"Tanrı aşkına, Tom." Dikkatini toplamaya çalıştı. Tom'un bu hale düşmesine, eski koşu partnerinin paranoyak ve acnası bi-rine dönüşmesine izin veremezdi; eğer siyasette kariyer yapmak istiyorlarsa ikisi de böyle bir risk alamazdı.

"Rahatla biraz, James. Son bir fırt çekicek, di mi?" Alec, Doğu Londra şivesini taklit etmeye çalışarak göz kırparken, Tom çak-mağı yakıp folyonun altında gezdirdi ve beyaz toz eriyerek kah-verengi bir sıvıya dönüşmeye başladı.

"Böyle mi yapılıyor?" Yeni hazlara her zaman açık olan Alec, pipeti burnuna dayayıp buharı içine çekti. "Aaaah... dostum-mm." Neredeyse orgazm olmuş gibiydi. Yüzüne yoğun bir ra-hatlama ifadesi yerleşti.

Tom bu sesi duyunca heyecanlandı, pipeti kaptı ve arkadaşı-nı taklit etti. "Oo... siktiiiiir!" Sesi derinleşti, sesli harfleri eriy-e-rek daha da yumuşadı; eklemeleri gevşeyerek balkonla bütünleşti ve taşlarla teninin sınırları bulanıklaşmaya başladı.

James birdenbire ayılmıştı. Pipeti bir hışımla Tom'un elinden kaptı ve plastik poşeti de alarak tuvalete koştu. Cassius rezervu-arın etrafına kıvrılmıştı. Şişman vücudu James'in üzerine yuvar-lanınca, James istem dışı bir tekme savurdu.

"Hassiktir!"

James ona bir saniye bile tanımak istemiyordu.

“Siktir git, James!”

James öfkeden kudurmuş bir halde, “Kes sesini,” dedi ve beyaz tozu tuvalete döküp rezervuarı çekti. Toz, suyun girdabına kapılarak gözden kayboldu ama bir türlü dibe batmayan plastik poşet yüzeye çıktı. James poşetin üzerine bir tomar tuvalet kâğıdı attı ve tekrar tekrar rezervuarı çekti.

“Ne halt ediyorsun James? Ne halt ediyorsun?”

“Kes sesini!” James rezervuarın kolunu sıkıca kavradı ve nefesini tuttu; Cassius ne yaptığını görmesin diye kıpırdıyamıyordu. “Tanrı’ya şükür.” Nihayet rahat bir nefes verdi. Plastik poşet girdaba kapılıp gitmişti.

Tom. Tom’u kontrol etmeliydi. Yıpranmış deri kanepeye yayılan ve başlarının üzerinde dumanlar tüten George ile Nick’in yanından geçerek, balkona geri koştu.

“James?” Nick kıpırdanır gibi oldu.

“Bir şeyler içsene.” George kadehini kaldırdı. “Veya kokain çek. Hadi dostum.” Ayağa fırladı, bir kolunu James’e doladı ve onu sıkıca tuttu.

“Şimdi olmaz George.” Onu üzerinden atmak hiç de zor değildi ama James yine de öfkesini kontrol ederek, ona nazik davrandı.

“James!” George hakarete uğramış gibi hissetti ama James ısrar etti. Bu eziklere ihtiyacı yoktu. Önemsediği tek kişi, neredeyse on yıldır en iyi arkadaşı olan ve şu anda keyifle ona gülmeyen Tom’dü.

“Tom, buraya gel dostum. Buraya gel.” Tom olduğu yere yığılıp kalırken, onu omuzlarından tutup sarsmamak için kendini zor tuttu. Kollarını arkadaşına doladı. “Tom... gitme vakti dostum. Buna ihtiyacın yok.” Sesini iyice alçaltıp kısarak tısladı. “Kahrolası *eroine* ihtiyacın yok.” Tom’un yanaklarını avuçlarına alıp bulanık bakışlarını delmeye, sakın bir ses tonuyla konuşmaya çalışsa da tüm benliği öfkeyle ve kahredici bir hüznle sarsılıyordu; sonunda sabrı taşınca, hırçın ve buz gibi bir ses tonuyla fısıldadı: “Bu kokainden farklı bir kategoride, seni *ahmak*.”

“Neeeee.” Tom’un kızaran yüzünde yumuşak bir ifade vardı.
“Seni seviyorum.”

“Evet. Hadi gidelim buradan. Hemen şimdi, tamam mı?” James öfkesinden güç alarak Tom’u yerinden kaldırdı ve yetmiş altı kiloluk cüssesini kendine yasladı. Saygıdeğer Alec’e bakarak, “Onun gibi olmak istemezsin,” dedi. Alec balkonun dibine yığılmıştı. James, “Çok mu fazla içti?” diye sordu.

“Neeeee?”

“Şunu da alsak iyi olur. Daha fazla içmesin, ne olur ne olmaz.” James yanık folyoyu buruşturup cebine tıkarken, geriye kalan sıcaklık yüzünden parmakları yandı. Folyoya dokunduğunda bile kendini kirlenmiş hissetti. “Hadi bakalım. Hadi dedim.” Bir kolunu Tom’un omuzlarına doladı ve onu sürüklercesine taşımaya çalıştı.

“Hayır... Burada kalalım.” Görünüşe bakılırsa Tom’un bacakları tutmuyordu.

“Olmaz!” James öfkeyle gerilmişti. “Seni burada bırakmaya çağım. Sen *kahrolası bir keş değilsin!*”

O zaman, Tom’un gözlerinde ona hak verdiğini belirten bir ışık gördü.

“Tamam.”

“Hadi siktirip gidelim buradan.” Kaçmak için neden böyle sine büyük bir istek duyduğunu bilmiyordu. Sadece bir an önce oradan ayrılmak istiyordu; tıpkı bir yarışın başında hissettiği gibi yoğun bir adrenalın istilası altındaydı. En yakın arkadaşı bu şekilde ellerinden kayıp gidemezdi; yakasına yapışıp onu mahvedecek bir boşluğa düşemezdi. Bu uyuşturucu, kontrol edilemeyen ve bilinmeyen bir karanlıktı; Tom’u çabucak kontrol altına alabilir ya da unutulup giden kirli bir sır olarak kalabilirdi.

Tom’u sürükleyerek taşırken fısıldayarak ona güvence veriyordu ve Tom uyuşturucunun gevşetici etkisine rağmen onun kendisini yönlendirmesine izin verip tüm ağırlığıyla üzerine yüklendikçe cesaret buluyordu.

“Şimdi buradan gideceğiz. Alec hiçbir şey söylemeyecek; diğerlerinin de yokluğumuzu fark edeceklerini sanmam.”

“Başım dönüyor.”

“Biliyorum. Haklısın. Olur bazen.” Tom’u sürükleyerek diğerlerinin yanından geçirirken, cebindeki folyoyu da unutmamıştı.

Nick ve George’un yeniden kokain çektikleri panelli odaya doğru seslendi: “Ben gidiyorum. Soph’u uyandıracağım. Tom da benimle geliyor.”

İçeriden nahoş tezahüratlar yükseldi. “Şanslı kız.” “İkinizle de baş edebilir mi?” “Üçüncüyü ister mi?” Sonuncusunu George söylemişti.

James sinirlenmeyi reddetti ve Tom’u kapıdan itercesine çıkarıp merdivenlere sürüklerken, “Çok iyi,” dedi. Meşe kapı rahat bir nefes alırcasına gıcırdayarak kapandı.

Ve merdivenlerden inmeye başladılar. James üç kat boyunca Tom’u var gücüyle taşıdı ve baş dönmesine yenik düşerek yıpranmış basamaklarda duraksadığında, ona destek verdi. Avluya ulaştıklarında Tom bir çalının arkasına eğildi ve şiddetli bir biçimde kustu.

“Biraz daha iyi misin?”

“Çok sıcak.” Tom’un yüzü kıpkırmızıydı. “Başım dönüyor.”

“Hadi defolup gidelim buradan.”

Sendeleyerek arka kapıya doğru ilerlediler. James, Tom’un daha hızlı yürümesini sağlamak için hâlâ onu destekliyordu. Saat o kadar geçti ki kimseyi görmediler. Fakülteden çıkar çıkmaz durup Alec’in odasına baktılar. Pencereler hâlâ ardına kadar açıktı; üzerinde krem rengi ipek bir gömlekle, düğmeleri açık duran bir yelek bulunan bir silüet balkonda dikiliyordu ve aya çevirdiği yüzünde huşu dolu bir ifade vardı.

“Ne ahmak bir herif. Muhtemelen uçabileceğini sanıyor.” James başını iki yana salladı ve arkasını dönerek kumlu çakıl taşlarının üzerinde yürümeye başladı. Kolu hâlâ Tom’un belindeydi; kâh onu çekiştiriyor kâh yürümeye zorluyordu. O korkunç dü-

şünce ancak çayırılığın sonuna ulaştıklarında akıllarına gelmeye başladı.

Ve sonra çılgılığı duyular. Bu şimdiye kadar duydukları en korkunç sestir; ilk başta çılgınca ve başta neşe dolu olsa da tınısı çabucak değişti ve genç bir adamın bedeni çakıllı yola çarptı, ardından taşlar etrafa saçıldı.

"Siktir. Koş!" James'in içgüdüğü derhal harekete geçti; içi buz kesti ve koşmaya başladı.

Sersemliğini üzerinden atan Tom titreyerek, "Peki ya Alec?" diye sordu.

"Koş, seni sersem." James, Tom'u bileğinden yakalayıp iyice sıktı.

"Ama Alec..."

"Koş dedim sana." Tom'u sürüklercesine çekiştirdi ve kapıdan çıkıp ana caddeye yöneldiler. Ayaklarını tozlu yola vura vura, adrenalini yüzünden buz kesmiş bir halde, yılların verdiği alışkanlık sayesinde hızla koşarak uzaklaştılar.

"Ama Alec ne olacak? Ambulans çağırmanız gerekiyor." Tom sızlanıp duruyordu.

"Bunu yapamazsın. Ona eroini sen verdin, seni sersem."

"Siktir." Tom nihayet olayın ciddiyetini kavradı ve aynı anda pek çok hisle boğuşurcasına dudakları büküldü.

"Sıçayım. Folyo hâlâ yanımda." James cebini işaret etti. "Siktir."

"Ondan hemen kurtulman gerek." Tom'un yüzü katılaştı ve kendini koruma içgüdüğü merhamete baskın geldi. "Brasenose Caddesi'nin en başına gidelim," dedi.

Tom sola döndü ve cadde boyunca koşarak çöp kovasının yanına gittiler, folyoyu boş McDonald's kartonlarının, çikolata paketlerinin, Special Brew bira kutularının ve muz kabuklarının altına soktular.

Geri dönüşü olmayan bir şey yapıyorlardı ama Tom vicdan azabından sıyrılmış ve çoktan fakültesine doğru koşmaya başlamıştı. Yıllar sonra kendine sağlam bir yer edinmek için başka-

larının üzerinden atladıkça ve parti lideri olmaya yönelik manevralar yaptıkça, James onun ne kadar acımasız olabileceğini görecekti. Tom'un peşine takıldı; kalbi çarpıyordu ve beyninin bir köşesindeki karanlık fokurdayıp duruyordu.

Tom odasının kapısına varınca iki büklüm oldu.

Nefes nefese, "Peki ambulans ne olacak?" diye sordu.

"Diğerleri ya da nöbetçi kulübesindeki görevli icabına bakmıştır."

"Emin misin?"

Tom kesik kesik nefes alıyordu; ağlamasına ramak kalmıştı.

"Açıkçası oradan düşüp de sağ kalması mümkün değil."

"Siktir." Tom'un yüzü allak bullak oldu. "Siktir, siktir, siktir," diye sövdü.

"Bak. Yatağa gir ve biraz uyumaya çalış. Sabah olunca ilk iş sana uğrarım." James'in bütün vücudu titriyordu; damarlarında adrenalin ve saf, katkısız bir korku dolaşıyordu. Hızlıca sarıldılar, James Tom'un kürek kemiklerinin arasına bir şaplak atıp onu kendine çekti.

Tom, "Sana borçluyum," dedi.

"Hiç de değil. Biz orada değildik; ne olduğunu görmedik."

Tom, "Orada değildik. Görmedik," diye tekrarladı. Bunu yeterince ikna edici bir biçimde söyledikleri takdirde, belki de onlara inanacaklardı.

"Sabah olur olmaz uğrarım."

Tom başını önüne eğdi. "Libertine sessizlik yemini," diye mırıldandı.

James yüzünü buruşturdu. Kimsenin konuşmayacağını ümit etmek zorundalardı.

"Benim ağzımdan tek kelime dahi duyamazlar," dedi.

POLİSLER ERTESİ SABAH onunla konuşmaya geldiklerinde James, Shrewsbury Fakültesi'nde güvendeydi; Sophie'ye sıkıca sarılmış,

uzanıyordu. Memurlara ortamda çok gürültü olunca, o talihsiz partiden ayrıldıklarını söyledi. Güzel bir kız arkadaşı vardı ve onunla olmayı tercih etmişti, kendisini anladıklarını umuyordu. Uyuşturucu meselesine gelince: Ortalıkta bununla ilgili herhangi bir kanıt görmemişlerdi; gerçi erkenden ayrılmışlardı. Eroin mi? Tanrı aşkına, bu doğru olamazdı. Alec sefahat düşkünü olsa da keş değildi. Bu kesinlikle onun karakterine aykırıydı. Herhalde tek seferlik bir denemeydi. Hayır, tabii ki tedarikçinin kim olduğunu bilmiyorlardı. James içinden olanlara inanmadığını haykırmak geldiği halde sessizce ve ciddiyetle konuşurken, yıllar sonra aynı taktiği merhametli muhafazakârlık maskesi olarak benimseyeceğinin bilincindeydi.

Üniversite yetkilileri mazeretlerini desteklediler ve iyi karakterleri olduğuna dair referans verdiler. James bir kürekçiydi; yani uyuşturucu kullanması beklenen en son kişilerdendi. Evet, yemek kulübünün bir üyesiydi ama hem içki içmek hem de mavi takım- da olmak mümkün değildi. James müthiş bir öz disipline sahipti. Üstelik siyasete girmek istediğinden bahsetmişti ve uyuşturucu- ya bulaşması çok düşük bir olasılıktı. Tom mu? Akademik açıdan çok parlak bir öğrenciydi; en iyi dereceyle mezun olmaya hazırlanıyordu, zaten sınav sonuçları da bunu doğrular nitelikteydi. Her ikisi de önlerinde parlak gelecekleri olan genç adamlardı; hem fakülteleri hem de üniversite için itibar kaynağı sayılırlardı.

Böylece paçayı kurtarmışlardı. Birilerinin eroini Tom'un verdiğinden bahsetmesini beklemişlerdi ama ya Libertine üyeleri sessizlik yeminlerini tutmuşlardı ya da neler olduğunu fark edemeyecek kadar kafayı bulmuşlardı. Balkondayken her şey bir anda olup bitmişti ve James eroini kapıldığı gibi ortadan kaldırmıştı.

Daha sonra George Fortescue'yu kokain bulundurmakla suçlayan memurlar, James ile Tom'u töhmet altında bırakacak herhangi bir kanıt bulamamışlardı ve kendilerini düzgünce ifa- de eden bu iki gence inanmaktan başka çareleri kalmamıştı: Her

ikisi de gayet nazikti; trajedi yüzünden sarsıldıkları açıktı ve bir tanesi geleceğin politikacısı olarak öne çıkıyordu, lider ruhlu olduğu seziliyordu.

Zaman ayırdıkları için onlara teşekkür etmişler ve ortalama derecele mezun olmaya hazırlanan popüler coğrafya öğrencisi, kriketçi, kemancı, sevilen bir oğul ve ağabey olan Saygıdeğer Alec Fisher trajik bir şekilde hayatını kaybettiğinde orada bulunanlara odaklanmışlardı.

SOPHIE

3 Ekim 2017

34

KÖMÜR GRİSİ DALGALAR DURMADAN SUSSEX SAHİLİNİ DÖVERKEN, kıyıdaki çakıl taşlarını yutup tekrar tükürüyorlardı.

Sophie büyülenmiş bir halde dalgaları izliyordu: Bu düzenli ve ritmik hareket onu yatıştırıyordu; kalbini sızlatan ve zihnini bulandıran düşüncelerin saldırısı altındayken, dalgaların onu da yıkayıp geçtiğini hayal ediyordu.

Brighton gibi bir yerde yalnız kalabilmek için mücadele vermişti. Sahil şeridi delegeler ve âşıklarla doluydu ve tek başına oturup düşünebileceği bir bank bulabilmek için Hove'a yürümesi gerekmişti. Gözyaşlarını kontrol altında tutuyordu ve yarından geçip giderken, denize bakan ve göz teması kurmaktan kaçınarak ayaklarını seyreden bu kederli kadına üstünkörü bir bakıştan fazlasını atanlara karşı gözünü dört açıyordu.

Orada otururken, Alec'i düşünüyordu. Alec sadece zengin bir kokainman değildi; birilerinin oğluydu, ağabeyiydi ve Libertine üyeleri daha sonra ne iddia etmiş olurlarsa olsunlar, onların da arkadaşıydı. Alec'in cenazesinde çekilen ve bütün gazetelerde yayımlanan fotoğrafları hatırladı: Babası kederinin yükü altında kamburlaşmıştı; vaktinden önce yaşlanan annesinin yüzü bir maske gibi donuktu ve gri gözlerinde biriken kederli gözyaşları ıslı ıslıldı.

Alec'in ölümünden sonraki sabah James'in ne halde olduğunu, bir tavşanınkini andıran kıpkırmızı gözlerini, paniğini ve savunmasız halini hatırladı. Sophie ölen delikanlıyı tanımadığından, en çok James için kaygılanmıştı. James tutuklanacak diye o kadar korkmuştu ki arkadaşlarının ve Tom'un eroin kullanmalarını engellemek uğruna poşeti yok ettiği için onun sevgi dolu, sadık ve neredeyse asil biri olduğuna kendini inandırmayı başarmıştı. Alec'in düştüğünü gördüklerini yıllar boyunca öğrenmemişti ve hâlâ hikâyenin tamamını bildiğinden şüpheliydi ama bildiği kadarı, Tom'un James'e ne kadar büyük bir borcu olduğunu anlaması için yeterliydi. Tüyler ürperten gerçeği duyduğunda, James'i o kadar da asil bulmamaya başlamıştı. Üstelik Tom'a büyük bir sadakat göstermiş olsa bile amacının başka olduğunu, James'in kendini koruma içgüdüsünün ağır bastığını ve gerçeği kendine uyacak şekilde çarpıtma konusundaki cüretkârlığının da devreye girdiğini biliyordu.

Sahilde otururken hiç ara vermeden düşündü. Neden Chris'in dikkatini bu sırra çektiğini merak etti: Bu en azından Tom için çalışırken saklayacağı, ancak Chris'e haddinden fazla güç veren bir sırdı. Acaba huzursuz olmasının sebebi yalnızca o gazetecinin varlığı mıydı? Yoksa Tom ile James'in dokunulmaz olduklarına inanmalarından bıkip usanmış mıydı? Blair'in teflon gibi olduğunu söylemişlerdi ama bu ikisi artık farklı bir ligde yer alıyorlardı.

Konferans otiline yürürken gözyaşı dökmedi. Saat dokuza çeyrek vardı. Resepsiyon davetlileri yavaş yavaş dağılıyorlardı ve önceden verilmiş bir yemek sözü olmayanlar, bir şeyler içmek üzere bara yöneliyordu. Fakat muhafazakâr LGBT'ler için düzenlenen resepsiyon tam gaz devam ediyordu. Patates cipslerinin tatlı-ekşi kokusu ve aşırı alkol yüzünden hava ağırlaşmıştı; Sophie'nin içinden oradan ayrılıp James'i odalarından aramak geldi. Fakat sonra gözü ona takıldı ve ister istemez yüreği hopladı; gerçi bu sıcak bir histen ziyade, keskin bir refleksti. James

onu görmedi. Tabii görmezdi; kendini tamamen salondakilere adamıştı.

Ve işini o kadar iyi yapıyordu ki. Genç bir kadınla konuşurken sanki dünya üzerinde önemsedığı tek kişi oymuş gibi başını eğmişti; kadının gözlerinin içine bakıyor ve bir eliyle hafifçe koluna dokunuyordu. Hem James'in gülümsemesinde hem de profesyonel gardını bir parça esneten ve James'in dava yüzünden edindiği kötü şöhretinden haberdar olmasma karşın, yakışıklı bir adamın ilgisini çekince gururu okşanan herhangi bir genç kadın gibi davranan Kuzey Sutton milletvekili adayının yüzünün kızarmasında, insanı huzursuz eden bir şeyler vardı.

Sophie, James'in iki eliyle kadının küçük elini kavramasını ve ona samimiyetle bakmasını hayretle izledi. O gülümsemenin tadını çıkarmanın, açıkça ve utanmadan, *Hey, ne kadar tatlısın*, mesajını veren bu bakışlara kendini kaptırmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bu da demek oluyordu ki başka şartlar altında seks büyük bir olasılık olabilirdi ve bu da James'in çok hoşuna giderdi.

Sophie ihanetlerin en küçüğü sayılan bu bakışı görünce, James'e bir daha asla tam olarak güvenemeyeceğini ve bir eş olarak bunca yıldır fazlasıyla gösterdiği iyi niyetin ve sadakatin bitip tükendiğini, ona bir daha asla sevgi duyamayacağını anladı. Her şey bitmişti. Hem de kesin olarak. Sophie'nin sabır taşı çatlamıştı.

Bunu oldukça sarsıcı bir biçimde fark etti. Ama öfke duymuyordu; en azından şimdilik. Sadece sakın bir uyuşukluk hissediyordu. Her şey gün gibi ortadaydı. İşin içinde kadınlar varsa, doğruyu söylemesini ya da geçmişle yüzleşmesini, tutarlı davranmasını gerektiren durumlar söz konusuysa James asla değişmeyecekti.

Sophie her zaman günahların affedilebileceğine inanmıştı ve James hakkında en iyisini düşünmek için büyük çaba harcamıştı. James'in birdenbire ve tamamen değişebileceğini, kendi versiyonunun gerçekleri yansıtmadığını göreceğini ummuş ve evlilik-

leri devam etmişti. Fakat Sophie iyimser biri olduğu halde aptal değildi. Tekrar James'e baktı, otuzlu yaşlarının ortalarındaymış gibi davranırken yüzünün aldığı sempatik ifadeyi izledi. Donra James'in yan gözle etrafta daha ilginç biri olup olmadığını kontrol ettikten sonra tekrar genç kadına odaklandığını gördü.

Resepsiyondan ayrıldı ve James'i, övgüler yağdıracığı geçici tutkusuyla baş başa bıraktı; James gece boyunca onu en fazla bir kez arayacaktı çünkü kısa süreli bir evlilik dışı flörtün ardından, her fırtınada sığındığı sakin limanına geri dönerek, gece geç saatte Sophie'nin yanına kıvrılabileceğini biliyordu. Sophie'nin büyüyen öfkesi boğazmda birikip durdukça boğulacak gibi oluyordu. Bu öfkenin fiziksel bir yanı vardı. Kendi kendine, "Derin nefes al, sakinleş, kafanı topla ve sağlıklı düşün, fevri davranma," diye telkin etti.

Onu terk edecekti; orası kesindi. Konferans otelindeki odalarına gidince çantasına, John Lewis ve siyah Coutts kartlarının arkasına sakladığı kalın kartviziti çıkardı. Bunu ona Rob Phillips vermişti: İnsanı rahatlatacak kadar güvenilir, pahalı görümlü ve ona yardımcı olabilecek birinin kartına benziyordu. Sophie parmaklarını krem renkli ve filigranlı yüzeyde gezdirerek, geçici körlüğüne çare olacak bütün cevapları içeren bir Braille satırı okurcasına kabartılı yazılara dokundu. Kocasını ve asla değişmeyeceği konusunda ileri görüşlü olduğu halde, geleceğe nasıl yön vereceğini bilmiyordu; önündeki bütün olasılıkları göremiyordu ancak ufak adımlar atması ve basamakları tek tek çıkması gerektiğini biliyordu.

Emily'nin James'e sıkı sıkıya, babasını tutkusunun gücüyle zapt edercesine sarılışı, sonra da Finn'in James'le kucaklaşması aklına geldi. Finn fiziksel olarak James'in minik bir kopyasıydı ama Sophie onun *kendi* oğlu olduğundan en ufak bir şüphe bile duymuyordu. Sophie Finn'e sarıldığını, yanak yanağa durduklarını hayal ederek hâlâ taptaze olan bebeklik anılarını hatırladı ve o numarayı arayıp da babalarından ayrılma sürecini başlattığı zaman onlara acı çektireceğini bildiği için derin bir suçluluk

duygusuna kapıldı. Sonra yarım yamalak hayatını ve dinmek bilmeyen duygusal ıstırabını düşündü.

Kalın ve kaygan örtüsü sayesinde insanda geçici bir zenginlik hissi uyandıran yatağa uzandı ve başını yasladığı, kılıfı Mısır pamuğundan dokunan yastığın güven veren desteğini hissetti. Bu açıdan bakınca, her şey biraz daha net görünüyordu. Evliliği bitmişti ve bunun sakın ve bilinçli bir ayrılık süreci olacağından şüphe duysa da James'in çocuklar konusunda doğru olanı yapacağını biliyordu. O zalim bir adam değildi. Ama kusurları vardı. Yalancı şahitlik yapmayı içine sindirdiğini ve Sophie'nin nasılsa sırrını tutacağını varsaydığını düşündü. James'in ne kadar kibirli olduğunu hatırladı ve daha önce sarf ettiği sözler, gecenin bir vakti zihnine üşüştü:

"Gerçeği söyledim, yani neredeyse. Ya da gerçeği kendi gördüğüm şekliyle anlattım," demişti.

"Yalancı şahitlik yaptın." Sophie kendi korkusunun tadını alabiliyordu.

James'in omuz silktiğini ve ona meydan okuduğunu hatırladı: "Peki bu konuda ne yapacaksın, Soph?"

Sahi, ne yapacaktı? Mahkemenin dışında gördüğü kadın dedektifi hatırladı: Otuzlu yaşlarının ortalarında ve vicdanlı birine benziyordu. James onun Polis Dedektifi Rydon olduğunu söylemişti. Kan beynine sıçradı: Acaba onu ararsa, kadın nasıl tepki verirdi?

Fakat başka bir davayı kaldıramayacağını biliyordu. Hem bunu yapma amacı sorgulanmaz mıydı? Tipik bir aşağılanmış kadın damgası yiyebilirdi. Üstelik her ne kadar etik açıdan doğru olsa da, kimsenin inanmadığı zavallı Olivia gerçeğin ortaya çıkmasını hak etse de, çocuklarına bunu yapamazdı.

Sonra da Chris Clarke'ı düşündü. Onu arayıp daha çok detay verebilirdi; böylece James'in siyasetle ilgili umutlarını söndürmekle kalmaz, bir daha gün yüzü göremeyecek kadar derinlere gömülmelerini, onun sonsuza dek kідemsiz bir politikacı ka-

larak sıkıntı çekmesini, en fazla bir komiteye başkanlık edecek kadar yükselmesini fakat gerçek anlamda hiçbir gücü olmayan birine dönüşmesini sağlayabilirdi. Aslında intikam almaya çalışmıyordu; sadece James ile Tom'un gerçeği bu şekilde hiçe saymaları onu fazlasıyla rahatsız ediyordu. Bu iki gösterişli gencin yıldızları aşınarak donuklaşmaya başlamıştı.

Sophie aklındakinin ne kadar riskli olduğunu düşününce solukları hızlandı. Jim Stephens'ı, hatta belki de üniversiteyi James'le aynı dönemde bitiren ve *Times*'da çalışan Mark Fitzwilliam'ı arayabilirdi. Bunların hiçbirini o anda, hatta belki de yıllar sonra bile yapmayacağını bildiği halde, bu olasılık ona güç verdi ve kendini eskisi kadar çaresiz ve yalnız hissetmemesini sağladı.

James kadın meslektaşlarından bahsederken ya da Sophie'nin kararsızlıkla boğuştuğu anlarda, "Kadınların sorunu, fikirlerini savunacak cesarete sahip olmamaları," derdi. James'in bu konuda yarı yarıya ciddi olduğunu biliyordu. James her zaman Sophie'den daha kararlı biri olmuştu.

Ama sonra, cesaret gösteren ve güçlerine sahip çıkan kadınları düşündü: Olivia mahkemeye çıkararak, yaşadığı en travmatik deneyimin didiklenip sorgulanmasını, James'in yalanlarının kendi doğrularından daha inandırıcı bulunması riskini göze almıştı. Sadık ve destekçi Kitty, zor olsa bile doğru olanı yapmıştı; Ali Jessop bile en iyi arkadaşının sırrını ele verirken Holly'yi şiddetle, âdeta bir kaplan içgüdüleriyle savunmuştu. Hatta belki de o sarhoş ve sarsak haliyle, Sophie'ye de yardım etmek istemişti.

Sophie yatakta kıvrılarak, ışıktaki dans eden toz zerreciklerini izledi ve kendini Holly'yi düşünmeye zorladı: Holly gayretliydi, dünyadan habersizdi, sivrilik yapmazdı ve ortadan kaybolmadan önce tıpkı bir münzevi gibi içine kapanmıştı. Ali onun avukat olduğunu söylemişti. Bu da iddialı bir kadın olduğunun en bariz göstergesiydi. Kate Woodcroft'un James'i köşeye sıkıştırması ve öfkesini alevlendirmeye çalışması gözünün önüne geldi. Kendine olan inancında en ufak bir eksiklik dahi yoktu.

Sophie boynundaki zincirle oynarken, kürek kemiklerine ve kaburgalarına dokunurken ne kadar kırılgan olduğunu hissetti; sonra sıkılaşma ve güçlenme potansiyelini barındıran kasları gözünde canlandırdı ve kendine sıkıca sarıldı. Thames üzerinde kürek çekiyordu: Gücü dalga dalga ayaklarına, bacaklarına, kalça kaslarına, sırtına ve kollarına yayılıyordu; bedeni dengede, akışta ve *yenilmezdi*; nehirde ilerledikçe ve küreklerinin suyu bulandırdığını izledikçe mutlulukla dolup taşıyordu.

Bir keresinde James'in Tom'a, "Kadınların sorunu, fikirlerini savunacak cesarete sahip olmamaları," diyerek açıldığını duyumuştı ve ikisi tıpkı okullu çocuklar gibi gülmüşlerdi. Sophie hiç olmazsa ne istediğini daha iyi anlamaya adım adım yaklaşıyordu.

Bacaklarını yataktan aşağıya sarkıttı, doğrularak oturdu, dizlerini bitıştirdi ve telefonu kucağına koydu: Bu planına yoğunlaştığını ve niyetinin ciddi olduğunu gösteriyordu. Ve ince parmaklarından biriyle ekrana dokundu.

KATE

7 Aralık 2018

35

PERUĞUM MASAMIN ÜZERİNDE, FIRLATTIĞIM YERDE YIĞILIP KALMIŞTI. Topuklu ayakkabılarım onları savurduğum köşede çaprazlamasına üst üste binmişlerdi. Aralık ayının başıydı ve çok uzun bir haftanın sonuydu.

Ofisimden dışarıya bakınca, gökyüzünde pudra mavisinden, parlak turuncudan ve fosforlu sayılabilecek bir pembeden oluşan bir renk patlaması yaşanıyordu. Havada keskin bir ayaz kokusu vardı; kartondan bir yuvada kalanlar için soğuk bir gece olacaktı. Geçen kış ortadan kaybolan kızı düşündüm ve tüm beklentilerin aksine daha iyi bir hayat sürdüğünü ümit ettim.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu; insanlar ilk Noel partilerinden önce içki içmeye gidiyorlardı. Belki ben de genç meslektaşlarıma katılmalıydım çünkü iyi bir hafta geçirmiştım. İnsan kaçakçılığı davamda işler iyi gidiyordu. Tabii ki kovuşturma yapıyordum. Yaşları ikiyle altmış sekiz arasında değişen altmış Afgan mülteci bir yük gemisine tıklımış ve gizlice Tilbury Limanı'na getirilmişti. Beş sanığın her birinin kendi avukatları vardı ve süreci külfetli, kimi zaman da can sıkıcı kılan çeşitli iddialar ve karşı iddialar öne sürülüyordu. Ama seksle ilgili olmayan ve gücün kötüye kullanılmasına yönelik bir dava üzerinde çalışmak iyi gelmişti.

Haftaya son konuşmaları yapacaktık. Davaya ilişkin belgeler ilk kez elime ulaştığında yazdığım kapanış konuşmama baktım; bu haftaki çapraz sorgu sırasında güçlkle ortaya çıkarılan kritik noktaları kapsaması için konuşmamı baştan yazmışım. İçinde tek bir gereksiz kelime bile bırakmamış, kusursuz hale gelinceye kadar üzerinde çalışmışım. Metri bir daha tekrarlamama gerek yoktu.

Üstelik cuma akşamıydı. Başka şeyler yapabilirdim. Ertesi gün bir “randevum” vardı. Düşündükçe iki büklüm oluyordum. Her şey ayarlanmıştı: Oxford mezunu bir avukat olan ve Sophie’nin geçen seneki mezunlar buluşmasında karşılaştığı Rob Phillips’le buluşacaktım. Rob boşanmıştı. İki çocuğu vardı. İlk başta bu teklifi reddetmekte kararlıyım: Hayatımda Oxford’a dair bir arımsatıcı istemiyordum; üstelik Rob’un çok fazla yükü vardı. Gerçi hepimizin yok muydu? Nihayet kendi yüklerimden kurtulmaya çalışıyordum. Davadan bu yana destek almaya başlamışım ve konuşmak durumu iyileştirmişti; geçmişe dönüşleri azaltmış ve kendimden nefret etmemi önlemişti. Gerçi bu hiçbir şekilde zahmetsiz bir çaba değildi.

Yine de James beraat ettiğinden beri çok şey değişmişti. Cinsel suçları kovuşturmaktansa, daha genel suçlara yönelmişim; yine de ciddi ve üst düzey davalarla ilgileniyordum. Mesela insan kaçakçılığı davası sürüyordu; yakın zamanda da sanat eserleri çalan bir çetenin duruşması görülecekti. Yerel müzelerden 40 milyon sterlin değerinde Çin yeşim taşları ve porselenler aşırımlardı. Cinsel istismar davalarına yönelik talep hâlâ geçerliydi ve çığ gibi artan taciz vakalarının kapsamı giderek genişliyor, eğlence sektöründen futbola ve hiç şüphe yoktu ki diğer sporlara da yayılıyordu. Ara sıra içimden geri dönmek geliyordu; özellikle de yetişkin kurbanların darmadağın olduklarını ve kendilerine ikinci kez inanılmadığını düşündüğüm zaman. Ama sonra kendimi koruma içgüdüm devreye giriyordu. Günün birinde geri döneceğimi biliyordum ama her gün bu sorunlara maruz kalmaya katlanamazdım. Şimdi sırası değildi. En azından bir süreliğine.

Sandalyemde arkama yaslandım ve vücudumu iyice esneterek, ayak parmaklarından parmak uçlarıma kadar bütün sinirlerin hareketlenmesinin keyfine vardım. Brian'ın bana *aşk mektubu* gibi gelen dava dosyasını vermesinin ve kendime uzun zaman önce iyileştirdiğimi söylediğim yaraları yeniden açmasının üzerinden iki yıl geçmişti. James Whitehouse'un Bailey'deki sanık kürsüsüne çıkıp aklanmasından bu yana on dokuz aydan fazla zaman geçmişti.

Artık önüme bakmanın vakti gelmişti. Diğerleri çoktan bunu yapmışlardı; özellikle de James'in "uygunsuz davranışları" gerekçesiyle mart ayında ondan bir çırpıda boşanan Sophie. Bu haber gazetelere davayı yeniden ele almaları ve Libertine üyelerinin soytarıllıklarına dikkat çekmeleri için fırsat tanımıştı ama görünüşe bakılırsa James yine de herhangi bir hasar görmemişti. Hükümete geri dönmüştü; Ulaştırma Bakanlığı'nda demiryolları güvenliğinden ve yapı geliştirmeden sorumlu bakan olarak göreve getirilmişti. Bu kıymetli, ancak ödül sayılamayacak kadar sıkıcı bir görevdi ama James'in birkaç iyi puan toplamasına ve eski gücüne kavuşmasına yardımcı olabilirdi. Bir sonraki bakanlar kurulu görevlendirmesinde terfi edeceğine dair yüz papele bahse girebilirdim. Bu düşünce geride buruk bir tat bıraktı; tıpkı James'in yakın zamanda başbakanla özel bir şakaya güldükleri sırada çekildiği fotoğrafı gibi. Kendini topladığı çok açıktı: Kariyerini yeniden ayağa kaldırmış ve asla son bulmasına izin vermediği dostluğunu canlandırmıştı.

Hatta eski karısından çok daha genç, yirmili yaşlarının sonlarını süren ve şehirde avukatlık yapan bir kız arkadaşı da vardı. Boşanma döneminde Threadneedle Caddesi'nde, başı öne eğik ve yüzü koyu renk fönlü saçlarının ardına gizlenmiş bir halde yürürken fotoğrafı çekilmişti. Doğrusu James'in hayatında bu kadar zeki birinin olmasını beklemiyordum ve neden böylesine akıllı bir kadının bir zamanlar tecavüzle suçlanan biriyle birlikte olduğunu merak ediyordum. Fakat James karşı konuşmaz bir

çekiciliğe sahipti; üstelik beraat etmişti. Ateş olmayan yerden duman çıkmazdı ama anlaşılan James Whitehouse söz konusu olunca kimse buna aldırımıyordu.

Midem guruldadı ve bir yudum diyet kola içtim. Bu da hayatımdaki başka bir değişiklikti: İçki içmeyi bırakmıştım ve buzdolabım bugünlerde yiyeceklerle doluydu. Beyaz şarabın yeri ayırıyordu ama yemek de yiyordum; artık sıkı değil de incedim.

Hayatım da daha dengeliydi; hâlâ James Whitehouse'u kafama takıyormuşum gibi görünsem de inanın bana bu doğru değildi. Günlerce, hatta haftalarca onu düşünmeden durabiliyordum; yine de aklanmış olması hâlâ canımı sıkıyordu ve bu sinir bozucu gerçek onurumu kırıyordu. Ancak epey düşük profilli bir işi olduğu halde hâlâ gazetelerde James'in fotoğraflarına rastlıyordum; ne zaman Bailey'ye gitsem onu ve mesleki başarısızlığımı hatırlıyordum. Bu durum gençlik saplantımın veya belki de herkesin duyamayacağı kadar alçak, fakat yine de işitme menziline olan bir arka plan sesinin bir yansımasıydı. James'in adı geçtiğinde, meselenin onunla azıcık bile ilgisi varsa, elimde olmadan kulak kabartıyordum.

Ben tüm bunları düşünürken Brian kapıyı çaldı. Ona özgü ve keskin tak-tak-tak sesi, konunun işle ilgili olduğu anlamına geliyordu.

"Gel." Brian içeri girerken gülümsedim; dikkatim dağıldığı için rahatlamıştım. "Elinde ilginç bir şey mi var?"

Kulaklarının üstü pembeleşmişti ve bir sır saklıyormuşçasma sırtıyordu. Elinde ne bir tomar belge ne de bir *aşk mektubu* vardı; sadece Londra'nın günlük gazetesi *Chronicle*'ın bir nüshasını getirmişti.

"Ne oldu?" Brian'ın gözlerinde bir ışıltı vardı ve sebebini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Brian anlık gücünün keyfini çıkararak önüne baktı.

"Yaşlı Jim Stephens boş durmamış," dedi ve ince dudaklarının arasından bir ısıklık çıktı.

Brian'ın o gazeteciyi tanıdığını unutmuştum: Brian, Fleet Caddesi'nin en parlak günlerinin yaşandığı, gazete ofislerinin Londra'nın bu bölgesine sıkıştığı ve Temyiz Mahkemesi'ne kadar uzanan her noktayı doldurduğu, muhabirlerin şimdi bulunduğumuz yerin dibinde çalıştıkları dönemden Stephens'a aşınaydı.

"Oldukça sansasyonel bir haber yapmış..."

"Şunu bana versene." Brian'ın heyecanı tırmandırmasından bıkarak, gazeteye uzandım. Brian sevinçle dans edercesine iki adım geriye gitti ve sırf yirmi yıldır birlikte çalıştığımız için hoş göreceğimi bildiği bir şekilde sırtarak, gazeteyi bana uzattı.

"İlginç, değil mi?"

Brian'ın beni izlediğini ve bir tepki vermemi beklediğini sezebiliyordum ama sayfadaki sözcüklerle fazlasıyla meşgul olduğum için ona bakamıyordum bile. Hava birdenbire durgunlaştı; bu da o kritik anlardan biriydi: Tıpkı Oxford'a kabul edildiğimi bildiren mektubu aldığım ya da avluda yaşanan, sırtımda o pürüzlü taşı hissettiğim ve James'in kulağıma fısıldadığı o an gibi.

Gazetenin ön sayfasına, başbakanın asık suratlı ve sinsî görüldüğü bir fotoğrafının hemen üstüne, koyu ve büyük harflerle, "BAŞBAKAN OXFORD ÖLÜMLERİ YÜZÜNDEN SORGULANIYOR" manşeti atılmıştı ve iki alt başlıktan ilki, "Thames Valley Polisi, 1993'te ölen arkadaşıyla ilgili soruşturmayı yeniden açtı," şeklindeydi. İkinci başlığı okuyunca, kalbim çarpmaya başladı. "Üst düzey bir öğrencinin ölümüyle ilgili Bakan James Whitehouse da sorgulanacak." Kan beynime sıçradı ve detayları okumaya devam ettikçe ölüm, uyuşturucu, seçkin içki kulübü, sefahat, Libertine üyeleri, 1993 yılının haziran başında bir tarih gibi anahtar sözcükler metinden fırlayarak gözüme çarptıkça, büyük bir basınçla damarlarıma hücum etti.

Bu James'in bana tecavüz ettiği tarihle aynıydı: 5 Haziran. Saygıdeğer Alec Fisher da James'in bana avluda rastladığı o yaz gecesi ölmüştü. James'in üzerindeki Libertine üniformasını,

krem renkli ipekli gömleğini, kravatını ve olup bitenlerin delillerini gizleyen pantolonunu oldukça çekici bulduğumu hatırlıyordum. Bir partiden geliyormuş gibi görünüyordu; nefesine viski ve bir parça Marlboro Light kokusu sinmişti. En önemlisi de son derece gergin olduğunu hatırlıyordum. Göz bebeklerinin büyümesinin sebebi kokain değil, onu avluda dört döndüren adrenalindi; belki de yaşadığı enerji patlamasının, pervasızlığının ve fiziksel rahatlama dürtüsünün kaynağı, nasıl elde ettiğini ve amacına ulaşmak için kime karşı zor kullandığını umursamadığı bir seks isteği değil, en az bunun kadar güçlü bir hisse gösterilen bir tepkiydi. Yoğun korkusunun karşılığıydı.

Ölüm. Seks. Güç. O gece hepsi iş başındaydı. Yutkunmayla tıkanma arasında kalan tuhaf bir ses çıkardım ve öksürüyordum gibi yaparak, bu tepkimin Brian'ın dikkatinden kaçtığını ümit ettim. Diyet kolamdan bir yudum içtim ve yaşaran gözlerimi saklamak için başımı geriye atarken, hummalı bir biçimde düşünmeye başladım.

Ama Brian, "İyi misiniz hanımefendi?" diye sorarak yanı başıma çömeldi; endişeli ve korumacı bir tavır içinde yüzüme bakıyordu ve bakışlarımı bulandıran gözyaşlarımı gördüğünü biliyordum. Beni ne kadar iyi tanıyordu? Acaba ne kadarını tahmin edebiliyordu? Öğrencilikten stajyerliğe ve kıdemli avukatlığa geçişimi, hem bir kadın hem de avukat olarak olgunlaşmamı izlemişti ve beni o kadar da uzun olmayan bir süre önce, James Whitehouse'un beraat etmesinin hemen ardından, herkesin ofisten çıktığını sandığım bir akşam ağlarken yakalamıştı.

Hemen, "İyiyim," dedim ama bu ses tonuyla kimseyi kandıracak halde değildim. "Dediğin gibi, ne kadar inanılmaz bir haber." Boğazımı temizledim. "Stephens kaynağından oldukça emin olsa gerek."

"Doğru olduğunu bilmeseyse böyle bir haber yapamaz."

"BBC ne diyor?" Brian'ın dikkatini üzerimden almak için can

atarak dizüstü bilgisayarına uzandım ve en son haberleri ararken, sonunda James Whitehouse'un sonsuz ve akıl sır ermeyen şansının tükendiği noktaya gelip gelmediğimizi merak ettim.

Brian, "Ah, hikâyeyi yayınlıyorlar," deyince, James ve Oxford'daki arkadaşlarının başka ne gibi korkunç işler çevirdiklerine günlük olarak maruz kalmakla baş edip edemeyeceğimden emin olamadım; yine de içimde bir umut, ufacık bir his filizlendi çünkü o anda kesin olarak emin oldum ki ortaya ne kadar iğrenç detaylar çıkarsa çıksın, *elbette* bunlarla baş edebilirdim. Çünkü Jim Stephens ve meslektaşları, doğruları gün yüzüne çıkarmak için çalışacaklardı ve ben de kazananların değil, doğruların yanındaydım; daha karanlık bir gerçek ortaya çıkarsa ve James Whitehouse nihayet gözden düşerse, o zaman temize çıkmış olacaktım ve her ne kadar mantıksız olduğunu bilsem de olanlar yüzünden kendimi hiçbir şekilde suçlu hissetmeyecektim.

Bu inanç içimde büyürken Brian konuşmaya devam ediyordu; yumuşak ancak Doğu Londra aksanından izler taşıyan pürüzlü ses tonunun değiştiğini fark etmiştim; artık sohbet eder ya da dedikodu yapar gibi bir hali yoktu, hatta o kadar beklenmedik bir biçimde hassaslaşmıştı ki BBC haber sitesinin sayfasına göz atmayı bırakıp söylediklerine kulak verdim.

Beni yakından izliyordu ve sanki tam olarak ne duymak istediğimi biliyordu. Hukukun her zaman suçluları cezalandırdığını, yetenekli bir avukatın deliller müvekkilinin aleyhine bile olsa kazanabileceğini ve avukatlığın rakibinden daha inandırıcı olmayı gerektirdiğini bilsem dahi, aynı zamanda işlerin kamuoyu nezdinde biraz farklı işlediğinin ve ahlaki sorguya açık olan birden fazla davranışın tesadüfün ötesi olarak görüldüğünün, yeterince sık ve yüksek sesle dile getirildiği takdirde bir adamı tamamen mahvedebileceğinin de bilincindeydim.

Brian konuşurken bunları düşünüyordum ve sözleri bu inancımı öylesine pekiştirdi ki sımsıkı sarmalanarak bana sunulan bu kusursuz paket, bütün *aşk mektuplarından* daha tatlıydı.

Brian belli belirsiz ve son derece çekimser olduğu halde yine de kendini belli eden gülümsememe karşılık vererek, "Sakın üzölmeyin," dedi. "Bu sefer paçayı kurtaramayacak."

Yazarın Notu

Bir Skandalın Anatomisi, siyasi haber muhabiri olarak kazandığım deneyime ve doksanlı yıllarda Oxford'da İngilizce okumama çok şey borçlu. Fakat bunun bir kurgu olduğu ve İngiltere'nin Avrupa Birliği'nden ayrılma tasarısına, A.B.D. seçimlerine ya da alternatif bir başbakan ve politikacılar önermeye göndermee yapmayan bir dünyada geçtiği açıkça görülüyor.

Tarif ettiğim Oxford da kurgudan ibaret. Shrewsbury ya da Walsingham adında fakülteler yok; gerçi ikincisi coğrafi konum açısından eski fakültemle benzerlik gösterebilir. Holly, saf ve taşralı bir öğrenci olan bendenize benzese de neyse ki hikâyesi bana ait değil.

Teşekkürler

Bazen, bir roman için araştırma yaparken, şansınız fazlasıyla yaver gider. Benim en büyük şansım da Eloise Marshall'ın Bailey'de kovuşturma yapışını izlemek ve ardından başka bir mahkemedeki tecavüz davasında onu gölge gibi izlemektir. Sonra taslağımın birkaç bölümünü okudu ve pek çok soruma cevap verdi. Kendisine ne kadar teşekkür etsem azdır.

En büyük ikinci şansım ise, eskiden Eloise'in Essex Caddesi üzerindeki 23 numaralı hukuk bürosunda çalışan kıdemli avukat Iain Morley tarafından kaleme alınan *Şeytanın Avukatı: Mahkemede çok başarılı olmak üzerine aktif bir polemik* adlı kitabı okumaktı. Tek bir satır o kadar ilgimi çekti ki üzerinde ufak tefek değişiklikler yaparak bu fikri ödünç aldım: "Gerçek alengirli bir bölgedir. İster doğru ister yanlış olsun, çekişmeli avukatlık gerçeğin peşine düşmek değildir." Bu fikir için Morley'ye, bu kitabı önerdiği Essex Caddesi 23 numarada görev yapan Hannah Evans'a, Baro Meclisi basın ofisine ve araştırmamın başlangıç aşamasında bana destek olan Simon Christie'ye müteşekkirim.

Emsalsiz edebiyat temsilcisi Lizzy Kremer en başından beri bu romanın en tutkulu savunucusu olduğu için; David Higham ve Ortakları'ndaki telif hakları ekibiyle –Alice Howe, Emma Jamison, Emily Randle, Camilla Dubini ve Margaux Vialleron– hevesleriyle ve enerjileriyle *Bir Skandalın Anatomisi*'nin on dört dile çevrilecek olmasını sağladıkları için kocaman bir teşekkürü hak ediyorlar.

Editörlerim Jo Dickinson (Simon & Schuster İngiltere) ve Emily Bestler (Emily Bestler Kitapları) ile çalışmak büyük bir

zevkti. Açık fikirli ve işbirlikçi yaklaşımları, isabetli fikirleri ve yumuşak dokunuşları için minnettarım. Ian Allen dikkatli ve mantıklı bir redaktördü ve Simons, Muirhead & Burton LLP için çalışan Martin Soames ise tedirginliğimin büyük bir kısmını yatıştırdı. Bundan daha iyi bir editöryal hizmet alamazdım.

İlk kitapları 40 yaşından sonra basılan Seçkin Yazarlar grubunun bir parçası olduğum için şanslıyım. (Kitabım basıldığında 41 yaşındaydım.) Gerek sözcük fırtınalarıyla gerekse öğrenci deneyimlerine ilişkin hatıralarla, bana tahminlerinden daha çok yardımcı ettiler. Olay örgüsüyle ilgili konuları gündeme getirmekle kalmayıp temasta olduğumuz biri için özet çıkarırken kitabın başlığını bulan Terry Stiahtny'ye en derin teşekkürlerimi sunuyorum. Karin Salvaggio, Sarah Louise Jasmon, Claire Fuller ve Peggy Riley sözcük fırtınalarında beni hep teşvik ettiler; Dominic Utton, Rachael Lucas, James Hannah ve Jon Teckman ise terminolojiyi kontrol ettiler ya da araştırmalarının detaylarını sundular.

Roman yazmaya başlamadan önce, *Guardian*'da siyasi muhabirdim. Eski patronum ve siyasi editörüm Mike White ile yaptığım bir konuşma ilk başta bana büyük bir ilham verdi; eski iş arkadaşım Andy Sparrow ve BBC'den Ben Wright, metindeki verilerin doğruluğunu kontrol etme konusunda özenli ve cömert davrandılar.

Cambridgeshire polis basın ofisinden Shelley Spratt'e ve Addaction basın ofisine de teşekkür etmem gerek. Bana destek veren bunca uzmana rağmen arada hatalar kaldıysa, hepsi tamamen bana ait. Tempoyu düşürmemek için iki defa yazarlık yetkimi kullandım.

Son olarak, aileme o kadar minnettarım ki. Bir İngilizce bölümü mezunu olarak, kısa bir süre için babamın izinden gidip hukuk fakültesine girmeyi düşündüm. Muhtemelen bu tam bir facia olurdu ama Chris Hall'un kendi konusuna olan hevesi ilgimi çekti ve mahkeme ortamının dramatikliğine yönelik iştahımı kabarttı.

Annem, Bobby Hall ve kız kardeşim Laura Tennant sonsuz desteklerini sunmaya devam ediyorlar. Fakat en çok minnettar olduğum üçlü kocam Phil ve çocuklarım Ella ile Jack. *Bir Skandalın Anatomisi* çoğumuzun düşünmemeyi tercih ettiği karanlık dünyalara dalmayı gerektiriyordu. Aile hayatı ise bütün sevgisi, gürültüsü ve enerjisiyle buna karşı etkili bir panzehirdi.

SARAH VAUGHAN, Oxford'da İngiliz Edebiyatı okudu ve gazeteci oldu. Basın Kurumu'nda eğitim aldıktan sonra *The Guardian*'da 11 yıl haber sunuculuğu, sağlık ve siyaset muhabirliği yaptıktan sonra serbest çalışmaya başladı. Kırk yaşına bastığında kurgu hikâyeler yazmaya başladı. Üçüncü kitabı olan *Bir Skandalın Anatomisi* 16 dile çevrildi. Kocas ve iki çocuğuyla Cambridge'de yaşıyor ve şu an dördüncü kitabı üzerinde çalışıyor.